CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

BEYAZ ÖLÜM

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER ve Paul Kemprecos

BEYAZ ÖLÜM

TÜRKÇESİ: ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

ÖNSÖZ

BİR

Faroe, Britanya Adaları'nın Batısı, 1515

Diego Aguirrez yüzünden bir fare geçtiğini düşünerek huzursuz uykusundan uyandı. Geniş alnı buz gibi ter içinde kalmıştı. Kalbi göğsünde gümbürdüyor, belirsiz bir panik hissi içini kemiriyordu. Uyuyan mürettebatın horultusunu ve ahşap gövdeye çarpan dalgaların şıpırtısını dinledi. Ortada bir gariplik yoktu. Ama yine de gölgelerin arasında görünmeyen bir tehdidin beklediği şeklindeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyordu bir türlü.

Hamağından inen Aguirrez kaslı omuzlarına kalın, yünlü bir battaniye sararak kamara iskelesinden sisle örtülü güverteye tırmandı. Tek parçadan inşa edilmiş küçük yelkenli gemi, ayın soluk ışığında örümcek ağlarından yapılmış gibi parlıyordu. Aguirrez gaz lambasının sarı ışığında dertop olmuş adamın yanına gitti.

"İyi akşamlar, kaptan," dedi yaklaştığı adam.

Aguirrez nöbetçinin uyanık ve tetikte olduğunu görmekten memnun oldu.

"İyi akşamlar," diye yanıt verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama hâlâ rüzgâr yok."

Aguirrez hayaleti andıran yelkenlere ve direklere baktı. "Gelecek. Kokusunu alıyorum."

"Evet, kaptan," dedi adam esnemesini bastırarak.

"Aşağıya inip biraz uyu."

"Zamanım gelmedi daha. Vardiyamın bitmesi için kum saatinin bir kez daha dönmesi gerekiyor."

Kaptan lambanın yanındaki kum saatini alıp ters çevirdi. "İşte," dedi. "Şimdi zamanın doldu."

Adam teşekkür anlamında bir şeyler homurdanarak tayfaların bölmesine giderken kaptan geminin kıç tarafındaki dört köşe yüksek kaleye çıktı. Güneye, bir ayna kadar düz olan denizden buhar gibi yükselen dumanlı sise baktı. Güneş

doğduğunda hâlâ görev yerindeydi. Zeytin siyahı gözleri kızarmış, yorgunluktan acıyordu. Battaniyesi rutubet yüzünden nemlenmişti. Tipik inatçılığıyla rahatsızlığa aldırmayıp kafese kapatılmış bir kaplan gibi ileri geri yürüyüp duruyordu.

Kaptan Fransa'yla İspanya arasındaki kayalık dağlarda yaşayan bir Basklıydı ve denizde geçirdiği yıllar içinde keskinleşen içgüdüleri hafife alınamazdı. Basklılar dünyanın en iyi denizcileriydi ve Aguirrez gibi adamlar, daha ürkek denizcilerin deniz yılanlarının ve dev girdapların alanı olarak gördüğü diyarlara sık sık yolculuk yapıyorlardı. Pek çok Basklı gibi çalıyı andıran kaşları, iri çıkık kulakları, uzun, düz bir burnu ve dağ çıkıntısını andıran çenesi vardı. İleriki yıllarda bilim adamları Basklıların dikkati çeken yüz hatlarıyla Cro-Magnon'ların (Tarih öncesi Fransa'da yaşayan bir kavim.)doğrudan torunları olduğunu öne sürecekti.

Mürettebat esneyip gerinerek şafak öncesinin gri ışığına çıktı, görevlerini yerine getirmeye başladı. Kaptan görevini devredip biraz dinlenme önerilerini reddetti. Israrı sabah saatlerinin ortalarında mükâfatını verdi. Kan çanağı gözleri yoğun sis perdesinin ardında bir ışık parıltısı fark etti. Bu parıltı yalnızca bir an sürdü, ama Aguirrez'in içini garip bir rahatlama ve korku karışımıyla doldurdu.

Nabzı hızlanan Aguirrez bir kordonla boynunda asılı duran pirinç boru dürbününü kaldırdı. Mercekleri sonuna kadar uzatıp gözünü kısarak baktı. Başta, sisin denizle karıştığı yerde gri yeknesak büyütülmüş halkalar gördü yalnızca. Görüşünü berraklaştırmak için gözlerini koluyla silerek, kırpıştırıp dürbünü tekrar kaldırdı. Hâlâ bir şey göremiyordu. Bir ışık oyunu, diye düşündü.

Birden dürbününün merceklerinde bir hareket gördüğünü sandı. Aniden yırtıcı bir kuşun gagasına benzer sivri bir pruva sisin arasından çıktı. Ardından gemi tüm boyutlarıyla görüntüye geldi. İnce, siyah gövdeli araç hızla ilerliyor, birkaç saniye öylece kayıyor, sonra tekrar kabararak ilerliyordu. Onu yakından takip eden iki gemi, dev su böcekleri gibi yüzeyde kayıyordu. Aguirrez içinden küfretti.

Savaş kadırgaları.

Gün ışığı, mekanik bir hareketle denize dalan ıslak küreklerden yansıyordu. Küreklerin her hareketiyle birlikte parlak araçlar, yelkenliyle aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyorlardı.

Kaptan hızla yaklaşan gemileri sakin bir şekilde baştan kıça değerlendirdi; temiz, işlevsel çizgilerini becerikli bir gemi yapımcısının takdiriyle inceledi. Yüksek hız yapma becerisine sahip denizin gerçek tazıları, Venedikliler

tarafından geliştirilen bu savaş kadırgaları düzinelerce Avrupa ülkesi tarafından kullanılıyordu.

Her kadırga, üç kademede, iki yanda yirmi beşer tane olmak üzere toplam yüz elli kürek tarafından çekiliyordu. Alçak, düz profili zamanının ilerisinde bir aerodinamik görüntü kazandırıyordu ona. Kaptan köşkünün bulunduğu kıç tarafı zarif bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu. Pruvası uzundu, ama eski zamanlarda olduğu gibi mahmuz olarak kullanılmıyordu. Onun yerine pruva top platformuna dönüştürülmüştü.

Kıç tarafına yakın tek direkte üç kenarlı, küçük Latin yelkeni asılıyordu, ama insana ait kas gücü kadırgaya hız ve manevra kabiliyeti kazandırıyordu. İspanyol ceza sistemi, on metre uzunluğundaki ağır kürekleri çekmek için sürekli olarak ölüme mahkûm suçluları tedarik ediyordu. Corsia, yani önden arkaya uzanan dar aralık, kürekçilere tehditler ve kırbaçla göz açtırmayan sert adamların bölgesiydi.

Aguirrez gemisine karşı açılacak ateşin çok güçlü olacağından emindi. Kadırgalar yirmi beş metrelik bodur yelkenlisinin neredeyse iki katıydı. Savaşçı kadırgalar sürekli olarak elli kadar tek atışlık, namludan doldurulan yivsiz seyyar toplar taşırlardı. En ağır, dökme demir, yüksek açılı havan topuna bombard deniyordu ve baş taraftaki top platformuna yerleştirilmişti. Sağ ön taraftaki pozisyonu, düşmanı baş taraftan mahmuzlamanın esas olduğu denizcilik stratejisi günlerinden kalmıştı.

***

Kadırga, Odysseus'u Kirke'den Kiklops'a (Aiaie Adası'nda yaşayan, sihirli içkiyle erkekleri domuza döndüren kadın.)taşıyan güçlü Yunan taşıtının soyundan gelirken, yelkenli geleceğin izlerini taşıyordu. O güne göre manevra kabiliyetine sahip ve hızlı olan dayanıklı yelkenli yeryüzünün suyla kaplı her alanında gidebilirdi. Yelkenli gemi, güneyli donanımla, gömme döşeme tahtaları ve menteşeli dümenle sağlam kuzeyli gövdesinin bir karışımından oluşuyordu.

Arap yelkenlisi dhow'un soyundan gelen kolayca açılan Latin yelkenleri, gemiyi, rüzgâra yakın seyrettiğinde o döneme ait bütün gemilerden üstün hale getiriyordu.

Aguirrez'in şanssızlığı, basitliklerine rağmen büyük iş gören yelkenlerin o anda ikiz direklerden hareketsiz bir şekilde sarkıyor oluşlarıydı. Kanvasları hareket ettirecek rüzgâr olmayınca yelkenler işe yaramaz kumaş parçalarından başka bir şey değillerdi. Rüzgârsızlıktan hareket edemeyen yelkenli şişenin içindeki bir gemi gibiydi.

Aguirrez cansız yelkenlere bakıp kendisine komplo kuran havaya küfretti. Açık denizlerde kalma içgüdüsüne direnmesine neden olan ileriyi göremeyen kibri yüzünden köpürüyordu. Alçak borda yüzeyleri yüzünden kadırgalar açık denizlere uygun değildi. Ve yelkenliyi takip etmede zorlanırlardı. Ama rota çok daha direkt olduğu için kıyıya yakın kalmıştı. Uygun rüzgârla gemisi denizdeki bütün araçları geçerdi. Ne havada böylesine ölümcül bir sükûnet beklemiş, ne de kadırgaların gemisini bu kadar çabuk bulacaklarını düşünmüştü.

Kendini suçlamayı ve şüphelerini bir kenara bıraktı. Sorularla uğraşacak zamanı olacaktı daha sonra. Battaniyesini matadorun pelerini gibi bir kenara atıp emirler yağdırarak yürümeye başladı. Kaptanın sesi bir baştan ötekine yankılanırken adamlar canlandılar. Birkaç saniye içinde güverte hareketli bir karınca yuvasına dönüştü.

"Sandalları indirin!" Aguirrez yaklaşan savaş gemilerini işaret etti. "Akıllı görünün, çocuklar, yoksa cellatları gece gündüz meşgul edeceğiz."

Adamlar cıva gibi işe giriştiler. Güvertedeki herkes biliyordu ki eğer kadırgalar kendilerini yakalarlarsa kaderleri işkencenin dehşeti ve kazıklarda yakılmak olurdu. Birkaç dakika içinde yelkenli geminin üç sandalı da suya indirilmiş, en güçlü kürekçiler iş başına geçmişti. Gemiye bağlı halatlar çok sıkıydı, ama gemi inatla hareket etmeyi reddediyordu. Aguirrez adamlarına daha sıkı kürek çekmeleri için bağırdı. Aklına gelen her türlü kaba küfrü sıralayarak adamların Bask erkekliklerine hitap etmeye çalışırken gökyüzü maviye dönüyordu.

"Birlikte çekin!" diye bağırdı koyu renk gözleri parlayarak. "Bir grup İspanyol fahişe gibi kürek çekiyorsunuz."

Kürekler suyu köpürtürken gemi sarsılıp çatırdadı ve sonunda bir santim kadar ilerledi. Aguirrez heyecanla haykırarak kıç tarafına koştu. Korkuluklara dayanarak gözünü merceğe yaklaştırdı. Öndeki kadırganın pruvasında duran uzun boylu, zayıf bir adamın teleskopla kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"El Brasero," diye fısıldadı Aguirrez gizlemeye çalışmadığı bir küçümsemeyle.

Ignatius Martinez, Aguirrez'in kendisine baktığını görünce dolgun, şehvet düşkünü dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Çukura kaçmış acımasız sarıgözleri fanatizmle yanıyordu. Uzun, aristokrat burnu kötü bir koku almış gibi havaya kalktı.

"Kaptan Blackthorne," diye hırladı yanındaki kızıl sakallı adama. "Kürekçilere

duyur. Avımızı yakalarsak özgürlüklerine kavuşacaklar."

Kaptan, onun sözünü tutma niyetinde olmadığını, bunun sadece zalimce bir aldatmaca olduğunu bildiği için omuz silkerek emri yaydı.

El Brasero mangalın İspanyolcasıydı. Martinez bu takma adı, sapkınları auto de fé'de, yani halka açık ceza gösterisinde yakma hevesi yüzünden kazanmıştı. Quemerdo, yani yakma yerinde tanınan bir kişiydi. Orada odun yığınına ilk kibriti çakma onuruna sahip olmak için rüşvet dahil her yolu denediği biliniyordu. Resmi unvanı, Engizisyon Savcısı ve Danışmanı olmasına rağmen üstlerini kendisini Basklıları dava etmeyle görevli Engizisyon üyesi olarak atamaya ikna etmişti. Basklıları dava etmek son derece kârlıydı. Engizisyon sanığın bütün mallarına derhal el koyuyordu. Kurbanlarının çalıntı varlığı Engizisyon hapishanelerinin, gizli polisin, işkence odalarının, ordu ve bürokrasinin masraflarını karşılıyor ve zengin Engizisyon görevlileri yaratıyordu.

Basklılar seyrüsefer ve gemi yapımı sanatlarını olağanüstü uzmanlık seviyelerine çıkarmışlardı. Aguirrez balina veya morina balığı avı için Batı Denizi'ndeki gizli balıkçılık alanlarına düzinelerce kez açılmıştı. Basklılar doğal kapitalistlerdi ve pek çokları gibi Aguirrez de balina ürünleri ve morina balığı satarak zengin olmuştu. Nervion Nehri'ndeki işlek tersanesinde her türde ve büyüklükte gemiler inşa ediyordu. Aguirrez Engizisyon'un ve aşırılıklarının farkındaydı, fakat çeşitli girişimlerini sürdürmek ve seyrek de olsa güzel karısının ve iki çocuğunun arkadaşlığının tadını çıkarmakla çok meşgul olduğu için bu konuyu fazla düşünmemişti. Bir seferden geri dönerken Martinez ve Engizisyon'un boş verilemeyecek kötü niyetli güçler olduklarını öğrenmişti.

Yükünü boşaltmak için iskeleye yanaşan balık yüklü gemilerini öfkeli bir kalabalık karşılamıştı. İnsanlar Aguirrez'in dikkatini çekmek için bağrışıp yardım dilenmişlerdi. Engizisyon bir grup yerli kadını yakalayıp cadılıkla suçlamıştı. Karısı da o kadınların arasındaydı. O ve diğer kadınlar yargılanıp suçlu bulunmuş ve hapishaneden yakılma meydanına götürülmüşlerdi.

Aguirrez kalabalığı sakinleştirip doğruca başkente gitmişti. Nüfuzlu bir adam olmasına rağmen mahkûmların serbest bırakılmasına dair ricaları sağır kulaklara hitap etmiyordu. Görevliler bir şey yapamayacaklarını söylüyorlardı; bu sivil değil, kiliseyle ilgili bir konuydu. Kimileri Kutsal Ofis'in emirlerine karşı gelirlerse kendi hayatlarının ve mallarının tehlikede olacağını fısıldamışlardı. "El Brasero, " diye fısıldamışlardı korkuyla.

Aguirrez konuyu ele alıp adamlarından yüz kadarını toplamıştı. Suçlu cadıları

kazığa götüren konvoya saldırıp tek el ateş etmeden kadınları kurtarmışlardı. Aguirrez karısını kollarına alırken, El Brasero'nun Bask'ı ve mallarını açgözlü ellerine geçirmek için kurnazca bu cadılık tutuklamalarını ve yargılamalarını planladığını biliyordu.

Hatta Aguirrez Engizisyon'un dikkatini çekmesi için daha zorlayıcı bir nedenin olduğundan şüpheleniyordu. Bir yıl önce yaşlılar konseyi ona Bask topraklarının en kutsal emanetlerinin sorumluluğunu vermişti. Bir gün İspanya'ya karşı bağımsızlık savaşında Basklıları bir araya toplamak için kullanılacaklardı. Şimdilik Aguirrez'in lüks evinin gizli bir odasındaki sandıkta saklanıyorlardı. Martinez bu emanetlerden haberdar olabilirdi. Bölge muhbirlerle doluydu. Martinez kutsal emanetlerin, tıpkı Kutsal Kâse'nin kanlı Haçlı Seferleri'ni başlattığı gibi, fanatizmin tetiğini nasıl çekebileceğini biliyordu. Basklıları birleştiren her şey Engizisyon için bir tehdit demekti.

Martinez kadınların kurtarılmasına tepki vermedi. Aguirrez aptal değildi. Martinez her türlü suçlayıcı kanıtı bulduktan sonra saldıracaktı. Aguirrez bu zamanı hazırlanmak için kullandı. Filosundaki en hızlı yelkenliyi tamire gidiyormuş gibi San Sebastian'a gönderdi. Kendi casus ordusunu oluşturmak için aralarında savcının maiyetinin de bulunduğu adamlara bol miktarda rüşvet dağıtarak en büyük ödülün tutuklanacağını kendisine bildirene gideceği haberini yaydı. Sonra çevresini korumalar, deneyimli savaşçılarla kuşatıp evden fazla uzaklaşmamak kaydıyla her zamanki gibi işine bakarak beklemeye başladı.

Birkaç ay sessiz geçti. Bir gece, Engizisyon ofisinde çalışan casuslarından biri nefes nefese koşarak villasına geldi, kapıyı yumruklamaya başladı. Martinez onu tutuklamak için bir grup askere önderlik ediyordu. Aguirrez casusa rüşvetini verdi ve dikkatle hazırladığı planları uygulamaya koydu. Karısını öperek çocuklarına veda etti ve onlarla Portekiz'de buluşacağına söz verdi. Ailesi varlıklarının büyük bir bölümünü taşıyan bir çiftlik arabasıyla kaçtı. Kırsal boyunca keyifli bir kovalamaca için bir başka arabayı tutuklamaya gelen grubun önüne yem olarak attı. Aguirrez silahlı maiyetiyle sahile indi. Karanlığın örtüsü altında yelkenli gemi yelkenlerini açarak kuzeye doğru ilerledi.

Ertesi gün güneş doğarken savaşçı bir kadırga filosu sabah sisinin arasından çıkıp yelkenlinin önünü kesti. Aguirrez usta denizcilik becerilerini kullanarak takipçilerinden kaçtı ve sabit rüzgâr gemiyi Fransa sahili boyunca kuzeye taşıdı. Aguirrez rotasını Danimarka'ya çevirdi, oradan batıya Grönland ve İzlanda'ya doğru ilerleyecekti. Ama sonra Britanya Adaları açıklarında geminin dümen suyu rüzgârla birlikte kesilmeye başladı, Aguirrez ve adamları kendilerini durgun havada otururken buldular.

Şimdi avına yaklaşan kadırga üçlüsüne karşı gerekirse ölümüne savaşmaya kararlıydı, ama en güçlü içgüdüsü hayatta kalmaktı. Top tayfasına savaşa hazırlanmasını emretti. Yelkenli gemiyi silahlandırırken cephaneyi hıza, ateş gücünü esnekliğe feda etmişti.

Portatif bir tezgâha konan seyyar top, namludan doldurulan hantal, fitilli bir toptu ve doldurulup ateşlenmesi için iki adama gerek vardı. Yelkenlideki adamlar tek bir adam tarafından kullanılabilen daha hafif silahlar kuşanmışlardı. Tayfası her attığını vuran mükemmel nişancılardan oluşuyordu. Aguirrez ağır top olarak tekerlekli arabalarla taşınabilen bir çift bronz top seçmişti. Top tayfası, çoğu gemi için olağanüstü sayılabilecek bir saat kusursuzluğuyla topları doldurup nişan almak ve ateşlemek için eğitilmişti.

Kürek çekenler gözle görülür biçimde yorulmuşlardı ve gemi bir kova pekmez içinde sürünen bir sineğe benziyordu. Kadırgalar neredeyse atış menzili içindeydi. Nişancıları kürek çekenleri kolaylıkla vurabilirlerdi. Kürekçilerin yerlerinde kalmaları gerektiğine karar verdi. Gemi hareket ettiği sürece biraz da olsa kontrol Aguirrez'in elindeydi. Adamlarına çekmeye devam etmelerini söyledi.

Top tayfasına yardım etmek için döndüğü sırada hassas duyuları ısıda hafif bir değişiklik olduğunu hissetti ki bu genellikle rüzgârın müjdecisi oluyordu. En küçük Latin yelkeni yaralı bir kuşun kanadı gibi çırpındı. Sonra yeniden hareketsiz kaldı.

Kaptan yüzeyde rüzgârın belirtisi olabilecek kıpırtı olup olmadığını görmek için denizi tararken hata götürmez bomba homurtusunu duydu. Geniş ağızlı havan topu herhangi bir hazırlık ya da yükseltme olmaksızın sabit arabayla getirilmişti. Top güllesi herhangi bir zarar vermeksizin yelkenlinin kıç tarafının yüz metre kadar açığına denize düştü. Aguirrez bombardıman ateşiyle, yelkenli kadar yavaş hareket eden bir hedefi bile direkt olarak vurmanın pratik açıdan olanaksız olduğunu bilerek güldü.

Üç kadırga yan yana ilerliyordu. Bir duman bulutu suyun üstünde süzülürken iki yandaki gemi hızla ileri atılıp yelkenlinin tam arkasına sıralandılar. Bu bir şaşırtma hareketiydi. İkisi de sola döndü, bir tanesi öne geçti. Kadırgaların cephanelerinin çoğu sağ ön taraftaydı. Yavaş hareket eden yelkenliyi geçerken tarayıp hafif ve ağır silahlarla mermi yağmuruna tuttular.

Bu saldırıyı bekleyen Aguirrez iki topu da iskele tarafına yerleştirmiş ve ağızlarını siyah bezle kaplamıştı. Düşman yelkenlinin işe yaramayan toplarla donatılmış ve iki tarafının da korunmasız olduğunu düşünecekti.

Kaptan teleskopuyla topçu platformunu tararken pek çok balık avında yanında bulunan eski bir tayfasını tanıdı. Adam Aguirrez'in Batı Denizi'nde takip ettiği rotayı biliyordu. Dahası Engizisyon ailesini tehdit ediyordu. Aguirrez her topun yüksekliğini kontrol etti. Siyah bezi çıkarıp lomboz deliğinden denizdeki hayali halkaya baktı. Herhangi bir itirazla karşılaşmayan ilk kadırga yelkenliye yaklaştı ve Aguirrez ateş emrini verdi. İki top da kükredi. Bir tanesi biraz aceleciydi, kadırganın burnunu kopardı, ama ikinci top topçu platformuna çarptı.

Pruva bölümü ateş ve duman patlamasıyla parçalandı. Su parçalanmış gövdeye dolmaya başlarken kadırganın hızı da suya yardımcı oluyordu. Yüzeyin altına süzülen kadırga birkaç saniye içinde battı. Aguirrez küreklere zincirlenmiş olan kürekçiler için içinin sızladığını hissetti, ama haftalarca ve aylarca acı çekmektense ölümleri çabuk olmuştu.

İkinci geminin tayfası birinci kadırganın kaderini gördü, kadırgaların ünlü olduğu çeviklik gösterisiyle yelkenliden keskin bir şekilde uzaklaştı. Tedbirli bir şekilde gemisini geride tutan Martinez'e katılmak için yelkenlinin etrafından dolaştı.

Aguirrez kadırgaların ikiye ayrılıp top menzilinden uzakta durmaya çalışarak yelkenlinin iki yanına geleceklerini, sonra arkaya dolaşıp savunmasız kürekçilere saldıracağını tahmin etmişti. Martinez, onun düşüncelerini okuyormuş gibi kadırgalar birbirinden ayrıldı ve dikkatli çakallar gibi geminin iki yanından geniş bir açıyla geçtiler.

Aguirrez yukarıda, ana yelkenin gelişigüzel çırpınmasının neden olduğu bir ses duydu. Bunun da daha önceki gibi gerisi gelmeyen bir esinti olup olmadığını merak ederek soluğunu tuttu. Sonra yelken bir kez daha kabarıp rüzgârla doldu, direkler çatırdadı.

Pruvaya koşup korkuluklardan aşağıya eğildi, güverte tayfasına kürekçileri gemiye geri getirmeleri emrini haykırdı.

Çok geçti.

Kadırgalar uzun, tembel bir halka çizmekten vazgeçip doğruca yelkenlinin üzerine gelecekleri keskin bir dönüş yapmışlardı. Sağ taraftaki kadırga uzun tarafını yelkenliye çevirdi ve topçuları seyyar toplarını savunmasız sandala yöneltti. Zayıf bir ateş kürekçileri taradı.

Cesaret bulan ikinci kadırga aynı manevrayı iskele tarafında denedi. Yelkenlinin nişancıları ilk şaşkınlıktan kurtulup Aguirrez'in Martinez'i son gördüğü topçu platformuna ateş açtılar. El Brasero'nun kalın kalasların arkasına

gizlendiğine kuşku yoktu, ama mesajı almış olmalıydı.

Yaylım ateşi demirden bir yumruk gibi indi platforma. Nişancılar bir atışı bitirdikten sonra hemen başka bir silah alıp tekrar ateşliyor, bu arada tayfalar silahları art arda dolduruyorlardı. Yaylım ateşi sürekli ve ölümcüldü. Uzun süreli mermi yağmuruna dayanamayan kadırga güvertesi delik deşik, kürekleri parçalanmış olarak uzaklaştı.

Yelkenlinin tayfası uzun sandalları çekmek için koştu. İlk sandal kan gölü halindeydi ve kürekçilerin yarısı ölmüştü. Aguirrez ağır topçularına emirler yağdırıp dümene koştu. Topçu mürettebatı topun etrafına toplanıp ağır silahları pruvadaki silah mazgallarına taşıdı. Diğer güverte tayfaları tazelenen esintiden en iyi biçimde yararlanmak için yelkenleri ayarlamaya başladı.

Yelkenli hızlanıp geride gitgide genişleyen bir dümen suyu bırakırken kaptan gemiyi yaylım ateşine tutulan kadırgaya çevirdi. Kadırga ondan kaçmaya çalıştı, ama kürekçilerini kaybetmişti ve hareketleri düzensizdi. Aguirrez kırk beş metre kadar yaklaşıp bekledi. Kadırganın topçuları takipçisine ateş açtı, ama bunun pek etkisi olmadı.

Top patladı ve gülleler kıç tarafındaki üzeri kapalı kaptan köşküne çarparak kürdan parçaları gibi dağıttı. Top hızla yeniden dolduruldu ve kadırganın suyla birleştiği yere nişan aldı. Açtığı delikler çok büyüktü. Mürettebat ve silahlar yüzünden ağır kadırga, geride kabarcıklar, tahta parçaları ve birkaç talihsiz yüzücü bırakarak hızla yüzeyin altına süzüldü.

Kaptan dikkatini üçüncü kadırgaya çevirdi.

Olasılıkları göz önüne alan Martinez kaçmaya başlamıştı. Kadırgası ürkek bir tavşan gibi güneşe kaçıyordu. Çevik yelkenli avından uzaklaşarak onu takip etmeye çalıştı. El Brasero'nun ateşini söndürme olasılığının tadını çıkaran Aguirrez'in gözünü kan bürümüştü.

Ama bu olmayacaktı. Rüzgâr hafifti ve yelkenli, kürekçilerinin hayatlarını kurtarmak için kürek çektiği kadırganın hızına ulaşamazdı. Kısa süre sonra yelkenli okyanustaki kara bir leke halini aldı.

Aguirrez, Martinez'i dünyanın öbür ucuna kadar kovalayabilirdi, ama ufukta yelkenler görünce bunların düşman takviyesi olabileceğini düşündü. Engizisyon'un kolları çok uzundu. Karısına ve çocuklarına verdiği sözü ve Bask halkına karşı sorumluluğunu hatırladı. İsteksizce gemiyi döndürüp rotasını kuzeye, Danimarka'ya doğru çevirdi. Aguirrez düşmanı konusunda yanılmıyordu. Martinez korkak olabilirdi, ama sabırlı ve ısrarcıydı.

Tekrar buluşmaları an meselesiydi.

ÖNSÖZ

IKI

Almanya, 1935

Gece yarısından kısa bir süre sonra Hamburg şehri ile Kuzey Denizi arasında kalan kırsal kesimdeki köpekler ulumaya başladılar. Korkmuş köpekler dışarı sarkık dilleri, ürperen sırtlarıyla kapkara gökyüzüne bakıyorlardı. Keskin işitme yetenekleriyle insanların duyamadığı bir şey duymuşlardı: yüksekteki sık bulut katmanlarının arasından kayan gümüş rengi devasa torpidonun belli belirsiz vızıltısıydı bu.

İki yanında birer tane 12 silindirli motoru olan dört Maybach, iki yüz kırk beş metre uzunluğundaki zeplinin altındaki aerodinamik muhafazasında asılı duruyordu. Gövdenin önüne yakın kontrol vagonundaki aşırı büyük pencerelerden ışık yayılıyordu. Uzun, dar kontrol vagonu geminin pilot kabini gibi tasarlanıp pusula ve irtifa dümeniyle tamamlanmıştı.

Dümencinin yanındaki Kaptan Heinrich Braun bacaklarını ayırmış, ellerini arkada birleştirmiş ayakta duruyordu. Koyu mavi kusursuz üniforması ve uzun siperli şapkasıyla dimdik duran uzun boylu bir adamdı. Kabine sızan soğuk ısıtıcıların etkisini hafifletiyordu, bu yüzden ceketinin altına kalın balıkçı yakalı kazak giymişti. Braun'un mağrur görünüşü granitten oyulmuş gibiydi. Katı duruşu ve askeri tarzda kısa kesilmiş gümüş rengi saçları çıkık çenesinin hafif yukarı kalkışı Prusyalı deniz subayı günlerini hatırlatıyordu.

Braun pusulayı kontrol etti, sonra orta yaşlı tombalak adama döndü. Uçları yukarı doğru kalkık, dağınık bıyıkları iyi huylu bir mors balığı görüntüsü veriyordu adama.

"Eh, Bay Lutz, tarihi seyahatimizin ilk ayağını başarıyla tamamladık." Braun'un zarif, yanlış zaman dilimindeymiş izlenimi veren bir konuşması vardı. "Hedefimiz olan saatte yüz yirmi kilometreyi sürdürüyoruz. Hafif bir baş rüzgârına rağmen yakıt tüketimi neredeyse hesaplandığı gibi. Tebrikler, sayın profesör."

Herman bir Münih barındaki bir barmen gibiydi, ama Avrupa'da ki en yetenekli havacılık mühendisiydi. Braun emekliliğinden sonra, kutupla Kuzey Amerika arasında zeplin servisini öneren bir kitap yazmıştı. Kitabını tanıtan bir

seminerde kutba zeplin girişimi için para bulmaya çalışan Lutz'la tanışmıştı. Zeplinlerin uluslararası işbirliğini ilerleteceği şeklindeki sıkı inançları iki adamı birbirine çekmişti.

Lutz'un mavi gözleri heyecanla dans ediyordu. "Sizi tebrik ederim, Kaptan Braun. Birlikte dünya barışının görkemini daha da artıracağız."

"Almanya'nın görkemini demek istiyorsunuz herhalde," dedi Gerhardt Heinz alaycı bir gülümsemeyle. Diğerlerinin arkasında, her sözcüğü duyacak kadar yakında dikilen kısa boylu, zayıf bir adamdı. Gösterişli bir hareketle bir sigara yaktı.

Braun çelik gibi bir sesle, "Bay Heinz, tepemizde otuz metre küplük oldukça yanıcı hidrojen taşıdığımızı unuttunuz mu? Sigara içmek yalnızca mürettebat biriminin tahsis edilen yerlerinde serbest."

Heinz yanıt anlamında bir şeyler mırıldanıp sigarasını eliyle söndürdü. Üstünlük sağlamak için tünemiş bir horoz gibi kabardı. Kafasını derisine kadar kazıtmış, yakını gören gözlerine burundan sıkma gözlük oturtmuştu. Soluk, beyaz kafası dar omuzlarının üstüne kondurulmuş gibiydi. Bıraktığı etki göz korkutucu olması gerekirken gülünçtü.

Lutz sıkı siyah deri ceketiyle Heinz'ın kozasından çıkan bir kurtçuk gibi göründüğünü düşündü, ama akıllılık ederek düşüncelerini kendine sakladı. O ve Braun'un zeplini havalandırmanın karşılığında ödemek zorunda kaldıkları bedeldi Heinz. O ve Alman filozofun adını taşıyan zeplinin adı: Nietzsche. Almanya Versay Antlaşmasının yüklediği finansal ve psikolojik bağlılıklardan kurtulmaya çalışıyordu. Lutz, Kuzey Kutbu'na hava yolculuğunu önerdiğinde halk fona katkıda bulunmak için çok hevesliydi, ama proje durağan hale gelmişti.

Bir grup sanayici yeni bir öneriyle sessizce Lutz'a yaklaşmıştı. Askeri destekle, Kuzey Kutbu'na gizli bir zeplin gezisi düzenlemek için sermaye sağlayacaklardı. Eğer görev başarılı olursa halka duyurulacak ve Müttefiklere Almanya'nın hava teknolojisindeki üstünlüğünü gösteren bir oldubitti olarak sunulacaktı. Kara bir lekeden kaçınmak için başarısızlık gizli tutulacaktı. Zeplin gizlice inşa edilmiş, Lutz tamamen dev zeplin Graf Zeppelirii örnek almıştı. Anlaşmanın bir parçası olarak, sanayicilerin çıkarlarını temsil etmek için Heinz'ı gemiye almayı kabul etmişti.

"Kaptan, ilerleyişimiz konusunda bizi aydınlatır mısınız?" diye sordu Lutz.

Braun harita masasına doğru gitti. "İşte pozisyonumuz. Spitsbergen Adaları

yönünde Norge ve Italiânın seçtiği rotayı izleyeceğiz. Oradan kutba gideceğiz. Son ayağın havaya bağlı olarak on beş saat sürmesini bekliyorum."

"İtalyanlardan daha şanslı olacağımızı umuyorum," dedi Heinz, gereksiz yere önceki başarısız kutba gitme girişimlerini hatırlatarak. 1926'da Norveçli kâşif Amundsen ve Umberto Nobile adlı İtalyan mühendis, Norge isimli İtalyan hava gemisiyle kutba ulaşıp etrafında dolaşmayı başarmışlardı. Ancak Nobile, Italia adlı kardeş gemiyle gerçekleştirdiği ikinci gezisinde kutba inmeyi planlıyordu, ama yere çakıldı. Kurtarma girişimlerinde Amundsen kaybolmuştu. Nobile ve bazı adamları sonunda kurtarılmışlardı.

"Bu bir şans sorunu değil," dedi Lutz. "Bu zeplinin tasarımı, tam bu görev için ve diğerlerinin hatalarına göre gerçekleştirildi. Diğerlerinden daha güçlü ve kötü havalara dayanacak durumda. İletişim sisteminde gereğinden fazlası var. Blaugas kullanımı daha büyük bir kontrol sağlayacak, çünkü hidrojeni safra olarak boşaltmak zorunda değiliz. Buz çözme yeteneği kontrollerimiz arasında. Makineler donma noktasının altındaki kutup havasında çalışabilir şekilde yapıldı. Bugüne kadar inşa edilmiş en hızlı gemi. Bir sorunla karşılaşırsak hemen yanıt verebilecek uçak ve gemi şebekemiz var. Meteorolojik kapasitemizin bir eşi yok."

"Size ve geminize olan güvenim sonsuz," dedi Heinz riyakâr bir biçimde. Adamın doğasındaki dalkavukluk iyice ortaya çıkıyordu artık.

"Güzel. Spitsbergen'den önce hepimizin dinlenmesini öneriyorum. Orada yakıt alıp kutba doğru devam edeceğiz."

Spitsbergen'e gidiş olaysızdı. Telsizle bağlantı kurdukları yakıt ve malzeme tedarik edecek ekip hazırdı. Birkaç saat içinde hava taşıtı yeniden yola çıkıp Franz Josef takımadalarını geçip kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Aşağıdaki donuk gri denizde ara sıra yüzer buz parçaları göze çarpıyordu. Parçalar sonunda daha iri düzensiz kalıplar halini alıyor, orada burada koyu renk açık su damarlarıyla kırılmış buz kütleleri oluşturuyorlardı. Kutbun yakınında buz çok geniş, kırıksız bir alan şeklinde uzanıyordu. Mavimsi beyaz yüzey 350 metre yüksekten düz görünüyorsa da, kâşifler bu bölgenin tümsekler ve tepeciklerle örülü olduğunu zor yoldan öğrenmişlerdi.

"İyi haber," dedi Braun neşeyle. "Seksen beş derece kuzeydeyiz. Yakında kutupta olacağız. Hava şartları normal. Rüzgâr yok. Gökyüzü açık."

Beklenti artarken görevde olmayanlar bile kontrol kabinine doluşmuş, doksan derece kuzey noktasını belirten uzun çizgili sütunu görmeyi umarmış gibi büyük

pencerelerden dışarı bakıyordu.

Bir gözcü seslendi. "Kaptan, buzda bir şey gördüm galiba."

Kaptan dürbünüyle tayfanın işaret ettiği yere baktı.

"Çok ilginç." Dürbünü Lutz'a uzattı.

"Bu bir gemi," dedi Lutz bir an baktıktan sonra.

Braun başıyla onu onaylayıp dümenciye rotayı değiştirme talimatı verdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Heinz.

Braun, ona dürbünü uzattı. "Bakın," dedi fazla ayrıntıya girmeden.

Heinz gözlüğünü bulup gözlerini kısarak dürbünle baktı. "Bir şey görmüyorum," dedi ifadesiz bir şekilde.

Braun bu yanıta şaşırmamıştı. Adam yarasa kadar kördü. "Buzda bir gemi var."

"Bir geminin ne işi olabilir ki burada?" diye sordu gözlerini hızla kırpıştırarak. "Kutba başka bir keşif seferi yapılacağından haberim yok. Size rotanıza geri dönmenizi emrediyorum."

"Neye dayanarak, Bay Heinz?" diye sordu kaptan çenesini daha da kaldırarak. Sesinin soğukluğundan yanıtın ne olduğunu umursamadığı belliydi.

"Görevimiz Kuzey Kutbu'na gitmek," dedi Heinz.

Kaptan Braun küçük adamı tekmeyle kapıdan dışarı atarak vücudunun buza düşüşünü seyretmek üzereymiş gibi baktı.

Lutz, kaptanın içinde bulunduğu tehlikeli ruh halini fark edip müdahale etti. "Bay Heinz, haklısınız, dostum. Ama inanıyorum ki işimiz aynı zamanda bize ya da bir sonraki geziye yardımı olacak konuları da araştırmaktı."

Braun ekledi. 'Ayrıca, denize açılan bütün gemiler gibi bizim de başı dertte olanlara yardım etme sorumluluğumuz var."

"Bizi görürlerse telsizle bildirirler ve görevimiz tehlikeye atılmış olur," dedi Heinz başka bir yol deneyerek.

"Bizi görmemiş ya da duymamış olmaları için kör ve sağır olmaları gerek," dedi Braun. "Ve eğer varlığımızı rapor ederlerse ne olur? Gemimizde isim hariç herhangi bir belirleyici yok."

Heinz yenildiğini görerek yavaşça bir sigara yaktı ve kaptana kendisini

durdurması için meydan okurcasına bariz bir şekilde dumanını üfledi.

Kaptan bu küstah hareketi görmezden gelerek iniş izni verdi. Dümenci kontrolleri ayarladı ve dev zeplin buz kütlesine doğru uzun, meyilli inişine başladı.

1

Faroe Adaları, şimdiki zaman

Faroe Adaları'na doğru ilerleyen yalnız gemi boya topuna tutulup da savaşında kaybetmiş gibi görünüyordu. Elli beş metre uzunluğundaki Sea Sentinel baştan kıça, gözleri kör edici, duyuları kamçılayan gökkuşağı renkleriyle boyanmıştı. Karnaval atmosferini tamamlamak için gayda ve palyaçodan oluşan bir mürettebat hiç de garip kaçmazdı. Geminin keyifli görünümü bir aldatmacaydı. Pek çokları Sea Sentinel de kendi açısından Jane'in Savaşan Gemileri eserindeki her gemi kadar tehlikeli olduğunu acı bir şekilde öğrenmişti.

Sea Sentinel İskoçya açıklarındaki Shetland Adaları'ndan yaptığı 180 millik bir yolculuktan sonra Faroe sularına gelmişti. Gemiyi uluslararası basın organizasyonunun kiraladığı balıkçı teknelerinden ve yatlardan oluşan küçük bir filo karşılamıştı. Danimarka kruvazörü Leif Eriksson bir kenarda duruyor, bulutlu gökyüzünde bir helikopter dolaşıyordu.

Yağmur çiseliyordu. Kuzeydoğu Atlantik'te Danimarka ve İzlanda'nın ortasında on sekiz küçük kara parçasının bulunduğu adalar denizi olan Faroes'lerin tipik yaz havasıydı bu. Faroes'lerin 45.000 kişilik nüfusunun büyük çoğunluğu dokuzuncu yüzyılda oraya yerleşmiş olan Vikinglerin torunlarıydı. Adaların Danimarka Krallığı'nın parçası olmalarına rağmen yerliler eski Norveççeden türemiş bir dil kullanıyordu. İnsanların sayısı denize karşı bir sur gibi duran yüksek tepelerde yuva yapan milyonlarca kuştan daha azdı.

Kırk yaşlarındaki uzun boylu, güçlü yapılı adam etrafı muhabirler ve kamera teknisyenleriyle çevrilmiş bir şekilde ön güvertede dikiliyordu. Sea Sentinel'in kaptanı Marcus Ryan, yakası ve manşetleri altın örgülerle süslenmiş siyah subay üniforması giymişti. Film yıldızlarını andıran profili, bronz teni, rüzgârla dağılan omuzlarına inen saçları ve köşeli çenesini çevreleyen kızıl sakalıyla Ryan göz alıcı bir deniz kaptanı rolü için seçilmiş gibi duruyordu. Yaratmak için büyük çaba harcadığı bir imajdı bu.

"Tebrikler, bayanlar baylar," dedi Ryan, makinelerin homurtusunu ve gövdeye çarpan dalgaların sesini bastıran iyi ayarlanmış bir ses tonuyla. "Deniz daha sakin olmadığı için üzgünüz. Shetlands'dan yaptığımız yolculuk sonucunda bazılarınızın teni yeşilimsi bir renk almış."

Basın üyeleri istila hikâyesini yazmak için kurayla seçilmişti. Gemi çalkantılı denizlerde yol alırken sıkışık ranzalarda bir gece geçirdikten sonra Dördüncü

Güç'ün bazı üyeleri bu kadar şanslı olmamayı diliyorlardı.

"Önemli değil," dedi CNN'in kadın muhabiri. "Yeter ki hikâye yuttuğum bütün o lanet olası Dramaminelere değsin."

Ryan, Hollywood gülümsemesini kullandı hemen. "Ümit ettiğinizden fazla hareket göreceğinizi garanti edebilirim." Koluyla gösterişli bir şekilde bir kavis çizdi. Kameralar itaatkâr bir şekilde savaş gemisini işaret eden parmağını takip etti. Kruvazör yalnızca hareket etmeye yetecek hızda geniş bir daire çiziyordu. Bayrak direğinde kırmızı beyaz Danimarka bayrağı dalgalanıyordu. "Faroelıların kılavuz balinaları öldürmelerine engel olmaya çalıştığımız son seferde gördüğünüz şu Danimarkalı kruvazör pruvamıza ateş açtı. Hafif silahlardan açılan ateş neredeyse mürettebatımızdan birini vuracaktı, ama Danimarkalılar bize ateş açtıklarını reddettiler."

"Onları gerçekten çöp tabancasıyla mı vurdunuz?" diye sordu CNN muhabiri.

"Kendimizi elimizdeki malzemelerle savunduk," diye yanıt verdi Ryan alaycı bir ciddiyetle. "Aşçımız doğaya zarar vermeyen çöp torbalarını güverteden fırlatacak derme çatma bir mancınık yaptı. Ortaçağ silahlarına çok meraklı birisi, bu yüzden şaşırtıcı bir menzili olan katapulta benzer bir alet geliştirdi. Kruvazör yolumuzu kesmeye çalıştığında tam isabet kaydetmemiz bizi çok şaşırttı. Tabi onları da."

Durakladı ve mükemmel bir zamanlamayla şunları ekledi. "Birinin havasını söndürmek için patates kabukları, yumurta kabukları ve kahve tortusuyla yıkamaktan daha iyi bir yol yoktur."

Grupta gülüşmeler oldu.

BBC muhabiri sordu. "Bu tür acayipliklerin Deniz Nöbetçileri' nin sahip olduğu en radikal çevreci ve hayvan hakları grubu olduğu şeklindeki şöhrete katkıda bulunacağından endişelenmiyor musunuz? Organizasyonunuz balina avlayan gemileri batırdığını, su yollarını kapattığını, bebek fok balıklarını sprey boyalarla boyadığını, fok avcılarını taciz ettiğini, ağları kestiğini dürüstçe kabul ediyor..."

Ryan itiraz ederek elini kaldırdı. "Onlar uluslararası sularda seyreden korsan balina gemileriydi ve sözünü ettiğiniz diğer konuları uluslararası anlaşmalara göre yasal olarak belgeleyebiliriz. Öte yandan bizim gemilerimiz mahmuzlandı, insanlarımıza gaz verildi, ateş edildi ve yasadışı tutuklamalar yapıldı."

"Sizi terörist organizasyon olarak görenlere ne diyorsunuz?" diye sordu The Economist in muhabiri.

"Onlara şunu sorardım: her yıl bin beş yüz, iki bin arası savunmasız kılavuz balinayı soğukkanlılıkla öldürmekten daha korkunç ne olabilir? Ayrıca onlara bir DN (Deniz Nöbetçileri.) müdahalesi sırasında hiç kimsenin yaralanmadığını veya ölmediğini hatırlatmak isterim."

Diğerlerinden biraz uzakta konuşmayı dinleyen çekici genç bir kadını işaret etti. "Bana dürüstçe söyleyin, bu bayan korkmuş görünüyor mu?"

Therri Weld otuzlu yaşların ortalarında, orta boylu, orantılı vücudu olan bir kadındı. Soluk renkli kot pantolonu ve bol yağmurluğunun altına giydiği iş gömleği atletik, ama belirgin biçimde kadınsı vücudunu pek gizleyemiyordu. Bir DN şapkası rutubetli havayla iyice belirginleşen kestane rengi doğal dalgalı saçlarını kaplıyor, kantaron mavisi gözleri dikkatli ve zeki bir ifadeyle bakıyordu. İleri çıkıp basın ordusuna canlı bir şekilde gülümsedi.

"Çoğunuzla zaten tanıştım," dedi alçak, ama berrak bir sesle. "Bu yüzden Marcus beni güverte tayfası olarak köle gibi çalıştırmadığı zamanlar DN'nin hukuk danışmanıyım. Marcus'un dediği gibi direkt eylemi son çare olarak kullanıyoruz. Bu sularda Faroe balığının boykotunu sürdürmek için yaptığımız son karşılaşmadan sonra geri çekildik."

"Ama işkenceyle öldürmeyi durduramadınız henüz," dedi BBC muhabiri Ryan'a.

"Nöbetçiler yüzlerce yıl geriye dayanan bir geleneği sona erdirmenin ne kadar zor bir iş olacağını asla küçümsemedi," diye yanıt verdi Ryan. "Faroeliler Viking atalarının hayatta kalmak için gereksinim duydukları inatçılığa sahip. Bizim gibi bir avuç balina severe teslim olacak değiller. Ama ben Faroelilere hayran olmakla birlikte balinalara işkence ederek öldürmelerini zalim ve barbarca olduğunu düşünüyorum. İnsan olarak adalılara yakışmıyor. Daha önce birkaçınızın bu sahnelere tanık olduğunuzu biliyorum. Bizim için özetlemek isteyen var mı?"

"Kahrolası kanlı bir iş," diye onayladı BBC muhabiri. "Ama ben tilki avını da sevmiyorum."

En azından tilkinin kaçma şansı var. Ryan konuşurken çenesi kasılıyordu. "İşkence yalnızca bir katliam. Birisi bir balina grubu gördüğünde sirenler çalıyor, tekneler balinaları kıyıya sürüklüyor. Yerliler -hatta bazen kadınlar ve çocuklarsahilde bekliyor. Bol bol içki, balinalar hariç herkes için büyük bir parti oluyor bu. İnsanlar balinaların hava deliklerine balıkçı kancaları sokuyor ve hayvanları kıyıya yakın yerlere çekiyor, orada şah damarlarını kesip kan kaybından ölüme terk ediyorlar. Deniz akan kan yüzünden kıpkırmızı oluyor.

Bazen insanların balinalar daha canlıyken testereyle başlarını kestiklerini görüyorsunuz!"

Sarışın bir kadın muhabir sordu. "Balina öldürmekle sığırların eti için kesilmesi arasında ne fark var?"

"Yanlış insana soruyorsunuz," dedi Ryan. "Ben aşırı vejetaryenim." Kahkahaların dinmesini bekledi. "Ama ne demek istediğinizi anladım. Biz Faroelileri kendilerinden koruyor olabiliriz. Kılavuz balina eti cıva ve kadmiyum dolu. Bu onların çocuklarına zarar veriyor."

"Ama eğer kendilerini ve çocuklarını zehirlemek istiyorlarsa onların geleneklerini kınamak DN'nin hoşgörüsüzlüğü olmuyor mu?"

"Gladyatör savaşları ve halka açık idamlar da bir zamanlar gelenekti. Medeniyet bu tür vahşi gösterilerin modern dünyada yeri

olmadığına karar verdi. Savunmasız hayvanlara gereksiz yere acı vermek de aynı şey. Onlar bunun gelenek olduğunu söylüyorlar. Bizse cinayet. Bu yüzden geri geldik."

Neden boykota devam etmiyorsunuz? diye sordu BBC görevlisi.

Soruyu Therri yanıtladı. "Boykot çok yavaştı. Yüzlerce kılavuz balina öldürülmeye devam ediyordu. Bu yüzden stratejimizi değiştirdik. Petrol endüstrisi bu sularda kuyular açmak istiyor. Avın yeterince kötü reklamını yaparsak petrol şirketleri denetim altına alınabilir. Bu da adalılar üzerinde işkence katliamlarına bir son vermek için yeterli baskı oluşturabilir."

"Ve burada başka işlerimiz de var," diye ekledi Ryan. "Balık çiftçiliğinin zararlı etkilerine karşı itirazımızı göstermek için gözetleyeceğimiz çokuluslu bir balık işleme şirketi var."

Fox News muhabiri kuşkuluydu. "Düşmanlık etmeyi planlamadığınız herhangi biri var mı?"

Birini atladıysak haber verin, dedi Ryan kahkahalar arasında.

BBC görevlisi, "Protestonuzu ne kadar sürdürme niyetindesiniz?"

"Elimizden geldiğince. Bizim fikrimizce, uluslararası hukuka göre av yasadışı. Adamlarınız tanık olarak burada. İşler tehlikeli olabilir. Eğer buradan şimdi ayrılmak isteyen varsa, geri dönüşü ayarlayabilirim." Etrafındaki yüzleri tarayıp gülümsedi. "Kimse yok mu? Güzel. Eh, o halde, cesur insanlar, tehlikenin üzerine giriyoruz. Birkaç kılavuz balinanın izini sürüyoruz. Buradaki sular

onlarla kaynıyor. Deli gibi el sallayan güverte tayfasının bize söyleyecek bir şeyi olabilir."

Gözcülük yapan bir mürettebat yanlarına koştu. "Birkaç grup Stremoy'u geçiyor," dedi. "Kıyıdaki gözcümüz sirenlerin çaldığını ve teknelerin hazırlandığını söylüyor."

Ryan gazetecilere geri döndü. Büyük olasılıkla balinaları Kvivik ölüm sahasında kıyıya sürmeye çalışacaklar. Kendimizi balinalarla teknelerin arasına koyacağız. Balina sürüsünü uzaklara göndermeyi başaramazsak tekneleri kesmeye başlayacağız."

CNN muhabiri kruvazörü işaret etti. "Bu iş bu adamları rahatsız etmeyecek mi?"

Ben de etmesini umuyorum, dedi Ryan, vahşi bir gülümsemeyle.

Leif Eriksson' ın köprüsünde sivil giysili bir adam gözlerini kısarak dürbünüyle Sea Sentinel'e baktı. "Tanrım," diye mırıldandı Karl Becker gemi kaptanı Eric Peterson'a doğru. "Bu gemi bir çılgın tarafından boyanmışa benziyor."

"Ah, demek Kaptan Ryan'ı tanıyorsunuz," diye yanıtladı Petersen, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Yalnızca şöhretinden. Amerikalıların Teflon kalkan dediği şeye sahip gibi. Yasalara o kadar karşı gelmesine rağmen bir kez bile mahkûm olmadı. Ryan hakkında ne biliyorsunuz, kaptan?"

"Birincisi, deli olmadığını. Fanatizme yakın bir kararlılığı var, ama bütün hareketleri ölçülü. Gemisinin aşırı parlak renkleri bile hesaplı. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen rakiplerini yatıştırarak hata yapmalarına neden oluyor; ve televizyonda çok güzel gösteriş yapıyor."

"Belki onları denizi görsel açıdan kirlettikleri için tutuklayabiliriz, Kaptan Petersen," dedi Becker.

"Ryan geminin yüzer sanat eserinden başka bir şey olmadığını söyleyecek bir uzman bulur."

Bu geminin Deniz Nöbetçileri'yle son karşılaşmasında yaşadığı aşağılanmaya rağmen mizah gücünüzü kaybetmediğinize sevindim.

"Bize fırlattıkları çöplüğü temizlemek yalnızca birkaç dakika aldı. Üstüm çöp saldırısına ateşle karşılık vermenin gerekli olduğunu düşündü."

Becker yüzünü buruşturdu. "Kaptan Olafsen son duyduğuma göre hâlâ masa başındaymış. Söylenenler inanılmaz derecede kötüydü. 'Danimarka Savaş Gemisi Silahsız Bir Gemiye Saldırdı.' Manşetlerde mürettebatın sarhoş olduğu yazıldı. Tanrım, ne büyük bir felaketti."

"Olafsen'e birinci subayı olarak hizmet ettiğim için adamın yargılarına büyük saygım var. Onun sorunu Kopenhag'daki bürokratlardan açık bir talimat almamış olmasıydı."

"Benim gibi bürokratlardan mı?"

Kaptan gergin bir şekilde gülümsedi. "Ben emirleri yerine getiriyorum. Üstlerim sizin donanma-bölümü gözlemcisi olarak gemiye geleceğinizi söylediler. İşte buradasınız."

"Sizin yerinizde olsam gemimde bir bürokrat istemezdim. Ama sizi temin ederim emirlerinizin yerine kendiminkileri koyma yetkim yok. Kuşkusuz gördüklerimi rapor edeceğim, ama eğer bu görev bir fiyaskoya dönüşürse ikimizin kellesinin de gideceğini size hatırlatmak isterim."

Kaptan, Becker Erikssoria ayak bastığında onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Adam kısa boylu ve esmerdi; iri, nemli gözleri ve uzun burnuyla üzgün bir karabatak kuşuna benziyordu. Öte yandan Petersen bütün Danimarkalı erkeklerin kalıbına uyuyordu. Uzun boylu, köşeli çeneli ve sarışındı.

"Sizi gemiye almaya pek istekli değildim," dedi kaptan. "Ama bu konuyla ilgilenen tez canlılar işlerin kontrolden çıkmasına neden olabilirlerdi. Hükümetten biriyle görüşme fırsatını hoş karşıladım."

Becker, kaptana teşekkür edip, "Bu balinalara eziyet ederek öldürme konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Kaptan omuz silkti. "Adada bir sürü arkadaşım var. Eski alışkanlıklarından vazgeçmek yerine ölmeyi tercih ediyorlar. Onları kendileri yapan şey olduğunu söylüyorlar bunun. Ben de duygularına saygı duyuyorum. Ya siz?"

"Ben bir Kopenhaglıyım. Bu balina işi bana büyük ziyan gibi geliyor. Ama burda riske atılan pek çok şey var. Hükümet adalıların isteklerine saygı duyuyor, ama boykot balıkçılara zarar veriyor. Faroelilerin geçim kaynaklarını kaybedip devletin koruması altına girmelerini istemiyoruz. Bu çok pahalı olur. Petrol şirketleri bu balina avı yüzünden petrol kuyusu açmayı geciktirmeye ikna olurlarsa ülkenin kaybedeceği gelir kaynağından söz etmiyorum bile."

"Bu durumun bir ahlak oyunu olduğunun farkındayım. Bütün aktörler rollerini

çok iyi biliyorlar. Adalılar bu işkenceyle öldürmeyi DN'ne meydan okumak ve parlamentonun onların endişelerinin farkına varmasını sağlamak için düzenledi. Ryan da aynı şekilde hiçbir şeyin önünde durmasına izin vermeyeceğini oldukça yüksek sesle söylüyor."

"Ya siz, Kaptan Petersen, siz rolünüzü biliyor musunuz?"

“Elbette. Yalnızca bu dramanın nasıl sona ereceğini bilmiyorum.”

Becker yanıt olarak homurdandı.

"Sizi temin etmeme izin verin," dedi kaptan. "Faroe Polisi'ne arka planda kalma emri verildi. Hiçbir koşulda silah kullanmayacağım. Benim aldığım emir, adalıları tehlikeden korumak yönünde. Bunun nasıl yapılacağı konusunda sağduyuma güvenebilirim. Eğer Sea Sentinel küçük tekneleri tehlikeye sokacak kadar yaklaşırsa SS gemisini kenara itme yetkisine sahibim. Lütfen izin verin, Bay Becker. Perdenin açılmak üzere olduğunu görüyorum."

Balıkçı tekneleri birkaç limandan okyanusun hareketli bölümüne doğru ilerliyordu. Hızla giderken pruvaları havaya kalkmış, alçak dalgaların üstünde zıplıyorlardı. Kılavuz balina sürüsünün parlak siyah sırtlarının yüzeye çıktığı noktada toplanıyorlardı.

Sea Sentinel de balinalara doğru gidiyordu. Petersen dümencisine emirler verdi. Kruvazör bekleme konumundan çıktı.

Becker, Petersen'ın sarf ettiği sözleri düşünüyordu.

"Söyleyin kaptan, 'kenara itmek' ne zaman mahmuzlamaya dönüşür?"

"Ben ne zaman istersem."

"İkisi arasında ince bir çizgi yok mu?"

Petersen dümencisine hızını artırıp doğruca Sea Sentinel’in üzerine sürmesini emretti. Sonra Becker'a dönüp haşin bir şekilde güldü.

"Bunu öğrenmeye gidiyoruz."

2

Ryan kruvazörün tembelce çizdiği daireden çıkıp SS'nin üzerine geldiğini gördü. "Görünüşe göre Hamlet sonunda bir karar verdi," dedi, Sea Sentinel'in dümeninde olan birinci subayı Chuck Mercer.

Sea Sentinel balinaları açık denizlere sürmeye çalışıyordu. Sürüde yaklaşık elli balina vardı ve bazı dişi balinalar yavrularıyla kalmak için oyalanıyor, kurtarma girişimini yavaşlatıyordu. SS kaçak sığırları ağıla sokmaya çalışan yalnız bir kovboy gibi zikzaklar çiziyordu, ama gergin balinalar bu işi neredeyse olanaksız hale getiriyorlardı.

"Kedi gütmek gibi bir şey bu," diye mırıldandı Ryan. Balina teknelerinin sürüye ne kadar yaklaştığını görmek için sancak tarafındaki köprü kanadına gitti. Bir zıpkın avına katılmış bu kadar çok adalı görmemişti daha önce. Faroes'deki her liman boşalmış gibi görünüyordu. Boyutları ticari trol tekneleriyle dıştan takmalı motorlarla çalışan kayıklar arasında değişen düzinelerce tekne ava katılmak için farklı yönlerden hızla yaklaşıyordu. Dümen suları karanlık sularda çizgiler bırakıyordu.

Therri Weld de köprüye çıkmış, filonun yaklaşmasını seyrediyordu. "İnatlarına hayran olmalıyız."

Ryan da aynı şekilde dehşet içinde kalmıştı. Onaylarcasına başını salladı. "Şimdi Custer'ın kendini nasıl hissettiğini anlıyorum. Faroeliler hep birlikte kanlı geleneklerini sürdürmeye gidiyorlar."

"Bu kendiliğinden olan bir boşalma değil," dedi Therri. "Hareket düzenlerine bakılırsa bir planları var."

Sanki bu sözler bir sinyalmiş gibi öndeki filo kıskaç hareketiyle ikiye ayrıldı. Klasik kanattan saldırma biçimindeki askeri manevrayla Ryan'ın gemisinin etrafından dolaşıp ağır hareket eden balinaların denize bakan tarafına geçtiler. Kıyıya dönerek bir hat üzerinde dizildiler, balinaları Sea Sentinel ile kendi aralarında bıraktılar. Hattın uçları içe doğru yavaşça kıvrılmaya başladı. Balinalar birbirine yaklaşıp karaya doğru ilerlediler.

Ryan gemisi olduğu yerde kalırsa balinalara zarar vereceğinden veya aile birimlerini parçalayacağından korkuyordu. İsteksizce dümenciye gemiyi avcıların yolundan çekmesini emretti.

Sea Sentinel kenara çekilirken balıkçıların zafer dolu çığlıkları duyuldu.

Teknelerin çizdiği hat talihsiz balinaların etrafını ölümcül bir şekilde sarmaya başladı. Balina tekneleri ilerledi, avlarını bıçaklı ve mızraklı cellatların beklediği ölüm sahasına sürmek için hattı sıklaştırmaya başladı.

Ryan, Mercer'a Sea Sentinel'i açık denize sürme emri verdi.

"Çok kolay vazgeçiyorsun," dedi Mercer.

"Bekle ve gör," dedi Ryan, gizemli bir gülümsemeyle.

Kruvazör, zaptedilmesi zor bir seyirciye futbol sahasından çıkmada eşlik eden bir polis gibi Sea Sentinel'in yanına geldi, ama gemiler balina avından yarım mil kadar uzaklaştıklarında donanma eskortu geride kalmaya başladı. Ryan kruvazörün konumunu sık sık kontrol ederek dümeni aldı. Gemilerin doğru pozisyonda olduklarını düşündüğü zaman makine dairesiyle konuşabileceği telefonu aldı.

"Tam yol ileri," diye emretti.

Silueti eski moda banyo küvetlerini hatırlatan Sea Sentinel, iki ucu yüksek olan geniş ve hantal bir gemiydi. Ağır hareket eden araştırma gemisi esas olarak denizaltı aletlerinin ve ağlarının indirildiği dengeli bir platform olarak tasarlanmıştı. DN gemiyi açık artırmada aldıktan sonra Ryan'ın yaptığı ilk şey, makine dairesini, gemiyi daha hatırı sayılır bir hızla yürütecek güçlü dizel motorlarıyla donatmak olmuştu.

Ryan dümeni hızla sola kırdı. Gemi büyük bir köpük dalgası fışkırtarak bir daire çizerken harcadığı büyük çaba yüzünden titredi ve hızla balina avına doğru ilerledi. Hazırlıksız yakalanan kruvazör onu takip etmeye çalıştı, ama Sea Sentinel'in sert dönüşüne ayak uyduramayacak olan savaş gemisi değerli saniyelerini harcayarak geniş bir açıyla dönmeye başladı.

Sea Sentinel sürüye ve balıkçı teknelerine yetiştiğinde kıyının bir mil açığındaydılar. SS gemisi kendisini balina teknelerinin dümen suyunun karşısına getirecek şekilde keskin bir dönüş yaptı. Ryan dümende kalmaya devam etti. Bir şeylerin ters gitmesi olasılığına karşı tam sorumluluğu üstlenmek istiyordu. Avı bozma planı dümende usta bir elin bulunmasını gerektiriyordu. Çok hızlı ve çok yakın olursa balinacılar alabora olup dondurucu suya dökülürlerdi. Gemiyi sabit bir hızda tutarken aynı yönde giden bir dalga yaratmak için geminin genişliğini kullandı. Dalga teknelere kıçtan çarptı. Bazı tekneler kendilerini suyun üstüne çıkaran dalgalara tırmanmayı başardı. Diğerleri devrilmekten kurtulmak için deli gibi dönmeye başladı.

Teknelerin çizdiği hat bozuldu, aralarında geniş boşluklar açıldı. Ryan dümeni

tekrar kırdı ve Sea Sentinel'in bordasını ilerleyen balinalara yanaştırdı. Yaklaşan balinacılardan kaçan balinalar, geminin varlığını hissederek karşı yöne döndüler ve avcıların çizdiği hattaki boşluklardan geçmeye başladılar.

Şimdi sevinçle haykırma sırası Sea Sentinel'in mürettebatındaydı ama onların sevinci kısa sürdü. Hızla hareket eden kruvazör SS'yi yakalamış ve yüz metre kadar açığında onunla aynı hızda ilerliyordu. Telsizden İngilizce konuşan bir ses duyuldu.

"Ben Leif Eriksson'ın Kaptanı Petersen, Sea Sentinel'in kaptanını arıyorum."

Ryan mikrofonu kaptı. "Ben Kaptan Ryan. Sizin için ne yapabilirim, Kaptan Petersen?"

"Geminizi açık sulara götürmeniz isteniyor."

"Biz uluslararası yasalara uygun davranıyoruz." Therri'ye çarpık bir şekilde gülümsedi. "Hukuk danışmanım yanı başımda duruyor."

"Hukukun ince noktalarını sizinle ya da danışmanınızla tartışma niyetinde değilim, Kaptan Ryan. Danimarkalı balıkçıları tehlikeye atıyorsunuz. Güç kullanma yetkim var. Hemen buradan ayrılmazsanız geminizi havaya uçuracağım."

Firkateynin ön güvertesindeki taretin namlusu Sea Sentinele döndü.

"Bu oynadığınız tehlikeli bir oyun," dedi Ryan kasıtlı bir sükûnetle. "Kötü bir atışla bizim yerimize o korumaya çalıştığınız teknelerden bazılarını vurabilirsiniz."

"Bu mesafeden hedefi şaşıracağımızı sanmıyorum," dedi Petersen. "Ama ben kan dökülmesinden yana değilim. Televizyon kameralarına yeterince görüntü verdiniz. Kılavuz balinalardan çoğu kaçtı ve av bozuldu. Mesajınız anlaşıldı. Artık burada istenmiyorsunuz."

Ryan güldü. "Mantıklı bir adamla konuşmak çok güzel. Silah sever selefiniz gibi değilsiniz. Tamam, yoldan çekileceğim, ama Faroe sularından ayrılmıyoruz. Başka işlerimiz var."

"İstediğinizi yapmakta serbestsiniz, tabi bizim kanunlarımıza karşı olmadığı ve insanlarımızı tehlikeye atmadığı sürece."

Ryan derin bir soluk aldı, dıştan görünen sükûneti yalnızca gösteriydi. Mürettebatın ve basın üyelerinin karşı karşıya olduğu tehlikenin farkındaydı. Dümeni birinci subayına bırakıp yavaşça uzaklaşma emri verdi. Av alanından

çıktıktan sonra Sea Sentinel açık denizlere yöneldi. Ryan'ın planı sahilden birkaç mil uzakta demirleyerek balık çiftliğine karşı protestoya hazırlanmaktı.

Sea Sentinel'in önceki hareketiyle aklı başına gelen Petersen kruvazörü biraz geride tuttu. Eğer gemi kaçmaya çalışırsa ileri atılıp yolunu kesmeye kararlıydı.

Therri dümen köşkündeki gerilimi hafifletti. "Kaptan Petersen ne kadar ucuz kurtulduğunun farkında değil," dedi sırıtarak. "Bir el ateş etseydi onu mahkemeye sürükler ve gemisine ihtiyati haciz koydururdum."

"Bence çöp silahımızdan daha çok korkuyor," dedi Ryan.

Neşeleri Mercer'ın küfürleriyle yarıda kaldı.

"Ne var, Chuck?" diye sordu Ryan.

"Kahretsin, Mark." Mercer iki eliyle dümeni tutmuş duruyordu. "Bu gemiyi Jet Ski gibi döndürürken dümeni kırmış olmalısın." Kaşlarını çatıp geri çekildi. "İşte, al sen dene."

Ryan dümeni çevirmeye çalıştı. İki tarafa da yalnızca birkaç santim kadar gidiyordu, ama kilitlenmiş gibi görünüyordu. Biraz daha zorladıktan sonra vazgeçti. "Kahrolası şey kilitlendi," dedi şaşkınlık ve öfke karışımıyla.

Ryan telefonu açıp makine dairesine motorları durdurmalarını söyledi. Ama gemi yavaşlamak yerine açıklanamaz bir şekilde hızlandı. Ryan küfredip makine dairesini tekrar aradı.

"Ne oluyor, Cal?" diye kükredi. "O makineler yüzünden sonunda sağır mı oldun? Hızı artırmanı değil, kesmeni söyledim."

Ryan'ın makinisti Cal Rumson harika bir denizciydi. "Kahretsin, ne dediğini biliyorum," diye yanıt verdi. Sesindeki düş kırıklığı çok açıktı. "Hızı düşürdüm. Makineler delirmiş gibi. Kontroller çalışmıyor."

"O zaman gücü kapat," dedi Ryan.

"Deniyorum, ama dizeller daha çok çalışıyor."

"Denemeye devam et, Cal."

Ryan ahizeyi yerine çarptı. Bu delilikti! Gemi kendi aklı varmış gibi hareket ediyordu. Gözleri geminin önünü, denizi taradı. Haberler iyiydi. Görünürde herhangi bir gemi ya da kara parçası yoktu. Olabilecek en kötü şey Atlantik'te yakıtın bitmesiydi. Kruvazöre içinde bulundukları açmazı haber vermek için telsiz mikrofonunu aldı. Ama Mercer'ın çığlığı üzerine durdu.

"Dümen dönüyor!"

Mercer yavaşça sağa doğru dönüp gemiyi kruvazöre doğru çeviren dümeni tutmaya çalışıyordu. Ryan dümeni yakaladı, Mercer'la birlikte rotasını düzeltmeye çalıştı. Bütün güçleriyle çabalıyorlar, ama dümen terli ellerinden kayıyor ve Sea Sentinel savaş gemisine biraz daha yaklaşıyordu.

Danimarka gemisi rota değişikliğini fark etmişti. Telsizden tanıdık ses duyuldu.

"Hadi, Sea Sentinel. Ben Kaptan Petersen. Rota değişikliğinizin nedeni nedir?"

"Dümenimizde bir sorun var. Dümen kilitlendi ve makineleri kapatamıyoruz."

"Bu olanaksız," dedi Petersen.

"Bunu gemiye söyle."

Bir duraklama oldu. "Size denizde bol bol yer açmak için çekileceğiz. Yolunuzdaki bütün gemilere uyarı göndereceğiz."

"Teşekkürler. Faroes'den ayrılmamıza dair isteğiniz gerçek olacak gibi görünüyor."

Kruvazör çekilmeye başladı.

Ama daha Danimarka gemisi yön değiştiremeden Sea Sentinel keskin bir dönüş yapıp güdümlü bir füze gibi kruvazörün açıkta kalan yan tarafına doğru ilerledi.

Denizciler kruvazörün güvertesine dizilip yaklaşan gemiye deli gibi el hareketleri yapmaya başladılar. Kruvazör birkaç kez kısa, hızlı uyarı düdüğü çaldı. Telsizden Danimarka dilinde ve İngilizce konuşmalar duyuldu.

Gemilerin çarpışmasına birkaç saniye kaldığını gören denizciler hayatlarını kurtarmak için koşmaya başladı.

Ryan kesin olan çarpışmayı engellemek için son bir gayretle bütün gücüyle dümene asıldı. Gemi kruvazörün yan tarafına çarptığında hâlâ dümene asılı durumdaydı. Sea Sentinel’in keskin pruvası bir süngü gibi çelik levhaları deldi, sonra korkunç bir metal yırtılmasıyla yana kaydı.

Sea Sentinel burnunun üstüne yumruk yemiş bir boksör gibi okyanusta debelenip duruyordu. Binlerce galonluk su gövdesindeki koca delikten içeri girerken, kruvazör yüzer durumda kalmak için mücadele ediyordu. Mürettebat cankurtaran sandallarına doluşup onları soğuk denize indirmeye hazırlandılar.

Therri darbenin etkisiyle dizlerinin üstüne düştü. Ryan, ona ayağa kalkması için yardım etti. O ve dümen köşkündeki diğerleri güverteye hücum ettiler. Artık hikâyeyi yazmak yerine onun bir parçası olduklarını gören panik haldeki televizyoncular ne yapmaları gerektiğini söyleyecek birini bulmaya çalışıyorlardı. Yaralanan insanlar topallıyordu.

Birisi bağırarak yardım istiyor, tayfalar ve basın görevlileri geminin pruvasından geriye kalan metal yığınının altından kanlı bir ceset çıkarıyordu.

Ryan geminin terk edilmesi için emirler yağdırdı.

Bütün bağırış çağırışlar ve şaşkınlık yüzünden kimse başını kaldırıp gemilerin üzerinde dolaşan helikoptere bakmıyordu. Helikopter aç bir akbaba gibi birkaç daire daha çizdikten sonra sahil boyunca uzaklaştı.

3

Rusya'nın kuzey sahilinin açıkları

Faroe Adaları'nın bin iki yüz mil güneydoğusunda arama tarama gemisi William Beebe Barents Denizi'nin dondurucu sularında demirlemiş yatıyordu. Yetmiş beş metre uzunluğundaki turkuvaz rengi gövdeye NUMA harfleri yazılmıştı. Derin deniz araştırmalarındaki öncülerden birinin adının verildiği Beebe, bütün bir gemiyi okyanusun dibinden kaldırabilecek güce sahip vinçler ve maçunalarla doluydu.

Neopren dalgıç giysisi giymiş dört mürettebat kıç tarafındaki güvertede dikilmiş, gözlerini okyanusun kaynar bir kazan gibi köpüren bölümüne dikmişlerdi. Yüzeyin rengi biraz daha açıldı, köpüklü bir kubbe yükseldi ve sualtında kalabilen kurtarma aracı Sea Lamprey hava almak için yüzeye çıkan başkalaşım geçirmiş bir deniz ejderhası gibi dışarı çıktı. Hazır ekip bir donanma saldırı ekibinin zamanlamasıyla dıştan takmalı motorla çalışan şişme botu kıç tarafındaki rampadan suya indirdi, içine binip suda debelenen sualtı aracına doğru hızla ilerledi.

Hazır ekip parlak turuncu renkli araca çekme halatı bağladı ve Beebe'deki vinç sualtı aracını, geminin kıç tarafından dışa doğru açılan uzun A şeklindeki şasinin altına gelene kadar çekti. Kevlar kablolar sualtı aracının kısaltılmış güvertesindeki cıvatalara bağlandı. Güçlü bir şasi motoru kükredi ve sualtı aracı denizden yükseldi. Kablolarda asılı duran Sea Lamprey'in çirkin silindirik gövdesi ve garip bir şekilde tepesi kesilmiş akordeon biçimindeki pruvası gözler önüne serildi.

A şeklindeki şasi yavaşça gövdenin üzerinden geçip aracı sipariş üzerine yapılmış çelik kızağa indirdi, güvertede bekleyen tayfalar kızağa bir merdiven dayadı. Sonra koni biçimindeki alçak kulenin tepesindeki kapak geriye doğru açıldı. Kurt Austin başını çıkarıp bir köstebek gibi gözlerini kırpıştırdı. Çelik grisi, neredeyse platin rengi olan saçları bulutlu gökyüzünün yoğun metalik ışığı altında parlıyordu.

Austin güverte ekibini el sallayarak selamladı, sonra dar kapaktan geçmek için omuzlarını büzdü, dışarı çıkıp koni biçimindeki kulenin dibinde durdu. Saniyeler sonra ortağı Joe Zavala başını temiz havaya çıkarıp ortağına parlak alüminyum çantayı uzattı.

Austin çantayı merdivenin altında duran adama fırlattı. Adam balıkçı yakalı

yünlü bir kazak, su geçirmez pantolon ve yağmurluk giymişti. Yalnızca başının üstündeki siperli şapkadan Rus donanmasından olduğu belli oluyordu. Adam çantanın havada uçtuğunu görünce umutsuzlukla bir çığlık attı. Çantayı yakalayıp bir an için öne arkaya sallandı, sonra çantayı göğsüne bastırdı.

Austin ve Zavala merdivenden inerken Rus çantayı açıp koruyucu plastik köpüğün üzerine yatırılmış kâğıda sarılı nesneyi çıkardı. Kâğıdı açıp köşeli, ağır şişeyi kaldırdı. Şişeyi yeni doğmuş bir çocuk gibi tutarken Rusça bir şeyler mırıldandı.

NUMA ekibinin yüzündeki şaşkın bakışları fark edince, "Beni affedin, beyler. Şişenin içindekiler zarar görmediği için şükür duası ediyordum."

Austin etikete bakıp yüzünü buruşturdu. "Doksan metre derinliğe inip bir denizaltının içine bir şişe votkayı kurtarmak için mi girdik?"

"Oh hayır" diye yanıtladı Vlasov çantayı karıştırarak. "Üç şişe votka. Rusya'da yapılan en iyi votkalar." Dikkatle diğer şişelerin kâğıtlarını da açtı, çantaya tekrar yatırmadan önce her birini gürültülü bir şekilde öptü. "Rusya'nın Mücevheri en iyisidir ve Moskovska süperdir. Charodei en iyi soğuk içilir."

Austin Rusların kafa yapısını bir gün anlayıp anlayamayacağını merak etti. "Elbette," dedi neşeyle. "O şekilde açıkladığınızda içkinizi soğutmak için bir denizaltıyı batırmak çok mantıklı."

"Denizaltı eğitim için kullanılan eski bir Foxtrot sınıfı gemiydi," dedi Vlasov. "Otuz yıldan uzun süredir hizmette değildi." Austin'e 14karatlık altın gülümsemesi gönderdi. "Onları geri alabilme yeteneğinizi sınamak için denizaltına nesneler koymak sizin fikrinizdi."

"Kabahat bende. O sırada kötü bir fikir gibi gelmemişti."

Vlasov çantayı kapattı. "O halde dalışınız başarılı oldu?"

"Genelde," dedi Zavala. "Birkaç teknik sorun çıktı. Büyük bir şey değil."

"O halde bunu bir içkiyle kutlamalıyız," dedi Vlasov.

Austin uzanıp çantayı Rusun elinden aldı. "Şimdiki zaman gibisi yoktur."

Yemek salonundan üç plastik kupa aldılar. Vlasov Charodei şişesini açıp her kupaya bol miktarda doldurdu. İçkisini kaldırdı. "Kursk'ta ölen cesur adamların şerefine."

Vlasov votkasını bitki çayı içiyormuş gibi içti. Austin geçmiş deneyimlerinden her türlü kötülüğün güçlü Rus ateş suyunda bulunduğunu

bildiği için içkisini yavaş yavaş yudumluyordu.

"Ve Kursk gibi bir facianın bir daha hiç olmaması şerefine," dedi Austin.

Kursk'un batışı kayıtlara geçen en kötü deniz felaketlerinden biriydi. 2000 yılında, Oscar II sınıfı cruise füze denizaltısı torpido kompartımanındaki bir patlamanın ardından Barents Denizi'nde battığında yüzden fazla mürettebat ölmüştü.

"Sizin denizin altına inebilen aracınız sayesinde ülkesine hizmet eden hiçbir genç adamın böyle korkunç bir şekilde ölmesi gerekmiyor. NUMA'nın zekâsı sayesinde, kaçış kapağı açık olsun olmasın batık bir araca girebiliyoruz. Bu araç için bulduğunuz keşifler devrim niteliğinde."

"Çok naziksiniz, Komutan Vlasov. Joe bazı hurda parçalarını bir araya getirip içine biraz da Amerikan aklıselimi katınca, övgüyü hak etti."

"Övgü için teşekkürler, ama fikri Tabiat Ana'dan aldım," dedi Zavala tipik alçakgönüllülüğüyle. New York Denizcilik Koleji'nden makine mühendisi olarak mezun olan Zavala'nın çok parlak bir mekanik zekâsı vardı. Kolejden çıkar çıkmaz NUMA'nın Müdürü James Sandecker tarafından işe alınmış ve Austin tarafından yönetilen

Özel Görevler Ekibi'ndeki görevlerine ek olarak çok sayıda insanlı ve insansız sualtı aracı tasarlamıştı.

"Saçma!" dedi Vlasov. "Sea Lampreóle senin sualtı aracın arasında çok fark var."

"İlke aynı," dedi Zavala. "Lampreyler üstün bir şekilde tasarlanmış yaratıklar. Hareket eden bir balığın üstüne yapışıp dişlerini deriye geçiriyorlar ve kanını emiyorlar. Biz diş yerine emme gücü ve lazerler kullanıyoruz. Esas sorun herhangi bir yüzeye yapışıp kesiyi yapmamızı sağlayacak esnek, su geçirmez mührü yapabilmekti. Uzay çağı malzemeler ve bilgisayarlar kullanarak oldukça güzel bir paket hazırladık."

Vlasov votka kupasını tekrar kaldırdı. "Dehanızın kanıtını elimde tutuyorum. Sea Lamprey bir daha ne zaman kusursuz olarak çalışacak?"

"Yakında," dedi Zavala. "Umarım."

"Ne kadar yakında olursa o kadar iyi. Felaket potansiyellerini düşündükçe ürperiyorum. Sovyetler muhteşem gemiler yaptılar. Ama

benim vatandaşlarım devasalığı her zaman kaliteye tercih etmiştir. Vlasov

içkisini bitirip ayağa kalktı. ""Üstlerime rapor hazırlamak için kabine geri dönmeliyim. Çok memnun olacaklar. Yaptığınız bütün çalışmalar için çok teşekkür ederim. Amiral Sandecker'a şahsen teşekkür edeceğim."""

Vlasov çıkarken gemi subaylarından biri yanına gelip Austin'e bir telefon olduğunu söyledi. Austin ahizeyi kaldırdı, birkaç dakika dinleyip bazı sorular sordu, sonra, "Bekleyin. Sizi arayacağım," dedi.

Telefonu kapattı. "NATO'nun Doğu Atlantik denizaltı felaketleri dairesi. Bir kurtarma operasyonunda yardımımıza ihtiyaçları varmış."

"Birisi denizaltısını mı kaybetmiş?" dedi Zavala.

"Bir Danimarka kruvazörü Faroe Adaları'nda batmış ve mürettebatın bir kısmı içerde kısılı kalmış. Belli ki hâlâ hayattalar. İsveçliler ve İngilizler yoldaymış, ama kruvazörün kaçış kapağı yokmuş. Danimarkalıların direkt olarak gövdeye girip adamları kurtaracak birine ihtiyaçları var. Burada test dalışları yaptığımızı duymuşlar."

"Ne kadar vaktimiz var?"

"Anlattıklarına bakılırsa birkaç saat."

Zavala başını iki yana salladı. "Faroe Adaları buradan bin mil uzakta olmalı. Beebe büyüklüğüne göre hızlı bir gemi, ama oraya zamanında varabilmek için kanatları olması gerek."

Austin bir dakika düşünüp, "Sen bir dâhisin," dedi.

"Sonunda bunu kabul ettiğine memnun oldum. Bu sonuca nasıl vardığını bana da söyler misin?"

"Önce sana bir soru sorayım: Sea Lamprey herhangi bir biçimde gerçek hayat kurtarma operasyonlarında kullanılabilir mi? Vlasov ne zaman hazır olacağını sorduğunda bir KK notu görmüştüm."

"Biz devlet memuru tipler imza attığımızda otomatik olarak Kıçınızı Kurtarın 101 kursunu alırız," dedi Zavala.

"Kursu büyük başarıyla bitirmiş olmalısın. Eee?"

Zavala bu soruyu bir an için düşündü. "Yukarıya çıkmayı nasıl başardığını gördün."

"Tabi, Brahma boğası gibi, ama başardık. Disney World'de böyle bir oyuncağa binmek için çok para ödemen gerekir."

Zavala başını yavaşça iki yana salladı. "Korkunç bir ölüm olasılığını neşeli bir şekilde sunma yeteneğin var."

"Benim ölme isteğim de seninkinden fazla değil. Bana Sea Lamprey'in tuğla tuvalet gibi inşa edildiğini söylemiştin."

"Tamam, böbürleniyordum. Yapısal olarak son derece güçlü. Ama işlevsel olarak daha iyisi olabilirdi."

"Her şey hesaba katılırsa bir görevi başarıyla tamamlama olasılığı nedir?"

"Yüzde elli. Olasılığı bizim lehimize artıracak bazı onarımlar yapabilirim."

"Seni zorlamıyorum, Joe."

"Buna gerek yok. O adamlara yardım etmeye çalışmazsak bir daha asla uyku uyuyamam. Ama yine de denizaltını o Danimarka kruvazörünün yanına götürme sorunumuz var. Sen bu işi çözdün, değil mi yaşlı tilki?" dedi Zavala Austin'in sırıttığını görerek.

"Olabilir," diye yanıtladı Austin. "Vlasov'la bir iki ayrıntıyı halletmem gerek."

"Tipik bir hazırlıksız Austin planıyla hayatımı tehlikeye atmak üzere olduğuma göre o vaktinden önce ağarmış gümüş grisi saçlarının altında neler kaynadığını söyleyebilir misin acaba?"

"Hiç de değil," dedi Austin. "Vlasov'un Sovyetlerin devasacılığı konusunda söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Büyük düşün," dedi Austin, kapıya yönelirken. "Çok büyük düşün."

4

Karl Becker Danimarkalı arama gemisi Thor'un güvertesinde huzursuzca dolaşıyordu. Omuzlarını kaldırmış, ellerini kalın paltosunun ceplerine sokmuş donanma bürokratı iri, kanatsız bir kuş gibi görünüyordu. Becker birkaç kat giyinmiş olmasına rağmen düşünceleri çarpışmaya geri gittikçe titremesine engel olamıyordu. Bir cankurtaran botuna bindirilmişti, ama aşırı kalabalık araç suya indirilirken ters dönünce buz gibi suya düşmüştü. Eğer Faroeli bir trol teknesi onu yarı baygın olarak kurtarmasaydı birkaç dakika içinde ölmüş olurdu.

Bir sigara yakmak için durdu, sonra korkuluklara dayandı. Batık kruvazörün mezarını işaret eden kırmızı plastik küreye bakarken adının seslenildiğini duydu. Thor'un kaptanı Nils Larsen kendisine doğru geliyordu.

"Nerede o lanet olası Amerikalılar?" diye kükredi Becker.

"İyi haber. Az önce aradılar," dedi kaptan. "Beş dakika içinde burada olacaklarını umuyorlar."

"Zamanı gelmişti artık."

Leif Eriksson 'daki meslektaşı gibi Kaptan Larsen de uzun boylu sarışın ve profili haşin görünümlü bir adamdı. "Doğruyu söylemek gerekirse kruvazör batalı daha birkaç saat oldu. NATO kurtarma ekibinin ana gemiyi, mürettebatı ve kurtarma aracını olay yerine getirmek için yetmiş iki saate ihtiyacı var. NUMA çalışanları sekiz saat içinde buraya varma sözlerini tuttular. Biraz esnekliği hak ediyorlar."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Becker öfkeden çok sabırsızlıkla. "Nankörlük etmek istemiyorum, ama her dakikanın önemi var." Sigara izmaritini denize fırlatıp ellerini tekrar cebine gömdü. "Danimarka'da artık idam olmaması çok kötü," dedi öfkeyle. "O katil DN'lerin ipin ucunda asıldıklarını görmeyi çok isterdim."

"Size bilerek çarptıklarından emin misiniz?"

"Bundan hiç kuşkum yok! Rotalarını değiştirip doğruca üstümüze geldiler. Bang! Bir torpido gibi." Saatine baktı. "Amerikalıların beş dakika dediklerine emin misiniz? Ortada hiç gemi görmüyorum."

"Bu çok şaşırtıcı," dedi kaptan. Dürbününü kaldırıp ufku taradı. "Ben de hiç gemi görmüyorum." Bir ses duyunca dürbünü gökyüzüne kaldırdı. "Durun. Bize doğru gelen bir helikopter var. Çok hızlı ilerliyor."

Kalem ucuna benzer nokta gri bulut örtüsünün arasında hızla büyüyordu. Kısa süre sonra da pervanelerin patırtısı duyulur oldu. Helikopter doğruca Thor'un üstüne geldi, yelken direğinin biraz yukarısında uğuldadıktan sonra hafifçe yan yatarak arama gemisinin etrafında geniş bir daire çizdi. NUMA harfleri turkuvaz rengi 212'nin yan tarafına büyük kalın harflerle yazılmıştı.

Geminin birinci subayı kaptana doğru gelerek yukarıdaki helikopteri işaret etti. "Amerikalılar. İniş izni istiyorlar."

Kaptan onay verdi, mürettebat el telsizinden yanıtı bildirdi. Helikopter aniden harekete geçti, kıç tarafındaki güverte üzerinde asılı durduktan sonra ağır ağır inmeye başladı. Helikopter alanını gösteren beyaz dairenin tam ortasına indi.

Kapı hızla açıldı, iki adam dönen pervanelerin altında ortaya çıkıp güvertenin karşısına koştu. Bir politikacı olarak Becker keskin bir gözlemciydi. Adamlar diğer Amerikalılarda da gördüğü doğal bir rahatlıkla hareket ediyorlardı, ama kararlı yürüyüşleri ve duruşları müthiş bir kendine güven havası yayıyordu.

Öndeki geniş omuzlu adamın boyu bir seksenin üzerinde, kilosu doksan civarındaydı. Saçları kırlaşmıştı, ama yakına geldikçe Becker onun daha genç, büyük olasılıkla kırk yaşlarında olduğunu gördü. Koyu tenli arkadaşı biraz daha kısa boylu, daha genç ve daha zayıftı. Bir boksörün panteri andıran zarafetiyle yürüyordu; orta siklette dövüşerek kolej parasını çıkardığını duymak Becker'ı hiç şaşırtmazdı. Hareketleri rahat olmakla birlikte sarmal bir yayın enerjisine sahipti.

Kaptan Amerikalıları selamlamak için öne çıktı. "Thor'a hoş geldiniz," dedi.

"Teşekkürler. Ben Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan Kurt Austin," dedi duvardan geçebilirmiş gibi görünen iriyarı adam. "Ve bu da ortağım Joe Zavala." Önce kaptanla ardından Becker'la el sıkışıp neredeyse Danimarkalının gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Austin'in atladığı kemikleri de Zavala ezdi.

"Zamanlamanız çok iyi," dedi kaptan.

"Programın birkaç dakika gerisindeyiz," dedi Austin. "Lojistik biraz karmaşıktı."

"Önemli değil. Tanrı'ya şükür geldiniz!" dedi Becker elini ovuşturarak. "Helikoptere doğru baktı. "Kurtarma ekibi nerede?"

Austin ve Zavala eğlenerek birbirlerine baktılar. "Kurtarma ekibine bakıyorsunuz," dedi Austin.

Becker'ın şaşkınlığı zorlukla gizlediği öfkesini açığa çıkardı. "Tanrı aşkına bu iki... beyefendi Kaptan Petersen ve adamlarını nasıl kurtaracak?"

Kaptan Larsen de aynı şeyi merak ediyordu, ama o duygularını daha iyi gizleyebiliyordu. "Onlara sormanızı öneririm," diye yanıt verdi, Becker'ın patlaması yüzünden belirgin şekilde mahcup olarak.

"Eee?" dedi Becker önce Austin'e, sonra Zavala'ya bakarak.

Becker helikopterden inen iki adamın bir gemi dolusu kurtarıcıya eşit olduğunu bilemezdi. Seattle'da doğan Austin denizde büyümüştü, babası bir deniz kurtarma şirketinin sahibi olduğu için bu hiç şaşırtıcı değildi. Washington Üniversitesi'nde sistem idaresi alanında yüksek lisans yaparken oldukça saygın olan Seattle dalış okuluna giderek birçok alanda yeterlilik kazandı. Deneyimini Kuzey Denizi petrol kuyularında bir süre babası için çalışarak kullandı, ardından sualtı istihbaratı yapmak için CIA tarafından işe alındı. Soğuk Savaş sona erince Sandecker onu Özel Görevler Ekibi'ni yönetmesi için tuttu.

Zavala, Rio Grande'yi geçip Santa Fe'ye yerleşen Meksikalı bir anne babanın oğluydu. Yağ lekeli mekanik zekâsı bütün NUMA salonlarında bir efsane haline gelmişti ve her türlü makineyi onarabilir, değiştirebilir veya yeniden kullanılabilir hale getirebilirdi. Helikopterlerde, küçük jetlerde ve turbo destek araçlarında pilot olarak binlerce saat geçirmişti. Austin'in ekibine verilmesi çok şanslı bir eşleme olmuştu. Görevlerinin çoğu hiçbir zaman halka açıklanmıyordu, ama tehlike karşısındaki şakacı arkadaşlıkları, çelik gibi bir kararlılığı ve çok az kişinin rekabet edebileceği bir beceriyi gizliyordu.

Austin sualtında mercan kayalıklarının rengindeki delici mavi yeşil gözleriyle sakin bir şekilde Becker'a baktı. Danimarkalının içinde bulunduğu durumu anladığı için adamın öfkesini geniş bir gülümsemeyle bertaraf etti. "Heyecanımız için özür dileriz. Kurtarma aracının yolda olduğunu hemen söylemeliydim size."

"Bir saat içinde burada olur," diye ekledi Zavala.

"Bu arada yapabileceğimiz bir sürü şey var," dedi Austin. Kaptana döndü. "Helikopterden indirmemiz gereken ekipman var. Güçlü omuzları olan birkaç adam verebilir misiniz?"

"Evet, elbette." Kaptan sonunda bir şey yapıyor olmaktan dolayı rahatlamıştı. Hiç vakit yitirmeden birinci subayından bir çalışma gurubu oluşturmasını istedi.

Austin'in talimatıyla homurdanan tayfalar helikopterin depo bölümündeki büyük sandıkları güverteye indirdiler. Austin helikopterden aldığı bir manivelayı kullanarak kutuyu açıp içine baktı. Hızlı bir incelemeden sonra, "Her şey yerli yerinde görünüyor. Son durum nedir?" diye sordu.

Kaptan Larsen batık geminin yerini gösteren şamandırayı işaret etti. Austin ve

Zavala dikkatle dinlerken Larsen çarpışma ve batışı kısaca özetledi.

"Bu çok mantıksız," dedi Austin. "Söylediklerinize bakılırsa denizde bir sürü yer varmış."

"Andrea Doria ve Stockholm'ün de öyleydi," dedi Zavala, Nantucket açıklarında meydana gelen deniz kazası felaketine atıfta bulunarak.

Becker, DN suçlularıyla ilgili bir şeyler söyledi, ama Austin onunla ilgilenmeyip elindeki işine baktı. "Kaptan ve adamlarının hâlâ hayatta olduğunu düşünmenizin nedeni ne?"

"Yardım çağrısını aldığımızda buralarda balina nüfusu taraması yapıyorduk," dedi Larsen. "Aşağıya bir hidrofon sarkıttığımızda geminin gövdesine vurularak Mors alfabesiyle SOS çağrısı gönderildiğini duyduk. Ne yazık ki yalnızca alabiliyoruz. Mesaj gönderemiyoruz. Ama Kaptan Andersen dahil on üç adamın öndeki ranza odalarında kapalı kaldıklarını düşündü. Odanın havası kirlendi ve hipoterminin ilk aşamalarındalar."

"Onlardan en son ne zaman haber aldınız?"

"İki saat kadar önce. Mesaj genelde aynıydı, yalnızca darbeler daha belli belirsizdi. Sona doğru aynı sözcüğü durmadan tekrarladılar."

"Neymiş o."

" Umutsuz"

Austin bu sözlerin ardından gelen sessizliği bozdu. "Gemiye başka ekipman indirdiniz mi?"

"Faroe Sahil Koruma Stremoy'daki NATO Üssü'nü aradı. Kruvazör battıktan birkaç dakika sonra NATO denizaltı kurtarma şebekesiyle bağlantı kurdular. Şu gördüğünüz gemiler çoğunlukla İskandinav ülkelere ait. Biz geçici ana gemi görevi görüyoruz. Kısa süre sonra bir kurtarma aracıyla birlikte bir İsveç gemisi gelecek, ama bu durumda diğerleri gibi o da işe yaramıyor. Adamları denizaltı kurtarma kapağından kurtaracak şekilde tasarlanmış. Seksen metre aşağıdaki kruvazörün yerini belirleyebildik, ama onun ötesinde bütün teknik yeteneğimize rağmen meydana gelmekte olan felaketi yalnızca seyredebiliyoruz."

"Bu şart değil," dedi Austin.

"O halde bize yardım edebileceğinizi düşünüyorsunuz," dedi Becker yalvaran gözlerle.

"Belki. Neyle karşı karşıya olduğumuzu gördükten sonra daha fazla şey

söyleyebiliriz."

Becker önceki kabalığı için özür diledi. "Haddimi aştığım için özür dilerim. Yardımınız için müteşekkiriz. Kaptan Petersen'a özel teşekkür borçluyum. Çarpışma olduktan ve kruvazörün birkaç dakika içinde batacağına hiç kuşku kalmayınca benim cankurtaran botlarına binmemi sağladı. Diğerlerinin hâlâ aşağıda olduğunu öğrenince onlara yardım etmeye koştu ve gemi batarken aşağıda mahsur kaldı."

"Cesur bir adammış. Onu ve mürettebatını kurtarmak için daha da iyi bir neden bu," dedi Austin. "Geminin dipteki konumu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Evet, elbette. Benimle gelin," dedi kaptan. Ana güvertenin çıkışındaki elektronik laboratuvarına giden yolu gösterdi. Oda uzaktan algılama projelerinde kullanılan bilgisayar monitörleriyle doluydu. "Bu Leif Erikssoriun yüksek çözünürlü sonar resmi," dedi büyük monitördeki resmi göstererek. "Gördüğünüz gibi meyilli bir yerde hafif eğik yatıyor. Mürettebatın odaları burada, yemek salonunun bir kat altında, pruvadan kısa bir mesafede. Görünen o ki burada biraz hava sıkışmış." Gövdenin bir bölümünü daire içine aldı. "Hâlâ hayatta olmaları bir mucize."

"Belki de hiç olmamasını dileyecekleri bir mucize bu," dedi Becker morali bozuk bir şekilde.

"Bize o bölmeyi anlatın."

"Oldukça büyüktür. İki düzine mürettebat için ranza var. Yemek salonundan tek bir koridorla ulaşılıyor. Ayrıca bir acil kapısı var."

"Yatak odasının özel ayrıntılarına ihtiyacım var, özellikle boruların, devrelerin ve yapısal desteklerin yerleri."

Kaptan bir dosya uzattı. "Donanma bölümü kurtarma girişimi için bu dosyayı faksladı bize. İhtiyacınız olan her şeyi burada bulacağınızı sanıyorum. Bulamazsanız hemen temin edebiliriz."

Austin ve Zavala geminin şematik yapısını inceledikten sonra sonar resmini incelemeye başladı. "Resimlerden öğrenebileceklerimiz bu kadar," dedi Austin sonunda. "Belki artık yüzmeye gitmemin zamanı gelmiştir."

"Mayonu getirmen iyi olmuş," dedi Zavala.

"Yeni Michelin modeli. Kızları çok etkileyeceği kesin."

Becker ve kaptan, çılgın bir ikiliyle mi karşı karşıya kaldıklarını merak ettiler.

Birbirlerine şaşkın bir şekilde bakıp NUMA görevlilerine yetişmek için koştular. Zavala, stratejilerini Kaptan Larsen ve Becker için anlatırken Austin dört güçlü tayfaya bir sandığı seren direğinin altına kadar taşımaları için gerekli talimatları veriyordu.

Vincin kablolarını açtıktan sonra Austin kabloyu sandığa bağladı ve kaldırmaları için işaret verdi.

Sandıktan yükselen parlak sarı figür iki metreden biraz uzundu ve ellili yıllardaki bilimkurgu filmlerindeki robotlara benziyordu. Alüminyum kollar ve bacaklar gerçekten de Michelin reklamlarındaki adamı andırıyor, miğfer aşırı büyüklükte bir balık akvaryumunu akla getiriyordu. Ellerin ucunda bir böceğinkilere benzer kıskaçlar bulunuyordu. Dört küçük pervane dirseklerin ve kolların arkasından çıkan yuvarlak muhafazada korunuyordu.

Austin parmaklarını figürün arkasına bağlı birime vurdu. "Bu en son Hardsuit teknolojisi. Bu model yedi yüz metre derinlikte altı saate kadar çalışabilir, bu yüzden bol bol zamanım olacak. Kısa bir merdiven almamın bir sakıncası var mı? Suda deneyimli bir bot ekibi de istiyorum."

Kaptan birinci subayını bu istekleri karşılaması için gönderdi. Yağmurluğunu çıkardı, balıkçı yakalı kazağının üstüne kalın yünlü bir kazak geçirip siyah donanma başlığını kulaklarının üstüne indirdi. Giysi belde iki bölüme ayrılıyordu. Austin merdivene çıkıp bedenini alttaki bölmeye soktu. Sonra üst kısım bağlandı, bağlantı hattı iliştirildi ve vinç kolu onu yavaşça kaldırdı.

Giysinin gemininkiyle aynı frekansa sahip telsizini kullanarak güverteden otuz santim kadar yükselince durmalarını söyledi. On altı hidrolik döner eklemle hareketlendirilen kolları ve bacakları oynattı. Sonra her elin ucunda bulunan ve elle hareket ettirilen manipülatörleri oynattı. Sonunda ayak kontrollerini deneyip yatay ve dikey iticilerin vızıltısını dinledi.

"Bütün sistemler çalışıyor," dedi Austin.

Atmosferik dalış giysisi, veya ADG dalgıçların hassas işleri yapmalarına izin verirken onları yoğun atmosfer basıncından koruyordu. İnsansı şekline rağmen Hardsuit bir araç olarak görülüyor ve dalgıç ondan pilot olarak söz ediyordu.

Zavala operasyonu denetlerken vinç kolu suya doğru döndü. Austin ipin ucundaki bir yo-yo gibi sağa sola sallanıyordu. Mürettebatın kendi botunu suya indirdiğini görünce, "İndirin," dedi.

Kablo gevşetildi ve Austin yükselip alçalan dalgaların arasına indi. Yeşil köpükler miğferinin üstünü kapladı. Bot mürettebatı kabloyu çözdükten sonra

Austin birkaç kulaç boyunca bir taş gibi suya gömüldü. Giysinin doğal batmazlık ayarını yaptıktan sonra iticileri kurcaladı, yukarı aşağı, sağa sola gittikten sonra yüzeyin altında asılı pozisyonda durdu. Üstünde parlayan soluk yüzeye son bir kez baktıktan sonra göğsündeki ışıkları açtı, dikey kontrol panele bastırıp inişe geçti.

5

Altmış metre yukarıda olanlardan habersiz Kaptan Petersen ranzasına uzanmış karanlığa bakarken soğuktan donarak mı öleceğini, yoksa önce oksijen yetersizliğinden mi boğulacağını merak ediyordu. Bu tamamen entelektüel bir egzersizdi. Sonunun nasıl olacağıyla ilgilenmekten vazgeçeli çok olmuştu. Yalnızca kısa süre içinde olmasını umuyordu o kadar.

Soğuk enerjisinin çoğunu tüketmişti. Mürettebatının ve kendisinin verdiği karbondioksit havayı daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Yaşama isteğinin çekilen bir dalga gibi azaldığı bir koma durumuna giriyordu. Karısı ve çocuklarını düşünmek bile geri getiremezdi onu.

Acılarını ve ağrılarını azaltacak hissizlik durumuna ulaşmayı istiyordu. Vücudu acısını sürdürecek kadar hayat taşıyordu hâlâ.

Büyük acı içindeki ciğerleri yüzünden meydana gelen öksürük krizi geminin bölmesine çarptığı sırada kırılan kolunun zonklamasına neden oluyordu. Basit bir kırıktı, ama çok acıyordu. Mürettebatının iniltileri çektiklerinde yalnız olmadığını hatırlatıyordu ona.

Daha önce düzinelerce kez olduğu gibi çarpışmayı zihninde tekrar canlandırarak bundan kaçmasının mümkün olup olmadığını düşündü. Her şey yolunda gidiyordu. Tehlikeli bir karşılaşmadan kaçınmayı başarmışlardı ve Sea Sentinel denize açılıyordu. Sonra birdenbire hiçbir uyarıda bulunmaksızın çılgın, sirk gibi boyanmış gemi kruvazörün yan tarafına doğru çevirmişti dümeni.

Delice verdiği uzaklaşma emrinde çok geç kalmıştı. Çeliğin yırtılırken çıkardığı ses ona yaranın ölümcül olduğunu söylüyordu. Donanma eğitimi hızla devreye girmişti. Gemiyi terk etme emri vermişti ve cankurtaran sandallarının suya indirilişini denetliyordu ki bir denizci alt kısımda yaralıların olduğu haberini getirmişti. Petersen hiç tereddüt etmeden sandalların suya indirilişini birinci subayının ellerine teslim etmiş ve adamlarının yardımına koşmuştu.

Leif Eriksson darbe aldığında gece gözcüsü uyuyordu. Sea Sentinel’in pruvası yatak odalarının arka tarafındaki gövdeye girmiş, mürettebatı hemen öldürmemiş, ama bir kısmının yaralanmasına neden olmuştu. Petersen yemek salonuna girmiş, yarı yuvarlanarak koridordan geçip yaralanmamış denizcilerin yaralı arkadaşlarıyla ilgilendiklerini görmüştü.

Gemiyi terk edin! diye emretmişti. "İnsan sedyeler oluşturun."

Gemi aldığı deniz suyunun etkisiyle kıç aşağı batıyordu. Yemek salonuna dolan su açık kapaktan yatak odalarına dolup kaçışı engellemişti. Petersen merdivenin yarısına kadar tırmanıp kapağı kapatıp dümeni çevirerek kilitlemişti. Gemi denizin dibine doğru inerken dönmüş, Petersen bu arada gemi duvarına çarpıp bayılmıştı.

Bu bir bakıma talihli bir kazaydı, çünkü böylelikle geminin dibe doğru ölümcül dalışı sırasında çıkardığı iniltileri ve gıcırtıları duymamıştı. Birkaç dakika sonra kruvazör yumuşak çamura çarpınca sakat bedeni biraz daha yaralanmıştı. Buna rağmen karanlık kabinde bilinci yerine geldiğinde adamlarının iniltileri çok daha korkunç geliyordu. Bilincini kazandıktan kısa bir süre sonra bir ışık huzmesi karanlığı delerek karmakarışık ranzalar ve eşyaların arasındaki kanlı vücutları ve soluk yüzleri ortaya çıkardı. Geminin Lars adındaki, kısa boylu toparlak aşçısı kaptanın adını seslendi.

"Buradayım," dedi Petersen çatlak bir sesle.

Titrek ışık kendisine doğru döndü. Lars elinde elektrik feneriyle Petersen'in yanına doğru emekledi.

"İyi misin, Lars?" diye sordu kaptan.

"Bir iki morluk ve şişlik var. Yağlarım beni korudu. Ya siz, efendim?"

Petersen gülmeyi başardı. "Ben o kadar şanslı değilim. Sol kolum kırıldı."

"Ne oldu kaptan? Ben uyuyordum."

"Bir gemi bize çarptı."

"Kahretsin," dedi Lars. "Yatağımdan düşmeden önce güzel yiyeceklerle ilgili bir rüya görüyordum. Sizi burada görmeyi beklemiyordum, efendim."

"Mürettebattan biri başınızın dertte olduğunu söyledi. Yardıma geldim." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Burada oturarak pek bir yardımım olmuyor. Elimi tutar mısın?"

Kaptanın kemerinden geçici bir askı yapıp kabini dolaştılar. Ciddi bir şekilde yaralanmamış birkaç adamın yardımıyla daha şanssız olanları biraz rahatlatmaya çalıştılar. En yakın tehlike ıslak, dondurucu soğuktu. Petersen biraz zaman kazanabileceklerini düşündü. Yatak odalarında gemi batarsa soğuk sudan korunmak için kullanılan dalış giysileri vardı. Kabinin içinde sağa sola saçılmış giysileri toparlamak ve yaralılara bunları giydirmek biraz zaman almıştı. En son eldivenlerini giyip şapkalarını taktılar. Yedek battaniyeleri de üzerlerine sardılar.

Soğuğu geçici bir süre için etkisiz hale getirdikten sonra Petersen çabalarını hava sorununa çevirdi. Alüminyum dolaplardan birinde yangın veya diğer acil durumlarda kullanılmak üzere bekleyen nefes alma aygıtları vardı. Bunları dağıttılar. Bu da onlara biraz zaman kazandıracaktı. Petersen önce, adamları hasta eden kabindeki havadan daha temiz olan aygıtlardaki havayı kullanmaya karar verdi.

Petersen ayrıca SOS sinyallerini göndermek için de bir grup oluşturdu. Adamlar sırayla gemi duvarına vurarak SOS göndermeye başladılar. Adamlar birbiri ardına yorulunca Petersen kendisi üstlenip gemi bölmesine vurmaya devam etti, ama nedenini bilmiyordu. SOS'ten sıkılarak içinde bulundukları durumu anlatan mesajlar göndermeye başladı. Sonunda gemi bölmesine gücü elverdiği zamanlarda vurmaya çalıştı, ama bu da pek sık olmuyordu. Sonra bu çabayı da tamamen bıraktı. Düşünceleri kurtarılma olasılığından uzaklaştı, gözlerini kapattı ve bir kez daha yeniden ölümü düşünmeye başladı.

Austin şamandıra hattını rehber olarak kullanarak ayakları aşağıya doğru inmeye devam etti. Görünmez hava hortumunun ucunda alçalan eski dalgıçlar gibi hafifçe öne doğru eğikti. Dans eden gökkuşağı renkleri vitray camından süzülen gün ışığı gibi yarıyordu suyu. Austin daha derinlere indikçe su renkleri filtreliyor ve alacakaranlık hızla menekşe rengi bir geceye dönüşüyordu.

Hardsuit'in önüne monte edilmiş güçlü halojen ışıklar, deniz bitki örtüsünün kar tanesini andıran zerreciklerini ve ürkek balıkları yakalıyordu, ama kısa süre sonra Austin en güçlü balıkların yaşadığı dibe indi. Altmış metreye inince ışıkları kruvazörün direklerini ve antenlerini aydınlattı, ardından geminin hayalete benzeyen çizgileri belirginleşmeye başladı.

Justin dikey iticileri çalıştırıp güverte seviyesinde durdu. Ardından yatay iticiler çalışmaya başladı ve gövde boyunca ilerleyip kıç tarafından dolaştıktan sonra pruvaya geldi. Gemi sonar resimde göründüğü gibi hafif bir açıyla yan yatıyordu, pruvası kıç tarafından daha yüksekteydi. Gemiyi bir adli tabibin bir cinayet kurbanının cesedini incelediği gibi dikkatle inceledi, yan taraftaki üçgen biçimindeki kesiklere özel dikkat sarf etti. Hiçbir gemi böylesi dev süngü yaralarından kurtulamazdı.

Çentikli deliğin ardında yalnızca bükülmüş metal parçalarını görünce tekrar pruvaya doğru ilerledi. Gövdeye iyice yaklaşınca geminin yanında duvardaki bir sinek kadar küçük kaldığını hissetti. Miğferini çelik plakaya dayayıp kulak kabarttı. Duyduğu tek ses kendi nefesleri ve hardsuiti asılı durumda tutan iticilerin vızıltısıydı. Birkaç metre ilerleyerek geminin etrafında dolaştı, yatay

iticileri çalıştırıp metal dizleriyle gemiye çarptı.

Gövdenin diğer tarafında Petersen'ın yarı kapalı gözleri iyice açıldı. Nefesini tuttu.

"O neydi?" diye sordu karanlıkta boğuk bir ses. Lars, kaptanın yanındaki ranzada dertop olmuş yatıyordu.

"Tanrı'ya şükür sen de duymuşsun," diye fısıldadı Petersen. "Delirdiğimi sandım. Dinle."

Kulaklarını dört açıp dışarıdaki darbeleri dinlediler. Mors alfabesiydi bu. Gönderici her harfi büyük çaba sonucu çıkarıyormuş gibi yavaş ve ölçülüydü şifreler. Darbeleri harflere çeviren kaptanın gözleri bir çizgi film kahramanınınkiler gibi açıldı.

P-E-T-E...

Austin iletişim güçlüğü yüzünden küfrediyordu. Kendisinin talimatıyla sağ elindeki manipülatöre sivri uçlu, özel adapte edilmiş bir çekiç bağlanmıştı. Mekanik kol acı veren bir yavaşlıkla harekete diyordu, fakat bütün gücünü toplayarak Mors şifresiyle bir sözcük daha yazmayı başardı.

...ERSEN

Durup miğferini gemiye dayadı. Bir süre sonra yanıt olarak gelen nokta ve çizgi seslerini duydu.

EVET

DURUM

HAVA KÖTÜ SOĞUK YARDIM YAKINDA Duraklama. Sonra, ACELE EDİN YAKINDA

Petersen adamlarına yardımın yakında olduğu haberini verdi. Yalan söylediği için suçluluk duyuyordu. Zamanları bitmek üzereydi. Dikkatini odaklamada zorluk çekiyordu ve kısa süre sonra da olanaksız hale gelecekti. Sıcaklık sıfırın altındaydı ve üzerindeki giysiler bile soğuğu dışarıda tutamıyordu. Titremesi kesilmişti, hipoterminin ilk işaretiydi bu.

Lars Petersen'in düşüncelerini böldü. "Kaptan, size bir soru sorabilir miyim?"

Petersen evet anlamında bir şeyler homurdandı.

"Ne demeye geri geldiniz, efendim? Kendinizi kurtarmalıydınız."

"Bir yerlerde kaptanın gemisiyle birlikte dibe inmesi gerektiğini duymuştum."

"Bundan daha fazla dibe inemezdiniz, kaptan."

Petersen becerebildiği kadar kahkahaya yakın bir homurtu çıkardı. Lars da aynı şeyi yaptı, ama güçleri kısa zamanda tükendi. Olabildiği kadar rahat etmeye çalışıp beklemeye başladılar.

6

Bottaki mürettebat Austin'in sudan çıkmasını bekliyordu ve onu görür görmez sürüden kaçmış bir buzağı gibi yakaladılar. Birkaç dakika içinde tekrar geminin güvertesindeydi. Becker ve Kaptan Larsen'a durumu anlattı.

"Sevgili Tanrım," dedi Becker. "Ne korkunç bir ölüm şekli. Hükümetim cesetleri aileleri için çıkarmada hiçbir masraftan kaçınmayacaktır."

Becker'ın kötümserliği Austin'i kızdırmaya başlamıştı. "Lütfen felaket tellallığına son verin, Bay Becker. Hükümetinizin cüzdanını çıkarması gerekmez. O adamlar daha hayatta."

"Ama dediniz ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Durumları zor, ama bu ölüme mahkûm oldukları anlamına gelmiyor. Squalus denizaltı kurtarması bir günden uzun sürdü ve otuz üç kişi kurtarıldı." Kulakları yeni bir sesi algılayan Austin durakladı. Gökyüzüne bakıp gözlerini parıltıya karşı eliyle gölgeledi.

"Süvariler gelmiş gibi görünüyor."

Dev bir helikopter gemiye doğru alçalıyordu. Helikopterden küt burunlu, keşif balonu görünümlü bir denizaltı sallanıyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük helikopter," dedi Kaptan Larsen.

"Aslında, MI-26 dünyadaki en büyük helikopterdir," dedi Austin. "Otuz metreden daha uzun. Uçan vinç diyorlar ona."

Becker saatlerdir ilk kez gülümsüyordu. "Lütfen bana helikopterden sarkan garip görünümlü şeyin kurtarma aracınız olduğunu söyleyin."

"Sea Lamprey denizdeki en güzel araç değildir," dedi Zavala omuz silkerek. "Onu tasarlarken görünümünü işlevi için feda ettim."

"Tam tersine," dedi Becker. "O çok güzel "

Kaptan başını hayranlıkla iki yana salladı. "Bu ekipmanı buraya bu kadar kısa zamanda nasıl getirdiniz? Kurtarma çağrısı geldiğinde bin iki yüz mil uzaktaydınız."

"Rusların işlerini büyük şekillerde yaptıklarını hatırladık," dedi Austin. "Dünyaya hâlâ birinci sınıf ülke olduklarını gösterme şansının üstüne atladılar."

"Ama helikopter bu kadar kısa süre içinde onca mesafe boyunca bu aracı

taşımış olamaz. Siz büyücü olmalısınız."

"Bu tavşanı şapkadan çıkarmak için çok çalışmak gerekti," dedi Austin helikopterin manevra yapışını seyrederken. "Mi-26 denizaltını denizden alıp bir kara üssüne nakletti, orada çok güçlü iki Antonov N124 nakliye uçağı bekliyordu. Sea Lamprey bir uçağa bindi. Büyük helikopter ve NUMA helikopteri diğerine. Faroes'deki NATO Üssü'ne gelmek iki saat sürdü. Onlar denizaltını indirip uçmaya hazırlanırken biz de yolu hazırlamak için buraya geldik. "

Helikopter biraz daha yaklaşıp havada asılı kalırken güçlü turbo makineler kaptanın yanıtının duyulmasını engelledi. Sekiz pervane kanadı ve beş kanatlı kuyruk pervanesi havayı yarıyor, altta meydana gelen rüzgâr denizde bir su krateri oluşturuyordu. Helikopter denizaltıyı çalkantılı denizin birkaç metre yukarısında bırakarak uzaklaştı. Sea Lamprey içi havayla dolu geniş dubalarla donatılmıştı. Bir an için dalgaların arasına daldı, ama sonra hemen yüzeye çıktı.

Austin, kaptana ciddi hipotermiyi tedavi etmek için bir hasta bölümü hazırlatmasını tavsiye etti. Sonra bot mürettebatı onları denizaltına götürdü. Mürettebat dubaları çıkardı. Denizaltı safra tanklarından hava çıkararak mavi-siyah yüzeyin altına gömüldü.

Sea Lamprey suda asılı kalarak iticileriyle omurgasını düzeltti. Austin ve Zavala rahat kokpitte oturuyordu. Enstrüman panelinden yayılan mavi ışık yüzlerini yıkıyordu. Zavala kontrol çubuğunu ileri doğru itti, küt pruvayı aşağıya doğru çevirdi ve araç safra tanklarındaki havayı üfleyerek alçaldı. Zavala ailesini pazar gezmesine götürüyormuş gibi doğal bir şekilde denizaltını helezonlar çizerek indirmeye başladı.

Austin ışıkların ulaşabildiği noktanın ötesindeki bulanık mavimsi karanlığa baktı. "Daha önce sormaya vaktim olmadı," dedi aklına yeni gelmiş gibi. "Bu şey güvenli mi?"

"Eski bir başkanın bir zamanlar söylediği gibi, 'Güvenlinin tanımına bağlı. ' "

Austin homurdandı. "Soruyu yeniden sorayım. Sızıntılar ve pompalar tamir edildi mi?"

"Sanırım sızıntıyı durdurdum ve safra pompaları ideal şartlarda iyi çalışıyor."

"Ya gerçek şartlarda?"

"Kurt, babam eski bir İspanyol atasözünü kullanırdı. 'Kapalı ağızlara hiç sinek kaçmaz.'"

"Sineklerin bizim durumumuzla ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok," dedi Zavala. "Yalnızca konuyu değiştirmemiz gerektiğini düşündüm. Belki safra kontrolleriyle ilgili sorun yok olur." Araç son çare kurtarma sistemi olarak inşa edilmişti. Lazerleri batık gemide bir delik açtıktan ve denizaltı oradan uzaklaştıktan sonra su içeri hücum edecekti. Deliği tıkamanın bir yolu yoktu. Bütün tayfaların bir kerede kurtarılması gerekiyordu. Bu araç pilot ve yardımcı pilot dahil sekiz kişiyi taşımak için yapılmış bir prototipti. Kruvazördeki on üç adam da alınırsa limiti beş kişiyle aşmış olacaklardı.

"Kafamdan sayıları geçiriyordum," dedi Austin. "Adam başı yetmiş kilo desek ağırlığımız bir tonu geçecek. Lamprey'e bir emniyet sınırı inşa edildi, bu yüzden sakat safra tankları dışında büyük bir sorun olmayacak."

"O da sorun değil, ana pompa çalışmazsa destek pompamız var, Sea Lamprey'i tasarlarken Zavala yaygın uygulamayı takip ederek gereğinden fazla sistem inşa etmişti. "Mürettebatın bazıları ölmüş olabilir."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Austin. "Cesetleri aşağıda bıraksak emniyet sınırımızı artırmış oluruz, ama ben aşağıdaki herkesi almadan yukarı çıkmayacağım. Ölü ya da diri."

İki adam korkunç olasılıkları düşünürken kokpitte bir sessizlik oldu. Duyulan tek ses derinliklere inen çirkin aracın elektrikli motorlarından gelen uğultuydu. Az sonra kruvazörün yanındaydılar. Austin, Zavala'yı giriş noktasına götürdü. Denizaltının ön tarafı çelik plakalara çarparken tok bir ses çıktı. Elektrikli pompa motorini uğuldadı ve denizaltı çeliğe vakumlanmış bir şekilde olduğu yerde kaldı.

Sert, ama sentetik bir malzemeden yapılma kaçış tüneli uzatıldı Sekiz yatay ve dikey itici, akıntıya göre aracın hareketini izleyen bilgisayarların talimatıyla aracı dengede tutuyordu. Enstrümanlar yapışmanın tamamlandığını gösterdi. Normalde, patlayıcı fünye aramak için ince bir sonda gövdeye nüfuz ederdi.

Alıcılar yapışma noktasındaki basıncı ölçerek vakumu sabit tutuyordu. Girişin güvenli olduğunu gösteren sinyalle birlikte Austin küçük bir hava tankını ve dalış regülatörünü takarak hava kilidinden dışarı çıktı. Contanın etrafında hafif bir sızıntı vardı, ama endişelenecek bir şey değildi bu. Kaçış tünelinden tırmanmaya başladı.

Kruvazörde kaptan ve mürettebat ölüme benzer bir uykuya dalmıştı. Kaptan dev bir ağaçkakanın sesiyle soğuk uykusundan uyandı. Kahrolası kuş! Beyninin

bir kısmı sesin kaynağına küfrederken diğeri otomatik olarak analiz ediyor, her biri bir harfi temsil eden tanıdık darbe gruplarını anlamaya çalışıyordu.

MERHABA

Hemen feneri yaktı. Sesi şef de duymuş ve gözleri yağda yumurta kadar irileşmişti. Kaptanın kasılmış parmakları yanındaki keskiyi aradı ve yavaşça geminin gövdesine vurdu. Sonra bir daha, biraz daha güçlü bir şekilde.

Yanıt aciliyet taşıyordu.

UZAKLAŞIN

Söylemesi yapmaktan daha kolay, diye düşündü kaptan. Petersen şefe geminin duvarından uzak durmasını söyleyip ranzasından indi. Yerde emekleyerek diğer adamlara uzaklaşmalarını söyledi. Sırtını dolaba dayayarak ne beklediğini bilmeden sonsuz gibi gelen bir süre için oturdu.

Austin Lamprey'e geri döndü. "Görev tamamlandı," dedi.

Konserve kutusunu açıyorum, dedi Zavala. Kesme lazerlerinin düğmesine bastı. Lazerler beş santimlik metal deriyi bir portakal kabuğunu soyar gibi kolayca kestiler. Bir monitör kesme işlemini ve parlak kırmızı lazerleri gösteriyordu. İş bitince lazerler otomatik olarak kapandı.

Petersen soluk pembe dairenin koyulaşarak parlak kırmızı turuncuya dönüşmesini seyrediyordu. Yüzüne çarpan sıcaklık çok hoşuna gitti. Gövdenin o bölümü kabinin içine düşerken tok bir tangırtı duyuldu. Açık daireden içeri giren parlak ışığa karşı gözlerini kısması gerekti.

Kaçış tünelinden buhar yükseliyordu ve açıklığın kenarları lazer kesiciler yüzünden hâlâ sıcaktı. Austin özel olarak yapılmış merdiveni dairenin kenarından sarkıtarak başını uzattı.

"Beyler, aranızda taksi çağıran oldu mu?"

Neşeli tavırlarına rağmen Austin kurtarma işleminin çok geç kalıp kalmadığını merak ediyordu. Hiç bu kadar pejmürde bir grup görmemişti. Kaptan Petersen'a seslendi. Yağla kaplı bir hayalet ileri doğru sürünerek çatlak bir sesle, "Ben kaptanım. Siz kimsiniz?"

Austin gemiye inip kaptanın ayağa kalkmasına yardım etti. "Tanışma faslı beklemek zorunda. Lütfen adamlarınıza şu deliğe doğru emeklemelerini söyleyin."

Kaptan emri tekrarladı. Austin açıklığın çentikli kenarlarına birkaç ıslak

battaniye örttü, sonra kendi gücüyle başaramayanların oradan geçmelerine yardım etti. Petersen denizaltına emeklemeye çalışırken yere yığıldı. Austin onu iterek arkasından tırmandı. İçeri girerken Zavala'nın aceleyle yama yaptığı yerlerden suyun sızdığını gördü.

Kapağı hemen arkasından kapattı. Zavala mürettebatı delikten içeri çekerken kontrolleri otomatiğe almıştı. Hantal dalgıç giysisi bu işi hiç kolaylaştırmıyordu. Adamların hepsinin hayatta olması bir mucizeydi. Şaşırtıcıdır ki bir kısmı kendi başına denizaltına binmeyi başarmıştı. Denizaltının yolcu bölümünde aracın boyunca arada dar bir koridorun olduğu iki minderli bank uzanıyordu. Gemiden kurtarılan adamlar ya banklara sıkışmış ya da Tokyo metrosundaki insanlar gibi koridorda ayakta duruyordu.

"Birinci sınıf yerimiz olmadığı için üzgünüz," dedi Austin.

"Şikâyetimiz yok," dedi kaptan. "Adamlarım bunun daha önceki yaşama koşullarımızdan daha iyi olduğu konusunda aynı fikirde olacaklardır."

Mürettebat yerleştikten sonra Kurt kokpite döndü. "Contanın etrafında biraz sızıntı var," diye bildirdi.

Zavala bilgisayarın çizdiği denizaltına ait diyagramı gösterdi. "Birazdan daha fazlası var. O halkalı conta biz hava kilidini kapattıktan bir saniye sonra patlak bir lastik gibi söndü."

Teleskopik kaçış tüpünü geri çekti, denizaltını ölü gemiden ayırıp geri çekildi. Parlak ışıkların altında lazerlerin kestiği kaçış deliği kolayca görülüyordu. Enkazdan uzaklaştıktan sonra safra pompalarını çalıştırdı. Elektrikli motorlar alçak sesli bir uğultuyla harekete geçti, yalnız ön sağdaki pompa çöp öğütücüsüne düşen bir çatal gibi ses çıkarıyordu. Bir safra tankında hâlâ su vardı ve diğerleri sıkıştırılmış havayla dolu olduğu için denizaltının dengesini bozuyordu.

Sea Lamprey de diğer denizaltılar gibi hareket ediyordu; dalmak için safra tanklarını suyla dolduruyor, yükselmek için hava pompalıyordu. Bilgisayar dikey iticilere daha fazla güç vererek bu durumu telafi etmeye çalıştı. Denizaltı burnu aşağıya doğru yalpaladı ve vantilatörlerden sıcak metal kokusu yayıldı. Zavala tanklara tekrar su doldurdu ve Lamprey az çok dengelendi.

Austin enstrüman paneline bakıyordu. Şematik arıza bulucu panelinde bir ışık yanıp sönüyordu. Aracın beyni olarak iş gören bilgisayarı kontrol etti. Arıza sistemi, uyarı ışığının gerçek bir mekanik sorun yüzünden yandığını gösteriyordu. Yeni ekipmanla ortaya çıkan ve büyük olasılıkla kolayca

onarılabilecek olan bir arızaydı bu. Ama bu bir test dalışı değildi; derin sularda gerçekleştirdikleri bir dalıştı. Bir başka ışık daha yanıp sönmeye başladı.

"İki ön motor da gitti," dedi Austin. "Destek pompalarını çalıştırsan iyi olacak."

"Onlar zaten destek pompalarıydılar," dedi Zavala.

"Yedek sistemler de bu kadar olur. Sorun ne?"

"Bu şeyi kaldırabilirsem hemen söyleyeceğim."

"Etrafta hiç tamirhane görmüyorum ve zaten kredi kartım da yok yanımda."

"Babamın dediği gibi, 'İnatçı bir katırı harekete geçirmek için gereken tek şey bir dinamit lokumudur.'"

NUMA koridorlarında Austin, terslikler karşısında serinkanlı bir inatçılık göstererek saygın bir şöhret kazanmıştı. Çoğu insan kesin felaket karşısında akıllılık ederek kaçardı; Austin ise felaketlerle sükûnetle yüzleşirdi. Hâlâ hayatta oluşu olağanüstü bir beceriklilik ve şans bileşimine sahip olduğunu gösteriyordu. Zorluklara onunla birlikte dayanmak zorunda kalanlar iyi şeyleri tesadüfen buluverme şansını ürkütücü bulurlardı. Austin onların yakınmalarına daima kayıtsız kalırdı. Ama şimdi Joe ona kendi ilacını tattırıyordu. Austin dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak gergin bir şekilde gülümsedi, parmaklarını başının arkasında kenetleyerek arkasına yaslandı.

"Bir planın olmasa bu kadar rahat olmazdın," dedi Austin.

Zavala ortağına abartılı bir şekilde göz kırparak boynunda asılı duran iki dişli anahtarı çıkardı. Konsolun ortasındaki küçük bir metal kapağı açarak anahtarı yerleştirdi. "Bu anahtarı çevirip yanındaki küçük düğmeyi açtığımda üçüncü yedek sistem devreye girecek.

Patlayıcı yükleri bütün safra tanklarını üfleyecek ve yükseleceğiz. Zekice, hı?"

Biz uçarak sudan çıkarken Thor tepemizdeyse pek zekice olmayacak. Onu da kendimizi de batırırız."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa şu düğmeye bas. Yüzeye bir uyarı şamandırası gönderir. İşaret fişekleri, ıslıklar. Her şey."

Austin düğmeye bastı. Şamandıra denizaltıdan yükselirken bir foşşş sesi duyuldu. Yolculara sıkı tutunmalarını söyledi.

Zavala yüzünde oğlan çocuklarına has bir sırıtmayla başparmağını yukarı doğru kaldırdı.

"Yukarı çıkıyoruz!"

Düğmeye bastı, sıkıca tutundular. Artık bir tek Zavala'nın alçak sesle ettiği İspanyolca küfürler duyuluyordu. "Düğme işe yaramadı," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

"Durumumuzu bir özetleyeyim. Suyun yüz metre altındayız, kapasitemizin üstünde yüklüyüz, kabin yarı ölü denizcilerle dolu ve panik düğmesi işe yaramıyor."

"Özetlemede çok başarılısın, Kurt."

"Teşekkürler. Ama durumumuzu biraz daha açayım. Öndeki iki tankımız suyla dolu, arkadakiler ise boş ve bu da doğal batmazlık anlamına geliyor. Lamprey'i hafifletmenin bir yolu var mı?"

"Bağlantı tüpünü atabilirim. Yüzeye çıkarız, ama pek hoş olmaz."

"Fazla alternatifimiz yok gibi görünüyor. Yolcularımıza sıkı tutunmalarını söyleyeyim."

Austin duyurusunu yaptı, kemerini takıp işaret verdi. Zavala işlerin yolunda gitmesini umut ederek kurtarma tüpünü patlattı. Bu bölme, denizaltının kurtarma bölgesinden acil olarak kaçması gereken durumlar için önlem olarak ana parçadan ayrılabilir olarak yapılmıştı. Baskılanmış bir patlama oldu ve denizaltı yalpaladı. Arka tanklardaki su dışarı atılırken Sea Lamprey otuz metre yükseldi, sonra bir metre, ardından metrelerce. Bu gelişme başta dayanılmaz derecede yavaştı, ama araç yükseldikçe hız kazanıyordu. Kısa süre sonra yüzeye doğru hızla ilerlemeye başladı.

Sea Lamprey'in önce kıç tarafı çıktı yukarı ve etrafa beyaz köpükler saçtı. Araç deli gibi sallanıyor, içindekileri karıştırıcıdaki bir zar gibi sallıyordu. Uyarı şamandırasının ses ve ışık gösterisiyle telaşlanan küçük botlar ileri atılıp mürettebatı aracı az çok yatay pozisyonda tutan dubaları taktı.

Thor araca bir ip atıp Sea Lamprey'i vincin güverteye çekebileceği bir yakınlığa çekti. Kapak açılır açılmaz tıbbi personel denizaltının üstüne üşüştü. Kruvazörden kurtulanlar birer birer çıkarıldı, sedyelere konup kendilerini karadaki hastaneye götürmek üzere bekleyen MediVac helikopterlere taşındı. Austin ve Zavala denizaltıdan çıkana dek güverte neredeyse boşalmış gibiydi. Geriye kalan bir avuç tayfa da kendilerini tebrik ettikten sonra ortadan kayboldu.

Zavala neredeyse boş olan güverteye baktı. "Bando takımı yok mu?"

Kahramanlık kendi başına bir ödüldür, dedi Austin ahkâm keser bir şekilde.

"Ama biri teklif etse bir kadeh tekilaya hayır demezdim."

"Ne tesadüf. Çantamda bir şişe içki var. Birinci sınıf."

"Kutlamayı ertelememiz gerekecek. Bay Becker bize doğru geliyor."

Mutluluğu yüzünden okunan Danimarkalı bürokrat yanlarına geldi. Ellerini sıkıp NUMA ekibinin sırtını sıvazladı ve bol bol övgü sözleri sarf etti.

"Beyler, size çok teşekkür ederim," dedi nefes nefese. "Danimarka size teşekkür ediyor. Dünya size teşekkür ediyor!"

"Bizim için bir zevkti," dedi Austin. "Sea Lamprey'i gerçek şartlarda test etme fırsatı verdiğiniz için teşekkürler. Rus helikopteri nakliye uçaklarıyla birlikte NATO Üssü'nde bekliyor. Onları arayıp birkaç dakika içinde gidebiliriz."

Becker'ın yüzü her zamanki işadamı somurtkanlığına büründü hemen. "Bay Zavala gitmekte özgür, ama korkarım siz gezinizi biraz ertelemek zorunda kalabilirsiniz. Kruvazör kazasını incelemek üzere oluşturulan özel bir soruşturma mahkemesi yarın Torshavn'da bir duruşma yapacak. Sizin de ifade vermenizi istiyorlar."

Nasıl bir yardımım olur bilemiyorum. Batma olayını görmedim.

"Ama Erikssoría iki kez daldınız. Tahribatı ayrıntılarıyla anlatabilirsiniz. Davamıza yardımı olur." Austin'in yüzündeki kuşkuyu görünce, "Korkarım duruşma tamamlanana kadar adada konuğumuz olmanızda ısrar etmek zorundayız. Neşelenin. ABD Büyükelçiliği konuğumuzdan haberdar edildi ve bu bilgiyi NUMA'ya da iletecek. Kalacağınız yeri ayarladım. Aslında aynı otelde kalacağız. Ada çok güzeldir ve geminize katılmanız yalnızca bir iki gün gecikecek."

"Benim için sorun yok, Kurt," dedi Zavala. "Lamprey'i Beebe'ye, götürüp testleri toparlarım."

Austin'in gözleri öfkeyle parladı. İşgüzar, küçük bir hükümet görevlisinin ne yapacağını söylemesinden hoşlanmazdı. Sesindeki kızgınlığı gizlemeye çalışmadı. "Görünüşe göre konuğunuz olacağım, Bay Becker." Zavala'ya döndü. "Kutlamayı ertelememiz gerekecek. NATO Üssü'nü arayıp işleri harekete geçiririm."

Kısa süre sonra dev Rus helikopteri havayı doldurdu. Sea Lamprey'in altına bir askı bağlandı ve helikopter aracı geminin güvertesinden kaldırdı. Sonra Zavala NUMA helikopteriyle havalanıp denizaltını geri dönüş yolculuğu için nakliye uçağına yüklenecek olan üsse doğru takip etmeye başladı.

"Bir şey daha var," dedi Becker. "Mahkemede kanıt olarak gerek duyulabilir diye o olağanüstü giysiyi de gemide bırakmanızı rica ediyorum. Gerek duyulmazsa istediğiniz her yere memnuniyetle gönderirim."

"Benim bir dalış daha yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Belki. Üstlerinizden izin alacağım tabi."

"Tabi," dedi Austin. Konuşamayacak kadar yorgundu. Kaptan gelerek kendilerini anakaraya götürecek olan teknenin hazır olduğunu bildirdi. Austin bu Danimarkalı bürokratla gerekenden daha uzun zaman geçirmeye hiç hevesli değildi. "Sizin için de uygunsa karaya yarın çıkacağım. Kaptan Larsen bu balina araştırmasıyla ilgili bazı sonuçları göstermek istiyor bana."

Kaptan Austin'in gözlerindeki umutsuzluğu görüp oyununa katıldı. "Oh evet, dediğim gibi çalışmalarımızın büyüleyici olduğunu göreceksiniz. Bay Austin'i karaya sabah bırakırım."

Becker omuz silkti. "Keyfinize bakın. Bana hayatımın sonuna kadar yetecek kadar zaman geçirdim denizde."

Austin teknenin sahile doğru ilerleyişini seyrettikten sonra kaptana döndü. "Beni Bay Becker'dan kurtardığınız için teşekkür ederim."

Larsen derin bir şekilde iç çekti. "Galiba Becker gibi bürokratlar genel düzen için çok değerliler."

"Hazımda işe yarayan mide bakterisi de öyle," dedi Austin.

Kaptan gülerek elini Austin'in omzuna attı. "Sanırım sırada başarılı görevinizin içkiyle kutlanması var."

"Sanırım haklısınız," dedi Austin.

7

Araştırma gemisinde Austin'e VIP muamelesi yapıldı. Kaptanın kamarasında içtikleri içkiden sonra lezzetli bir yemeğin tadını çıkardı, ardından geminin balina araştırmasıyla ilgili inanılmaz filmler seyretti. Kendisine rahat bir kamara verildi ve bir kütük gibi uyudu. Ertesi sabah kaptana veda etti.

Kaptan, onun gidişine üzgün görünüyordu. "Birkaç gün buralarda kalıp kruvazör üzerinde araştırma yapacağız. Siz veya NUMA için yapabileceğim bir şey olursa haberim olsun."

El sıkıştılar, Austin Western Harbor'a yapacağı kısa yolculuk için tekneye bindi. Haftalarca denizin altında veya üstünde kaldıktan sonra bir kez daha kuru toprağa ayak basmaktan mutlu bir şekilde kaldırım taşı döşeli rıhtımda yürüyüp balıkçı teknelerinin yanından geçti. Faroe

Adaları'nın başkentine İskandinav tanrılarının en güçlüsünün adı verilmişti, Törshavn, "Thor'un Limanı." Müthiş adaşının tersine Törshavn, iki kalabalık tekne limanının arasındaki burunda bulunan sessiz bir yerleşim merkeziydi.

Austin eski renkli evlerin arasında uzanan dar sokakları keşfetmeyi tercih ederdi, ama saatine bakınca eğer duruşmaya yetişmek istiyorsa harekete geçmesi gerektiğini fark etti. El valizini Becker'in kendisi için ayırdığı otel odasına bıraktı. Faroes'de bir iki günden fazla kalacağını sanmıyordu, bu yüzden Becker istese de istemese de gitmeye karar verdi. Otelden çıkarken resepsiyondan iki gün sonraki Kopenhag uçağında yer ayırmalarını istedi.

Gideceği yere, yani şehrin ticaret merkezinin tam ortasında bulunan Vaglio Meydanı'na kısa bir yürüyüşle varabilirdi. Birkaç dakika sonra koyu renkli bazalttan inşa edilmiş olan etkileyici bir on dokuzuncu yüzyıl binasının önünde durdu. Binanın dışındaki plakada Raohus veya Belediye Sarayı yazıyordu. Kendisini zihinsel olarak önündeki zorlu iş için hazırladı. Austin federal bir kuruluşun çalışanı olarak hükümet denizlerinde seyretmenin tehlikelerine yabancı değildi. Leif Erikksorida kısılı kalan adamların kurtarılışının Faroe macerasının en kolay bölümü olabileceğini düşünüyordu.

Raohus'un lobisindeki resepsiyonist Austin'e duruşma salonuna nasıl gideceğini söyledi. Koridoru takip edip önünde iriyarı bir polis memurunun bulunduğu kapıya gelip kendini tanıttı. Memur ona beklemesini söyleyip içeri girdi. Az sonra yanında Becker'la birlikte dışarı çıktı. Becker, Austin'i kolundan tutarak onu kimsenin kendilerini duyamayacağı bir köşeye götürdü.

"Sizi yeniden görmek çok güzel, Bay Austin." Polis memuruna bakıp sesini alçaktı. "Bu iş büyük hassasiyet gerektiriyor. Faroe Adaları hükümeti konusunda bir şey biliyor musunuz?"

"Yalnızca Danimarka'yla bir bağı olduğunu. Ayrıntılardan haberim yok."

"Doğru. Adalar Danimarka Krallığı'nın bir parçası, ama 1948'den beri kendi yasaları var. Hatta kendi dillerini konuşuyorlar. Fakat parasal sıkıntıları olduğunda Kopenhag'dan para istemekten çekinmezler," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Bu olay Faroe sularında meydana geldi, ama bir Danimarka gemisi işin içinde."

"Bu da DN'nin Danimarka'da herhangi bir popülarite yarışmasını kazanamayacağı anlamına geliyor."

Becker bu yorumunu tafralı bir şekilde reddetti. "Duygularımı açıkça anlattım. O deli insanlar gemimizi batırdıkları için asılmalılar. Ama ben gerçekçi bir insanım. Adalıların o eski geleneklerini sürdürme konusundaki inatçılıkları olmasaydı bu üzücü olay asla meydana gelmezdi."

"Yani balina avı mı?"

"İşkenceyle balinaların öldürülmesinin ahlaksal durumu konusunda yorum yapmayacağım. Danimarka'daki pek çok insan bu avı barbarca ve gereksiz bir tören olarak görüyor. Daha önemlisi ekonomik düşünceler. Faroe balığı alan veya petrol arayan şirketler, halkın onların balina katilleriyle iş yaptıklarını düşünmesini istemiyor. Faroeliler faturalarını ödeyemeyince Kopenhag cüzdanını açmak zorunda."

"Ne bağımsızlık ama."

Becker tekrar gülümsedi. "Danimarka Hükümeti bu olayı, uluslararası alanda fazla ses getirmeden hızla çözmek istiyor. Bu DN insanlarının düşüncesizce ama çaresiz yaratıkları kurtarmak için kendilerini feda eden cesur inanç kurbanları olarak görülmelerini istemiyoruz."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Lütfen ifadenizde teknik gözlemlerinizin ötesine geçin. Kruvazörü neyin batırdığını biliyoruz. Tanık olduğunuz insani acıları abartmaktan çekinmeyin. Amacımız Ryan'ı halkın gözünde mahkûm etmek ve bu pervasız holiganları ülkemizden çıkarıp bir daha geri gelmemelerini sağlamak. Dünyanın onları birer kahramandan çok parya olarak görmesini istiyoruz. Belki o zaman böyle bir şey bir daha olmaz."

"Ya bütün bu olanlarda Ryan masumsa?"

"Onun masumiyeti ya da suçluluğu hükümetimi ilgilendirmiyor. Tehlikede olan daha önemli şeyler var."

"Dediğiniz gibi çok hassas konular. Halkınıza gördüklerimi anlatacağım. Bir tek bunun için söz verebilirim."

Becker başıyla onayladı. "Yeterli. İçeri girelim mi?"

Polis memuru kapıyı açtı, duruşma salonuna girdiler. Austin'in gözleri koyu renk lambrilerle kaplı geniş odayı taradı, birkaç sırayı dolduran ve hükümet görevlileri olduğunu düşündüğü takım elbiseli adamları gördü. Kendisi her zamanki gibi kot pantolon, balıkçı yakalı kazak ve yağmurluk giymişti. Ne de olsa gemide daha şık olması gerekmiyordu. Odanın ön tarafında yer alan uzun ahşap masanın etrafında başka takım elbiseli adamlar oturuyordu. Masanın sağ tarafındaki sandalyede üniformalı bir adam oturuyordu. Adam Danimarka dilinde konuşuyor, söyledikleri stenoyla not alınıyordu.

Becker, ona bir yer gösterip yanına oturdu ve kulağına fısıldadı. "Su sahil güvenliğin temsilcisi. Sıra sizde."

Sahil güvenliğin temsilcisi birkaç dakika sonra sözlerini bitirdi ve Austin adının seslenildiğini duydu. Masada oturan dört erkek, iki kadın eşit sayıdaki Faroe ve Danimarkalı temsilcileri oluşturuyordu. Uzun Viking yüzlü tonton yargıç adının Lundgren olduğunu söyledi.

Austin'e bazı sorular soracağını, kuruldaki diğer insanların da devam edeceklerini açıkladı. Bu, yargılama değil yalnızca bilgi toplamak amacıyla yapılan bir duruşmaydı, bu yüzden karşı sorgulama olmayacaktı. Ayrıca gerek olduğunda sözleri tercüme edilecekti.

Austin sandalyesine oturup kurtarma olayını doğru bir şekilde anlattı. Yaşanan acıyı ya da mürettebatın neredeyse tamamen havasız mezarda çektiği sıkıntıyı anlatmak için süslemeler yapması gereksizdi. Becker'ın yüzündeki ifade duyduklarından memnun olduğunu gösteriyordu. Austin kırk beş dakika kadar konuştu, kurulun teşekkürleriyle yerinden kalktı. Oradan gitmek için sabırsızlanıyordu, ama mahkeme başkanı İngilizce ve Danimarka dilinde Sea Sentinel’in kaptanının savunmasını sunacağını duyunca beklemeye karar verdi.

Austin herhangi bir insanın görgü tanıklarına karşı kendisini nasıl savunacağını merak ediyordu. Kapı açıldı, iki polis memuru içeri girdi. Aralarında uzun boylu, kırk yaşlarında iri yapılı bir adam duruyordu. Austin adamın çenesindeki Kaptan Ahab tarzı kızıl top sakalı, yapılı saçlarını ve yaldız

şeritli üniformasını inceledi.

Yargıç adamın oturup kendini tanıtmasını istedi.

"Adım Marcus Ryan," dedi adam, gri gözlerini dinleyicilerinkinden ayırmadan. "Deniz Nöbetçileri organizasyonunun idari direktörü ve DN'nin sancak gemisi Sea Sentinel'in kaptanıyım. Bilmeyenler için söyleyeyim, SS kendisini denizi ve içinde yaşayan canlıların hayatını kurtarmaya adamış uluslararası bir kuruluştur."

"Lütfen Leif Eriksson adlı Danimarka kruvazörüyle çarpışmanızın etrafında gelişen olayları mahkemeye anlatın."

Ryan balina avını uzun uzun eleştirerek sözlerine başladı. Yargıç sert bir sesle ifadesini yalnızca çarpışma olayıyla sınırlı tutmasını söyledi. Ryan özür dileyerek Sea Sentinel'in nasıl birdenbire kruvazöre dönüp ona çarptığını anlattı.

"Kaptan Ryan," dedi Lundgren neşesini gizlemeye çalışmayarak. "Geminizin Leif Erikssoria kendi kendine saldırıp mahmuzladığını mı söylüyorsunuz?"

Ryan ifade vermeye başladığından beri ilk kez kendine güvenini kaybetmişti. "Oh, hayır efendim. Gemimin kontrollerinin yanıt vermediğini söylüyorum."

"Doğru anlamış mıyım bir bakalım," dedi kuruldaki kadınlardan biri. "Geminin kontrolü eline alıp kendi başına gittiğini söylüyorsunuz."

Seyircilerin arasında gülüşmeler oldu.

"Öyle görünüyor," dedi Ryan isteksizce.

Bu itirafı ayrıntılı araştırma sorularının yolunu açtı. Austin duruşmanın bir düşmanlık havası içinde geçmesinin gerekmediğini düşünüyordu, ama mahkeme Ryan'ı ördekler gibi didik didik ediyorlardı. Ryan soruları geçiştirmek için elinden geleni yapıyordu, ama her yanıtla birlikte savunması daha da zayıflıyordu. Sonunda, yeter dercesine elini kaldırdı.

"Açıklamalarımın yanıttan çok soru ortaya getirdiğini görüyorum. Ama şunu açıkça söyleyeyim ki herhangi bir yanlış anlama olmasın. Danimarka gemisini bilerek batırmadık. Beni destekleyecek tanıklarım var. Kaptan Petersen'la konuşabilirsiniz. Onu uyardığımı size söyleyecektir."

"Bu uyarıyı çarpışmadan ne kadar önce yaptınız?" diye sordu Lundgren.

Ryan derin bir soluk alıp bıraktı. "Çarpmadan bir dakika kadar önce."

Lundgren başka soru sormadı. Ryan'a yerinden kalkabileceği söylendi ve CNN'den bir kadın muhabir tanık kürsüsüne geçti. Çarpışma anını anlatırken

sakindi, ama kameramanının ölümünü anlatırken direnci kırıldı ve suçlayan gözlerle Ryan'a baktı.

Lundgren mahkeme memurundan herkesin göreceği bir yere yerleştirilmiş olan televizyon setine bir kaset takmasını istedi. Kaset dönmeye başladı. Ryan gazeteciler ve fotoğrafçılarla kuşatılmış bir şekilde dikiliyordu güvertede. Dalgalı denizler konusunda bir iki espri duyuldu, ardından bir muhabir şunları söyledi: "Yeter ki hikâye yuttuğum bütün o lanet olası Dramaminelere değsin."

Kamera Ryan'ın sırıtan yüzünü yakından çekmişti: "Hareket göreceğinizi garanti edebilirim." Kamera Danimarka kruvazörünü işaret eden parmağını takip ederken dinleyicilerde bir kıpırdanma oldu. Bu kadar, diye düşündü Austin. Ryan kebap gibi yanacak.

Kaset bitti, Lundgren muhabire bir soru daha sordu. "Kasetteki sizin sesiniz miydi?"

Muhabir olumlu yanıt verince Ryan ayağa fırladı.

"Bu haksızlık. Sözlerimi tamamen farklı bir bağlamda kullanıyorsunuz!"

"Lütfen oturun, Bay Ryan," dedi Lundgren yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Ryan bu patlamasının bir gemi batırabilecek kapasitede tez canlı bir adam imajını güçlendirdiğini fark etti. Kendini toparladı.

"Özür dilerim, efendim. Video kasetin kanıt olarak kullanılacağını bilmiyordum. Umarım bu konuda yorum yapma şansım olacaktır."

"Bu Amerikan usulü bir mahkeme değil, ama duruşma bitmeden önce her şeyi söyleyebilmeniz için fırsat verilecektir. Bu mümkün olur olmaz Kaptan Petersen'ın ve mürettebatının da ifadesi dinlenecek. O zamana kadar polis karakolunda gözetim altında tutulacaksınız. Bu süreci hızlandırmak için elimizden geleni yapacağız."

Ryan mahkemeye teşekkür etti. Sonra polis eşliğinde salondan çıkarıldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Austin, Becker'a.

"Öyle görünüyor. Sizi tekrar kürsüye çağırabileceklerini düşündüm, ama görünüşe göre size daha fazla ihtiyaçları yok. Umarım planlarınızı bozmadım."

Austin bunun sorun olmadığına dair güvence verdi Becker'a. Salon boşalırken yerinde oturmaya devam edip Ryan'ın ifadesini düşündü. Adam ya doğruyu söylüyordu ya da çok iyi bir aktördü. Buna karar vermek daha akıllı adamların işiydi. Önce koyu bir kahve içecek ardından Kopenhag'a giden daha önceki bir

uçakta yer ayırtacaktı. Oradan da Washington'a uçacaktı.

"Bay Austin."

Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanmış bir kadın ona doğru geliyordu. Austin onun atletik, orantılı vücudunu, omuzlarına inen kestane rengi saçlarını, lekesiz tenini ve dikkatli gözlerini inceledi. Lopapesya olarak bilinen beyaz İzlanda işi yünlü kazak giymişti.

El sıkıştılar. "Adım Therri Weld," dedi neşeli ve sıcak bir sesle. "DN organizasyonunun hukuk danışmanıyım."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Weld. Sizin için ne yapabilirim?"

Therri ifadesini verirken Austin'in ciddi yüz ifadesini seyretmişti ve onun bu dayanılmaz gülümsemesine hazırlıklı değildi. Geniş omuzları, cilalı gibi görünen yüz hatları ve mavi-yeşil gözleriyle bir korsan filmindeki korsan kaptanı hatırlatıyordu. Genç kadın neredeyse ne söyleyeceğini unutuyordu, ama hemen kendini toparladı.

"Bana birkaç dakika ayırabilir misiniz acaba?" diye sordu.

"Bir kahve içmeyi planlıyordum. Bana katılabilirsiniz."

"Teşekkürler. Köşede güzel bir kafe var."

Sessiz bir masa bulup iki kapuçino ısmarladılar.

"Verdiğiniz ifade büyüleyiciydi," dedi Therri kahvesini içerken.

"Sizin Kaptan Ryan günün yıldızıydı. Benim sözlerim onun hikâyesinin yanında sönük kaldı."

Therri yavaşça güldü. Kahkahasının müzikal tınısı Austin'in çok hoşuna gitmişti. "Korkarım bugün onun en iyi günü değildi. Genellikle çok etkileyici konuşur, özellikle de en tutkulu olduğu konular söz konusu olduğunda."

"Bir grup şüpheci insanı geminizin ruhlar tarafından ele geçirildiğine inandırmaya çalışmak zor tabi. Muhabirin ifadesi ve kasetin de faydası olmadı."

"Katılıyorum. Bu yüzden sizinle görüşmek istedim."

Austin en sevimli haliyle gülümsedi. "Ah, çok yazık. Ben de hayvansı çekiciliğime karşı konulmaz biçimde kapıldığınızı umuyordum."

Therri kavisli kaşlarını kaldırdı. "Bunu söylemeye gerek yok," dedi. "Ama sizinle konuşmak istememin esas nedeni DN'ne yardım edip edemeyeceğinizi sormaktı."

"Her şeyden önce Bayan Weld..."

"Therri. Ben de size Kurt diyebilir miyim?"

Austin başıyla onayladı. "Hemen aklıma geliveren birkaç sorun var, Therri. Birincisi size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. İkincisi, organizasyonunuza yardım etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Balina katliamını onaylamıyorum, ama radikal çatlakları da desteklemem."

Therri lazer parlaklığındaki gözleriyle delercesine Austin'e baktı. "Henry David Thoreau, John Muir ve Edward Abbey kendi zamanlarında radikal çatlaklar olarak görülüyordu. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. DN pek çoklarına göre çok fazla eylemci. Tamam radikalleri onaylamadığınızı söylüyorsunuz. Peki ya adaletsizliği onaylıyor musunuz, çünkü burada olan şey bu."

"Ne bakımdan?"

"Marcus Danimarka gemisini bilerek batırmadı. Olay olduğunda dümen köşkündeydim. O ve diğerleri çarpışmayı önlemek için ellerinden geleni yaptılar."

"Bunu Danimarkalı yetkililere söyledin mi?"

"Evet. İfademe ihtiyaçları olmadığını ve ülkeyi terk etmemi söylediler."

"Tamam," dedi Austin. "Sana inanıyorum."

"Öylece mi? Dünyayı görünen haliyle kabul eden birine benzemiyorsun."

"Seni gücendirmeden başka ne diyebilirim, bilmiyorum."

"Söylediğiniz hiçbir şey beni gücendiremez."

"Bunu duyduğuma sevindim. Peki ama Ryan'a karşı açılan bu davanın adil olup olmayacağına aldıracağımı nereden çıkardınız?"

"Marcus'la ilgilenmenizi istemiyorum sizden."

Therri'nin ses tonu yumuşak yüz hatlarının ardında sert çeliğin bulunduğunu gösteriyordu. Austin gülümsemesini bastırdı. "Benden tam olarak ne istiyorsun, Therri?"

Yüzüne düşen bir tutam saçı çekip, "Sea Sentinel’e dalmanızı istiyorum," dedi.

"Böyle bir dalış hangi amaca hizmet edecek?"

"Marcus'un masum olduğunu kanıtlayabilir."

"Nasıl?"

Ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Ama bir şey bulabilirsiniz; benim bütün bildiğim Marcus'un gerçeği söylediği. Dürüst olmak gerekirse onun bu radikalizminin içi boş. Marcus olasılıkları çok dikkatli bir şekilde hesaplayan pişkin bir pragmatisttir. O öfkesine yenik düşüp de gemi batıracak bir tip değildir. Üstelik Sea Sentinel'i seviyordu. O çılgın renkleri bile kendisi seçti. Ben dahil gemideki hiç kimse birisinin zarar görmesini istemedi."

Austin arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kenetleyip Therri'nin ciddi yüzüne baktı. Ciddi olduğu zamanlarda bile mükemmel dudaklarının Mona Lisa gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrılışına bayılıyordu. Yan-dairede-oturan-kız görüntüsü o olağanüstü gözlerin arkasındaki şehvetli kadını gizleyemiyordu. Ona kahve için teşekkür edip elini sıktıktan sonra veda etmesi için binlerce neden vardı. Ricasını düşünmek içinse belki üç neden vardı. Güzel bir kızdı. Bir savı olabilirdi. Ve doğru ya da yanlış davası konusunda çok tutkuluydu. Uçağı iki gün sonra kalkıyordu. Faroe'deki bu kısa tatilin sıkıcı olması için bir neden yoktu.

Merakı uyanmış bir şekilde öne doğru eğilip birer kahve daha ısmarladı.

Tamam o zaman, dedi. "Neler olduğunu tam olarak anlat bana."

8

Birkaç saat sonra Austin kafeteryanın sıcaklığından bir dünya uzaktaydı. Alüminyum Hardsuiti'nin koruyucu zırhıyla kuşatılmış bir şekilde bir kez daha dondurucu Faroe Denizi'ne giriyordu. Derinliklere inerken Becker bir Danimarka gemisinin Marcus Ryan ve DN'ne yardım etmek için kullanıldığını bilse nasıl tepki verirdi diye düşünerek gülümsüyordu. İşbirlikçi küçük bürokrat bunu hak etti, diye düşündü Austin kahkahası miğferinin içinde yankılanarak.

Therri Weld'den ayrıldıktan sonra otele gitmiş, Kaptan Larsen'i aramış ve Thor'dan bir dalış daha yapmak için izin istemişti. Raporu için kurtarma alanının resimlerini çekmek istediğini söylemişti ki bu kısmen doğruydu. Larsen hiç tereddüt etmeden evet demiş, hatta

Austin'i gemiye getirmesi için bir tekne bile göndermişti. Becker Hardsuit'i bırakmasını istediği için zaten hazır durumdaydı.

Austin'in derinlik ölçeri dibe yaklaştığını söylüyordu. Dikey iticiler yardımıyla inişini yavaşlattı ve kruvazörün birkaç metre üzerinde asılı kaldı. Deniz gemiyi kucağına almada hiç vakit kaybetmemişti. Saçaklı deniz bitkileri gövdeyi ve üst yapıları bir battaniye gibi sarmıştı. Derin deniz balıklarına ait sürüler lomboz deliklerine girip çıkıyorlardı. Deniz canlıları geminin kuytu köşelerini yuvaları olarak benimsemişlerdi.

Austin dijital kamerasını kullanarak Sea Lamprey'in kurtarma görevi sırasında açtığı deliğin ve Sea Sentinel’in açtığı üç taraflı yarığın resimlerini çekti. Austin, Kaptan Larsen'a Sea Sentinel’in bilinen son pozisyonunu ve kruvazöre göre durumunu sordu. Denizin altında parakete hesabı yaparak genel batık alanına doğru yöneldi.

Standart arama örneğini izleyerek kabaca paralel çizgiler çizdi, az sonra ışıkları çılgınca boyalı geminin gövdesine ulaştı. Kruvazör gibi DN'nin gemisinin üstü de deniz bitkileriyle kaplanmaya başlamıştı. Deniz bitkileri ve alacalı bulacalı renklerin birleşimi çarpıcıydı. Sea

Sentinel sağ tarafının üstüne yatmıştı, ezilmiş küt burnu dışında sağlam görünüyordu.

Austin ezilmiş pruvayı inceleyip Ryan'ın ifadesini düşündü. Söylediğine göre makineler çıldırmış ve kontrollere yanıt vermemişti. Enkazın içine girmeden makinelerin durumunu kontrol etmenin bir yolu yoktu, ama bir parçası dışarıda olduğu için dümen sistemi daha kolay incelenebilirdi. Modern bir geminin

dümen sistemi elektronik ve hidrolik bileşimle tamamlanmıştı. Bilgisayarlara, GPS pozisyon bulma aygıtı ve otopilota rağmen, dümen kavramı Hindistan'ı aramak için yola çıkan Kolomb zamanındakinden farklı değildi. Bir uçta dümen yekesi veya çark vardı. Diğer uçta ise dümen. Çarkı çevirdiğinizde dümen kendi etrafında döner, gemiyi uygun yöne çevirirdi.

Austin kıç tarafının üstüne geçti, sert bir dönüş yaparak birkaç metre aşağıya indi. İnsan boyu yükseklikteki dümenin karşısındaydı.

İlginç.

Dümen sağlam görünüyordu, ama birbirine uymayan bir şey vardı. Dümene cıvatalanmış iki kablo gövdenin iki yanına doğru uzanıyordu. Austin sancak tarafındaki kabloyu takip edince gövdeye kaynak yapılmış, büyük bir bavul ölçülerinde çelik bir kutuya ulaştı. Bir elektrik devresi kutudan gövde boyunca uzanıyordu.

Daha da ilginç.

Kutuların ve elektrik devresinin etrafındaki kaynaklar parlak ve yeni görünüyordu. Gerileyip kabloyu diğer tarafa doğru takip etti, benzer bir kutuyla karşılaştı. Kamerayı kaldırıp birkaç resim çekti. Bir adamın başparmağı kalınlığındaki kauçuk kaplı bir kablo iki kutuyu birbirine bağlıyordu. İskele tarafındaki kutudan çıkan bir başka kablo geminin kıvrımları boyunca uzanarak gemi yüzer durumda olsa su seviyesine gelebilecek bir noktaya ulaşıyordu. Ucunda çapı on beş santim kadar olan düz, plastik bir disk bulunuyordu. Gördüklerinin anlamı Austin'in kafasına dank etmeye başlamıştı.

Görünüşe göre biri size bir özür borçlu, Bay Ryan.

Austin birkaç fotoğraf çekip diski manipülatörleriyle çekip çıkardı, Hardsuiti'nin dışına bağlı çantaya yerleştirdi. Yirmi dakika kadar aşağıda kaldı, gövdenin her santimini inceledi. Başka olağandışı bir şey görmeyince dikey itici kontrollerine dokunup yüzeye çıkmaya başladı. Hardsuiti'ni çıkardıktan sonra Kaptan Larsen'a Thor'u kullanmasına izin verdiği için teşekkür edip Törshavn'a giden bir gemiye bindi.

Otel odasına dönünce kaseti dijital kameradan çıkarıp dizüstü bilgisayarına taktı, sualtı görüntülerini ekrana taşıdı. Büyütülmüş ve güçlendirilmiş resimleri belleğine kazıyana kadar inceledi, sonra Therri'yi arayıp aynı kafede buluşmayı önerdi. Oraya erken varmış, Therri gelene kadar bilgisayarı oturdukları masanın üstüne kurmuştu.

"Haberler iyi mi, kötü mü?"

"İkisi de." Austin dizüstü bilgisayarını ona doğru itti. "Bir esrarı çözdüm, ama başka bir esrarı da ortaya çıkardım."

Therri oturup ekrandaki resimlere baktı. "Tam olarak neye bakıyorum şu anda?"

"Dümenin köprüden kontrol edilmesini engelleyen bir mekanizma olduğunu düşünüyorum."

"Bundan emin misin?"

"Büyük ölçüde."

Bilgisayar faresine birkaç kez tıklayarak gövdeye kaynak yapılmış olan kutuları birkaç açıdan gösterdi. "Bu muhafazalar dümeni iki yöne çeken ya da yerinde kilitleyen vinçleri gizliyor olabilir. Şuraya bak. Bu elektrik bağlantısı geminin iki yanında uzanıp su seviyesindeki bir alıcıya ulaşıyor. Geminin dışındaki birisi dümeni kontrol etmiş olabilir."

Therri kaşlarını çattı. "Küçük bir pasta tabağı gibi görünüyor."

Austin elini cebine atıp gemiden aldığı plastik diski çıkardı, masanın üstüne koydu. "Bu tabakta pasta yok. Sinyalleri almak için kullanılmış olan bir anten."

Therri ekrana baktı, sonra diski alıp inceledi. "Bu Marcus'un yaşadığı dümen sorununu açıklayabilir. Ya makineleri kapatamaması?"

"Bu konuda beni mat ettin," dedi Austin. "Gemiye girip makine dairesini altüst edersen geminin hızını dışardan kontrol etmeye yarayan bir mekanizma bulabilirsin."

"Sea Sentinel'deki herkesi tanıyorum. Çok sadıktırlar." Bir tartışmaya hazırlanırmış gibi çenesini kaldırdı. "O mürettebatın içinde gemiye sabotaj yapabilecek kimse yoktur."

"Ben herhangi bir suçlamada bulunmadım."

"Özür dilerim," dedi Therri. "Sanırım mürettebattan birinin bu işe karışmış olması fikrine kendimi hazırlamam lazım."

"Bu şart değil. Havaalanı güvenliğinde sorduklarını sorayım sana. Bavulunuzu kendiniz mi hazırladınız veya hiç gözünüzün önünden ayırdınız mı?"

"Yani gerçekten dışardan birinin gemiye sabotaj yaptığını düşünüyorsun."

Austin başını onaylarcasına salladı. "Geminin enerji ihtiyacını bozmak için gövdeye sokulmuş bir güç kaynağı hattı buldum. Bunu yapabilmek için birisinin

gemiye girmiş olması gerekir."

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi," dedi Therri tereddüt etmeden. "Geminin makinelerinin onarılması gerekti. Dört gün boyunca Shetland Adaları'nda kuru havuzda kaldı."

"İşi kim yaptı?"

"Marcus biliyordur. Ona sorarım."

"Bu önemli." Ekrana dokundu. "Ryan'ı hapisten çıkaracak bilet olabilir. Otelimde kalan Becker adındaki adamla bağlantı kurmanı öneririm. Perde arkasından Danimarka donanmasıyla iş yapıyor gibi görünen önemli biri. Yardımı olabilir."

"Anlamadım. Söyledikleri o korkunç şeylerden sonra Danimarkalılar neden Marcus'a yardım etmek istesinler ki?"

"Söylenenler halkın duyması içindi. Gerçekten yapmak istedikleri şey Ryan'ı Faroe'dan defetmek ve bir daha yüzünü görmemek. Nutuklar atmasını istemiyorlar, çünkü Faroe'ya yatırım yapacağını düşündükleri şirketleri korkutup kaçırabilir. Bu durum Ryan'ın bu yolda kendini feda etme planlarını bozuyorsa üzgünüm."

"Marcus'un bu olayı ünlü bir dava haline getirmeyi planladığını inkâr etmiyorum."

"Bu riskli bir strateji değil mi? Danimarkalıları çok fazla zorlarsa onu mahkûm edip hapse atmak zorunda kalabilirler. Bana tedbirsiz bir adam gibi görünmedi."

"Kesinlikle tedbirsiz değildir, ama eğer buna değeceğini düşünürse hesaplı risklere girebilir. Bu olayda hapse girmeyle işkenceyle avı durdurma olasılığını tartacaktır."

Austin bilgisayardaki kamera kasetini çıkarıp Therri'ye verdi. "Becker'a gördüklerime dair şahitlik yapacağımı ve bu resimleri çektiğimi doğrulayacağımı söyle. Bu antenin üreticisini kontrol edeceğim, ama büyük olasılıkla standart parçalardan bir araya getirilmiş olup bize bir şey söylemeyecektir."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Therri sandalyesinden kalkarak.

Standart ücretim akşam yemeği davetimin kabul edilmesidir.

"Çok memnun olu..." Sözünü yarıda kesip Austin'in omzunun gerisine baktı.

"Kurt, şu adamı tanıyor musun? Bir süredir sana bakıyor."

Austin dönüp baktı. Uzun çeneli, saçları seyrelmiş altmışlarında bir adamdı bu ve masalarına doğru geliyordu.

"Yanılmıyorsam Kurt Austin'siniz," dedi adam gür bir sesle.

Austin ayağa kalkıp elini uzattı. "Profesör Jorgensen, sizi gördüğüme sevindim. Son görüşmemizden bu yana üç yıl geçti."

"Aslında, Yucatan'da üzerinde çalıştığımız projeden bu yana dört yıl oldu. Ne harika bir sürpriz bu! Gerçekleştirdiğiniz mucizevi kurtarışla ilgili haberleri gördüm, ama Faroe'den ayrıldığınızı sanıyordum."

Profesör uzun boylu ve dar omuzluydu. Çilli kafasının iki yanındaki saç tutamları bir kuğunun kanatlarına benziyordu. İngilizceyi Oxford aksanıyla konuşuyordu, ama üniversite yıllarını ünlü İngiliz üniversitesinde geçirdiği için bu hiç şaşırtıcı değildi.

"Bayan Weld'e bir projede yardım etmek için kaldım." Austin Therri'yi tanıştırıp, "Bu Profesör Peter Jorgensen. Dr. Jorgensen dünyanın en önde gelen balık fizyologudur."

"Austin olduğumdan çok daha büyüleyici gösteriyor beni. Ben yalnızca deyim yerindeyse balık doktoruyum o kadar. Eee, sizi medeniyetin bu uzak köşesine getiren nedir, Bayan Weld?"

"Ben avukatım. Danimarka hukuk sistemini inceliyorum."

"Ya siz profesör? Faroe'ya çalışmalar yapmaya mı geldiniz?" diye sordu Austin.

"Evet, garip bir fenomen üzerinde çalışıyorum," dedi gözlerini Therri'den ayırmadan. "Belki biraz ileri gidiyorum, ama müthiş bir önerim var. Belki bu akşam birlikte yemek yiyebiliriz ve ben de size yaptıklarımı anlatırım."

"Korkarım Bayan Weld ve benim planlarımız var."

Therri'nin yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Oh Kurt, özür dilerim. Seninle memnuniyetle yemek yiyeceğimi söyleyecektim, ama bu akşam olmaz. Konuştuğumuz hukuki konularla uğraşmam gerekiyor."

"Kendi kazdığım kuyuya düştüm," dedi Austin omuz silkerek. "Görünüşe göre ikimiz çıkıyoruz, profesör."

"Harika! Senin için de uygunsa yedide Otel Hania'nın yemek salonunda buluşuruz." Therri'ye döndü. "Yıkıldım, Bayan Weld. Umarım tekrar

karşılaşırız," diyerek Therri'nin elini öptü.

"Büyüleyici," dedi Therri Jorgensen yanlarından ayrıldıktan sonra. "Eski usulde çok nazik."

"Katılıyorum," dedi Austin. "Yine de seninle yemek yemeyi tercih ederdim."

"Üzgünüm. Belki Amerika'ya döndüğümüzde." Gözleri bir ton koyulaştı. "Sea Sentinel'in dışardan kontrol edilmesiyle ilgili teorini düşünüyorum. Bir gemi ne kadar mesafeden kontrol edilebilir?"

"Oldukça uzaktan yapılabilir, ama her kim yaptıysa geminin karşılık verip vermediğini görmek için yakında kalmıştır. Bir fikrin var mı?"

"Bu civarda basını taşıyan bir sürü gemi vardı. Hatta bir helikopter."

"Kontroller havadan ya da denizden idare edilmiş olabilir. Ekipman anlamına çok fazla şey gerekmez. Video oyunlarındaki gibi

bir joystickle verici yeterli. Nasıl'ı bildiğimizi var sayıp neden üzerinde konuşalım. Ryan'ı etkisiz hale getirmekten kim yarar görür?"

"Bütün günün boş mu? Bu liste sonsuza kadar uzayabilir. Marcus'un dünyanın her yerinde düşmanları var."

"Başlangıç için kendimizi Faroe Adaları'yla sınırlayalım."

"Balinacılar düşman listesinin başında geliyor. Bu konuda Ryan'a karşı büyük öfke duyuyorlar, ama garip geleneklerine rağmen temelde görgülü insanlar. Kendilerini korumak için gönderilmiş olan bir donanma gemisine saldırdıklarını düşünemiyorum." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Bir olasılık daha var, ama kabul etmesi çok zor."

"Dene bakalım."

Dikkatini yoğunlaştırarak kaşlarını çattı. "İşkence avı operasyonundan sonra Marcus ve mürettebatı Oceanus Şirketi'nin sahip olduğu bir balık çiftliğinde bir gösteri yapacaklardı. Nöbetçiler aynı zamanda, çevreye zarar verdiğini düşündükleri için büyük ölçekli su ziraatına de karşılar."

"Oceanus hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Çokuluslu deniz ürünleri dağıtımcısı. Geleneksel olarak dünyanın her yerinden balık alıyorlar, fakat son birkaç yıldır çok geniş çapta su ziraatına giriştiler. Onların balık çiftlikleri, Amerika'daki ziraatçı gruplar tarafından işletilen bazı toprak çiftlikleriyle aynı ölçekte."

"Bütün her şeyi Oceanus ayarlamış olabilir mi?"

"Oh, bilmiyorum, Kurt. Ama bunun için gerekli kaynakları vardır. Ve belki nedenleri de."

"Balık çiftlikleri neredeydi?"

"Buradan pek uzakta değil, Skaalshavn denen bir yerde. Marcus kameralar için Sea Sentinel’i çiftliğin önünde ileri geri götürecekti." Therri saatine baktı. "Artık gitmeliyim. Yapacak çok işim var."

El sıkışıp yeniden buluşmak için sözler verdiler. Therri salonu geçip omzunun üstünden Austin'e cilveli bir bakış atmak için durdu. Bu hareket büyük olasılıkla güven vermek için yapılmıştı, ama yalnızca Austin'in daha fazla üzülmesine neden oldu.

9

Austin mönüde sıralanmış anlaşılmaz yemekler arasından bir seçim yapmaya çalışırken Profesör Jorgensen sabırla bekliyordu, ama sonunda daha fazla bekleyemedi. Masaya dayanıp öne doğru eğildi. "Eğer bir Faroe spesiyalitesi denemek isterseniz kızarmış martı veya balina bifteği öneririm."

Austin kendini papağan gagalı küçük kuşlardan birinin budunu dişlerken hayal edince martıdan vazgeçti. Faroe'de balinaların nasıl kanlı bir şekilde öldürüldüğünü duyduktan sonra köpekbalığı burnu yemeyi tercih ederdi. Sonunda yaşlı koyun anlamına gelen skerpikjot ta karar kıldı. Ama bir ısırıktan sonra martı seçmiş olmayı diledi.

"Yemeğin nasıl?" diye sordu profesör.

"Ayakkabı derisi kadar sert değil," diye yanıtladı Austin, çiğnemeye devam ederek.

"Oh Tanrım, size haşlanmış koyun eti önermeliydim. Skerpikjot'u rüzgârda kurutuyorlar. Genellikle Noel'de hazırlanır ve yılın geri kalanı boyunca servis edilir. Söyledikleri gibi biraz yaşlı." Aklına gelen yeni bir düşünceyle neşelendi. "Faroe'de beklenen yaşam süresi oldukça yüksek, bu yüzden sizin için iyi olmalı."

Austin küçük bir parça koparıp yutmayı başardı. Sonra çenesini biraz dinlendirmek için çatalını bıçağını bıraktı. "Sizi Faroe'ye getiren ne Dr. Jorgensen? Yemekleri olamaz."

Profesörün gözleri neşeyle dans ediyordu. "Adadaki azalan balık stoklarını inceliyorum. Bu gerçek bir esrar!"

"Ne bakımdan?"

"Başta kaybolan balıkların nedeninin kirlilik olabileceğini düşündüm, ama Faroe'de su inanılmaz derecede temiz. Yerinde yapabileceğim testleri tamamladım, bu yüzden su örneklerini bilgisayarda taramak için yarın Kopenhag'a gidiyorum. Sorunla bağlantısı olabilecek bazı kimyasallara dair izler bulabilirim."

"Kimyasalların kaynağına dair bir teori var mı?"

"Çok garip," dedi kafasındaki saç tutamlarından birine dokunarak. "Eminim sorun yakındaki balık çiftlikleriyle ilişkili, ama şu ana kadar ikisi arasında gözle

görülür bir bağlantı ortaya çıkmadı."

Austin nerede hamburger bulabileceğini düşünerek etine bakıyordu, ama kulakları profesörün sözleriyle dikildi. "Bir balık çiftliğinin yakınında suyu test ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, adalarda alabalık, somon ve benzerlerini üreten su ziraatı tesisleri var. Skaalshavn'daki çiftlik civarından su numuneleri aldım. Sundini'den Törshavn sahili boyunca birkaç saat ilerliyorsun. Bu sözünü ettiğim yer, Streymoy'u Eysturoy Adası'ndan ayıran uzun bir haliç. Eskiden balina istasyonu olarak kullanılıyormuş. Çiftlik büyük bir balık tarlasının sahibi olan şirketler topluluğuna ait."

Austin şansını bir denedi. "Oceanus mu?"

"Evet, onları duydunuz mu?"

"Çok" yakın bir zamanda. Anladığım kadarıyla profesör bu çiftliğin yakınındaki balık seviyesi olması gerekenden daha düşük."

"Doğru," diye yanıt verdi Jorgensen kaşlarını çatarak. "Gerçek bir bulmaca."

"Balık çiftliklerinin çevreye zararlı olabileceğini duymuştum," dedi Austin, Therri'yle konuşmasını hatırlayarak.

"Doğru. Balık çiftliklerinin atıkları zehirli olabilir. Balıkların daha hızlı büyümeleri için özel bir kimyasal diyet uyguluyorlar, ama Oceanus en modern su temizleme sistemine sahip olduklarını söylüyor. Şu ana kadar iddialarıyla çelişen bir kanıt bulamadım."

"Balık çiftliğini ziyaret ettiniz mi?"

Jorgensen dişlerini ortaya sererek güldü. "Ziyaretçi kabul etmiyorlar. Çiftlik kraliyet mücevherlerinden daha iyi korunuyor. Şirketi Danimarka'da temsil eden hukuk firmasından biriyle tesis dışında konuşmayı becerdim. Çiftlikte hiçbir kimyasalın kullanılmadığına ve en iyi su arıtma sistemlerine sahip oldukları konusunda beni temin etti. Her zaman şüpheci bir bilim adamı olduğum için

Oceanus'tan çok uzak olmayan küçük bir ev kiraladım ve su numuneleri alabilmek için tekneyle tesise olabildiğince yaklaştım. Dediğim gibi yarın Kopenhag'a gidiyorum, ama siz ve genç bayan arkadaşınız kulübeme gidebilirsiniz. Yol çok güzeldir."

"Teşekkürler, profesör. Ne yazık ki Bayan Weld önümüzdeki birkaç gün çok meşgul olacak."

"Bu büyük talihsizlik."

Austin dalgın bir şekilde başını salladı. Jorgensen'in sıkı güvenlik önlemleriyle ilgili söyledikleri onu meraklandırmıştı. Bazıları bunu bir engel olarak görebilse de, Austin, Oceanus ve SS gemisiyle kruvazörün korkunç çarpışması arasındaki bağı araştırmak için bir davet olarak görüyordu. "Ama kulübe teklifinizi ben kullanabilirim. Gitmeden önce Faroe'yi biraz daha yakından görmek istiyorum."

"Harika! İstediğiniz kadar kalın. Adalar muhteşemdir. Ev sahibine sizin geleceğinizi bildireyim. Adı Gunnar Jepsen ve kulübenin arkasındaki evde yaşıyor. Kiralık arabamı kullanabilirsiniz. Kulübeye ait bir de küçük bir tekne var ve sizi meşgul edecek yığınlarca şey bulabilirsiniz. Tepelerde kuşları seyretmek için inanılmaz yerler var, yürüyüş alanları süperdir ve yakında büyüleyici arkeolojik kalıntılar bulunuyor."

Austin gülümsedi. "Yapacak bir şeyler bulacağımdan eminim." Yemekten sonra otelin barında bir gece içkisi içtiler, sonra Kopenhag'da buluşmaya söz vererek birbirlerine veda ettiler. Profesör o gece bir arkadaşıyla kalıyordu ve sabah adalardan ayrılıyordu. Austin otel odasına gitti. Ertesi sabah güne çok erken başlamak istiyordu. Pencereye gidip düşünceli bir şekilde tuhaf ama hoş kasabayı ve limanı seyretmeye başladı. Sonra cep telefonunu alıp tanıdık numaraları tuşladı.

Gamay Morgan-Trout Washington'daki NUMA merkezinde ofisindeydi. Telefon çaldığında dikkatli bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadan ahizeyi kaldırarak dalgın bir şekilde alo dedi. Austin'in sesini duyunca ön dişleri arasındaki hafif boşlukla daha da dikkat çekici hale gelen bir şekilde gülümsedi.

"Kurt!" dedi belirgin bir sevinçle. "Sesini duymak harika."

"Senin de öyle. NUMA'da işler nasıl?"

Gamay gülümsemeye devam ederek uzun, koyu kızıl saçlarını alnından itti. "Sen ve Joe gittiğinden beri her şey dengede. Kurbağa balığı siniriyle ilgili yeni bir araştırma okuyorum. İnsanlardaki denge sorunlarının çözülmesine yardımcı oluyormuş. Paul bilgisayarında bir Java Trench modeli üzerinde çalışıyor. En son ne zaman bu kadar heyecan duyduğumu hatırlamıyorum. Sen ve Joe için üzgünüm. O cesur kurtarış can sıkıntısından ağlamana neden olmuştur."

Paul Trout'un bilgisayarı karısınınkiyle sırt sırtaydı. Trout tipik duruşuyla ekrana bakıyordu. Başı düşünceli bir şekilde hafifçe eğik, ama aynı zamanda bir

seksenlik boyuna uyacak şekilde duruyordu. Açık kahverengi saçları Caz Çağı modasına uygun ortadan ayrılmış, şakaklardan geriye taranmıştı. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Üzerinde İtalya'dan aldığı haki renkli hafif takım elbise ve âdeti olduğu üzere ona uyan bir papyon vardı. Ela gözlerini gözlüklerinin üstünden bakıyormuş gibi kaldırdı, oysa gözlerinde lens vardı.

"Lütfen korkusuz liderimize eve ne zaman geleceğini sor," dedi Paul. "O ve Joe manşetlere çıkarken NUMA bir mezar kadar sessiz kalıyor."

Austin, Trout'un sorusunu duydu. "Paul'e birkaç gün içinde masamda olacağımı söyle. Joe en son oyuncağıyla ilgili testleri tamamladıktan sonra hafta içinde bir gün gelecek. Size nerede olacağımı haber vermek istedim. Yarın Faroe sahilinden yukarı, Skaalshavn adlı küçük bir kasabaya gidiyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu Gamay.

"Oceanus adlı bir şirket tarafından işletilen bir balık çiftliğine bakmak istiyorum. Oceanus'la Faroe'da batan iki gemi arasında bir bağ olabilir. Ben ortalığı kolaçan ederken siz bu şirket hakkında bir şeyler öğrenebilir misiniz? Elimde fazla bir şey yok. Belki Hiram size yardımcı olabilir." Hiram Yeager NUMA'nın zengin veri tabanını idare eden bilgisayar dehasıydı.

Birkaç dakika daha sohbet ettiler. Austin Gamay'a Danimarkalı denizcileri kurtarışları hakkında bilgi verdikten ve ondan Oceanus hakkında bilgi edineceğine dair söz aldıktan sonra telefonu kapadı. Gamay Austin'le yaptıkları konuşmanın özetini Paul'e aktardı.

"Hiç yoktan bir şeyler çıkarmada Kurt'ün üstüne adam tanımıyorum," dedi Paul gülerek. "Balık çiftliği hakkında ne bilmek istiyor, traktörünü su altında nasıl yürüteceğini mi?"

"Hayır, biçerdöverini," dedi Gamay abartılı bir ciddiyetle. "Senin bir balıkçı teknesinde büyüdüğünü nasıl unutabildim?"

"Jimmy Buffett'ın söyleyeceği gibi bir balıkçının oğlunun basit oğlu." Trout bir balıkçı ailesinin çocuğu olarak Cape Cod'da doğmuştu. O gençken Woods Hole Oşinografi Enstitüsü'nün etrafında dolaşmaya başlayınca atalarının çizdiği yol farklılaşmaya başlamıştı. Enstitüdeki bazı bilim adamları onu Oşinografi eğitimi alması için cesaretlendirmişti. Doktorasını Scripps Oşinografi Enstitüsü'nde okyanus bilimlerinde yaparak derin okyanus jeolojisinde uzmanlaşmış, çeşitli denizaltı projelerinde bilgisayar grafikleri kullanma konusunda bir sihirbaz olmuştu.

"Cehalet gösterine rağmen su ziraatı konusunda belli ettiğinden çok daha

fazlasını bildiğini biliyorum."

"Balık çiftliği yeni bir şey değil. Memleketimde insanlar belki yüz yıldan uzun bir süredir midye ve istiridye yetiştiriyor."

"O halde aynı prensibin geçerli olduğunu, yalnızca yüzgeçli balıkların da dahil olduğunu biliyorsundur. Balıklar tanklarda üretilir ve okyanusta yüzen açık ağ kafeslerinde büyütülür. Çiftliklerde, doğal ortamında yakalamak için gerekenden çok daha kısa sürede üretilir balıklar."

Paul kaşlarını çattı. "Hükümetin stokların azalması yüzünden doğal balık alanlarına getirdiği kısıtlamalardan sonra böyle bir rekabet balıkçıların istediği son şeydir."

"Balık çiftlikleri buna katılmayacaktır. Su ziraatının daha ucuz yiyecek ürettiğini, iş sahaları açıp ekonomiye para akıttığını söylüyorlar."

"Bir deniz biyoloğu olarak senin görüşlerin ne doğrultuda?"

Gamay ilgi alanını değiştirip deniz biyolojisinde doktora yapmak üzere Scripps'e kaydolmadan önce deniz arkeolojisi alanında diploma almıştı. Bu süreçte bir ara Paul'le tanışıp evlenmişti.

"Galiba ortada kalan bir balıkçı teknesi gibiyim. Balık çiftliklerinin faydaları vardır, ama çiftlikleri büyük şirketler yönettiğinde işlerin biraz kontrolden çıkmasından korkuyorum."

"Rüzgâr hangi yönden esiyor?"

"Bunu söylemek zor, ama sana olanlar konusunda bir örnek verebilirim. Adaylığını koyan bir politikacı olduğunu düşün. Balık çiftlikleri endüstrisi sahil bölgelerine yüz milyonlarca dolarlık yatırım yapacaklarını ve bu yatırımın senin bölgende iş sahaları açacağını ve her yıl milyarlarca doların ekonomik faaliyetlere katılacağını söylüyor. Sen hangi tarafı desteklerdin?"

Trout bir ıslık çaldı. "Milyarlar mı? Bu kadar paranın söz konusu olduğunu bilmiyordum."

"İş dünyasının çok küçük bir bölümünden söz ediyorum. Dünyanın her yerinde balık çiftlikleri var. Yakında somon, karides ya da midye yediysen Kanada, Tayland veya Kolombiya'da üretilmiş olabilir."

"Çiftliklerin bu miktarlarda balık üretebilmek için inanılmaz bir kapasitelerinin olması gerek."

"Bir fenomen. İngiliz Kolombiyası'nda çiftlikte üretilen yetmiş milyon balığa

karşın doğal ortamında elli beş bin balık bulunuyor."

"Bir balıkçı böyle bir üretimle nasıl rekabet edebilir ki?"

"Edemiyorlar, " dedi Gamay omuz silkerek. "Kurt Oceanus adlı bir şirketle ilgileniyor. Bakalım bu konuda neler bulabilirim."

Elleri bilgisayar klavyesinin üzerinde dolaştı. "Çok garip. Genelde internetle ilgili en büyük sorun çok fazla bilginin olmasıdır. Oceanus hakkında ise neredeyse hiçbir şey yok. Bulabildiğim tek şey şu bir paragraflık makale. Kanada'daki somon işleme tesisinin Oceanus'a satıldığını söylüyor. Biraz daha araştırayım."

On beş dakika kadar süren bir arayıştan sonra, Paul yine Java Trench'e dalmışken Gamay sonunda, "İşte!" diye bağırdı.

"Önemli bir şey buldun galiba."

Gamay sayfayı aşağıya doğru indirdi. "Satın almayla ilgili birkaç satırlık bilgi bir haber bültenine sıkışıp kalmış. Görünüşe göre Oceanus'un dünya çapında şirketleri var ve yılda beş yüz milyon pounddan fazla kazanç getirmesi bekleniyor. Birleşme, bir Amerikan alt şirketin yardımıyla bu ülkede piyasalara girmesine olanak tanıyor. Satıcı üretiminin dörtte birini Birleşik Devletler'in alacağını hesaplıyor."

"Beş yüz milyon pound! Balık oltamı teslim ediyorum. Bu tesislerden birini görmeyi çok isterdim. En yakını nerede?"

"Sözünü ettiğim şu Kanada tesisini ben de görmek isterdim."

"Bizi durduran ne? Kurt ve Joe yokken zamanımızı boşa harcıyoruz. Dünyanın kurtarılması gerekmiyor ve eğer gerekirse Dirk ve Al her zaman bu işe bakabilir."

Gamay gözlerini kısarak ekrana baktı. "Tesis Cape Breton'da, yani Potomac kıyılarından bir adım uzakta değil."

"Benim Yanki becerikliliğime güvenmeyi ne zaman öğreneceksin?" dedi Paul yapmacık bir şekilde içini çekerek.

Gamay eğlenerek onu seyrederken Paul telefonu alarak bir numara çevirdi. Kısa bir konuşmadan sonra çocuksu yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle telefonu kapattı. "Bu NUMA'nın seyahat birimindekia damdı. Birkaç saat içinde Boston'a kalkan bir NUMA uçağı var. Belki pilotu Cape Cod'a uğramak konusunda etkileyebilirsin."

"Denemeye değer," dedi Gamay bilgisayarındaki kapama düğmesine basarak.

"Kurbağa balığı araştırması ne olacak?" Gamay kötü bir kurbağa taklidiyle yanıt verdi. "Java Trench ne olacak?"

Milyonlarca yıldır orada. Birkaç gün daha bekleyebilir herhalde.

O da bilgisayarını kapattı. Can sıkıntılarından nihayet kurtulduklarına sevinerek birlikte kapıya hücum ettiler.

10

Sabah kasveti dağılmıştı ve Faroe halkı adanın muhteşem manzarasını gözler önüne seren nadir gün ışığının tadını çıkarıyordu. Kırsal bölge parlak yeşil bilardo masası çuhasıyla örtülü gibi görünüyordu. Engebeli bölgede ağaç yoktu, birbirine eğri büğrü taş duvarlar ve keçi yollarıyla bağlı yeşil çatılı evler ve tek tük kilise kulesi göze çarpıyordu.

Austin profesörün Volvo'suyla virajlı sahil yolunda ilerliyor, karanın içine doğru uzanan uzaktaki dağları seyrediyordu. Girintili çıkıntılı gri tepeler dev bir balinanın taşlaşmış yüzgeci gibi yükseliyordu soğuk, mavi denizden. Denizin düzensiz sahil hattıyla birleştiği yerdeki heybetli tepelerin etrafında kuşlar uçuşuyordu.

Austin öğle civarında bir dağ tünelinden çıktığında bir fiyordun kenarındaki hafif meyilli tepenin eteğine toplanmış olan şirin evleri gördü. İnsanın yüreğini ağzına getiren yılankavi yol hızla alçalıyor, birkaç mil içinde binlerce mil aşağıya iniyordu. Volvo'nun tekerlekleri kenarda korkulukların olmadığı keskin virajların ucuna dokunuyordu. Austin köpüklü dalgalarla tepenin yamacına bir amfiteatrdaki seyirciler gibi inşa edilmiş olan renkli evlerin arasındaki düz yola indiğinde çok mutlu oldu.

Bir kadın minik bir kilisenin önüne çiçek dikiyordu. Austin Faroe dilindeki konuşma kitabına bakıp arabadan indi.

"Orsaka. Hvar er Gunnar Jepsen?" (Affedersiniz, Gunnar Jepsen'i nerede bulabilirim?)

Kadın küçük bahçe küreğini bırakıp yanına geldi. Austin onun yaşı elliyle altmış arasında olabilecek hoş bir kadın olduğunu gördü. Gümüş rengi saçları topuz yapılmıştı. Çıkık elmacık kemiklerindeki güneş kızarıklığı hariç bronz tenliydi. Gözleri yakındaki deniz kadar griydi. İnce yüzünde beliren bir gülümsemeyle kasabanın dış bölgelerine giden yan yolu işaret etti.

"Gott taak" dedi Austin. Teşekkür ederim.

"Eingiskt?"

"Hayır, Amerikalıyım."

"Skaalshavn'da fazla Amerikalı görmeyiz," dedi hafif İskandinav aksanlı İngilizcesiyle. "Hoş geldiniz."

"Umarım sonuncu olmam."

"Gunnar şu tepede yaşıyor. Şu küçük yolu takip edin yeter." Tekrar gülümsedi. "Umarım ziyaretiniz iyi geçer."

Austin kadına bir kez daha teşekkür ederek arabasına bindi, çakıl taşı kaplı yolu çeyrek mil kadar takip etti. Yol, çikolata rengi kontrplaktan yapılma, çatısı yosun kaplı büyük bir evin önünde son buldu. Garaj yolunda bir kamyonet duruyordu. Yamacın yüz metre altında ana evin daha küçük bir ikizi vardı. Austin verandanın merdivenlerinden çıkıp kapıyı çaldı.

Kapıyı açan adam orta boylu ve hafif şişmancaydı. Elma gibi yuvarlak bir yüzü ve yanakları vardı. İnce, kızılımsı sarı saç tutamları kel kafasının üstüne doğru taranmıştı.

"Ja," dedi adam hoş bir gülümsemeyle.

"Bay Jepsen," dedi Austin. "Adım Kurt Austin. Profesör Jorgensen'in bir arkadaşıyım."

"Bay Austin. İçeri girin." Kurt'ün elini bir müşterinin elini sıkan bir araba satıcısı gibi sıktı. Sonra onu sade döşeli oturma odasına aldı. "Dr. Jorgensen arayıp geleceğinizi bildirdi. Törshavn'dan arabayla epey uzak burası. Bir içki ister misiniz?"

"Şimdi değil, teşekkürler. Belki sonra."

Jepsen başını salladı. "Buraya balık tutmaya mı geldiniz?"

"Faroe'da karada bile balık tutabilirmişsiniz diye duydum."

"Pek sayılmaz," dedi Jepsen sırıtarak. "Ama neredeyse o kadar iyidir."

"Törshavn'dan kurtarma çalışmaları yapıyordum ve balık tutmanın rahatlamak için iyi olabileceğini düşündüm."

Gemi kurtarma mı? Austin. Faroe dilinde küfretti. "Bilmeliydim. Siz şu Danimarkalı denizcileri kurtaran Amerikalısınız. Televizyonda gördüm. Mucizevi bir şeydi! Köydeki insanlar benim bir ünlüyü ağırladığımı duyana kadar bekleyin."

"Beni kimsenin rahatsız etmeyeceğini umuyordum."

Elbette, ama ziyaretinizi köy halkından gizlemek olanaksız.

"Bir tanesiyle kilisede karşılaştım. Çok hoş bir bayandı."

"Rahibin dul karısı olmalı. Postanede çalışır ve dedikodunun başıdır. Burada

olduğunuzu şimdiye kadar herkes duymuştur."

"Profesörün kulübesi şu yamacın altındaki mi?"

"Evet," dedi Jepsen, duvardaki çiviye asılı bir anahtarı alarak. "Gelin, size göstereyim." Austin arabadan el valizini aldı. Sıkıştırılmış taş döşeli yolda yürürlerken Jepsen sordu. "Dr. Jorgensen'in iyi bir arkadaşı mısınız?"

"Onunla birkaç yıl önce tanıştım. Balık bilimcisi olarak şöhreti dünya çapında."

"Evet, biliyorum. Onu burada konuk etmekten onur duyuyorum. Ve şimdi de sizi."

Kulübenin önünde durdular. Verandadan balıkçı teknelerinin bağlı olduğu liman çok hoş görünüyordu. "Siz balıkçı mısınız, Bay Jepsen?"

"Böyle küçük bir yerde pek çok şey yaparak hayatta kalabilirsiniz. Kulübemi kiralıyorum. Harcamalarım çok büyük değil."

Kulübenin verandasına çıkıp içeri girdiler. İçeride tek yataklı bir oda, banyo, mutfak bölümü, küçük bir masa ve birkaç sandalye vardı, ama rahat görünüyordu.

"Dolapta olta takımı vardır. Balık tutma veya yürüyüş için rehberliğe ihtiyacınız olursa bana söyleyin. Köklerim Vikinglere kadar uzanır ve burayı kimse benden daha iyi bilemez."

"Teklifiniz için teşekkürler. Ama son zamanlarda insanlarla çok fazla iç içeydim. Biraz tek başıma zaman geçirmek istiyorum. Kulübeye ait bir tekne de var galiba."

"İskelenin sonunda üçüncü tekne. Anahtarları üstünde."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. İzin verirseniz eşyalarımı boşaltıp bacaklarımı açmak için köye inmek istiyorum."

Jepsen bir şeye ihtiyacı olursa kendisine haber vermesini istedi. "Sıkı giyinin," dedi kapıdan çıkarken. "Hava burada hızlı değişir."

Austin Jepsen'in tavsiyesine uyarak kazağının üstüne yağmurluğunu geçirdi. Dışarı çıkıp verandada dikildi, temiz havayı ciğerlerine çekti. Kara, denize doğru hafif bir meyille alçalıyordu. Bulunduğu yerden limanı, balıkçı iskelesini ve sandalları görebiliyordu. Volvo'ya binerek köye indi.

İlk durağı kalabalık balıkçı iskelesiydi. Trol tekneleri bir martı şemsiyesi altında avlarını boşaltıyordu. Jepsen'in söylediği gibi tekneyi beklediği yerde

buldu. İyi bir şekilde inşa edilmiş, içten motorlu, altı metre uzunluğunda, iki ucu yukarı kıvrık bir tekneydi. Motoru kontrol etti. Temiz ve yeni sayılırdı. Anahtar Jepsen'in dediği gibi kontaktaydı. Motoru çalıştırıp birkaç dakika dinledi. Çalışmasında bir sorun olmadığına karar verip kapattı, arabasına geri döndü. Yolda rahibin dul karısının yükleme alanından çıktığını gördü.

"Merhaba Amerikalı," dedi kadın dostça bir gülümsemeyle. "Gunnar'ı buldunuz mu?"

"Evet, teşekkür ederim."

Elinde gazete kâğıdına sarılmış bir balık vardı. "Buraya akşam yemeği için balık almaya geldim. Adım Pia Knutsen."

El sıkıştılar. Pia'nın elini tutuşu sıcak ve sıkıydı.

"Sizinle tanıştığıma sevindim. Ben Kurt Austin. Manzaranın tadını çıkarıyorum. Skaalshavn çok güzel bir köy. Adı İngilizcede ne anlama geliyor diye merak ediyorum."

"Köyün amatör tarihçisiyle konuşuyorsunuz. Skaalshavn 'Kafatası Limanı' demektir."

Austin suya baktı. "Körfez kafatası şeklinde mi?"

"Oh hayır. Daha eskilere dayanıyor. Vikingler burayı bulduklarında mağaralarda kafataslarına rastlamışlar."

"Vikinglerdcn önce de insanlar mı varmış burada?"

"Belki İrlandalı keşişler veya belki daha da eski. Mağaralar anakaranın diğer tarafında. Eski balina limanıydı orası. Balıkçılık geliştikçe çok küçük kaldı, bu yüzden balıkçılar teknelerini taşıyıp buraya yerleştiler."

"Biraz yürümek istiyorum. Kasabayı ve çevresini iyi görebileceğim nereye gitmemi önerirsiniz?"

"Kuş tepelerinden millerce genişlikte bir bölgeyi görebilirsiniz. Köyün arkasındaki patikadan gidin," dedi işaret ederek. "Kırlık araziden gidip güzel şelaleler, dereler görecek, büyük bir gölün yanından geçeceksiniz. Eski çiftlik kalıntılarını geçtikten sonra yol dikleşir ve tepelere varırsınız. Kenara çok yaklaşmayın, özellikle hava sisliyse. Kayalar beş yüz metre uzunluğundadır. Dönerken taş yığını halindeki abideleri solunuza alarak takip edin. Yol diktir ve hızla aşağıya iner. Deniz tarafındaki kıyıya yaklaşmayın, çünkü bazen dalgalar kayalara çarpıp sizi yakalayabilir."

"Dikkat ederim."

"Bir şey daha. Kalın giyinin. Hava bazen çok hızlı değişir."

"Gunnar da aynı şeyi önerdi. Çok bilgili görünüyor. Buranın yerlisi mi?"

"Gunnar insanların onun köklerinin Kızıl Eric'e kadar uzandığını düşünmesini istiyor." Burnunu çekti. "Kopenhaglıdır. Köye bir iki yıl önce taşındı."

"Onu iyi tanır mısınız?"

"Oh, evet," dedi güzel gözlerini yuvalarında döndürerek. "Gunnar beni yatağa atmaya çalıştı, ama o kadar zor durumda değilim."

Pia güzel bir kadındı ve Austin Jepsen'in girişimine şaşırmamıştı. Ama bunca yolu yerlilerin aşk hikâyelerini dinlemek için gelmemişti. "Sahilde bir tür balıkçılık faaliyetleri olduğunu duymuştum."

"Evet, tepelerden görebilirsiniz. Çirkin beton ve metal binalar. Liman onların balık ağlarıyla dolu. Orada balık yetiştirip gönderiyorlar. Yerli balıkçıların hiç hoşuna gitmiyor. Eski limanın etrafında balıkçılık kötüledi. Kasabadan kimse orada çalışmıyor. Hatta artık Gunnar bile."

"Balık çiftliğinde mi çalışıyordu?"

"Başlangıçta. İnşaatla ilgili bir işti. Parasını evleri almak için kullandı, şimdi de kiralarla geçiniyor."

"Buraya çok ziyaretçi gelir mi?" Austin limana giren parlak mavi yata bakıyordu.

"Kuş gözlemcileri ve balıkçılar gelir." Austin'in bakışlarını takip etti. "O güzel teknedeki adamlar gibi. Duyduğuma göre zengin bir İspanyolunmuş. İspanya'dan buraya kadar balık tutmak için geldiği söyleniyor."

Austin Pia'ya döndü. "İngilizceyi çok güzel konuşuyorsunuz."

"Okulda Danimarka diliyle birlikte öğreniriz. Ayrıca ilk evlendiğimizde kocam ve ben bir süre İngiltere'de yaşamıştık. Ama fazla konuşma fırsatı bulamıyorum." Elindeki balığı Austin'in burnuna kadar kaldırdı. "Akşam yemeği için evime gelmek ister misiniz? Böylece İngilizce pratiği yapabilirim."

"Size zahmet olmaz mı?"

"Hayır, hayır. Yürüyüşünüzden sonra gelin. Evim kilisenin arkasında."

Birkaç saat sonra buluşmak üzere anlaştılar. Austin arabayla yolun başına kadar gitti. Çakıl taşı kaplı patika, aralarda yabani çiçeklerin bulunduğu kırlık

arazinin içinden ve neredeyse tam bir daire şeklindeki, soğuk kristalden yapılmış gibi görünen küçük bir gölün kenarından geçiyordu. Gölden bir mil kadar sonra eski bir çiftliğin kalıntılarına ve antik bir mezarlığa geldi.

Patika daha da dikleşiyor ve daha az görünüyordu. Pia'nın tavsiye ettiği gibi, yolu göstermesi için dikilmiş taş yığınlarını dikkatle takip etti. Gördüğü koyun sürüleri o kadar uzaktaydı ki keten tiftiği gibi duruyorlardı. Uzaklarda yükselen dağların çağlayan şelaleleri bir gelinliğin duvağını andırıyordu.

Yol tepelere kadar çıkıyor, yüzlerce deniz kuşu yukarıya doğru yükselen hava akımında hassas bir şekilde dengelerini koruyorlardı. Körfezde uzun bacalar yükseliyor, düz tepeleri siste kıvrık görünüyordu. Austin gofret yerken Faroe'nin yeryüzünde dünyevi işlerden elini ayağını çekmiş tek yer olduğunu düşünüyordu.

Testere dişini andıran sahilin panoromik manzarasını görebildiği bir yere kadar yoluna devam etti. Yuvarlak burun Skaalshavn'ı küçük bir koydan ayırıyordu. Eski limanın kıyısında düzinelerce düzgün bir şekilde inşa edilmiş binalar bulunuyordu. Aşağıdaki manzarayı incelerken yanağına bir yağmur tanesinin düştüğünü hissetti. Koyu renk bulutlar dağların ardından yaklaşıp güneşin önünü kesiyorlardı. Tepeden aşağıya inmeye başladı. İnişi kolaylaştıran virajlara rağmen dik yolda ilerlemek zordu ve yol tekrar düzleşene kadar yavaş yavaş yürümesi gerekiyordu. Denize yaklaşırken gökyüzü açıldı. Kasabanın ışıklarına doğru ilerlemeye devam etti. Az sonra da arabasına vardı.

Pia kapısındaki ıslak ve pejmürde görünüşlü adama bir kez bakıp başını iki yana salladı.

"Denizden çıkmış gibisin." Austin'i kolundan tutup içeri çekerek banyoya gidip soyunmasını emretti. Austin itiraz edemeyecek kadar ıslaktı. O soyunurken Pia kapıyı aralayıp içeri havlu ve kuru giysiler attı.

Austin gömlek ve pantolonu giyip dışarı çıktığında, "Kocamın giysilerinin sana olacağını biliyordum," dedi Pia başını onaylarcasına sallayarak. "Sizin gibi iriyarı bir adamdı o da."

Pia masayı hazırlarken Austin giysilerini odun sobasının yanına astı. Sonra sobanın neredeyse tam tepesinde dikilerek sıcağı iliklerinde hissetti. Pia yemeğin hazır olduğunu bildirene kadar orada kaldı.

Fırında pişirilmiş taze morina balığı ağzında eriyordu. Ev yapımı hafif beyaz şarapla yemeklerini tamamladılar. Tatlıda kuru üzümlü puding vardı. Yemekten sonra Pia, Faroe'deki yaşamından söz etti, Austin ona NUMA'daki çalışmalarını

kısaca anlattı. NUMA görevleri yüzünden gittiği egzotik yerler Pia'yı büyülemişti.

"Sormayı unuttum, yağmur olsa da yürüyüşün iyi geçti mi?" diye sordu tabakları kaldırırken.

"Tepelere tırmandım. Manzara inanılmazdı. Sözünü ettiğin şu balık çiftliğini gördüm. Ziyaretçi kabul ediyorlar mı?"

"Oh hayır," diye yanıtladı Pia başını iki yana sallayarak. "Hiç kimseyi içeri almıyorlar. Dediğim gibi köyden hiçbir erkek çalışmıyor orada. Sahil boyunda inşaat yaparken kullandıkları bir yol var, ama yüksek bir çitle kapatılmış. Her şey denizden gelip gidiyor. Orada ayrı bir kasaba var gibi, diyor herkes."

"Kulağa ilginç geliyor. Kimsenin içeri girememesi çok kötü."

Pia Austin'in kadehini doldurup muzip bir şekilde güldü. "İstesem Denizkızı Kapısı'ndan bir dakikada girebilirim içeri."

Austin doğru duyup duymadığından emin olamayarak başını salladı. "Denizkızı Kapısı mı?"

"Eski limanın kıyısındaki doğal kemere öyle derdi babam. Bazen sandalıyla beni dolaştırırdı ve oraya giderdik. Beni hiç içeri sokmadı. Akıntılar ve kayalar yüzünden tehlikeli. Bazıları o kapıdan içeri girmeye çalışırken boğuldu, bu yüzden balıkçılar oradan uzak durur. Ölülerin ruhlarının gezindiği söyleniyor orada. İniltileri duyabilirsin, ama bu yalnızca mağarada dolaşan rüzgârın uğultusu."

"Baban hayaletlerden korkmuyormuş galiba."

"O hiçbir şeyden korkmazdı."

"Bu mağaraların balık çiftlikleriyle ne ilgisi var?"

"İçeri girmenin yolu orası. Bir mağara diğerlerine bağlanarak eski limana kadar uzanıyor. Babam duvarlarda resimlerin olduğunu söylüyor. Bekle, sana göstereyim."

Kitaplığa gidip aile albümünü aldı. Fotoğraf sayfalarının arasında bir kâğıt vardı. Katlarını açıp kâğıdı masaya serdi. Üzerinde basit bizon ve geyik resimleri vardı. Austin'e daha ilginç geleni yelken veya kürekle harekete geçirilen uzun, zarif çizgili gemilerin görüntüsüydü.

"Bunlar çok eski resimler," dedi Austin, zamanlarını tam olarak bilemese de. "Baban bunları başkasına gösterdi mi?"

"Aile dışından kimseye göstermedi. Mağaraların sır olarak kalmasını istiyordu, çünkü insanlar öğrenirse mahvedilmelerinden korkuyordu."

"O halde mağaralara karadan girilmiyor?"

"Bir yol vardı, ama kayalarla kapatıldı. Babam o kayaları kaldırmanın bir sorun olmayacağını söylerdi. İşin doğru yapılması için üniversiteden bazı bilim adamlarını getirmek istiyordu, ama fırtınada öldü."

"Üzüldüm."

Pia gülümsedi. "Dediğim gibi o hiçbir şeyden korkmazdı. Her neyse o öldükten sonra annem akrabalarla yaşamak için aileyi uzağa taşıdı. Ben kocamla tekrar geldim buraya. Çocuklarımla çok meşgul olduğum için mağaralarla ilgilenemedim. Sonra bir balıkçılık şirketi orayı ve bütün balina istasyonunu aldı ve artık oraya kimse giremiyor."

"Başka resim var mı?"

Pia başını iki yana salladı. "Babam mağaraların bir haritasını çıkarmaya çalıştı, ama ona ne olduğunu bilmiyorum. Resimleri yapan insanların çok akıllı olduklarını söyledi. Balık ve kuş resimlerini işaret gibi kullanıyorlarmış. Doğru balığı takip ettiğiniz sürece kaybolmazsınız. Mağaraların bazıları çıkmaz sokaklara açılıyor."

Gece geç vakitlere kadar konuştular. Austin sonunda saatine bakıp gitmesi gerektiğini söyledi. Ertesi akşam da yemeğe geleceğine söz verene kadar bırakmadı Pia onu. Kuzey ülkelerinde gece sayılan gölgeli ışıkta boş yollarda arabasıyla ilerledi.

Esas evde ışık vardı, ama Jepsen ortalıkta görünmüyordu; yatmış olduğunu tahmin etti. Yağmur dinmişti. Verandaya çıkıp orada bir süre dikildi, sessiz köyü ve limanı seyretti. Sonra içeri girip yatmaya hazırlandı. Uzaktaki köy huzur dolu görünse de Skaalshavn'ın karanlık sırları olan bir yer olduğu şeklindeki rahatsızlık veren histen kurtulamıyordu. Yatmadan önce kapının ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etti.

11

Paul Trout, geniş Humvee'sini yoğun Washington trafiğinde Süper Kupa'daki varış çizgisine ulaşmaya çalışan bir atlet gibi sürüyordu. O ve Gamay, Hummer'ı Virginia kırsalındaki aile gezilerine çıkarsalar da arazide karşılaştıkları hiçbir güçlük, ülkenin başkentinde araba kullanırken yaşadıklarıyla karşılaştırılamazdı. Ama Gamay trafikteki açık noktaları işaret edip Paul de direksiyonu bakmadan çevirirken zamanlamaları çok iyiydi. Yağlanmış bir makine gibi birlikte çalışma yetenekleri çok sayıda NUMA görevinde büyük önem taşımıştı ve ikisini birlikte işe alan Amiral Sandecker'ın sezgilerine bir övgü gibiydi.

Paul dar bir Georgetown caddesine dönüp Humvee'yi tuğla evlerinin arkasındaki park yerine soktu, ikisi birlikte kapıya koştular.

Birkaç dakika sonra ellerinde aceleyle topladıkları çantalarıyla bir taksiye atladılar. NUMA idarecilerine ait bir jet havaalanında motorlarını ısıtıyordu. Boston'a bilim adamları ekibini götüren pilot Troutları geçmişteki Özel Görevler Ekibi görevlerinden tanıyordu. Geziye ilave bir ayak eklemek için NUMA'dan izin alıp yeni bir uçuş planı hazırladı.

Bilim adamlarını Logan Havaalanı'nda bıraktıktan sonra uçak Atlantik sahilinde yoluna devam etti. Saatte neredeyse beş yüz mil hız yapan Cessna Citation Troutları geç akşam yemeği saatinde Halifax, Nova Scotia'ya ulaştırdı. Gece havaalanına yakın bir otelde kalıp ertesi sabah erkenden Cape Breton'a giden Air Canada uçağına yetiştiler. Sydney Havaalanı'nda bir araba kiralayıp Oceanus'un satın aldığı işleme tesisini bulmak için kayalık sahile doğru yol almaya başladılar. Gamay havaalanından seyahat rehberi almıştı. Sahilin bu uzak kesimini tarif eden bölümü anlatan yazar çaresiz durumda olmalıydı, çünkü balık işleme tesisini turistleri çeken bir yer olarak yazmıştı.

Medeniyet belirtisi görmedikleri millerce yolu aştıktan sonra, market, kafe ve benzin istasyonundan oluşan bir komplekse geldiler. Direksiyondaki Gamay derme çatma, sahte görünümlü binanın önüne dizilmiş olan eski püskü kamyonetlerin yanına çekti.

Paul incelemekte olduğu haritadan başını kaldırdı. "Büyüleyici, ama şehir merkezine varmak için beş milimiz daha var."

"Burası dedikodu merkezi gibi görünüyor. Zaten benzin için durmamız lazım," dedi Gamay benzin göstergesini işaret ederek. "Sen pompayı pompalarken ben de yerlileri pompalayayım."

Rehberini kolunun altına sıkıştıran Gamay sarsak ön verandada ölü gibi uyumakta olan berbat görünüşlü siyah Labrador'un yanından geçip kapıyı itti. Burun delikleri hoş pipo tütünü, domuz pastırması ve kahve kokusuyla doldu. Odanın yarısını işgal eden market biftekten, tüfek cephanesine kadar her türlü malla doluydu. Kafe ise marketin diğer bölümünü kaplıyordu.

Formika ve krom masaların etrafında bir düzine kadar adam ve kadın oturuyordu. Boyu bir yetmiş beş, kilosu altmış olan Gamay ince ama kalçalı vücudu ve sıradışı kızıl saçlarıyla Malibu plaj partisinde bile erkeklerin dikkatini çekerdi. Self-servis bölümünden iki fincan kahve doldururken meraklı bakışlar her hareketini izliyordu.

Ödeme yapmak için kasaya gittiğinde kasiyer kız dostça bir gülümsemeyle karşıladı onu. "Geçiyor musunuz?" diye sordu. Sanki bir yolcunun kasabada bir kahve almaktan daha uzun süre için kaldığını hayal bile edemiyor gibiydi.

"Kocam ve ben sahil boyu dolaşıyoruz."

"Kalmadığınız için sizi suçlayamam," dedi kadın teslimiyetle. "Burada görecek çok fazla bir şey yok."

Gamay'ın çarpıcı bilgisine rağmen, ortabatıya ait kökleri karşı konulması zor olan sıcak bir doğallık veriyordu ona. "Biz çok güzel bir yer olduğunu düşünüyoruz," dedi çekici bir gülümsemeyle. "Zamanımız olsaydı daha çok kalırdık." Rehberin katlanmış sayfasını açtı. "Bu kitapta güzel, küçük bir balıkçı limanı ve yakınlarda bir balık işleme tesisi olduğu yazılı."

"Öyle miymiş?"

Odadaki diğer insanlar her sözcüğü dikkatle dinliyorlardı. Sıska, beyaz saçlı bir kadın gıdaklar gibi güldü. "Balıkçılık eskisi gibi değil. Tesis satıldı. Büyük bir şirket satın aldı. Orada çalışan herkesi kovdular. Kimse ne yaptıklarını bilmiyor. Orada çalışanlar hiçbir zaman kasabaya gelmez. Bazen büyük siyah kamyonları kullanan Eskimolar görürüz."

Gamay rehber kitaba bakıp atladığı bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı. "Eskimo mu dediniz? O kadar kuzeyde olduğumuzu düşünmemiştim."

Masum sözleri masada bir tartışma başlattı. Bazı yerliler Eskimoların tesisi koruduğunu iddia ediyordu. Kimileri kamyonları kullananların Kızılderili veya Moğol olabileceğini söylüyordu. Gamay bölgenin akıl hastanesine mi düştüğünü merak etti. Kasiyer "yabancılar"dan söz ettiğinde bu düşüncesi desteklendi.

"Yabancılar mı?" dedi Gamay.

Kasiyer kalın, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıştırdı, gözleri daha da irileşmişti. "Amerika'daki gizli UFO yeri gibi, Alan Elli-bir, Gizli Dosyalar'da gösterdikleri gibi."

"Eski tesisin yanında avlanırken UFO gördüm bir kez," diye araya girdi yüz yaşlarındaki bir adam. "Her yeri aydınlık gümüş rengi bir şey."

"Merhaba Joe," dedi sıska kadın. "Sen bazen o kadar aydınlanıyorsun ki mor renkli fil bile görmüş olabilirsin."

"Evvet," dedi adam eksik dişlerini gösterip sırıtarak. "Onları da gördüm."

Restoran kahkahalarla doldu.

Gamay şirin bir şekilde gülümseyip kasiyere döndü. "Eve döndüğümüzde arkadaşlarımıza bir UFO Üssü gördüğümüzü söylemek çok hoşumuza giderdi. Buradan uzak mı?"

"Yirmi mil kadar," dedi kasiyer. Gamay'a tesise giden yolu tarif etti. Gamay, genç kadına teşekkür edip boş bahşiş kutusuna on dolar attı, kahveleri alıp dışarı çıktı.

Paul kollarını kavuşturup arabaya dayanmış bekliyordu. Verdiği kahveyi aldı. "Bir şey buldun mu?"

Gamay dönüp markete baktı. "Emin değilim. İkiz Tepeler filminin oyuncularına rastladım galiba. Son birkaç dakika içinde dünyanın bu bölgesinin büyük siyah SUV'lar kullanan Eskimoların, bir UFO Üssü'nün ve mor fillerin evi olduğunu öğrendim."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi sahte bir ciddiyetle. "Sen içerdeyken erik rengi bir grup büyük yaratık koşarak buradan geçti."

"Duyduklarımdan sonra buna hiç şaşırmadım," dedi Gamay direksiyona geçerek.

"Yerliler bir turistle eğlendiler mi sence?" diye sordu Paul yolcu koltuğuna binerek.

"Alan Elli-bir civarında büyük gri şeyler bulduğumuzda sana haber veririm." Kocasının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülerek, "Yolda açıklarım," dedi.

Kasaba merkezi ve limana giden çıkışı geçip sık çam ormanının bulunduğu alana girdiler. Kasiyerin, millerce yolda her ağaç kütüğünü ve taşı içeren ayrıntılı tarifine rağmen çıkışı neredeyse kaçırıyorlardı. Girişi işaret eden bir tabela yoktu. Yalnızca yakın zamanda kullanıldığını gösteren sık tekerlek izleri, yolu

ormana giren diğer yangın yollarından ayırıyordu.

Anayoldan yarım mil kadar gittikten sonra arabayı kenara çektiler. Kasiyer Gamay'a büyük parlak kayanın yanında durup ormandan yürüyerek geçmelerini tavsiye etmişti. Tesisin kapısına kadar giden birkaç kasabalının yolu kesilip kaba bir şekilde geri çevrilmişlerdi. Eskimolar ya da her nelerse büyük olasılıkla gizli kameraları vardı.

Gamay ve Paul arabadan inip yola paralel olarak dokuz yüz metre kadar yürüdüler. Gün ışığında parlayan yüksek tel örgülere gelmişlerdi. Çitin üstünde uzanan siyah kablo dikenli tellerin elektrikli olduğunu gösteriyordu. Görünürde kamera yoktu, ama gizlenmiş olmaları mümkündü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gamay.

"Ya balık tutacağız ya da yemi keseceğiz."

"Yemi kesmeyi hiçbir zaman sevmemişimdir."

"Ben de öyle. Hadi o zaman balık tutalım."

Paul ormandan tellerin etrafındaki çimenlik alana çıktı. Keskin gözleri ayak bileği yüksekliğindeki ince, neredeyse görünmez kabloyu fark etti. Yeri işaret etti. Ayak takılmasıyla harekete geçen bir alıcıydı bu. Yakındaki ağaçtan bir parça dal koparıp kablonun üstüne fırlattı, sonra ormana geri kaçtı. Gamay'la birlikte karınüstü çam iğnelerinden oluşan halının üstüne yattı.

Kısa süre sonra bir motor sesi duyuldu. Siyah bir SUV gelip çitin karşı tarafında durdu. Aslan büyüklüğünde, öfkeli görünümlü beyaz Samoyedler dışarı atılıp çitin yanına geldi. Az sonra yerleri koklayan köpeklerin yanına yuvarlak yüzlü, siyah üniformalı iriyarı bir adam geldi. Elinde küt namlulu bir saldırı tüfeği vardı.

Köpekler çit boyunca ileri geri atılırken nöbetçi şüpheyle ormana baktı. Kablonun üzerindeki dal parçasını görünce el telsizine anlaşılmaz bir lisanda bir şeyler söyleyip yoluna devam etti. Köpekler ormanda iki insan olduğunu hissetmiş olabilirdi. Homurdanıp bacakları kaskatı duruyor, Troutları saklayan ağaçlara bakıyorlardı. Nöbetçi onlara seslendi, SUV'un arkasına atladılar. Kamyon uzaklaştı.

"Zamanlaması hiç fena değil," dedi Paul saatine bakarak. "Doksan saniye."

"Belki buradan gitsek iyi olur artık," dedi Gamay. "O dalı alması için birini göndereceklerdir."

Troutlar tekrar ormana girerek hızla kiralık arabalarının yanına döndüler. Dakikalar sonra tekrar anayoldaydılar.

Gamay hayretle başını salladı. "Şu nöbetçi, Eskimo gibi geldi mi sana?"

“Evet, biraz, galiba. Cape Cod'da Eskimolara rastlamadım hiç.”

"Bu kadar güneydeki bir Eskimo ne yapıyor, Eskimo börekleri mi satıyor?"

"O adam ve şirin köpeklerinin sattığı tek şey morga bir gezi. Büyük şehirde neler oluyor bir bakalım."

Gamay başıyla onayladı, birkaç dakika sonra kasabaya giden yola döndü. Köy olağandışı ve hoş bir yer sayılmazdı. Gamay seyahat rehberinde neden yalnızca bir dipnot şeklinde geçtiğini anlayabiliyordu. Evler hava şartlarına karşı koyu yeşil ve soluk vişne çürüğü renginde tahtalarla, çatılar karın kayarak yere düşmesi için alüminyumla kaplanmıştı. Etrafta çok az insan ya da araba vardı. Çok küçük iş kesimindeki dükkânlar, bir sonraki duyuruya kadar kapalı olduklarını söyleyen tabelalar asmışlardı. Kasabanın terk edilmiş bir görünümü vardı. Liman rehber kitabın söylediği gibi gerçekten çok güzeldi, ama herhangi bir teknenin bağlı olmayışı kasabanın kimsesiz görüntüsüne katkıda bulunuyordu.

Balıkçı iskelesi uyuyan martı sürüsü dışında boştu. Gamay limana bakan küçük kare biçimindeki binada bir restoran/bar tabelası gördü. Paul, ona bir masaya oturup balık sipariş etmesi önerisinde bulundu. Bu arada kendisi de etrafta gezip Oceanus tesisi hakkında ona bir şeyler anlatacak birini bulmaya çalışacaktı.

Gamay restorana girince içeride tıknaz yapılı barmen ve bir müşteriden başka kimsenin bulunmadığını gördü. Limana bakan bir masaya oturdu. Barmen siparişini almak için geldi. Markette tanıştığı insanlar gibi bu da dost tavırlı bir adamdı. Balık ve kızarmış patatesleri olmadığı için özür diledi, ama kızarmış jambon ve peynirli sandviçleri de çok güzeldi. Gamay tamam deyip iki sandviç ve Molson ısmarladı. Kanada birasını seviyordu, çünkü Amerikan biralarından daha sertti.

Gamay birasını yudumlayıp hayranlıkla sinek ölülerinin lekelediği tavanı ve duvardaki yırtık balık ağı ve eskimiş ıstakoz şamandırası dekorasyonunu seyrederken barda oturan adam taburesinden indi. Belli ki gün ortasında barda tek başına içen bir kadın görüntüsünü davet olarak algılamıştı. Elinde bira şişesiyle yanaşıp Gamay'ın kızıl saçlarına, atletik vücuduna baktı. Sol eli dizinin üstünde olduğu için alyansını göremedi ve Gamay'ın kolay hedef olduğunu

düşündü.

"Günaydın," dedi cana yakın bir gülümsemeyle. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Direkt yaklaşım Gamay'ın gözünü korkutmamıştı. Erkekler arasında rahat hareket ediyordu, çünkü onlar gibi düşünme yeteneği vardı. Uzun ince vücudu, uzun dalgalı saçlarıyla Gamay'ın oğlan gruplarıyla dolaştığını, ağaç evler yapıp Racine sokaklarında beysbol oynadığını hayal etmek çok zordu. Uçan killere ateş etmesini öğreten babası sayesinde iyi bir nişancıydı da.

"Keyfinize bakın," dedi sandalyeyi işaret ederek.

"Adım Mike Neal," dedi adam. Kırk yaşlarındaydı. Üzerinde iş elbiseleri, ayaklarında incik kemiğine kadar gelen kauçuk çizmeler vardı. Neal ağzının etrafındaki zayıflık ve içki yüzünden burnundaki kızarıklık olmasaydı, esmer, sert yüz hatları ve kalın telli siyah saçlarıyla klasik yakışıklı erkek grubuna girebilirdi. "Konuşma tarzınız Amerikalıya benziyor," dedi Neal.

"Öyleyim." Gamay elini uzatıp kendini tanıştırdı.

"Güzel bir isim." Gamay'ın tokalaşmasındaki sertlik onu etkilemişti. Marketteki kasiyer gibi o da, "Buradan geçiyor musunuz?" diye sordu.

Gamay başıyla onayladı. "Hep deniz kıyısındaki yerleri görmek istemişimdir. Balıkçı mısınız?"

"Evet." Pencereden dışarıyı işaret edip gizlemeye çalışmadığı bir gururla, "Rıhtımdaki şu güzel şey benim. Tiffany. Eski kız arkadaşımın adını verdim ona. Geçen yıl ayrıldık, ama bir teknenin adını değiştirmek uğursuzluktur."

"Bugün izinli misiniz?"

"Pek sayılmaz. Teknemin motorlarında bazı onarımlar yapıldı. Ödemelerini yapana kadar Tiffany'i bırakmayacaklar. Ödemeden çekip gitmemden korkuyorlar."

"Gider miydiniz?"

Alaycı bir tavırla sırıttı. "Daha önce birkaç papel kazıklamışım onları."

"Yine de ileriyi görememişler. Tekneniz olursa gidip balık tutar, paralarını ödersiniz."

Neal'ın gülümsemesi kaş çatmaya dönüştü. "Satacak balık olsa bunu yapabilirdim."

"Markette birisi balıkçılığın kötü olduğunu söylemişti."

"Kötünün de ötesi. Balıkçıların geri kalanı sahilin yukarı kısmına gitti. Adamların bazıları av arasında ailesini görmeye geliyor."

"Bu durum ne kadar zamandır böyle."

"Altı ay kadar oldu."

"Buna neyin yol açtığını biliyor musunuz?"

Neal omuz silkti. "Eyalet görevlileriyle konuştuğumuzda balıkların daha iyi yem arayışıyla başka yerlere gitmiş olduğunu söylüyorlar. Talep ettiğimiz gibi birini göndermediler bile. Ayaklarını ıslatmak istemiyorlar galiba. Deniz biyologları şişko kıçlarının üstünde oturup bilgisayar ekranlarına bakmayı tercih ediyordur."

"Balıkların buralardan gitmiş olabileceğine dair söylediklerine katılıyor musunuz?"

Neal sırıttı. "Bir turist için çok fazla soru soruyorsunuz."

"Turist olmadığım zamanlar deniz biyologuyum."

Neal kızardı. "Özür dilerim. Sizin şişko kıçınızdan söz etmiyordum. Oh, kahretsin..."

Gamay bir kahkaha attı. "Laboratuvarlarından hiç çıkmayan bilgisayar biyologları konusunda ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Bence balıkçılar deniz konusunda bir bilim adamından çok daha fazla pratik bilgiye sahipler. Aynı zamanda profesyonel uzmanlığın da bir zararı olmaz. Belki ben size neden yakalayacak balık olmadığı konusunda yardım edebilirim."

Neal'ın yüz hatlarında bir gölge dolaştı. "Balık yok demedim. Balık olduğu kesin."

"O zaman sorun ne?"

"Bunlar benim bütün balıkçılık hayatım boyunca gördüğüm balıklara benzemiyor."

"Anlamıyorum."

Neal omuz silkti. Belli ki bu hakkında konuşmak istemediği tek konuydu.

"Dünyanın her yerinde suda ve suyun dışında balıkları inceledim," dedi Gamay. "Beni şaşırtacak çok az şey vardır."

"Bunun şaşırtacağına bahse girerim."

Gamay elini uzattı. "Anlaştık. Teknenin faturası ne kadar?"

"Yedi yüz elli Kanada Doları."

Tam olarak neden söz ettiğini bana gösterirsen faturanı ödeyeceğim. Anlaşmayı resmileştirmek için sana bir bira ısmarlayayım.

Neal'ın ağzı açık kalmıştı. "Sen ciddi misin?"

"Hem de çok. Bak Mike, okyanusta çit yoktur. Balıklar istedikleri yere gidebilirler. Bu sularda Amerikalı balıkçıları da etkileyebilecek bir şey olabilir."

Tamam, dedi Gamay'ın elini sıkarak. "Ne zaman gidebilirsin?"

"Bugüne ne dersin?"

Neil, Cheshire kedisi gibi güldü. Mutluluğunun kaynağını tahmin etmek zor değildi. Güzel ve dost tavırlı Amerikalı bir kadın teknesinin faturasını ödeyip teknesine tek başına binecekti. Orada haşin çekiciliğini kullanabilirdi. Tam o sırada Paul Trout içeri girip masaya geldi.

"Özür dilerim geciktim," dedi Paul. "Liman boştu."

Bu Mike Neal, dedi Gamay. "Neil seni kocamla tanıştırayım."

Neal neredeyse iki metre boyundaki Trout'a baktı ve Gamay'la ilgili fantezileri sona erdi. Ama o pratik bir adamdı, anlaşma anlaşmaydı. "Sizinle tanıştığıma sevindim," dedi. El sıkıştılar.

"Mike bize bazı olağandışı balıkları göstermeyi kabul etti," dedi Gamay.

Bir saat içinde yola çıkabiliriz, dedi Neal. "Böylece öğle yemeği yiyecek zamanınız olur. Teknede görüşürüz." Sandalyesinden kalktı.

"Bir şey getirmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Paul.

"Yoo," dedi Neal. Bir an durakladıktan sonra, "Belki fil tabancası olabilir," dedi. Troutların şaşkın ifadelerine kahkahalarla güldü. Kapıdan çıktıktan sonra bile güldüğünü duyabiliyorlardı.

12

Uzun saplı piposu, kırık çiti andıran dişleri, fırtınaların yıprattığı yüzü ve kır saçlarıyla Yaşlı Eric, Captain Courageous'taki bir karakteri andırıyordu. Pia emekli balıkçının İngilizce konuştuğunu ve yerel suları balıklardan daha iyi bildiğini söylemişti. Artık balıkçılık yapamayacak kadar yaşlandığından rıhtımda tek tük işler yapıyordu. Sert ifadesine rağmen Austin, Pia'nın adından söz ettiğinde son derece nazik ve yardıma hazır bir hal aldı.

Austin balıkçı iskelesine erken gelmiş, hava ve deniz koşulları hakkında tavsiye almaya çalışıyordu. Skaalshavn balıkçı filosunun boğuk sesli egzozlarından çıkan morumsu mavi duman rutubetli havada asılı gibi duruyordu. Fırtınalı havaya karşı uygun giysileri ve çizmeleriyle donanmış olan balıkçılar çiseleyen yağmurun altında durmak bilmeden didinip duruyorlardı. Denizde yeni bir güne hazırlanmak için yem kovalarını ve kangal halindeki trol halatını teknelerine yüklüyorlardı. Austin yaşlı kurda Profesör Jorgensen'in teknesiyle balık tutmaya gideceğini söyledi.

Yaşlı Eric gözlerini kısarak hızla yaklaşan gri bulutlara baktı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Yağmur dinecek, sis yakında kalkacak." Liman girişini kaplayan kaya sütununu işaret etti. "Şu kayaların sancak tarafına gidin. Bir mil sonra iyi bir balık alanı bulacaksınız. Öğle civarında rüzgâr çıkar, ama profesörün teknesi güçlüdür. Biliyorum," dedi eksik dişlerini göstererek sırıttı. "Onu ben yaptım. Sizi tek parça halinde evinize götürecektir."

"Sahilin diğer tarafında balıklar nasıldır?"

Yaşlı balıkçı burnunu buruşturdu. "Balık çiftliğinin etrafı pis kokar. Peşinde dalgalarla geri gelmek de ıslak bir yolculuk olur."

Austin tavsiyesi için Eric'e teşekkür etti. Çantasını ve balık takımını tekneye yükleyip yakıtı kontrol etti, sintineyi havalandırdı. İç motor hemen çalıştı, kısa süre sonra homurtusu pürüzsüz bir hal aldı. Halatı çözdü, iskeleden uzaklaşıp pruvayı liman girişinde deniz hortumu gibi yükselen yetmiş metrelik kayalara doğru çevirdi. Ama Yaşlı Eric'in kendisini görmemesini umarak kayaların sağı yerine soluna doğru gitti.

Kısa süre sonra tekne binlerce deniz kuşunun yuvasından rüzgârda dağılan konfetiler gibi uçuştuğu yüksek tepelere vardı. Motor sütle beslenen kedi gibi mırlıyordu. Suda hafif bir dalga sesi vardı, ama tekne suya çarparak değil yararak ilerliyordu. Ara sıra pruvaya su serpintileri çarpıyordu. Austin teknenin

depo bölümünde bulduğu sarı yağmurluk ve çizmeler sayesinde üşümüyordu.

Sahil boyundaki yüksek surlar bir dizi sarp kayalığa dönüşüyor, onlar da alçak tepeler haline geliyor ve nihayet eski limana yaklaşıldığında da deniz seviyesine iniyordu. Austin civarda başka tekne görmüyordu. Yerli balıkçılar başka yönlerdeki daha verimli alanlarda çalışıyorlardı. Ancak bir kara parçasının etrafından dolaştıktan sonra yalnız olmadığını anladı.

Bir gün önce limana girerken gördüğü mavi gövdeli İspanyol yatı kıyıdan yarım mil uzaktaki koyda demir atmış duruyordu. Parlak tekne altmış metre uzunluğundaydı. Alçak, temiz çizgileri yatın konfor kadar hız için de inşa edildiğini gösteriyordu. Kıç tarafında Navarra yazıyordu. Güvertelerde kimse yoktu. Bir tekne diğeriyle özellikle böyle uzak sularda karşılaştığında âdet olduğu üzere kimse çıkıp ona el sallamadı. Austin yatı geçip karaya yaklaşırken koyu renk camların ardından birilerinin kendisini seyrettiğini hissediyordu. Bulutların arasından sızan gün ışığı, bir gün önce tepelerden seyrettiği uzaktaki metal çatılardan yansıyordu.

Binaların yakınından bir nokta göğe doğru yükseldi. Benek gitgide büyüdü ve üzerinde herhangi bir işaret olmayan bir helikopter halini aldı. Helikopter yaklaşıp alçaldı ve teknenin tepesinde öfkeli bir arı kovanı gibi vızıldamaya başladı. İki kez daire çizdikten sonra yüzünü Austin'e doğru çevirerek birkaç yüz metre uzakta havada asılı kaldı. Gövdeye bağlı roket bölmeleri göze çarpıyordu. Bu arada yaklaşmakta olan başkalarının da olduğunu fark etti. Bir tekne ona doğru geliyordu. Hızla yaklaşırken dalgaların üstünden aşarak etrafa fıskiye gibi su sıçratıyordu. Araç aradaki mesafeyi yutar gibi ilerliyordu. Austin bunun Florida uyuşturucu kaçakçılarının sevdiği, alçak askılı, Cigarette teknesi olduğunu fark etti.

Tekne yavaşladı, borda tarafından geçince Austin teknedeki üç adamı iyice görme fırsatı buldu. Kısa boylu tıknaz adamlar yuvarlak yüzlü ve esmer tenliydi. Siyah saçları, neredeyse Asyalıya benzeyen gözlerinin hemen üstünde kâkül bırakılarak kesilmişti. Bir adam dümendeydi, diğerleri tüfeklerini omuzlarına kadar kaldırmış tehlikeli bir ilgiyle bakıyorlardı Austin'e.

Tekne hızını kesip duracak kadar yavaşladı. Dümendeki adam elektronik bir megafonu ağzına götürdü. Bağırarak Austin'in Faroe dilinde olduğunu sandığı bir şeyler söyledi. Austin aptal aptal gülümseyerek evrensel olarak cehalet anlamına gelen hareketi kullanarak ellerini havaya kaldırdı. Adam bu kez Danimarka dilini, en son da İngilizceyi denedi.

"Özel mülkiyet! Uzaklaşın."

Hâlâ Aptal Fare'yi oynayan Austin sırıtmaya devam ediyordu. Balık oltasını yukarı doğru kaldırıp eliyle işaret etti. Gülümsemeyen adamlar aynı hareketi tüfekleri için tekrarladılar. Austin sessiz mesajı anlamış gibi el salladı. Oltasını yerine koyup motoru çalıştırdı, dostça el sallayarak veda edip tekneyi limanın dışına doğru çevirdi.

Bir dakika sonra geriye bakınca teknenin hızla limana doğru gittiğini gördü. Helikopter hızla geri dönerek az sonra tekneyi geride bıraktı. Austin tekrar yatın yanından geçti. Güverteler hâlâ boştu. Sahil boyunca bir papağanın gagası biçimindeki buruna doğru ilerlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra dikey tepenin dibindeki Denizkızı Kapısı'nı gördü. Doğal bir kemer için şaşırtıcı derecede simetrikti. Açıklık yaklaşık yedi metre yüksekliğindeydi, genişliği bundan biraz daha dardı. Heybetli, kahverengimsi-siyah kayanın yanında fare deliği gibi kalıyordu bu açıklık.

Şarkı sözünü andıran adına rağmen Denizkızı Kapısı insanı sıcak karşılayan bir yer değildi. Deniz nispeten sakindi, ama dalgalar kurt dişi biçimindeki kayaların iki yanına ve kemerin ön tarafına şiddetle çarpıyordu. Sıçrayan sular yükseğe savruluyordu. Açıklığın önündeki sular tehlikeli görünümlü karşı akıntılarla köpürüp dev bir çamaşır makinesi gibi dönüyordu. Austin dalgaların sesinin arasından açıklıktan gelen tok, mırıltıyı andıran sesleri duyabiliyordu. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Cenaze ilahisini andıran hüzünlü ses, boğulan denizcilerin iniltilerine benzediğini düşündü. Neyse ki hiç denizkızı görmedi.

Tekneyi girişten oldukça uzak bir mesafede durdurdu. Şu anda içeriye girmeye çalışmak kalabalıkta iğneye iplik takmaya benzerdi. Austin saatine bakıp arkasına yaslandı. Pia'nın büyük bir nezaketle paketlediği ekmek peyniri yemeye başladı. Denizin şartlarında bir değişiklik olduğunu hissettiğinde kahvaltısını bitirmek üzereydi. Sanki Kral Neptün üç çatallı mızrağını sallamıştı. Yakınlardaki hâlâ huzursuz olsa da dalgalar artık kemere topçu gücüyle saldırmıyordu. Pia kapının, yalnızca zayıf bir akıntının iki yanından geçildiğinde güvenli olduğunu söylemişti.

Teknedeki bütün gevşek nesneleri bağladı, cankurtaran yeleğini giydi, dengesini sağlamak için bacaklarını iyice açtı, hızı artırıp pruvayı kapıya doğru çevirdi. Hafif akıntıya rağmen açıklığın etrafındaki suda küçük girdaplar göze çarpıyordu. Dişlerini kenetleyerek Pia'nın babasının sözlerine dair çocukluk anılarının doğru olması için dua etti. Kayalarla arasında ölümcül bir mesafe kaldığında hızı artırdı, talimata uyarak teknenin burnunu hafif sağa çevirdi. Tekne arada birkaç santim bırakarak bir yılan balığı rahatlığıyla açıklıktan geçti.

Üstü kubbeli mağarada hemen sola döndü. Kayaların arasındaki dar yarığı hedefleyerek tekneden birkaç santim geniş olan kanala girdi. Tekne kaba bir S biçimindeki rotayı izlerken su yosunu kaplı kayalara çarpıyordu. Az sonra kanal genişleyerek arka bahçelere konan havuz büyüklüğünde bir göl haline geldi. Suyun yüzeyi yosunlar yüzünden simsiyahtı ve kapalı yerde okyanus kokusu neredeyse boğucuydu.

Austin tekneyi kıyıya çekip halatı bir kaya çıkıntısına bağladı. Cankurtaran yeleğini ve yağmurluğunu çıkarıp doğal olarak oluşmuş birkaç basamağı çıktı. Ters çevrilmiş bir anahtar biçimindeki açıklığa girdi. Küf kokulu bir rüzgâr karşıladı onu. Hava kayaların arasındaki yarıktan süzülürken bir trompetçinin nefesi gibi güçleniyor, ölü denizcilere aitmiş gibi gelen iniltileri çıkarıyordu.

Fenerini açıp sonunda genişleyerek bir mağaraya dönüşen tüneli takip etti. Ana mağara üç küçük odaya bağlanıyordu. Her açıklığın yanındaki duvara bir balık resmi yapılmıştı. Pia'nın söylediklerini hatırlayarak bir tür tuzlu su balığı olan çapak balığıyla işaretlenmiş mağaraya girdi. Kısa süre sonra kendisini şaşırtıcı mağaralar ve tüneller labirentinde buldu. Basit işaretler olmasa umutsuzca kaybolabilirdi. Birkaç dakika yürüdükten sonra duvarları düzleştirilip renkli temsillerle kaplı, yüksek tavanlı bir odaya girdi. Pia'nın babasının çizimlerinden bizon ve geyiği tanıdı. Koyu sarı ve kırmızı renkler hâlâ canlıydı.

Resimler antilop, yabani atlar ve hatta tüylü bir mamutu içeren bir av sahnesine dönüştü. Kısa etekler giymiş avcılar mızraklar, ok ve yaylarla avlarına saldırıyorlardı. Duvar resimleri gündelik hayattan sahneler içeriyordu. Bol kaftanlarla gösterişli biçimde giyinmiş insanların, parlak yelkenli gemilerin, sofistike mimariyle yapılmış iki ve üç katlı evlerle ilgili sahneler vardı. Mamut resimleri çizimlerin cilalı taş devrine ait olduğunu düşündürüyordu, ama burada daha ileri bir medeniyet söz konusuydu.

Austin çapak balığını daha küçük mağaralara kadar takip etti ve eski ateş çukurlarının kalıntılarını buldu. Yakın zamanda oraya insanların gelmiş olduğunu gösteren kanıtlar onu daha çok ilgilendiriyordu. Tam yukarıdan mırıltılar geliyordu. Sırtını duvara yapıştırarak dikkatle ilerledi, köşeye gelince eğilip bir baktı. Küçük bir depo büyüklüğünde bir mağaraydı burası. Patlayıcı ve çekiçlerin yardımıyla genişletilmiş, doğal bir mağaraya benzemişti. Yüksek tavanda asılı duran spot ışıkları, tahta raflara istiflenmiş yüzlerce plastik kutuyu aydınlatıyordu.

Austin gölgelerin içinden, siyah tulumlar giymiş bir düzine adamın çalışmasını izlemeye başladı. Adamlar bir forkliftteki kutuları alıp taşıyıcı banda

koyuyorlardı, işçiler tıpkı devriye botunda gördüğü adamlar gibi esmer ve koyu renk tenliydi. Saçları alın hizasında kesilmişti, elmacık kemikleri çıkık, gözleri badem şeklindeydi. Adamlar işlerini bitirdiler. Ekibin yarısı kapıdan çıkarken geriye kalanı ortalığı toplamaya başladı. Otoriter havasının patron olduğunu gösterdiği bir adamın sözüyle onlar da kapıdan çıkıp gittiler.

Austin gizlendiği yerden çıkıp kutuların üstündeki yazıları okudu. Birkaç dilde yazılan sözcükler kutudakilerin rafine balık yemi olduğunu söylüyordu. Büyük olasılıkla yemi depoya getirmek için kullanılan, bir duvara yerleştirilmiş olan büyük bir yük kapısının önünden geçti, çalışan adamların çıkıp gittiği kapıya doğru ilerledi.

Bir sonraki oda dev gibi, yuvarlak bir kazandan yükselen birbirine bağlı boru ve pompa grubuna aitti. Kazanın yan tarafından oluklar uzanıyordu. Yem oluklara dökülüyor, tankta karıştırılıp boru şebekesiyle balık çiftliği boyunca taşınıyordu.

Karıştırma alanının yanındaki alet odasından bir manivela çubuğu aldı. Manivelayı elinde kaldırırken otomatik silahlara karşı bir tüy kadar etkili olacağını düşünüyordu, ama yine de beline soktu. Sonra karıştırma alanındaki boruları takip etti. Borular bir geçitten geçiyor, üzerinde bir kapı olan duvarda son buluyordu. Austin kapıyı araladı, yüzüne bir soğuk hava dalgası çarptı. Kulak kabartıp ortalığı dinledi. Hiçbir şey duymayınca açıklığa çıktı. Mağaraların küflü havasından sonra temiz hava çok iyi gelmişti.

Duvarın karşı tarafına geçtikten sonra borular devam ediyor, birbirine paralel iki sıra binanın arasında uzanan geniş, beyaz, çakıl taşı kaplı bir yolda ilerliyordu. Daha küçük borular ana kanaldan dallanıp binaların içine giriyordu. Tek katlı yapılar cüruf bloklarından inşa edilmiş ve oluklu çatılarla kaplanmıştı. Havada balık kokusu vardı ve her yönden makine sesi geliyordu.

Austin en yakın binaya gidince çelik kapının kilitlenmemiş olduğunu gördü. Oceanus büyük olasılıkla hırsızların helikopterlerini ve teknelerini aşacağını düşünmemişti. Alçak tavan lambalarıyla aydınlatılan oda yarı karanlıktı. Duyduğu uğultu, sıra sıra uzanan geniş, mavi plastik kazanlardaki suyun dolaşımını sağlayan pompaları çalıştıran elektrik motorlarından geliyordu. Kazanlar bina boyunca uzanan merkez koridorun iki yanına sıralanmıştı. Austin bir kazanın yanındaki merdivene tırmandı. Fenerinin ışığı her biri parmak büyüklüğünde olan ürkmüş yüzlerce balığı aydınlattı.

Aşağıya inip balık bakım odasından çıktı, bina bina dolaşmaya başladı. Binalar büyüklükleri ve barındırdıkları balık türleri gibi farklılıklar dışında

birbirinin aynıydı. Tanklardaki somon, morina ve diğer bildik balıkları tanıdı. Ortadaki daha küçük bina bilgisayar merkeziydi. İçerisi boştu. Merkez paneldeki yanıp sönen kadranlara, göstergelere baktı ve neden o kadar az çalışan gördüğünü anladı. Bu balık çiftliği neredeyse tamamen otomatikti.

Bilgisayar merkezinden çıkarken çizmelerin taşları ezerken çıkardığı sesi duydu. İki nöbetçi geçerken hemen bir köşeye saklandı.

Adamların tüfekleri omuzlarında asılıydı ve gölgelerde birinin saklandığından habersiz olarak bir espriye gülüyorlardı.

Nöbetçiler geçtikten sonra Austin limana doğru gitti. Büyük gemileri barındırmaya yetecek uzunluktaki iskele kayalık sahilden uzanıp gidiyordu. Rıhtıma daha önce kendisinin önünü kesen devriye teknesi bağlıydı. Helikopterden bir iz yoktu. Liman boyunca yüzlerce balık kafesinin tepesi görülüyordu. Üstü açık sandallardaki adamlar gürültücü martı bulutu altında balık kafesleriyle ilgileniyordu. Diğer nöbetçiler tembel tembel oturmuş bu eylemi seyrediyordu.

Austin saatine baktı. Durgun akıntı sona ermeden Denizkızı Kapısı'na varmak istiyorsa hemen geri dönmeliydi. Kompleksin etrafında dolaşınca diğerlerine benzeyen, ama tek başına duran bir binayla karşılaştı. Dışarıya uyarı tabelaları asılmıştı. Ana kapıyı geçince diğer tarafta ikinci bir giriş olduğunu gördü. Diğer balık bakım odalarınınkilerin tersine bu kapı kilitliydi.

Manivela çubuğunu kullanarak kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kanırtarak açtı. Loş ışıkta daha önce gördüklerinin iki katı büyüklükte ve daha fazla sayıda tank buldu. Burada bir şey onu rahatsız etmişti, ama ne olduğunu anlayamıyordu. Keşfine başladığı andan beri ilk defa ürperdiğini hissetti.

Binada yalnız değildi. Tek başına bir nöbetçi tankların dışında dolaşıyordu. Nöbetçinin devriyesini hesapladı, devriyesinin son ucuna geldiğinde manivelayı yere bırakıp en yakındaki tankın merdivenine tırmandı, içine baktı.

Balık kokusu diğer binalardaki tanklardan yükselen kokudan daha ağırdı. Aşağıya eğilince dönen suyun hafifçe şıpırdadığını duydu. Tank doluydu. İçinde ne olduğunu görmek için feneri suya çevirince su hareketlendi. Bulanık beyaz bir parıltı ve keskin dişlerle dolu açık bir ağız gördü. Austin ani bir refleksle geri çekildi. Islak ve yapışkan bir şey başına dokundu. Tutunduğu yer elinden kaydı ve merdivenden düştü. Havadaki elleri plastik hortuma çarptı, hortumu koparak beton yere düştü. Kopan hortumdan su akmaya başladı. Zorlukla ayağa kalktı. Tankın üstündeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başlamıştı. Kendi kendine küfretti. Sistemdeki arıza, alarmı çalıştırmıştı.

Nöbetçi şamatayı duymuş koşarak geliyordu. Austin iki tankın arasındaki boşluğa dalarken neredeyse metal borular ayağına takılıyordu. Nöbetçi Austin'in önünden geçip fışkıran suyu gördü. Austin kısa bir boru alıp nöbetçinin arkasına geçti. Adam onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Yarı dönmüş ve tüfeğini indirmeye başlamıştı ki boru kafasına indi ve adam yere düştü.

En yakındaki tehditten kurtulduktan sonra Austin'in ilk içgüdüsü hemen kaçmaya başlamaktı, ama önce adamların dikkatlerini başka yöne çekmeye karar verdi. Boruyu çekiç gibi kullanarak birkaç plastik boru grubunu metodik bir şekilde ezdi. Artık birkaç tankın kırmızı ışığı yanıp sönüyor, kırılan borulardan akan sular yeri doldurarak bir göl yaratıyordu.

Austin su birikintilerinden geçerek kapıya gitti. Hızla akan su öteki sesleri bastırmıştı ve Austin ikinci adamın ayak seslerini duymamıştı. İki tank sırasının arasındaki kavşakta karşılaştılar. Bir çift sirk palyaçosu gibi birbirlerine çarpıyorlardı neredeyse. İkisi de kayıp yere düşünce işin komedi yönü daha da arttı. Ama adam ayağa fırlayıp kılıfından tabancasını çekerken Austin'in gülmek için bir nedeni yoktu.

Austin ayağa kalkarken boruyu savurdu, tabanca uçup gitti. Austin'in çevikliği adamı şaşırtmıştı. Siyah üniformasının gömleğinin altına uzanarak sert beyaz bir materyalden yapılmış uzun bir bıçak çıkardı. Adam bir adım geriye çekilerek savunma pozisyonu aldı. O saniyede Austin rakibini inceleme şansı buldu.

Austin adamdan bir kafa boyu uzundu. Adamın kafası doğrudan doğruya kaslı omuzlarına oturtulmuş gibiydi, bu da tıknaz bir bedenin sahip olabileceği gücü işaret ediyordu. Nöbetçiler gibi onun da yuvarlak, geniş bir yüzü, gözlerine inen kâkülleri ve badem biçiminde simsiyah gözleri vardı. Çıkık elmacık kemiklerini dövmeler süslüyordu. Düz burnunun altında kalın, etli dudaklar vardı. Dişlerini göstererek güldü, ama gülüşünde neşe değil, yalnızca acımasızlık vardı.

Austin gülümseme yarışmasına katılacak havada değildi. Zaman onun yanında değildi. Öteki nöbetçiler de her an gelebilirlerdi. Geri çekilemezdi. Bu engeli aşıp başkalarının olmaması için dua etmesi gerekiyordu. Elleri boruyu sıkıca kavradı. Gözleri niyetini ele vermiş olmalıydı, çünkü adam hiç uyarmaksızın üzerine atıldı. Adam tıknaz bedenine rağmen bir akrep hızıyla hareket ediyordu. Austin göğüs kafesinin sol tarafında yakıcı bir sızı hissetti. Boruyu bir beysbol oyuncusu gibi tutarken bıçağın gardından içeri kaydığını hissetti. Bıçağın kazağını ve gömleğini deldiği yerde bir ıslaklık hissetti.

Adamın gülümsemesi genişledi, kanlı bıçağı yeni bir saldırı için kalktı. Austin refleksle tepki verip boruyu savurdu. Metal boru adamın burnuna inip kemiği ve

kıkırdağı ezerken mide bulandırıcı bir ezilme sesi duyuldu. Kan bir fıskiyeden çıkar gibi fışkırıyordu. Austin gördüklerine inanamıyordu! Bir sığırı bile devirebilecek darbeye rağmen adam hâlâ ayaktaydı. Ama adamın bakışları donuklaştı, bir saniye sonra bıçak hissiz parmaklarının arasından süzüldü ve adam yere yığıldı.

Austin çıkışa doğru koştu, ama bağrışmalar duyunca bir balık kazanının arkasına saklandı. Birkaç nöbetçi kapıdan içeri dalıp yanıp sönen kırmızı ışıklara doğru koştu. Austin başını çıkarıp bakınca liman tarafından heyecanlı seslerin geldiğini duydu. Açıklığa çıkarak binanın yan tarafından dolaştı, balık bakım odalarının bulunduğu ana komplekse döndü. Adamlar bütün dikkatlerini onun geride bıraktığı tahribata verdikleri için balık yemi deposuna kadar ulaşabildi.

Deponun hâlâ boş olduğunu görüp rahatladı. Kısa süre sonra mağaralar labirentinde izini kaybettirebilirdi. Elini göğsüne sıkıca bastırmıştı, ama kanamayı tam olarak durduramıyordu. Daha da kötüsü geride kandamlaları bırakıyordu. Uzaklarda bir siren sesi duyuldu. Forkliftin yanından geçerken aklına bir şey geldi. Adamların işini çok fazla kolaylaştırıyordu.

Forkliftin koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı, çatal dişleri yüksek yem kartonları yığınına çevirip gaza bastı. Araç ileri fırladı, büyük bir güçle kutulara çarpıp devirdi. Kutular taşıyıcı banda çarparak girişi kapadı. Girişin ve yük kapılarının önüne birkaç kutu daha devirdi. Son bir dokunuş olarak aracın çatal dişlerini taşıyıcı bandın kontrol kutusuna sıkıştırdı.

Dakikalar sonra aceleyle mağaralardan geçiyordu. Resimlerin bulunduğu galeride durup etrafı dinledi. Kendi sık nefeslerinin arasından çığlıkları duyabiliyordu. En kötü ses de köpek havlamalarıydı. Basit barikatı aşılmıştı. Fenerin aşağı yukarı oynayan ışığını takip ederek ölçülü bir hızla koşmaya devam ediyordu. Telaşla bir balık işaretini bir başkasıyla karıştırarak değerli dakikalarını yolunu bulmaya harcadı. Çığlıklar ve köpek havlamaları daha yüksek sesliydi artık. Mağaralar sesleri artırıp yankı yapıyordu. Bu da bütün bir ordu peşindeymiş izlenimini veriyordu.

Mağaralar boyunca taramalı tüfeklerin takırtısı yankılanıyordu. Austin kendini yere atınca mermi yağmuru herhangi bir zarar vermeden karşıdaki duvara saplandı. Göğsündeki yakıcı yaraya aldırmamaya çalışıp sendeleyerek ayağa kalktı. Yeni bir yaylım ateşi geçidi taradı, ama Austin o zamana kadar köşeyi dönmüştü ve köşeli duvar kendisini koruyordu. Saniyeler sonra son dar geçitten geçiyordu, ardından dışarı çıkıp teknesine doğal merdivenleri inmeye başladı.

Motoru çalıştırmaya çalıştığında tekledi. Sağ eliyle soğuk suya uzanıp

pervaneye dolanmış olan yosunları temizledi, ardından motoru tekrar denedi. Bu kez karşılık aldı. Uzaklaşırken teknenin burnunu kendisini Denizkızı Kapısı'na götürecek olan kanala doğru çevirdi. Bu arada siyah elbiseli iki kişi havuzun kenarına indi.

Fenerlerinin ışığı onu yakaladı, ama aynı zamanda kanaldaki açıklığı da aydınlattı.

Austin kayaların arasındaki o yarığı hedefleyerek ilerlerken tekneyi kanalın iki yanına çarpıyor, gövdeden iri tahta parçaları kopuyordu. İlerideki gri gün ışığını gördü ve tekne Denizkızı Kapısı'na doğru atıldı. Dümeni kırdı. Tekne açıklığa doğru keskin bir dönüş yaptı, ama durgun akıntı sona eriyordu, dalga ve akıntıların birleştiği habis su kavşağı tekrar ortaya çıkmıştı. Tekne bir dalganın üstünden yanlamasına kayarak büyük bir çarpışmaya hazır bir şekilde uzaktaki duvara doğru ilerlemeye başladı. Ama yeni ve iri bir dalga tekneyi kanal girişine doğru savurunca çarpışmadan kurtuldu.

Austin kontrolü kazanmaya çalışarak gaz verdi. Tekne muz kabuklarının üstünde kayıyormuş gibi gidiyordu. Tekneyi ikiye ayırabilecek çentikli kaya çıkıntılarına çarpmaktan kurtarmak için dümeni hızla çevirdi. Pervane sualtındaki çıkıntılara hafifçe dokundu. Tekneyi tekrar düzeltti, ama dalgalar onu yeni bir frizbi oyununun içine attı. Tekne artık ilerlemiyor, gerideki mağaraya doğru savruluyordu. Austin dönen suyun gelgitlerini ölçerek umutsuzluk içinde akıntılar arasındaki daha sakin alanı işaret eden V'yi hedefledi.

Tekne açıklığa doğru kıç atarak ilerlerken Austin yalnız olmadığını gördü. Takipçileri kanalı sınırlayan çıkıntıları takip ederek oraya gelmişlerdi. Geçmek üzere olduğu geçitten yalnızca birkaç metre uzaktaki kayaların üstünde duruyorlardı.

Adamlardan biri tüfeğini kolay bir hedef olan Austin'e çevirdi, ama arkadaşı namluyu yere indirdi. Belindeki el bombasını çıkardı, ısınma hareketleri yapan bir beysbol oyuncusu gibi birkaç kez havada atıp tuttu. Austin geçerken de pimi çekti. Austin'in gözleri el bombasıyla kendisini bıçaklayan adamın acımasız yüzü arasında gidip geldi. Burnu kanlı bir yumru halindeydi, yanaklarındaki kan izleri kabuk bağlamıştı. Korkunç acı hissediyor olmalıydı, ama bombayı rahat bir şekilde Austin'in teknesini bırakırken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. O ve adamları kayaların arkasına gizlenerek kulaklarını tıkadılar.

Havada kavis çizen bomba neredeyse Austin'in ayaklarının dibine düştü. Austin motorun son döndürme gücünü de kullandı. Tekne sert bir açı çizerek düzeldi ve bomba güvertede yuvarlanarak dar pencere kirişine dayandı.

Tekne kemerden ileri doğru atılarak açık denize çıktı. Austin şeytanla derin mavi deniz arasında kalınca içgüdüsel olarak ikincisini seçti: beyninin bir parçası anında parçalara ayrılmakla birkaç dakika içinde donarak ölmek arasında bir seçim yapmıştı. Kendini tekneden aşağıya attı.

Dondurucu suya daldıktan bir saniye sonra el bombasının patlamasını duydu, ikinci bir patlamayla yakıt tankları havaya uçtu. Austin mümkün olduğunca aşağıda kaldı. Yüzeye çıktığında üstüne yağan tahta yağmuruyla karşılaştı. Tekne yok olmuştu. Suyun yüzeyinde akan yanıcı yakıttan kaçmak için tekrar dibe daldı. Bir saniye sonra yukarı çıktığında soğuktan donmuş durumdaydı, ama hayatta kalma içgüdüsü içerisinde göğsü alev alev yanıyordu. Karaya doğru yüzmeye başladı, ama birkaç kulaçtan sonra eklem yerleri sanki birisi sıvı oksijen vermiş gibi olmuştu.

Dalgaların üstünden kendisine doğru hızla gelen bir tekneyi belli belirsiz gördü: takipçilerinin işini bitirmeye geldiklerinden hiç kuşku yoktu. Boğazından hırıltılı bir kahkaha yükseldi. Onlar gelene kadar dev bir Kardan Adam'dan başka bir şey olmayacaktı zaten.

13

Ama Austin'in engin denizlerde ölenlerin kabrine yaptığı yolculuk kısa kesildi. Yüzeyin altına kaymadan saniyeler önce bir el uzanıp saçlarından tuttu Austin'i. Dişleri bir çift kastanyet gibi takırdıyor, kafatası saçları köklerinden çekiliyormuş gibi sızlıyordu. Sonra başka eller onu koltuk altlarından ve yakasından yakaladı. Kuyuya düşmüş bir kedi gibi öksürüp tıksırarak denizden çıkarıldı.

Daha bacakları suyun üstünde sallanırken tekne harekete geçti. Jet motorunun homurtusuyla pruvası havaya kalktı, dalgaların üstünde hızla ileri atıldı. Austin bulanık bir şekilde mavi yatın yanından geçtiklerini gördü. Yarı baygın bir şekilde revir olabilecek bir yere götürüldü, ıslak giysileri çıkarıldı, sıcak havlulara sarıldı ve kaşları çatık bir adam tarafından steteskopla muayene edildi. Ardından bir saunaya sokuldu ve en sonunda el ve ayak parmaklarını oynatabilmeye başladı. İkinci bir kez daha muayene edildi ve kendisine giymesi için mavi yünlü bir kazak verildi. Görünüşe göre yaşayacaktı.

Ölüme yakından yaşama dönüşü iki adamın dikkatli bakışları altında gerçekleşmişti. Profesyonel güreşçi gibi yapılı olan adamlar birbiriyle İspanyolca konuşuyordu. Gevşek bacaklarının üstünde lüks kamarasına giderken aynı koruma görevlileri kendisine eşlik etti. Onu rahat bir şezlonga yerleştirip üzerini yumuşak bir battaniyeyle örttükten sonra dinlenmesine izin verdiler.

Austin yorgun bir uykuya daldı. Uyandığında bir çift koyu renk gözün kendisini seyrettiğini gördü. Adam birkaç adım ötedeki koltuğa oturmuş bir laboratuvar lametindeki numuneymiş gibi kendisini seyrediyordu.

Adam Austin'in gözlerinin kıpırdadığını görünce sırıttı. "Güzel. Uyanıksınız," dedi. Sesi derin ve güçlüydü, Amerikan İngilizcesini belli belirsiz bir aksanla konuşuyordu.

Adam sehpaya uzanıp gümüş kaplamalı yassı içki şişesinden Austin için bir içki doldurdu. Austin titreyen parmaklarıyla konyak kadehinin dibindeki yeşilimsi-sarı sıvıyı çevirdi, ağır kokusunu içine çekti ve büyük bir yudum aldı. Yakıcı bitki likörü boğazından aşağıya süzüldü, sıcaklığı bütün vücuduna yayıldı.

Austin şişeye baktı. "Tadı antifriz olamayacak kadar güzel, ama etkisi aynı."

Adam gülerek içkiden bir yudum aldı. "Green Izarra'nın sertlik derecesi yüzde yüzdür," dedi ağzını elinin tersiyle silerek. "Genellikle başparmağınızdan pek

büyük olmayan kadehlerde servis yapılır. Sizin durumunuzda biraz ekstranın yararı olacağını düşündük. Yaranız nasıl?"

Austin'in eli aşağıya doğru inip kaburgalarına dokundu. Gömleğinin altındaki bandajın sertliğini hissedebiliyordu. Fildişi bıçağın etini keserken gördüğü beyaz parıltıyı hatırladı.

"Kötü mü?"

"Bir iki santim daha olsaydı sizi denize gömüyor olurduk." Bu acımasız değerlendirmeye gülümseme eşlik etti.

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Gemimin doktoru travma tedavisinde uzmandır. Size dikiş atıp yarayı dondurdu."

Austin etrafına bakındı, hatıraları zihnine geri geliyordu. "Geminin doktoru mu? Bu mavi yat, öyle değil mi?"

"Doğru. Adım Balthazar Aguirrez. Bu benim gemim."

Aguirrez geniş göğsü ve iri elleriyle birkaç milyon değerindeki bir yatın sahibi olmaktan çok bir liman işçisine benziyordu. Geniş bir alnı, kalın siyah kaşları, güçlü bir burnu vardı. Yukarı doğru kalkık geniş ağzında doğal bir gülümseme göze çarpıyordu, çenesiyle bir granit çıkıntısını andırıyordu. Gözleri ham zeytinin morumsu-siyah rengine sahipti. Giydiği açık mavi takım Austin'e verilenle aynıydı. Kırlaşmış kalın telli saçlarının üstüne hafif yan olarak bir bere oturtulmuştu.

"Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Aguirrez. Adım Kurt Austin. Konukseverliğiniz için teşekkür ederim."

Aguirrez kemik kıran bir şekilde tokalaştı.

"Sözünü bile etmeyin, Bay Austin. Konuk ağırlamaktan hoşlanırız." Koyu renk gözleri neşeyle oynaşıyordu. Ama çoğu gemiye daha geleneksel bir tarzda gelir. Biraz daha Izarra ister misiniz?"

Austin eliyle hayır işareti yaptı. Zihninin açık olmasını istiyordu.

"Belki biraz yemek yedikten sonra. Karnınız aç mı?"

Yediği ekmek peynirden sonra oldukça acıkmıştı Austin. "Evet, şimdi siz söyleyince aklıma geldi. Bir sandviç hiç fena olmazdı."

"Bir sandviçten fazlasını veremezsem iyi bir ev sahibi değilim demektir. Eğer

kendinizi yeterince iyi hissediyorsanız salonda hafif bir yemek için bana katılmanızı isterim."

Austin şezlongdan inip ayağa kalktı, hafif titriyordu. "İyiyim."

“Harika. Size birkaç dakika veriyorum. Hazır olduğunuzda gelin.” Aguirrez ayağa kalkıp kamaradan çıktı. Austin kapalı kapıya bakıp başını iki yana salladı. Beyni hâlâ suyla doluymuş gibi geliyordu. Kan kaybı yüzünden zayıf ve güçsüzdü. Banyoya gidip aynaya baktı. Hortlak makyajı reklamı yapıyor gibiydi. Bıçaklanıp üzerine ateş açıldıktan ve havaya uçurulduktan sonra bu çok normaldi. Yüzünü önce soğuk, sonra sıcak suyla yıkadı. Elektrikli tıraş bıçağını görünce çenesindeki hafif sakalı aldı. Kamaraya geri döndüğünde konukları vardı.

Daha önce kendisine eşlik eden sert yüzlü hostesleri onu bekliyordu. Bir tanesi kapıyı açıp yolu gösterdi, diğeri geride kaldı. Yürümek Austin'e bol bol egzersiz fırsatı veriyordu. Her adımla bacaklarının biraz daha güçlendiğini hissetti. Ana güvertedeki salona geldiler ve adamlardan biri Austin'e içeri girmesini işaret etti. Sonra o ve diğer adam onu yalnız bıraktı.

Austin salona girer girmez şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Düzinelerce yatta bulunmuş ve dekorun hep birbirinin benzeri olduğunu görmüştü. Krom, deri ve temiz çağdaş hatlar normaldi. Ama Navarra'nın salonu bir Güney Avrupa çiftlik evinin içine benziyordu.

Yumurta kabuğu beyazı duvarlar ve tavan süslü sıva kaplıydı, yerler kırmızı seramik döşeliydi. Bir duvarın içine gömülmüş büyük, taş şöminede ateş çatırdıyordu. Şöminenin üstünde Austin'in jai alai (Latin Amerika'da popüler olan, hentbola benzer bir oyun.) olduğunu sandığı bir oyunu oynayan bir adamın portresi duruyordu.

Meyve resimlerinin bulunduğu bir natürmortun yanına gidip imzayı incelediği sırada, "Sanatla ilgileniyor musunuz, Bay Austin?" diyen derin sesi duydu.

Aguirrez hiç ses çıkarmadan arkasından gelmişti. Austin, "Bir sanat türü olarak gördüğüm düello silahları koleksiyonum var," dedi.

"Hiç kuşkusuz! Ölümcül sanat da sanattır. O Cezanne'ı geçen yıl küçük koleksiyonum için aldım. Diğer parçaları ya açık artırmalarda buldum ya da özel kaynaklardan edindim."

Austin Gauginlerin, Degas'ın, Manet ve Monetlerin yanından geçti. "Küçük koleksiyon" pek çok müzede bulunandan daha genişti. Büyük fotoğraflarla dolu öteki duvara geçti.

"Bunlar da mı orijinal?"

"Holdinglerimden bazıları," dedi omuz silkerek. "Gemi yapım tersaneleri, çelik fabrikaları, vs." Mönüdeki yemekleri sayan sıkkın bir garson gibi çıkıyordu sesi. "Ama iş konuştuğumuz yeter." Austin'i kolundan tuttu. "Yemek hazır."

Sürmeli kapılardan geçerek zarif yemek salonuna girdiler. Odanın ortasında on iki kişi için hazırlanmış oval maun bir masa duruyordu. Aguirrez beresini çıkararak mükemmel bir bilek hareketiyle odanın karşısındaki sandalyeye fırlattı. Masanın iki ucunda bulunan sandalyeleri işaret etti. İki adam yerlerini alırken nereden geldiği anlaşılmayan bir garson ortaya çıkarak uzun şarap kadehlerini doldurdu.

"Bu İspanyol Rioja'yı seveceğinizi düşünüyorum," dedi Aguirrez. Kadehini kaldırdı. "Sanata."

"Navarra'nın sahibi ve mürettebatına."

"Çok kibarsınız," dedi Aguirrez belirgin bir onaylamayla. "Ah güzel," dedi gözleri parlayarak. "Ziyafetimizin başlamak üzere olduğunu görüyorum."

Herhangi bir aperatif yoktu, bu yüzden ikisi de ana yemeğe giriştiler; lahanayla servis yapılan fasulye, biber ve domuz kaburgasıydı yemek. Austin aşçıya iltifat edip yemeğin ne olduğunu sordu.

"Bunun adı alabias de tolosa," dedi Aguirrez yemeğini büyük bir hazla yutarken. "Biz Basklılar neredeyse mistik bir saygı gösteririz bu yemeğe."

"Bask. Elbette. Navarra bir Bask ilidir. Sonra şu jai alai tablosu var. Ve bir de siyah bere."

"Çok etkilendim, Bay Austin! Halkım hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Denizle ilgilenen herkes, Basklıların dünyanın en büyük kâşifleri, denizcileri ve gemi inşaatçıları olduklarını bilirler."

Aguirrez ellerini çırptı. "Bravo." Austin'in şarap kadehini yeniden doldurup öne doğru eğildi. "Söyleyin bana, sizin bu denize karşı ilginiz nereden geliyor?" Yüzünde hâlâ vahşi bir gülümseme vardı, ama Austin'i delici bakışlarıyla kıpırdayamaz hale getirmişti.

Austin, Aguirrez'in konuşmanın seyrini böylesine becerikli bir biçimde değiştirme şekline hayran olmuştu. Ev sahibini daha iyi tanıyana ve mavi yatın neden Oceanus balık çiftliğinin yakınlarında durduğunu öğrenene kadar kartlarını kapalı oynamak istiyordu.

"Ben kurtarma uzmanıyım," dedi. "Faroe'de bir proje üzerinde çalışıyorum. Skaalshavn'a balık avlamak için geldim."

Aguirrez arkasına yaslanıp gürültülü bir kahkaha patlattı. "Terbiyesizliğimi bağışlayın," dedi gözlerinde yaşlarla. "Ama denizden sizi avlayan benim adamlarımdı."

Austin'in dudakları mahcup bir gülümsemeyle açıldı. "Soğuk suda yüzmek planlarım arasında değildi."

Aguirrez tekrar ciddileşti. "Gördüğümüz kadarıyla teknenizde bir patlama oldu."

"Motor bölümünün havalandırması yetersizdi ve gaz buharı birikti. İçten takmalı motorlarda bazen böyle sorunlar olabiliyor."

Aguirrez başıyla onayladı. "Garip. Benim deneyimlerimde bu tür patlamalar genellikle tekne limanda bağlıyken olur. Ve yaranızın uçan bir metalle açıldığına hiç kuşku yok."

"Kuşkusuz," dedi Austin düşüncelerini belli etmeyen bir yüzle. Gemi doktorunun, vücudunda herhangi bir yanık olmadığını, yarasının uçan metal parçaları tarafından açılmış olamayacak kadar temiz olduğunu gördüğünü çok iyi biliyordu. Austin, Aguirrez'in neden kedi fare oyunu oynadığını bilmiyordu, ama oyuna katıldı. "Yakında olduğunuz için çok şanslıydım."

Aguirrez düşünceli bir şekilde başını salladı. "Devriye gemisiyle daha önceki karşılaşmanızı ve sahile doğru dönüşünüzü seyrettik. Daha sonra oraya geldik, yok olmuştunuz. Ondan kısa bir süre sonra da toptan fırlatılmış bir adam gibi mağaradan dışarı fırladınız." Ellerini birbirine çarptı. "Bum! Tekneniz parçalara ayrıldı, siz de suyun içindeydiniz."

"Özetle böyle," dedi Austin belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Aguirrez, Austin'e kısa, kalın bir sigara sundu, ama o reddetti. Adam zehirli atık sahası gibi kokan koyu renk puroyu yaktı. "Peki dostum," dedi dumanı burun deliklerinden çıkararak. "Mağaralara girdiniz mi?"

"Mağaralar mı?" dedi Austin bilmiyormuş gibi yaparak.

"Tanrı aşkına, be adam, ben bunun için buradayım, mağaraları bulmak için. Tanrı'nın belası bu yerde ne işim olduğunu merak etmişsinizdir elbet."

"Böyle bir soru aklımdan geçti."

"O zaman açıklamama izin verin. İşlerim çok iyi."

"Durumu basitleştiriyorsunuz. Çok şanslısınız. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Zenginliğim istediğim her şeyi yapacak aracı ve zamanı veriyor bana. Bazı adamlar varlıklarını güzel kadınlar için harcamayı seçerler. Bense amatör arkeolog olmayı tercih ettim."

"İkisi de hırslı hobiler."

"Güzel kadınların arkadaşlığından hâlâ hoşlanıyorum, özellikle de zekiyseler. Ama benim için geçmiş bir hobiden fazla anlam taşıyor." Oturduğu yerden fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Bu benim tutkum.

Daha önce söylediğiniz gibi Basklılar büyük deniz adamlarıydı. Kolomb'dan onlarca yıl önce Kuzey Amerika'da morina ve balina alanlarına giden yolun öncülüğünü yaptılar. Ve atalarımdan biri, Diego Aguirrez bu işten para kazandı."

"Torununun mirasına böyle sahip çıktığını görmek ona gurur verirdi."

"Çok naziksiniz, Bay Austin. Çok cesur ve ilkeleri olan bir adamdı ve bu nitelikleri İspanyol Engizisyonu'yla başının derde girmesine neden oldu. En acımasız Engizisyon üyelerinden birini öfkelendirdi."

"O zaman idam edildi, öyle mi?"

Aguirrez gülümsedi. "O aynı zamanda çok becerikliydi. Diego karısını ve çocuklarını emin bir yere gönderdi. Ben onun büyük oğlunun soyundan geliyorum. Aile geleneği onun gemilerinden biriyle kaçtığını söylüyor, ama kaderi bilinmiyor."

"Deniz çözülmemiş sırlarla doludur."

Aguirrez başıyla onayladı. "Yine de, Engizisyon'un ulaşamayacağı bir yere gitme niyetinde olduğuna dair umut verici ipuçları bıraktı.

Basklıların geleneksel Kuzey Amerika rotası burada, Faroe'ya uğramayı da içeriyor. Bu yüzden ben de bu bağlantıyı araştırmaya başladım. Skaalshavn adının kökenini biliyor musunuz?"

"'Kafatası Limanı' olduğu söylendi bana."

Aguirrez gülümseyerek kalktı, büfeden süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir kutu çıkardı. Kapağını açıp içindeki kafatasını çıkardı, Hamlet gibi elinde tuttu. "Bu mağaralardan birinden geldi. Uzmanlara gösterdim. Kesin Bask karakterlerine sahip." Kafatasını büyük olasılıkla onu şok etmek için bir top gibi Austin'e fırlattı.

Austin kafatasını dikkatle yakalayıp dünya küresini inceleyen bir coğrafyacı

gibi çevirdi. "Belki atanız Diego'dur bu." Kafatasını ona geri fırlattı.

"Ben de aynı şeyi merak ettim ve DNA yaptırdım. Bu beyefendinin ve benim akraba olmadığımızı üzülerek söyleyebilirim." Kafatasını kutuya koyarak masada tekrar Austin'e katıldı. "Buraya ikinci gelişim. İlk seferinde mağaralara karadan girilebileceğini umuyordum. Liman ve mağara alanının bir balık çiftliği tarafından kullanılmak üzere satın alınmış olmasına çok üzüldüm. Çiftlik yapılırken yıkım işinde çalışanb ir adamı buldum. Bölge sahiplerinin depo alanı açmak için kayaları havaya uçurduklarında mağaradan geçtiklerini söyledi. Mal sahiplerinden arkeolojik keşifler yapmama izin vermelerini istedim, ama reddettiler. Aklıma gelen her yolu denedim, ama benim bağlantılarıma rağmen Oceanus ikna olmadı. Bu yüzden bir kez daha bakmak için yeniden geldim."

"Çok ısrarcısınız."

"Bu bir araştırma haline geldi. Bu yüzden sizin maceranızla ilgileniyorum. Doğal kemerin mağaralara girişi sağlayacağını düşünüyordum, ama etrafındaki su bizim teknelerimiz için çok tehlikeli. Görünüşe göre siz içeri girmenin bir yolunu bulmuşsunuz."

"Aptal şansı," dedi Austin kısaca.

Aguirrez güldü. "Ben şanstan daha fazlasının olduğunu düşünüyorum. Lütfen bana gördüklerinizi anlatın. Size rüşvet olarak biraz daha şarap vereceğim."

Parmaklarını şıklattı. Garson yeni bir şişe getirdi, açıp kadehlere doldurdu.

"Rüşvete gerek yok," dedi Austin. "Bunu konukseverliğinizin ve güzel yemeğinizin kısmi geri ödemesi olarak düşünün." Gerilim yaratmanın tadını çıkararak kadehinden bir yudum aldı. "Haklısınız. Mağaralara kemerden giriliyor. Yerliler oraya 'Denizkızı Kapısı' diyor. Mağara ağı çok geniş. Ben yalnızca bir kısmını gördüm."

Austin mağarada kullanılan sanatla ilgili ayrıntılara girerken balık çiftliğine yaptığı ziyaretten hiç söz etmedi. Aguirrez her sözü dikkatle dinliyordu.

"Tarihi on iki bin yıl geriye giden benzeri Cilalı Taş Devri resimleri Bask ülkesinin duvarlarında da bulundu," diye mırıldandı bir ara. "Diğer çizimler mağaraları gelişmiş bir medeniyetin kullandığını gösteriyor."

"Benim edindiğim izlenim de bu yönde. İnanışa göre, İrlandalı keşişler ve Vikingler buraya yerleşmeden önce Faroe'da kimse yaşamıyormuş. Belki tarihçiler yanılıyordu."

"Bu beni hiç şaşırtmazdı. Bilim adamlarının benim halkımın nereden

geldiğine dair hiçbir fikri yok. Dilimiz Avrupa veya Asya dillerinden gelmiyor. Basklılar dünyanın, en büyük RH-negatif kan grubu yüzdesine sahip. Bu da bazılarının bizim direkt olarak Cro-Magnon insanın soyundan geldiğimizi düşünmesine neden oluyor." Yumruğunu hafifçe masaya indirdi. "O mağaralara girmek için her şeyimi verirdim."

"Benim ne kadar sıcak karşılandığımı gördünüz."

"Arı kovanına çomak sokmuş gibisiniz. Siz uyurken devriye botları gelip yatıma çıkmak için izin istedi. Reddettik elbette."

Benim gördüğüm tekne otomatik tüfekli adamlarla doluydu.

"Adamlarımın sayısının ve silahlarının daha fazla olduğunu görünce hızla ayrıldılar."

"Helikopterleri de vardı. Roketlerle silahlanmıştı."

"Oh, evet o," dedi can sıkıcı bir sivrisinekten söz ediyormuş gibi. "Adamlarımın yerden havaya füzeleri göstermelerini sağladım, helikopter bizi rahatsız etmeyi bıraktı."

Füzeler ve otomatik silahlar. Navarra bir silah gemisi gibiydi.

Aguirrez, Austin'in aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Zengin adamlar fidyecilerin hedefi olabilirler. Navarra korsanlar için kolay bir hedef olurdu, bu yüzden tamamen savunmasız olmasını istemedim. Zorunluluk yüzünden etrafımı sadık ve silahlı adamlarla çevirdim."

"Sizce Oceanus insanların işleriyle ilgilenmesinden neden bu kadar rahatsız oluyor?" diye sordu Austin. "Sonuçta bir balık çiftliğinden söz ediyoruz, elmas madeninden değil."

"Ben de kendime aynı soruyu sordum," dedi Aguirrez omuz silkerek.

Daha önce Austin'i gözleyen adam yemek salonuna girdi. Aguirrez'e plastik bir çanta verip kulağına bir şeyler söyledi.

Aguirrez başıyla onaylayıp Austin'e, "Mağaralara ziyaretiniz konusunda bu kadar açık konuştuğunuz için çok teşekkür ederim, Bay Austin," dedi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Beni köye bırakmanız hiç fena olmazdı."

"Tamam. Adamım kayaları geçtiğimizi ve birkaç dakika içinde demir atacağımızı söyledi." Çantayı uzattı. "Giysileriniz ve özel eşyalarınız kuruyordu."

Austin üzerini değişmesi için kamarasına götürüldü. Çantada içinde fotoğraflı NUMA kimliğinin bulunduğu cüzdanı da vardı. Aguirrez serinkanlı bir adamdı. Austin'in deniz kurtarmada çalıştığına dair hikâyesinin tamamen uydurma olduğunu biliyor olmalıydı, ama bunu hiç göstermemişti. Çantanın içinde ev sahibinin adının ve telefon numarasının bulunduğu bir kartviziti de vardı. Austin kartı cüzdanına soktu.

"Konukseverliğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Austin ev sahibiyle tokalaşarak. "Yiyip kaçarak kabalık etmiyorum umarım."

"Kesinlikle hayır," dedi Aguirrez gizemli bir gülümsemeyle. "Yollarımızın tekrar kesişmesine hiç şaşırmam."

"Garip şeyler her zaman olur," dedi Austin sırıtarak.

Dakikalar sonra Austin sessiz limana doğru ilerleyen bir teknenin içindeydi.

14

Sahil boyunca yatı izleyen, Skaalshavn Limanı'nın bin metre yukarısındaki Bell 206 Jet Ranger helikopteri havada asılı durup Wescam yüksek çözünürlüklü kamerasını kıyıya doğru gitmekte olan motorlu tekneye odakladı. Pilot koltuğundaki adam video ekranına bakıp tek başına bir adamın tekneden inişini seyretti.

Helikopter pilotu, çıkık elmacık kemiklerinde dikey dövmeler olan üçgen suratlı bir adamdı. Kömür karası saçları alnının üstünde kesilmişti. Sıradan bir gözlemcinin bu adamı kuzey tundrasının yerlisi olarak görmesine neden olabilecek özelliklerdi bunlar. Ama normalde Eskimolarla bağdaştırılan yüz hatları çarpıtılmıştı. Hoş bir gülümsemenin yerinde acımasız, pis bir sırıtma vardı. Masum, keyifli bir ruh haliyle parlaması gereken gözler kara elmaslar kadar sertti.

Kahverengimsi kırmızı cildi, sanki içindeki yozlaşma bütün deliklerinden dışarı çıkıyormuş gibi çiçekbozuğuydu. Kırık burnunun üstüne aceleyle yapıştırılan bant korkunç imajını güçlendiriyordu.

"Hedef görüş alanımız içinde," dedi burnundan homurdanarak. Kökeni kuzey kutup bölgelerine dayanan antik bir dil kullanıyordu.

Kokpitin altındaki bölmeye monte edilmiş kameranın elektronik sinyali mikrodalgalara dönüştürülüyor ve anında dünyanın öteki ucundaki karanlık bir odaya aktarılıyordu. Bu karanlık odadaki soluk gri gözler helikopterle aynı resmi izliyordu.

"Adamı oldukça açık bir şekilde görebiliyorum," dedi gri gözlü adam. İpeksi sesi alçak ve kültürlüydü, ama bir çıngıraklı yılanın tehlikesine sahipti. "Güvenliğimizi bu kadar kolay ihlal eden bu adam kim?"

"Adı Kurt Austin."

Bir duraklama oldu. "Danimarkalı denizcileri batık gemiden kurtaranla aynı Austin mi?"

"Evet, yüce Toonook. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda deniz mühendisi olarak çalışıyor."

"Emin misin? Yalnızca bir mühendis tesislerimize girecek kadar cesur veya becerikli olamaz. Hem NUMA neden bizim operasyonumuzla ilgilensin ki?"

“Bilmiyorum, ama gözcülerimiz kimliğini kesin olarak belirledi.”

“Ya onu alıp adamlarımızı kovan yat? O da mı NUMA aracı?”

"Bildiğimiz kadarıyla İspanyol bandıralı özel bir yat. Madrid'deki kaynaklarımızdan sahibini araştırıyoruz."

"Bunun hızla yapılmasını sağla. Tesisteki en büyük tahribat raporu ne diyor?"

"Bir nöbetçi öldü. Boruları onarabildik ve esas numuneleri kurtarmayı başardık."

"Nöbetçi dikkatsizliği yüzünden ölmeyi hak etti. Numunelerin derhal Kanada'ya nakledilmelerini istiyorum. Deneylerimiz tehlikeye atılamayacak kadar önemli."

"Evet, yüce Toonook."

"Bir aptal bile neler olduğunu görebilir. Bay Austin bir şekilde Oceanus ve o kadar uygun bir şekilde ayarladığımız çarpışma arasında bir bağ kurmuş."

"Bu olanaksız..."

"Kanıt gözlerinin önünde, Umealiq. Benimle tartışma. Şu anda içinde bulunduğumuz durumla baş etmen gerek! "

Pilot kontrollere sıkıca yapıştı, helikopterle bir kartal gibi pike yapmaya hazırdı. Acımasız gözleriyle ekrandan aşağıdaki adamın iskeleden park edilmiş arabaya doğru gidişini izledi. Birkaç saniye içinde roket fırlatabilir veya hedefi taramalı tüfek ateşiyle lime lime eder ve bu can sıkıcı adamı ortadan kaldırabilirdi. İnce dudakları zalimce bir gülümsemeyle büküldü.

"Hâlâ görüş alanımız içindeyken Austin'i öldürmeli miyiz?"

"Değerli burnunun intikamını almak için yanıp tutuştuğunu hissediyorum, doğru mu?" Ses alaycıydı. Yanıt beklemeden, "Başıma açtığı onca dertten sonra onu ben öldürmeliyim," dedi. "Danimarkalı denizcilerin ölmesine izin verseydi dünyanın nefreti DN'ne dönecek ve basının dikkati Oceanus'tan uzaklaşacaktı."

"Hemen halledebilirim..."

"Hayır! Sabırsız olma. Ölümüne gerekenden fazla dikkat çekmemeliyiz."

"Boş bir kulübede kalıyor. Mükemmel bir yer olabilir. Cesedini tepeden aşağıya atarız."

"O zaman hallet. Ama bir kaza gibi göster. Austin bulduklarını dünyaya açıklayamamalı. Planlarımız kritik bir aşamada."

"Üsse dönüp adamları organize edeceğim. Austin'in can çekişerek ölmesini, canı bedeninden çıkıp giderken büyük bir korku ve acı yaşamasını sağlaya..."

"Hayır. Bu işi bir başkasına yaptır. Senin için başka planlarım var. Numunelerin güvenle vardığından emin olmak için derhal Kanada'ya gitmelisin. Sonra Washington'a gidip yasa tasarımıza karşı çıkan senatörü ortadan kaldıracaksın. Sen ve adamların için bir kılıf hazırladım."

Pilot öfkeli bir özlemle monitöre bakıp hassas bir yumru halindeki burnuna dokundu. "Nasıl isterseniz," dedi isteksizce.

Elleri yükseklik kontrollerinde dolaştı ve bir süre sonra eski liman yönüne doğru hızla atıldı.

Ani bir sona ne kadar yaklaştığının farkında olmayan Austin Profesör Jorgensen'in Volvo'suna oturup bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşündü. Kulübenin uzak bir köşede olmasından dolayı tedirgindi. Kasabanın sıcak ışıklarına baktı, sonra bez çantasını alıp arabadan indi. Tek bir kişiye bile rastlamadan köye girdi, kilisenin arkasındaki eve gitti.

Pia kapıda onu görünce sevinçle içeri davet etti. Günün yorgunluğu yüzünden okunuyor olmalıydı. Işığa girdiği anda Pia'nın gülümsemesi yok oldu. "İyi misin?" diye sordu sesinde endişeyle.

"Bir kadeh akavit'in halledemeyeceği bir şey değil."

Austin'i mutfağa yönlendirip uzun bir kadeh akavit doldurup içmesini seyretti. "Eee?" dedi sonunda. "Çok balık yakaladın mı?"

"Hayır, ama Denizkızı Kapısı'nı ziyarete gittim."

Pia boğulurcasına gülerek ellerini çırptı ve birkaç parmak daha likör koydu. "Biliyordum!" dedi sesinde heyecanla. "Peki mağaralar babamın anlattığı kadar harika mıydı?"

Austin durgun akıntıda Denizkızı Kapısı'ndan girişini ve mağara ağındaki yolculuğunu anlatırken bir çocuk gibi dinledi. Orada daha fazla kalacağını, ama silahlı adamların kendisini kovaladığını söyledi. Faroe dilinde etkileyici bir küfür savuran Pia, "O kulübeye bu gece gidemezsin," dedi. "Gunnar artık o insanlar için çalışmadığını söylüyor, ama bence çalışıyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Arabayı balık iskelesinde bıraktım. Belki de kasabadan ayrılmalıyım."

"Tanrım, hayır! Yoldan çıkıp denize uçarsın. Hayır, bu gece burada kalıp yarın

erkenden gidersin."

"Bir beyefendinin geceyi evinde geçirmesini istediğinden emin misin? İnsanlar dedikodu yapar," dedi Austin kocaman bir gülümsemeyle.

Gözleri çocuksu bir yaramazlıkla parlayan Pia, "Umarım," dedi.

Şafaktan kısa bir süre sonra Austin uyanıp kanepeden kalktı. Pia, onun kıpırdandığını duyunca kahvaltı hazırlamak için kalkmıştı. Kocaman patatesli omlet, tütsülenmiş balık ve hamur işi yapmıştı. Sonra ona soğuk jambon, peynir ve elmadan oluşan öğle yemeği paketi hazırladı ve geri geleceğine dair söz aldıktan sonra gönderdi.

Nemli sabahta iskeleye doğru giderken kasaba canlanmaya başlamıştı. Arabasının kapısını açarken işe giden birkaç balıkçı kamyonetlerinin camından ona el salladılar. O da karşılık vermek için elini kaldırınca anahtarları düştü. Anahtarları almak için eğilince burun deliklerine kimyasal koku doldu ve yumuşak lap lap sesini duydu. Dizlerinin üstüne çöküp arabanın altına baktı, koku orada daha da güçlüydü. Fren balatalarının temiz bir şekilde kesildiği yerde sıvı damlıyordu. Austin kendi kendine yavaşça homurdandı, sonra balıkçı iskelesine gidip etrafta iyi bir tamirci olup olmadığını sordu. Liman sorumlusu arayacağını söyledi ve kısa süre sonra ince uzun, orta yaşlı bir adam geldi.

Tamirci hasarı inceledikten sonra Austin'e bir parça hortum uzattı. "Birisi senden hoşlanmıyormuş."

"Kaza olma ihtimali yok mu?"

Fazla konuşmaktan hoşlanmayan Faroeli kasabadan ayrılan yolun bir uçurumun yanından geçtiği noktayı işaret edip başını salladı. "İlk virajda kuşlarla birlikte uçuyor olurdun. Ama tamir etmek sorun değil."

Tamirci frenleri çabucak tamir etti. Austin ona borcunu ödemek isteyince, adam parayı geri çevirdi. "Önemli değil, sen Pia'nın dostusun."

"Bunu yapan insanlar Pia'da olduğumu biliyor olabilirler. Acaba polisle konuşmalı mıyım?"

"Burada öyle bir şey yoktur. Merak etmeyin, bütün kasaba ona dikkat edecektir."

Austin, ona teşekkür edip birkaç dakika sonra kasabadan çıktı. Dikiz aynasından denizin üstünde yükselen kayalara bakarken Skaalshavn'da kaldığı kısa süre içinde meydana gelen olayları zihninden şöyle bir geçirmeye başladı. Kasabayı kafasında yanıttan çok soruyla terk ediyordu. İşe iyi yanından bak,

dedi kendi kendine sırıtarak. Harika arkadaşlar edinmişti.

15

Paul Trout, Neal'ın ahşap gövdeli trol teknesine binerken uzman gözüyle değerlendirdi tekneyi. Bulduğu şey onu şaşırtmıştı. Neal sevimli bir işbirlikçi ve sarhoştu, ama teknesiyle gurur duyan pratik bir balıkçıydı. Teknesine gösterdiği şefkatli ilgi her yerde göze çarpıyordu. Ahşap işleri taze boyayla parlıyordu. Güverte fırçalanarak yağ lekelerinden arındırılmıştı. Paslanma kontrol altına alınmıştı. Dümen köşkü en modern balık bulma ve seyrüsefer donanımına sahipti.

Trout Neal'a teknesinin durumuyla ilgili iltifatta bulununca balıkçı, ilk çocuğunun tıpatıp kendisine benzediği söylenen bir baba gibi güldü. Kısa süre içinde birbirlerine deniz hikâyelerini anlatmaya başladılar. Bir ara Neal duyamayacağı bir yerdeyken Gamay tek kaşını kaldırarak, "Sen ve Mike iyi geçiniyor gibisiniz," dedi. "Sanırım yakında birbirinize yemek tarifi de verirsiniz."

"İlginç bir adam. Teknesine bir bak. Şimdiye kadar bindiğim her şeyden daha iyi durumda."

"Bunu duyduğuma sevindim. NUMA artık Tiffany'nin bir parçasının sahibi."

Trol teknesini kurtarmak için ödedikleri ücret yedi yüz elli dolardan çok bin dolara yakındı. Ödemesini yine Gamay'ın yaptığı yakıt ikmalinden sonra Neal tekneyi açık denizlere doğru sürdü.

"Balık avlama alanı çok uzak değil," diye bağırdı Neal motorun gürültüsünü bastırmak için. "Yedi mil kadar var. On kulaç. Dip bir bebek poposu kadar pürüzsüzdür. Trol avı için en üstün nitelikte. Az sonra orada oluruz."

Bir süre sonra Neal GPS pozisyonunu kontrol etti, motoru boşa alıp ağı indirdi. Deniz dibinde sürüklemek için tasarlanmış çevresi elli metre uzunluğunda konik ağ torbasıydı bu.

Tekne iki tur yaptı ve bol bol yosundan başka bir şey yakalayamadılar.

"Bu çok garip," dedi Trout, morina ucunu araştırarak. Ağın sonunda toplanan balıkların yoğunlaştığı dar keseydi bu. "Kötü avı anlayabilirim, ama hiçbir şey yakalayamamak çok garip. Çöp balığı bile yok. Ağ tamamen boş."

Neal'ın yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Boş kalmış olmasını dileyebilirsin."

Ağ tekrar indirildi, dipte sürüklendikten sonra yavaşça tekneye çekildi. Bu kez bir şey deli gibi çırpınıyordu ağın içinde. Büyük bir balık kendini kurtarmak için çılgınca kendini oradan oraya atarken ağın gözenekleri arasından gümüşi-beyaz pullar görülebiliyordu. Neal ağdakileri güverteye dökmeye hazırlanırken, "Geri çekilin dostlar, canlı bir tane yakaladık!" dedi.

İri balık tok bir sesle güverteye düştü. Ağdan kurtulunca hareketleri daha çılgınca olmaya başladı. Uzun gövdesini eğip büküyor, yuvarlak gözleri balıksı olmayan bir kötülükle bakıyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Yaratık güverteye inşa edilmiş olan büyük bir kutu şeklindeki balık ambarına çarptı. Darbe onu yavaşlatmaktan çok çıldırtmışa benziyordu. Daha şiddetle kasılmaya ve kaygan güvertede kaymaya başladı.

"Vay canına!" diye bağırdı Neal, ısıran çenelerin yolundan kaçarken. Kancalı sırığı balığın kafasına yaklaştırdı. Balık bir hamleyle sırığı ısırarak ikiye ayırdı.

Paul ve Gamay yüksek ağ yığınlarının güvenliği içinde büyülenmiş gibi seyrediyordu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük somon!" dedi Paul. Balık yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı.

"Bu delilik," dedi Gamay. "Somonlar yakalandıklarında böyle hareket etmezler. Dişleri zayıftır ve böyle bir şey yapmayı denerlerse kırılır."

"Bunu şu lanet olası balığa söyle," dedi Neal sırığın çentikli ucunu göstererek. Onu bir kenara fırlatıp bir tırmık aldı. Balığı solungaçlarından yakalayarak yere bastırdı. Balık mücadele etmeye devam ediyordu. Neal eski bir beysbol sopası bulup kafasına indirdi. Balık bir saniye için sersemleyip tekrar çırpınmaya başladı, ama bu kez hareketleri daha ağırdı.

"Bazen hareketsiz kalmaları için birkaç kez yere çarpmanız gerekiyor," diye açıkladı Neal.

Büyük bir dikkatle hareket ederek kuyruğuna bir düğüm atmayı becerdi. Sonra ipi yukarıda asılı duran palangaya taktı, tırmığı çekip balığı kaldırdı, ağzından uzak durmaya çalışarak üstü açık balık ambarının üstüne getirdi. Balık ambarın tam üstüne geldiğinde bir fileto bıçağı çıkararak ipi kesti. Balık ambara düştükten sonra yanlara çarparken çıkardığı sesler hâlâ duyuluyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en gaddar balıktı," dedi Paul başını hayretle iki yana sallayarak. "Somondan çok barakuda gibi davranıyordu."

"Atlantik somonu gibi görünüyordu, ama ne olduğundan emin değilim. Ya o garip pullar neydi? Neredeyse albino gibiydi." Gamay balık ambarının loş boşluğuna baktı. "Şunu dinleyin! Normal bir balık olamayacak kadar büyük ve

saldırgan. Sanki başkalaşım geçirmiş bir yaratık." Neal'a döndü. "Bu şeyleri yakalamaya ilk ne zaman başladın?"

Neal puro izmaritini dişlerinin arasından çıkarıp denize tükürdü. "İlk olarak yaklaşık altı ay önce tekneler ağlarında bunları getirmeye başladılar. Arkadaşlar ona "şeytan balık" demeye başladı. Ağları parçaladılar, ama büyük oldukları için parçalayıp pazara gönderiyorduk. Galiba eti iyiydi, çünkü kimse ölmedi," dedi sırıtarak. "Kısa süre sonra bir tek bunları yakalamaya başladık. Küçük balıklar yok oldu gitti." Purosuyla balık ambarını işaret etti. "Nedeni bunlar."

"Herhangi bir uzmanla görüşüp onlara yakaladıklarınızı anlattınız mı?"

"Oh evet. Bilim adamlarıyla bağlantı kurduk. Ama kimseyi göndermediler."

"Neden?"

"Kadro eksikliğinden olduğunu söylediler. Galiba duruma onların gözüyle bakmak lazım. Siz deniz biyoloğusunuz. Birisi arayıp bir şeytan balığının küçük balıkları yediğini söylese laboratuvarınızdan çıkar mıydınız?"

"Evet, o dakika burada olurdum."

"Siz ötekilerden farklısınız. Onlar bakmak için bu bebeklerden birini göndermemizi istediler."

"Neden göndermediniz?"

"Yapacaktık, ama Charlie Marstons'a olanlardan sonra balıkçılar korkup boş verdiler."

"Charlie Marstons kim?"

"Charlie yaşlı kurtlardandı. Bacakları yüzünden hareket etmesi zorlaştıktan yıllar sonra bile bu sularda balık avlamaya devam etti. İnatçı yaşlı enayinin tekiydi ve yalnız çıkmayı severdi. Onu -ya da ondan geri kalanları- buradan birkaç mil uzakta buldular. Görünüşe göre bu iri balıklardan birkaç tane yakalamış ve onlara çok yaklaşmıştı. Belki de sakat bacağı yüzünden yakalandı, bilmiyorum. Geriye gömülecek fazla bir şey kalmamıştı.

"Balıkların onu öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Başka açıklaması yok. Çocuklar o zaman buradan uzaklaşmaya başladılar. Teknem olsaydı ben de onlarla giderdim. Ne garip," dedi sırıtarak. "Bu bebeklerden biri benim buradan gidiş biletim oldu."

Gamay şimdiden ileriyi düşünüyordu. "Analiz için laboratuvara götürmek istiyorum onu."

"Bana uyar," dedi Neal. "Güvenli olur olmaz kutuya koyarız."

Tiffany'yi karaya doğru çevirdi. Limana varana dek balık neredeyse ölmüştü, ama bir süre daha güvertede bırakılmasına yetecek birkaç spazm daha geçirdi. Neal geceyi geçirmeleri için bir pansiyon önerdi. Gamay, ona yüz dolar ödül verdi ve ertesi gün buluşmak için anlaştılar.

Viktorya tarzı bir yapı olan pansiyondaki orta yaşlı hoş bir çift onları sıcak bir şekilde karşıladı. Karşılanmalarındaki coşkuyu gören Paul ve Gamay, B ve B'nin fazla iş yapmadığını tahmin ettiler. Oda ucuz ve temizdi, çift ayrıca onlar için nefis bir akşam yemeği hazırladı. İyi bir uyku çektikten sonra sabah mükellef bir kahvaltı yaptılar. Ardından balığı almak için Neal'ı bulmaya gittiler.

İskele boştu. Daha da endişe verici olan ne Neal'dan, ne de Tiffany'den bir iz yoktu. Tamirin yapıldığı tersaneye gittiler, ama bir gün önce ödeme yaptığından beri kendisini görmemişlerdi. Birkaç adam su kıyısında boş boş dolaşıyordu, çünkü yapacak daha iyi bir işleri yoktu. O sabah Neal'ı kimse görmemişti. Bir gün önce tanıştıkları barmen, restoranı açmaya giderken yanlarından geçiyordu. Neal'ın nerede olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını sordular.

"Şu sıralarda akşamdan kalan baş ağrısından kurtulmaya çalışıyordur herhalde," dedi barmen. "Dün gece yüz papelle geldi. Çoğunu kendisi ve gedikli müşteriler için içki alarak harcadı. Giderken iyice sarhoştu. Daha önce de sarhoş olduğundan onun için endişelenmedim. Neal sarhoşken bile bazı ayıklardan daha iyi yön bulur. On bir civarında gitti, sonra bir daha görmedim. Teknesinde yaşıyor, hatta tersane el koyduğu zaman bile öyleydi."

"Tiffany'nin nerede olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu Paul. Barmen limanı tarayıp alçak sesle küfretti.

"Kahrolası salak, tekne idare edecek durumda değildi."

Paul'ün analitik kulağı tutarsızlıkları dinliyordu.

"Barda olan bir başkası onun nerede olduğunu bilir mi?"

"Yok, onlar daha sarhoştu. İçmeyen tek kişi Fred Grogan'dı ve o da Mike'dan önce gitti."

"Grogan kim?"

"Bilmek istemeyeceğiniz biri," dedi barmen küçümser bir havayla. "Eski tesisin yanında ormanda yaşar. Yeni sahipleri orayı satın aldığında yerinde bıraktıkları tek yerli o. Bu çok şaşırtıcı, çünkü Fred sağlam pabuç değildir. Kimseyle görüşmez. Bazen tesisin etrafında gördüğünüz o SUV'lardan biriyle

kasabaya girer."

Barmen duraklayarak ellerini gözlerine siper ederek suya doğru baktı. Küçük bir tekne limana girmiş hızla iskeleye yaklaşıyordu. "Gizzy geliyor. Deniz fenerinin bekçisidir. Acelesi var gibi."

Dıştan takmalı motorlu hafif kayık rıhtıma yanaştı, beyaz sakallı bir adam halatını kıyıya attı. Çok heyecanlı olduğu belliydi.

Kayıktan inmeyi bile beklemeden anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sakin ol, Fitzy," dedi barmen. "Dediklerinin tek kelimesini bile anlamadım."

Sakallı adam soluklarını düzenledikten sonra, "Dün gece büyük bir patlama duydum. Pencereler sarsıldı. Çok alçaktan geçen bir jet olabileceğini düşündüm. Bu sabah bakmak için dışarı çıktım. Her yerde tahta parçaları vardı. Şuna bakın." Brandayı kaldırıp kenarları çentikli bir kontrplak parçasını kaldırdı. Tif harfleri açıkça görülüyordu.

Barmenin dudakları gerildi. Barına gidip polis çağırdı. Kanun adamlarının gelmesini beklerken birkaç yere daha telefon açtı. Kamyonetler gelmeye başladı ve rengârenk araştırma tekneleri organize oldu. Polis şefi geldiğinde filo Fitzy önderliğinde aramaya başlamıştı bile. Şef barmenle konuşup hikâyesini dinledi. O zamana kadar bazı tekneler geri dönmeye başlamıştı. Neal'ın teknesinin daha iyi tanımlanmasına yarayacak başka tahta parçaları bulmuşlardı, ama Neal'dan bir iz yoktu.

Şerif sahil korumayı aradı, bir helikopter göndereceklerini söylediler. Ama ortak kanıya göre Neal sarhoş olmuş ve bir eğlence gezisine çıkmaya karar vermiş, sonra da burundaki bir kayaya çarpıp batmıştı. Troutlar bu açıklama konusunda bir yorumda bulunmadılar, ama pansiyona geri dönerken konuşmaları daha kötü olasılıklar üzerine yoğunlaşmıştı.

Gamay düşüncesini açıkça ortaya koydu. "Bence Mike öldürüldü."

"Ahşabın kenarındaki kararmış yanık izlerini tek gören ben değilim galiba. Bence teknesi ateşe verildi veya havaya uçuruldu. Neal'ın tuttuğu balık konusunda övünmesi öldürülmesine neden olmuş olabilir."

"Her şeyin nedeni bu mu yani?" dedi Gamay gözleri öfkeden parlayarak. "Neal bir balık yüzünden mi öldürüldü?"

"Olabilir."

Gamay başını iki yana salladı. "Zavallı adam. Bir şekilde bu işte sorumlu

olduğumuzu düşünmeden edemiyorum..."

"Tek sorumlu onu öldürenler."

"Oceanus'un bu işle ilgisi olduğuna bahse girerim."

"Eğer haklıysan şimdi bizim peşimize düşebilirler."

O zaman eşyalarımızı toplayıp buradan gitmeyi öneriyorum.

Paul kiralık arabayı pansiyonun önüne çekti, faturayı ödeyip eşyalarını aldılar. Pansiyon sahipleri onların gittiğine gerçekten üzülüp arabaya kadar geldiler. Onların gidiyor olmalarının ne kadar üzücü olduğunu söyleyince Gamay, Paul'ün kolunu çekiştirerek onu sürücü koltuğuna götürdü. Arabaya binip çifte el salladılar.

"Veda partimizi böldüğüm için özür dilerim. Ama biz konuşurken siyah bir Tahoe'nun geçtiğini gördüm."

"Kurtlar toplanıyor gibi," dedi Paul. Kasabadan çıkacakları yola girip dikiz aynasından geriye baktı. "Peşimizde kimse yok."

Birkaç araç dışında trafikte kimse yoktu ve kasaba sınırlarından çıktıklarında da yol tamamen boşalıyordu. İki şeritli yol sık çam ormanının arasından kıvrılarak geçiyor, yavaş yavaş deniz seviyesinin yukarısına yükseliyordu. Yolun bir kenarında orman, diğerinde yüzlerce metrelik uçurum vardı.

Köyden iki mil kadar uzaklaşmışlardı ki Gamay arkalarına bakıp, "A... a," dedi.

Paul dikiz aynasına bakınca üzerlerine gelen siyah Tahoe'yu gördü. "Yan yollardan birinde geçmemizi bekliyor olmalılar."

Gamay emniyet kemerini sıkıştırdı. "Tamam o zaman, onlara neler yapabileceğini göster."

Paul, ona inanamaz gözlerle baktı. "Büyük olasılıkla arkamızdaki o canavarın yarısı büyüklükte ve ağırlıkta olan altı silindirli bir aile arabası kullandığımızın farkındasındır umarım."

"Kahretsin, Paul, bu kadar analitik olmak zorunda mısın? Sen çılgın bir Massachusetts sürücüsüsün. Yalnızca gazı kökle yeter."

Trout gözlerini yuvalarında döndürdü. "Tamam bayan."

Gaz pedalına iyice yüklendi. Araba saatte seksen mile ulaştı. Tahoe onların hızına kolayca ayak uydurarak takibe devam ediyordu. Paul motordan saat bir on

mil daha koparmayı başardı, ama SUV gitgide yaklaşıyordu.

Yol sahildeki tepelerin sınırlarına uygun biçimde bir dizi viraj halinde ilerliyordu. Kiralık araba spor araba değildi, ama keskin virajlarda yolu, iyice yana yatan büyük SUV'dan daha iyi tutuyordu. Trout yoldan çıkmamak için frene basmak zorunda kalıyordu, ama SUV'un manevra kabiliyeti daha da kötüydü.

Kıvrımlı yolda yavaşlayan SUV üstünlüğünü kaybediyordu. Trout heyecanını frenlemeye çalışıyordu. Gözleri yola yapışmış, elleri direksiyonu sıkıca tutuyordu. Arabayı kontrolü kaybedip aşağıya uçacağı hızın hemen altında tutmaya çalışıyordu. Tek bir aksamanın yoldaki kum birikintisi, yola düşmüş bir kaya veya yanlış kararikisinin de korkunç bir kazada ölmesine neden olacağını biliyordu.

Gamay takipçilerinin her hareketini kontrol ediyor ve sürekli yorum yapıyordu. Her yön değişimiyle arabaların tekerlekleri ötüyordu. Trout arabayı dengede tutmaya çalışıyordu. Saatte altmış ve yetmiş mil yapıyor, yoldaki uzun, kademeli yamaçtan aşağıya iniyordu. Derken gözleri inanılmaz bir manzarayla karşılaştı.

İleride siyah bir Tahoe siyah dev bir kayanın ardından yola çıkıyordu. Bir saniye için arkalarındaki SUV'un kestirme yoldan gittiğini düşündü.

Derken Gamay bir çığlık attı. "İki tane SUV var. Bizi sıkıştırmaya çalışıyorlar."

Troutların arabasının önündeki araç yolu kapamak için yavaşladı, diğeri de hızla arkalarından geldi. Trout kamyonun etrafından dolaşmaya çalıştı, ama o ne zaman arabanın burnunu diğer şeride yöneltmeye çalışsa SUV önüne geçiyordu. Arkadan çarpmamak için frene dokundu. Arkadaki SUV Troutların tamponuna çarpıp bagaja soktu. Araba savrulmaya başladı.

Paul direksiyonu kontrol etmek için çabalıyor, arabanın dönmesini engellemeye çalışıyordu. Thaoe arabaya tekrar çarptı. Ezilen benzin deposundan yükselen koku arabayı doldurdu. Tahoe bir hamle daha yaptı, ama Gamay bu kez onu fark ederek haykırdı. "Sağa!"

Trout direksiyonu sağa kırınca SUV tamponu yalnızca sıyırdı. Gamay geri çekilen SUV'lara bakıyordu.

"Nedense geri çekiliyorlar."

"Fazla uzun sürmez," dedi Paul.

"O zaman bir şeyler yapsak iyi olur. Kiralık araba şirketi arabanın neden yalnızca yarım metre kaldığını merak edecektir. Kahretsin yine geliyor. Sola!"

Trout direksiyonu kırdı. Araba diğer şeride geçti ve Trout tüylerinin diken diken olmasına neden olan bir şey gördü. Yol sert birş ekilde sağa dönüyordu. Tahoelar onları son dakikaya kadar arada tutacaklardı. Öndeki SUV Paul'ün viraj görmesine engel olacaktı. Sonra virajı almak için yavaşlayacak arkadaki SUV da bilardo topuna vuran bir ıstaka gibi onları uçurumdan aşağıya atacaktı.

Paul, Gamay'a sıkı tutunmasını haykırıp terli elleriyle direksiyona daha sıkı yapıştı. Zihnindeki bütün düşüncelerden kurtulmaya, yalnızca içgüdülerine güvenmeye ve gözlerini dikiz aynasından ayırmamaya çalıştı. Zamanlama çok önemliydi.

Arkadaki kamyon hız kazanmıştı. Trout bir hamle yaptı. SUV arabanın tamponuna birkaç adım yaklaşınca direksiyonu sağa kırdı.

Araba yolun kenarındaki yumuşak, kumluk çıkıntıya çarptı ve meyilli bankette bir yarış arabası gibi ilerlemeye başladı. Çalılara ve küçük ağaçlara çarpıyor, dallar metale sürtünüyordu.

Tahoe solundan hızla geçti, ardından korkunç bir fren gacırtısı ve çarpışma sesi duyuldu. Arkadaki SUV öndekinin tamponuna çarpmış ve tamponları birbirine kilitlenmişti. Öndeki araç yavaşlayıp dönmeye çalışıyordu, ama arkadaki SUV'un ağırlığı dönüşü olanaksız kılıyordu. Birbirlerine kenetlenmişlerdi. İkisi de bir mancınıktan fırlatılan füzeler gibi yardan aşağıya uçtular. İkili ölüm kapanı yüzlerce metre aşağıya düştü.

Trout da kendine ait sorunlar yaşıyordu. Banket yolun sınırlarını izliyordu ve araba düz bir rota izlerken yol kıvrılıyordu. Araba havalanırken Paul kontrolü iyice kaybetti. Santrifüj kuvveti sürücü kapısına yapışık kalmasını sağlıyordu. Araba büyük bir gürültüyle aşağıya indi, tekerleklerin üstüne çöktü. Gamay'a bakmaya çalıştı, ama hava yastıkları açılmıştı ve bütün gördüğü patlayan beyaz plastikti.

Ardından her yer simsiyah oldu.

16

"Törshavn'a hoş geldiniz, Bay Austin," dedi Otel Hania'daki cana yakın resepsiyon görevlisi. "Kuzeydeki balık geziniz iyi geçmiştir umarım."

"Evet, çok teşekkür ederim. Çok garip bazı balıklarla karşılaştım."

Resepsiyon görevlisi Austin'e oda anahtarlarıyla birlikte bir zarf uzattı. "Bugün erken saatlerde geldi."

Austin zarfı açıp otelin antetli kâğıdına güzelce yazılmış mesajı okudu: "Kopenhag'dayım. Palace'da kalıyorum. Yemek teklifin hâlâ geçerli mi? Therri.

Austin, Therri'nin inanılmaz gözlerini ve hoş sesini düşünerek gülümsedi. Loto oynamayı unutmamalıydı. Belki şans rüzgârı kendisinden yana esiyordu. Temiz bir otel kâğıdına yanıtını yazdı: Bu gece Tivoli'de? Kâğıdı katlayıp resepsiyon görevlisine verdi, mesajı göndermesini rica etti.

Bu gece Palace Otel'de bir oda ayırmaya çalışabilir misiniz?

Memnuniyetle, Bay Austin. Çıkış için faturanızı hazırlayayım.

Austin odasına gidip duş aldı, tıraş oldu. Kurulanırken telefon çaldı. Resepsiyon görevlisi Palace'daki odasının hazır olduğunu, havaalanı otelindeki önceki rezervasyonunu da iptal ettiğini bildirdi. Austin çantasını hazırlayıp Profesör Jorgensen'i aradı. Profesör dersteydi, bu yüzden eğer mümkünse gün içinde bir ara kendisini görmek istediği mesajını bıraktı. Kopenhag'a uğrayacağını ve Jorgensen'in Palace Otel'in resepsiyonuna yanıtını bırakmasını söyledi.

Austin resepsiyon görevlisine cömert bir bahşiş bıraktıktan sonra Törshavn'dan Vagar Havaalanı'na helikopterle gidip Atlantic Havayolları uçağıyla Kopenhag'a doğru yola çıktı. Daha sonra bir havaalanı taksisi onu şehrin ana meydanı Radhuspladen'de bıraktı. Hans Christian Andersen'ın heykelinin önünden geçti. Meydana bakan görkemli eski Palace Oteli'nin ağzından su püskürten ejderha fıski-y elerine geldi. Kendisini bekleyen iki mesaj vardı. Biri Therri'dendi: Tivoli iyi! Altıda görüşürüz. Diğer mesaj Profesör Jorgensen'dendi ve bütün öğleden sonra ofisinde olacağını söylüyordu.

Austin çantasını odasına bırakıp yolda olduğunu söylemek için profesörü aradı. Austin otelden çıkarken kot pantolon ve balıkçı yakalı kazağın güzel bir bayanla akşam yemeği için pek uygun olmadığına karar verdi. Oteldeki erkek mağazasına uğrayıp bilgili bir tezgâhtarın yardımıyla istediklerini kolayca aldı.

Tezgâhtar ve terziye verdiği bol bahşiş giysilerinin saat beşte hazır olmasını garantiledi.

Kopenhag Üniversitesi kampusu meydandan taksiyle çok kısa mesafedeydi. Deniz Biyolojisi Laboratuvarı Zooloji Enstitüsü'nün bir parçasıydı. İki katlı tuğla binanın etrafını yeşil bahçeler kuşatmıştı. Profesörün odası tam olarak bir masa, bilgisayar ve iki sandalye alacak büyüklükteydi ve profesör dağınıklık sınırını çoktan aşmıştı. Duvarları haritalar ve çizimler kaplıyordu, her yerde klasörler vardı.

"Dağınıklığı bağışlayın," diye özür diledi. "Esas ofisim Helsingor kampusunda. Burada ders verirken bu küçük odayı kullanıyorum." Austin'e yer açmak için bir sandalyenin üstündeki kâğıtları toparladı.

Dağınıklıktan eli ayağına dolaşarak elindeki kâğıt yığınını masanın üstündeki sarsak bir yığının üstüne koydu. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Kurt," dedi ve dişlerini göstererek güldü. "Güzel şehrimize gelebildiğiniz için sevindim."

Kopenhag'a gelmek her zaman bir zevktir benim için. Ne yazık ki yarın Amerika'ya dönüyorum, bu yüzden bir tek bu gece buradayım.

"Hiç yoktan iyidir," dedi profesör masanın arkasındaki karışıklığın arasına otururken. "Söyleyin, o güzel bayandan bir daha haber aldınız mı? Hani Törshavn'da kahve içtiğiniz şu avukat?"

Therri Weld mi? Aslında bu gece onunla yemek yiyeceğim.

"Şanslı adam! Eminim benden daha eğlenceli bir yemek arkadaşı olacaktır," dedi gülerek. "Eh, Skaalshavn'da eğlendiniz mi?"

"Benim kullanacağım sözcük eğlenmek olmazdı. Skaalshavn sürprizlerle dolu bir yer. Kulübenizi ve teknenizi kullanmama izin verdiğiniz teşekkür ederim."

"Benim için zevkti. İnanılmaz bir yer, öyle değil mi?"

Austin başıyla onayladı. "Skaalshavn'dan söz açılmışken, laboratuvar testleriniz ne sonuç verdi merak ediyorum."

Profesör masasındaki Everest tepesini andıran kâğıtları karıştırdı. Mucizevi bir şekilde aradığı kâğıdı buldu. Yakın gözlüklerini çıkardı. "Benim esas uzmanlık alanımı biliyor musunuz, bilmiyorum. Hipoksinin etkileri üzerinde uzmanlaştım. Oksijen yetersizliğinin ısı değişiminin balık nüfusunu nasıl etkilediğini inceliyorum. Her alanda uzman olduğumu iddia edemem, bu yüzden bulgularımı çeşitli meslektaşlarıma gönderdim. Oceanus tesisi civarından aldığımız düzinelerce su numunesini ve balığı herhangi bir anomali olup

olmadığını görmek için test ettik. Hiçbir şey çıkmadı."

"Ya suda kimyasallar olabileceğine dair ilk teoriniz?"

"Hayır, tam tersine. Oceanus çalışanları filtre sistemlerinin son derece modern olduğunu söylerken abartmıyorlarmış. Su kesinlikle saf. Test ettiğim diğer balık çiftlikleri yemden atık üretiyor. Kısacası Skaalshavn balık stoklarını etkileyecek hiçbir şey bulamadım."

"Bu da balık nüfusunu neyin azalttığı sorusunu ortaya getiriyor."

Jorgensen gözlüğünü alnına kaldırdı. "Dokunmadığımız başka nedenler olabilir. Avcı balıklar, bölgenin niteliğinin bozulması, yem bulmada zorluklar."

"Balık çiftliği olasılığını tamamen bir kenara bıraktınız mı?"

"Hayır, bırakmadım, bu yüzden daha fazla test yapmak için Skaalshavn'a geri dönüyorum."

"Bu bir sorun olabilir," dedi Austin durumu olduğundan önemsiz göstererek. Profesöre balık çiftliğine yaptığı ziyareti, ölümden zor kurtuluşunu kısaca anlattı. "Teknenin bedelini ödemeye hazırım," diye de ekledi.

"Bu konuda endişeleneceğim son şey tekne olurdu. Öldürülebilirdin." Jorgensen hayretler içerisindeydi. "Testleri yaptığım sırada devriye teknelerine rastladım. Ürkütücü görünüyorlardı, ama bana hiç saldırmadılar, herhangi bir tehditte de bulunmadılar."

"Belki benim yüzümden hoşlanmadılar. Ben de onlarınkinden hoşlanmadım."

"Bir film yıldızına benzemediğimin farkındasındır," dedi profesör. "Ama kimse beni öldürmeye çalışmadı."

"Testlerinizin negatif çıkacağını biliyor olmalılar. Bu durumda sizi korkutup kaçırmalarının gereği yoktu. Çalışmalarınızı Gunnar'a anlattınız mı?"

"Evet, saha sonuçlarıyla geri geldiğimde o hep oradaydı ve yaptıklarımla çok ilgileniyor gibi görünüyordu." Profesörün yüzü birden aydınlandı. "Anladım! Onun Oceanus'un muhbiri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama balık çiftliği inşa edildiği sırada Oceanus'ta çalıştığını duydum. Tesis inşa edildikten sonra şirket için çalışmaya devam etmiş olabilir."

Jorgensen kaşlarını çattı. "Bu olaydan polise söz ettiniz mi?"

"Henüz hayır. Teknik olarak bakıldığında özel mülkiyete tecavüz etmiş

görünüyorum."

"Ama sırf meraklı diye birini öldürmeye kalkışmaz insan!"

"Onlarınki aşırı bir tepkiydi. Ancak Faroe polis biriminin konuyu fazla zorlayacağını sanmıyorum. Oceanus bütün olanları inkâr ederdi. Küçük zararsız bir incelemeye böyle tepki vermeleri gizleyecek bir şeyleri olduğunu akla getiriyor. Ben sessizce araştırma yapmayı tercih ederim, ama polis bilse ortalığı karıştırabilir."

"Nasıl istersen. Benim alanım bilim." Alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Tanktaki yaratık senin ödünü patlatmış. Köpekbalığı olamaz mıydı?"

"Bütün bildiğim büyük, aç ve bir hayalet kadar soluk renkli olduğuydu."

"Hayalet balığı. İlginç. Bu konuyu düşünmem lazım. Bu arada Faroe'ya dönüş için hazırlanacağım."

"Gitmek istediğinize emin misiniz? Benim ziyaretimden sonra orası tehlikeli bir hal alabilir."

Bu kez araştırma gemisiyle gideceğim. Gemi sayıca güven sağlamanın yanı sıra bütün araştırma donanımına ulaşmamı sağlayacak. O mağaraları incelemesi için bir arkeolog getirmeyi çok isterdim.

"Bu pek iyi bir fikir değil, profesör, ama kasabada o bölge konusunda yardım edebilecek biri var. Babası mağaralara girmiş, o da bana içeri nasıl gireceğimi söyledi. Adı Pia."

"Rahibin karısı mı?"

"Onunla tanıştınız mı? Çok etkileyici bir kadın."

"Katılıyorum" dedi Jorgensen kendini tutmadan önce. Yanaklarındaki kırmızılık bütün hikâyeyi anlatıyordu. "Onunla birkaç kez köyde karşılaştık. Ondan kaçmak olanaksız. Planlarını değiştirip benimle Skaalshavn'a döner misin?"

Austin başını iki yana salladı. "Teklifiniz için teşekkürler. Ama NUMA'daki görevlerime geri dönmem gerekiyor. Sea Lamprey' le ilgili testleri tamamlaması için Joe'yu bırakıyorum. Lütfen bulgularınızdan beni haberdar edin."

"Elbette." Jorgensen çenesini ellerinin arasına aldı, bakışları uzaklara daldı.

"Bilimsel eğitimim yüzünden kötü şeylerin habercisi fikrini hiç kabul edemem. Onu destekleyecek gerçekler elimde yoksa hiçbir sonuç çıkarmamak üzere eğitildim. Ama burada bir şeyler yanlış, Kurt. Bunu iliklerime kadar

hissedebiliyorum. Çok kötü bir şey."

"Sizin için bir teselli olacaksa aynı şeyi benim de hissettiğimi söyleyebilirim. Elinde silahlarla oradan oraya koşturan adamlardan çok daha fazlası var bu işin içinde." Mavi yeşil gözlerinde sabit bir bakışla öne doğru eğildi. "Skaalshavn'a gittiğinizde bir şey konusunda söz verin bana."

"Elbette oğlum. Ne istersen."

"Kendinize dikkat edin, profesör," dedi Austin, yanlış anlamaya yer bırakmayacak kadar katı bir ifadeyle. "Çok dikkat edin."

17

Kötü bir şey olacakmış hissi Jorgensen'in ofisinden parlak Danimarka güneşine çıktıktan sonra bile Austin'in peşini bırakmadı. Taksiyle otele geri dönerken birkaç kez arka camdan dışarı bakarken yakaladı kendisini. Sonunda vazgeçip arkasına yaslanarak yolculuğun tadını çıkarmaya çalıştı. Eğer tehlike peşindeyse bile onca trafiğin arasında onu göremezdi.

Austin yeni giysilerini almak için mağazaya uğradı. Güzelce bağlanmış paketleri odasına götürüp Therri'yi aradı. Saat 5.30'du. "Odam seninkinin bir kat altında. Yemeğimizi neşe içinde şarkı söyleyerek beklediğini duyabiliyorum."

"O halde dans ettiğimi de duyuyor olmalısın."

"Çekiciliğimin kadınları bu kadar etkilemesi çok şaşırtıcı," dedi Austin. "Lobide buluşuruz. Birbirine tesadüfen rastlayan eski âşıklarmışız gibi yapabilirsin."

"Sen şaşırtıcı bir romantiksin, Bay Austin."

"Bana daha kötü adlar takanlar da oldu. Yakamdaki kırmızı karanfilden tanıyabilirsin beni."

Asansörün kapıları açıldığında Therri sahneye çıkarmış gibi asansörden indi ve Austin dahil civardaki bütün erkeklerin dikkatini çekti. Therri lobiden geçerken Austin gözlerini ondan alamıyordu. Therri'nin kestane rengi saçları, beline ve bacaklarına oturan, ayak bileklerine kadar inen beyaz elbisesinin ince askılarına dokunuyordu.

Sıcak gülümsemesi Therri'nin de eşinin görünüşünü onayladığı anlaşılıyordu. Güvercin grisi, Avrupa tarzı kruvaze ceketi belinde hafifçe daralıp Austin'in omuzlarını askeri üniforma gibi vurguluyordu. Mavi gömleği ve mavi ipek mendili bronz tenine, gri mavi gözlerine ve soluk saçlarına dikkat çekiyordu. Yakasına kırmızı bir karanfil takılmıştı.

Therri'nin uzattığı elini hafifçe öptü. "Ne hoş bir sürpriz," dedi Therri üst sınıf İngiliz aksanıyla. "Seni şeyden beri görmedim..."

"Biarritz. Yoksa Casablanca'mıydı?"

Therri elini alnına koyarak, "Oh, kim bilebilir ki? Zaman içinde bir yer diğeriyle karışıyor, sence de öyle değil mi?" dedi.

Austin kulağına yanaşıp, "Marakeş her zaman bizim olacak," diye fısıldadı.

Kol kola girerek birbirlerini sanki yıllardır tanıyorlarmış gibi dışarı çıktılar. Kalabalık meydanı geçip oyuncakları ve eğlencesiyle tanınan on dokuzuncu yüzyıla ait ünlü eğlence parkı Tivoli'ye doğru yürüdüler. Neon ışıklarıyla parlayan hareketli park tiyatro, müzik ve senfoni müziğinin tadını çıkaran ziyaretçilerle doluydu. Birkaç dakika halk dansları topluluğunu seyrettiler. Therri açık terası olan bir restoranda yemeyi önerdi. Dönme dolaba bakan bir masaya oturdular. Austin mönüyü alıp, "Sen restoranı seçtiğine göre bir sakıncası yoksa ben de yemek seçimini yapacağım," dedi.

"Kesinlikle. Hayatımı smorrebrod sandviçleriyle sürdürüyorum."

Garson gelince Austin aperatif olarak minik fiyord karidesleri ısmarladı. Ana yemek olarak kendisi için flaekesteg, yani lahanayla servis yapılan domuz rostosu, Therri için morbradbof, mantar sosuna yatırılmış domuz filetosu ısmarladı. İçki olarak şarap yerine Carlsberg birası sipariş etti.

Siparişi çok becerikli bir şekilde verdin, dedi Therri hayranlıkla.

"Hile yaptım. Bir NUMA görevi için Kopenhag'a son gelişimde bu restoranda yemiştim."

"Zekice."

Şerefe kadeh kaldırıp soğuk, canlandırıcı biralarını yudumladılar. Karidesler geldi. Therri ilk lokmadan sonra zevkten gözlerini kapadı. "Bu harika. "

"Balık pişirmenin sırrı, lezzet vericinin gizli tadı boğmasına asla izin vermemektir. Bu misket limonu ve taze biberle tatlandırılmış."

"Teşekkür listeme eklenecek bir şey daha."

"Keyifli ruh halin yiyeceğe bağlı olamaz. Becker'la görüşmen iyi gitti galiba."

"Arkadaşın Becker aslında oldukça sevimliydi. Senden nasıl övgüyle bahsediyor bilemezsin. Sentinel de çektiğin fotoğraflara da bayıldı. Israrım üzerine Sea Sentinelı onlar da kontrol ettiler ve senin dediğin gibi sabote edildiğini buldular. Bir anlaşmaya vardık. Marcus'a karşı yaptıkları suçlamaları geri çekmeyi kabul ettiler."

"Tebrikler. Şartsız şurtsuz mu?"

"Hiç olur mu? Şartın daniskası söz konusu. DN'yle ilişkili herkes, sen dahil, kırk sekiz saat içinde Danimarka'yı terk etmiş olacak. Yarın Concorde'da yerlerimiz ayrıldı."

"Concorde mu? Seyahat söz konusu olunca DN hiçbir masraftan kaçınmıyor,

öyle değil mi?"

Therri omuz silkti. "Okyanuslar korunduğu sürece DN'ne milyonlar akıtan insanlar buna aldırmıyor gibi."

"Seyahat bütçesinden gözlerini ayırmayan cimrilere bu cümleyi tekrarlayacağım. Ben 8000 metre yükseklikte kauçuğa dönmüş tavuk yerken sen Kinkaid'de öğle yemeği yiyor olacaksın. Becker'ın başka hangi şartları öne sürdüğünü anlat."

"Danimarka topraklarında hiçbir basın konferansına izin yok. Sea SentineFi kurtarma girişimi olmayacak. Danimarka'ya bir daha ayak basmanızın tek yolu konuk işçi olarak gizlice girmek. Tekrar ediyorum, bütün yaptıkların için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Her şeyin bir bedeli vardır. Oceanus hakkında bana bütün bildiklerini anlat."

"Elbette, memnuniyetle. Son görüşmemizde söylediğim gibi, Oceanus balık ürünleri ve nakliyesiyle uğraşan çokuluslu bir şirket. Dünyanın her yerinde balık tekneleri filoları ve nakliye araçları işletiyor."

"Düzinelerce şirketin tanımı olabilir bu," dedi Austin gülümseyerek. "Neden bir şey gizlediğin hissine kapılıyorum?"

Therri şok geçiriyor gibiydi. "Bu o kadar açık mı?"

"Yalnızca gerçeğin bir kısmını söylemenin kendilerini kurtaracağını düşünenlerle uğraşmaya alışık olanlar için."

Therri kaşlarını çatarak, "Bunu hak ettim," dedi. "Eski bir avukatlık alışkanlığı. Biz avukatlar bazı şeyleri saklı tutmayı severiz. DN sana çok şey borçlu. Ne bilmek istiyorsun?"

"Başlangıç olarak, şirketin sahibinin kim olduğunu."

"DN de aynı soruyu kendi kendine soruyor. Birbirine bağlı gölge şirketler yığını bulduk, kâğıt üstü şirketleri ve karanlık tröstler. Bir isim durmadan karşımıza çıkıyor: Toonook."

"Hah, bu bana çocukken gördüğüm bir filmi hatırlattı. Nanook of the North adlı bir belgesel. Adam Eskimo mu?"

"Benim tahminim bu yönde. Doğrulayamıyoruz, ama o yönü işaret eden bazı ayrıntılı kanıtlar bulduk. Bu inanılmaz boyutlarda araştırma gerekti. Kanada vatandaşı olduğunu ve yüzünü gizlemeyi çok iyi becerdiğini öğrendik. Onun hakkında söyleyebileceklerim bu kadar. Ve bütün gerçek bu."

Austin başıyla onaylayıp üzerine ateş açan esmer nöbetçileri düşündü. "Oceanus'a geri dönelim. En başta nesi DN'nin dikkatini çekti?"

"Bizim Faroe boykotumuza aldırmayan birkaç şirketten biriydi. Balık çiftliklerinin bir çevrecilik konusu olduğunun farkındaydık, ama şirketin operasyonlarını gizlemeye çalışması Marcus'un dikkatini çekti. Faroe'daki balık çiftliği konusunda bilgi aldıktan sonra spotları Oceanus'a çevirirse bir şeyler çıkarabileceğini düşündü."

"Okyanusun dibinde Marcus'un haklı olduğunu kanıtlayan iki gemi yatıyor."

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi Therri ona dik dik bakarak. "Oceanus hakkında bana söylemediğin ne biliyorsun?"

"Adil bir soru. Sen Bay Becker'la görüşürken ben Faroe'deki balık çiftliğine burnumu soktum."

"Bir şey öğrendin mi?"

Austin göğsündeki yaranın sızladığını hissetti. "İnsanların işlerine burunlarını sokmalarından hoşlanmadıklarını öğrendim. Sana ve arkadaşlarına onlardan uzak durmanızı tavsiye ederim."

"Şimdi kaçak güreşen kim?"

Austin yalnızca gülümsedi. Therri'ye güvenmeyi istese de DN'ne ve liderine karşı sadakatinin derecesini bilmiyordu. "Başını beladan uzak tutmaya yetecek kadar şey söyledim."

"Bana minicik bir bilgi kırıntısı vermenin yalnızca merakımı artıracağını biliyorsun."

"Merakın kediyi öldürdüğünü unutma. Senin de aynı kaderle karşılaşmanı istemem."

"Uyarın için teşekkürler." Çekici bir şekilde gülümsedi.

"Bir şey değil. Belki bu sohbete Washington'a döndüğümüzde devam edebiliriz."

"Lobisinde tesadüfen karşılaşabileceğimiz çok sayıda otel biliyorum. İş konuşmayacağımıza dair bir anlaşma yapabiliriz."

"Şimdiden başlayalım." Austin garsona işaret ederek iki Peter Heering kiraz likörü istedi.

"Neden konuşmak istersin o halde?" diye sordu Therri.

"Bana DN'nden söz et."

"Bu iş sayılır."

Tamam, sana özel bir soru sorayım. Nöbetçilerle nasıl tanıştın?

"Kader," dedi gülümseyerek. "Balina âşığı olmadan önce ağaç âşığıydım. Kaderim doğduğum anda tayin edilmişti. Benimkiler adımı Henry David'e bakarak Thoreau koymuşlar."

"Therri'nin nereden geldiğini merak ediyordum."

"Henry adını koymadıkları için şanslıyım galiba. Daha bu sözün anlamı bile bilinmediği zamanlarda babam çevreci bir eylemciydi. Annem köle ve konyakla zengin olan eski bir Yanki ailesinin kızıydı. Harvard Hukuk Fakültesi'nden mezun olduğum zaman ailenin suç işlerine girmem bekleniyordu. Sıra bende. NUMA'ya nasıl girdin?"

Austin, Therri'ye kariyerini kısaca anlattı.

"Hayat hikâyende açıklanamaz bir boşluk var," dedi Therri.

"Sen fazla uyanıksın. O dönemde CIA için çalışıyordum. Soğuk Savaş sona erdikten sonra benim bölümüm dağıldı. Sana bundan fazlasını söyleyemem."

"Tamam. Bu gizemli hava çekiciliğine katkıda bulunuyor."

Austin kolay bir topu yakalamak üzere olan dış saha oyuncusu olduğunu hissetti. Therri sohbeti biraz daha samimi bir seviyeye çekmişti ve o da aynı şekilde yanıt vermeye hazırlanırken Therri'nin omzunun üstünden geriye baktığını fark etti. Dönüp bakınca Marcus Ryan'ın masalarına doğru geldiğini gördü.

"Therri!" dedi Ryan, jön gülümsemesiyle. "Ne hoş bir sürpriz."

"Merhaba Marcus. Kurt Austin'i Törshavn'daki duruşmadan hatırlıyorsundur."

"Elbette! O koca fiyasko sırasında bir tek Bay Austin tarafsız ifade verdi."

"Neden bize katılmıyorsun, Marcus?" dedi Therri. "Senin için bir sakıncası yok, değil mi Kurt?"

Austin için çok sakıncası vardı. Karşılaşma çok sahte kokuyordu, ama oyunun nedenini merak ediyordu. Sandalyeyi işaret edip Ryan'la el sıkıştı. Adam şaşırtıcı şekilde sert tokalaşıyordu.

"Yalnızca bir dakika," dedi Ryan. "Yemeğinizi bölmek istemem, ama Bay Austin'e DN'ne yardım ettiği için teşekkür etme fırsatı bulduğuma sevindim."

"Teşekkürünüzün hedefi yanlış. Bunu DN'ne yardım etmek için yapmadım. Bayan Weld'e kişisel bir iyilikti. Geminize yakından bakmam için beni ikna eden o."

Onun ikna ediciliğine direnebilecek fazla insan tanımıyorum. Övgüyü hak ediyor. Yine de deniz yaratıklarına büyük hizmet ettiniz.

"Çiçekleri boş verin, Bay Ryan. Therri'ye sabotaj kanıtlarını verdim, çünkü yapılması gereken şey buydu, yoksa sizin davanıza inandığımdan değil."

O halde o çarpışmada bir sorumluluğum olmadığım biliyorsunuz.

"Gerilimi bilerek artırdığınızı, televizyon kameralarına çıkmanızı sağlayacak bir şey olmasını umut ettiğinizi biliyorum."

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. NUMA hakkında bildiklerime göre sizin organizasyonunuz da amaçlarına ulaşmak için alışılmadık yöntemler kullanmıyor değil."

"Arada büyük fark var. Amiral Sandecker'a kadar her birimiz eylemlerimizin sorumluluğunu taşırız. Yavru köpek suratlı küçük fok balığı posterlerinin arkasına sığınmayız."

Ryan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Eylemlerimin sonucunu her zaman üstlenmişimdir."

"Bir kaçış yolu olduğundan emin olduğunuz sürece."

Ryan gülümseyerek öfkesini yenmeye çalıştı. "Siz zor bir adamsınız, Bay Austin."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

Tam o sırada garson yemekleriyle birlikte geldi.

"Eh, akşamınızı mahvetmeyeyim," dedi Ryan. "Sizinle konuşmak eğlenceliydi, Bay Austin. Daha sonra seni ararım, Therri."

Gösterişli bir şekilde el sallayarak restoranın yanından geçen kalabalığın arasına karıştı.

Austin, Ryan'ın arkasından bakıp, "Arkadaşın kendini çok yükseklerde görüyor. Okyanusların halihazırda bir tanrısı olduğunu sanıyordum. Dil seçimine bağlı olarak Neptün ya da Poseidon."

Therri'nin Ryan'ı savunmasını bekliyordu, ama o yalnızca bir kahkaha attı. "Tebrikler, Kurt. İnsanları rahatsız etme yeteneğinin bir tek Marcus'ta olmadığını

bilmek güzel."

"Bu benim doğal halim. Bir daha onunla tesadüfi bir karşılaşma hazırladığında bunu ona söyle."

Therri, onun sabit bakışlarından kaçıp dönme dolaba döndü. Sonra çatalıyla oynamaya başladı. "O kadar şeffaf mıydı?"

"Biraz daha şeffaf olsaydı gözle görülmeyecekti."

Therri derin bir iç çekti. "Beceriksizce seni aldatmaya çalıştığım için özür dilerim. Bunu hak etmedin. Marcus teşekkür edebilmek için seninle tanışmak istedi. Bu konuda samimiydi. Sidik yarışına gireceğiniz aklıma gelmedi. Lütfen özrümü kabul et."

"Ancak civarda uzun bir yürüyüşe çıktıktan sonra lobide bir içki içmeyi kabul edersen."

"Çok sıkı pazarlık ediyorsun."

Austin şeytanca gülümsedi. "Arkadaşın Bay Ryan'ın dediği gibi, ben zor bir adamım."

18

Kopenhag büyük bir kutlamanın ortasında gibi görünüyordu, ama Avrupa'nın en canlı şehirlerinden birinde normal bir geceydi bu. Düzinelerce kafeden müzik yayılıyordu. Stroget adlı geniş alışveriş merkezinin yanı sıra parklar ve meydanlar da gezinen insanlar ve sokak göstericileriyle kaplıydı. Parti atmosferi eğlenceliydi, ama bir sohbeti sürdürmek zordu. Austin kapalı butiklerin sıralandığı sessiz bir caddeye dönmelerini önerdi ve otele doğru yürümeye başladılar.

Boş cadde birkaç vitrin ve yumuşak bir şekilde parlayan gaz lambaları hariç karanlıktı. Austin, Therri'nin Becker hakkında bir anekdotu anlatmasını dinlerken ileride bir hareket fark etti ve iki kişinin gölgelerden sarı ışığa çıktığını gördü.

Austin Danimarkalıların dikkat çekmeyeceklerini ve aşırı derecede kibar olduklarını biliyordu ve Kopenhag'da suç oranı nispeten düşüktü. İki adamın kaldırımı bloke edecek şekilde durmaları onu rahatsız etmedi. Belki çok fazla Akavit içmişlerdi. Therri'nin kolunu tutup çiftin etrafından dolaşmaya hazırlandı. Adamlar arkalarından golf sopaları çıkarınca durumu yeniden değerlendirdi.

Austin arkada yere sürünen ayak sesleri duyunca omzunun üstünden geriye baktı. Ellerinde sopalar olan iki adam arkalarından yaklaşıyordu. Therri durumu anlamadan tehdidi fark etmiş ve konuşmayı bırakmıştı. Daha önceden prova edilmiş bir strateji gibi etraflarını sarmaya başladı adamlar.

Austin bir silah bulmak için etrafına bakındı. Herhangi bir şeyin hiçbir şeyden iyi olacağına karar vererek çöp kutusunun kapağını aldı. Ağır kapağın kalın ve sağlam alüminyumdan yapılmış olduğunu gördüğüne sevinmişti Austin. Korumacı bir şekilde Therri'nin önünde dikilip en yakın saldırganın gürültülü darbesini savuşturmak için kapağı ortaçağ askerlerinin kalkanı gibi göğsüne kaldırdı. Adam sopayı tekrar kaldırdı, ama Austin savunmadan saldırıya geçti ve ağırk apağı adamın suratına indirdi. Adam acıyla inleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Austin kapağı iki eliyle kaldırarak bir gong sesiyle adamın kafasına indirdi. Darbenin etkisiyle elleri acımıştı, ama saldırganın durumu daha kötüydü, koyu renk bir yığın halinde kaldırıma yığıldı.

Bir diğer saldırgan çevik bir şekilde yaklaştı. Austin kapağı adamın suratına yapıştırdı, ama saldırgan bu hareketi bekliyordu. Geriye çekilerek darbenin menzilinden kurtuldu, sopasıyla kapağı savuşturdu. Austin kaburgalarının hassas bölgesini darbe almaktan korumaya çalışıyordu. Saldırgan ondaki zayıflığı fark

edip sopayı Austin'in kafasına indirdi. Austin kafasının üstünde döner galaksiler gördü. Aynı anda Therri'nin çığlığını duydu. Bir saldırgan onu tutarken diğeri saçlarından geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı. Soluk borusuna inecek bir darbe öldürücü olabilirdi.

Austin gözlerinin önündeki yıldızları kovarak onun yardımına koşmaya çalıştı. Saldırgan onun önüne atılarak sopasını bir kılıç gibi havaya kaldırdı. Austin sopa darbesinden kurtuldu, ama kapak elinden fırladı ve dengesini kaybetti. Bir dizinin üstüne çökerek başını korumak için kolunu havaya kaldırdı. Geniş suratlar, parlayan gözler ve havaya kalkmış sopalar gördü. Kafatasına inecek olan darbe yağmuruna karşı kollarını başına sardı. Ama onun yerine güm pat sesleri ve İspanyolcayla anlamadığı bir dilde bağıran adamlar duydu. Etrafını çeviren saldırganlar kar taneleri gibi eriyip gittiler.

Ayağa kalkmaya çalışırken adamların ondan kaçtıklarını gördü. Sopalar kaldırıma düştü. Gölgeler her yöne doğru kaçışırken Hayalet filminde lanetlilerin ölüler diyarına gittiği sahneyi hatırladı. Bayılttığı adam hariç o ve Therri yalnızdı. Saldırganın arkadaşları belli ki onu terk etmişti.

"İyi misin?" diye sordu Austin, Therri'nin kolunu tutarak.

"Evet, iyiyim. Ama gördüğün gibi korkudan titriyorum. Ya sen?"

Hafifçe başının yan tarafına dokundu. "Başım çiğ hamburger gibi, kafatasım da ürkek serçelerle dolu, ama onun dışında iyiyim. Daha da kötü olabilirdi."

"Biliyorum," dedi Therri ürpererek. "Tanrı'ya şükür o adamlar bizi kurtardı."

"Hangi adamlar? Ben Ivanhoe taklidiyle meşguldüm."

"Birdenbire ortaya çıktılar. Galiba iki kişiydiler. Bize saldıranları kovaladılar."

Austin yamuk yumuk olmuş kapağı tekmeledi. "Kahretsin, ben de onları kendi kafa-ezicimle korkuttuğumu sanıyordum." Yırtılmış pantolonunu ve gömleğini silkelemeye çalıştı. "Lanet olsun, yıllardır aldığım ilk takımdı bu."

Therri elinde olmadan güldü. "İnanılmaz. Az kalsın dayak yiyerek ölüyordun, ama sen takım elbisen için endişeleniyorsun." Onu sevgiyle kucakladı.

Therri, ona sıkıca sarılmasına rağmen Austin göğsündeki bıçak yarasından yakınmıyordu. Çok güzel koktuğunu düşünüyordu, ama Therri birden kaskatı oldu, ondan uzaklaşıp gözlerinde bir dehşet ifadesiyle omzunun gerisine baktı.

"Kurt, dikkat et!"

Austin dönüp bakınca yerde yatan saldırganın yavaşça doğrulduğunu gördü.

Adam birkaç saniye onlara baktı, belli ki görüşüb ulanıktı. Austin yumruğunu sıkıp adamın üzerine yürürken onu tekrar geldiği yere göndermeye kararlıydı. Ama adamın alnında beliren küçük kırmızı noktayı görünce olduğu yerde kaldı.

"Yere yat!" diye bağırdı Therri'ye. Kız tereddüt edince onu kaldırıma çekerek vücudunu ona siper etti.

Adam onlara doğru gelmeye çalıştı, ama görünmez bir duvar yolunu kesmiş gibi durdu, yüzüstü kaldırıma çöktü. Austin ayak sesleri duydu ve caddeye doğru giden birini gördü. Therri'yi yerden kaldırıp ittiği için özür diledi.

"Ne oldu?" Therri şaşkın durumdaydı.

"Birisi dostumuzu vurdu. Lazer noktasını gördüm."

"Neden yaptılar bunu?"

"Belki arkadaşının ilişiği kesme konusunda katı kuralları vardı."

"Belki de konuşmasını istemediler," dedi cesede bakarak.

"Her iki durumda da burası pek sağlıklı bir yer değil."

Austin, Therri'yi kolundan tutup olay yerinden uzaklaştırdı. Austin saldırganların geri dönmesi olasılığına karşı tetikteydi. Palace Otel'in ışıklarını görene kadar da rahatlamadı. Otelin kokteyl salonu başka bir dünya gibiydi. Austin ve Therri bir köşeye oturup Cole Porter parçaları çalan caz piyanistini dinlemeye başladılar. Austin iki duble viski söyledi.

Therri içkisinden derin bir yudum alıp öteki müşterilere baktı. "O olaylar gerçekten oldu mu dışarda?"

"Söylemek istediğin oysa Batı Yakası Hikâyesi ürünü değildi. Ne hatırladığını söyleyebilir misin bana?"

"Her şey çok hızlı oldu. Sopalı adamlardan ikisi beni yakaladı." Kaşlarını çattı. "Bak o orospu çocukları saçlarıma ne yapmış." Korkunun yerini öfke alıyordu. "Kimdi o serseriler?"

"Saldırı çok iyi koordine edilmişti. Kopenhag'da olduğumuzu biliyorlardı ve bize pusu kurmak için bu gece bizi izlemiş olmalılar. Senin tahminin nedir?"

Tereddüt etmeden yanıt verdi. "Oceanus?"

Austin haşin bir ifadeyle onayladı. "Faroe'da öğrendiğim gibi, Oceanus haydut gücüne sahip, yani şiddet eğilimi ve organizasyon. Sonra ne oldu?"

"Beni bıraktılar. Öylece. Sonra peşlerinde öteki adamlarla kaçmaya

başladılar." Başını iki yana salladı. "Keşke hayırseverlerimiz kalsaydılar da onlara teşekkür etseydik. Olanları polise anlatmalı mıyız?"

"Normalde evet derdim. Ama bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Gasp girişimi olarak bir kenara atabilirler. Danimarka yetkilileriyle ilişkin düşünülürse burada istediğinden daha uzun bir süre alıkonabilirsin."

"Haklısın," dedi Therri. Kadehini içip bitirdi. "Odama gitsem iyi olur. Uçağım sabah erken kalkıyor."

Austin, Therri'yi odasının kapısına getirdi. "İyi olacağından emin misin?"

"Evet, iyiyim. İlginç akşam için teşekkürler. Bir kıza iyi zaman geçirtmeyi çok iyi bildiğin kesin."

Bu daha bir şey değildi. Bir sonraki randevumuzu bekle de gör.

Therri gülümseyerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "O günü sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Austin, Therri'nin bu kadar çabuk toparlanmasından etkilenmişti. Demir kelebek gibiydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Therri başını olur anlamında salladı. Austin ona iyi geceler dileyip asansöre yöneldi. Therri kapılar kapanana kadar arkasından baktı. Sonra anahtarını kilitten çekip koridorda ilerledi, başka bir kapıyı çaldı. Kapıyı açan Marcus Ryan'dı. Therri'nin yüzündeki sıkıntıyı görünce gülümsemesi dondu. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Biraz makyaj halleder." Yanından geçip kanepeye uzandı. "Bana demli bir çay yap, sonra otur. Sana anlatacaklarım var."

Oturdular. Therri, ona saldırıyı ve kurtarılmalarını anlattı.

Ryan hikâyeyi dinledikten sonra parmaklarını birbirine kenetledi, gözleri uzaklara daldı. "Austin haklı. Oceanus'tu. Bundan eminim. "

"Ben de. Ama kurtarıcılarımızın kim olduğundan o kadar emin değilim."

"Austin kim olduklarını bilmiyor muydu?"

Therri başını hayır anlamında salladı. "Bilmediğini söyledi."

"Doğruyu mu söylüyordu?"

"Bir fikri olabilir, ama ben onu zorlamadım. Kurt yalan söyleyen biri gibi gelmedi bana."

"Vay vay, benim çetin ceviz hukuk danışmanımın hassas bir yanı varmış meğer. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Ryan tilki gibi sırıtarak.

"Bunu inkâr edemem. O... çok farklı."

"Ben de farklıyım, bunu kabul etmelisin."

"Öylesin," dedi Therri gülümseyerek. "Bu yüzden profesyonel iş arkadaşlarıyız, sevgili değil."

Ryan gösterişli bir şekilde içini çekti. "Görünüşe göre, kaderimde hep nedime olmak var, gelin değil."

"Senden korkunç bir gelin olurdu. Üstelik gelin olma fırsatı geçti eline. Hatırlayacağın gibi, DN'nde ikinci derecede rol oynamak hoşuma gitmemişti."

"Bu yüzden seni suçlamadım. Söz konusu Nöbetçiler olunca savaşçı keşiş oluyorum."

"Saçma! Bana o keşiş masalını anlatma. Her limanda bir kız arkadaşın olduğunu biliyorum."

"Tanrım Therri, bir keşişin bile zaman zaman manastırdan çıkıp avarelik etmesi gerekir. Ama şimdi senin Austin'le ilginç ilişkin hakkında konuşalım. Sence senin çekiciliğine kapıldı mı, yani onu parmağında oynatabileceğin hale geldi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla Kurt kimsenin parmağında OYNAMAZ." Gözleri kısıldı. "Akıl dediğin o hile ve düzen yığınının içinde neler dönüyor?"

"Yalnızca bir düşünce. NUMA'yı tarafımıza çekmek istiyorum. Oceanus'la uğraşacaksak güçlü olmamız gerekiyor."

"Ya NUMA'nın bize yardım etmesini sağlayamazsak?"

Ryan omuz silkti. "O zaman yalnız gitmek zorunda kalırız."

Therri başını iki yana salladı. "O kadar büyük değiliz. Karşı karşıya olduğumuz insanlar bir sokak çetesi değil. Çok güçlü ve büyükler. Gemimizi nasıl kolayca sabote ettiklerini gördün. Kurt Austin gibi biri endişeleniyorsa bizim de dikkatli olmamız gerekir. Daha fazla hayatı riske atamayız."

"DN'ni küçümseme Therri. Güç her şey değildir. Güç bilgiden gelir."

"Bilmece gibi konuşma Marcus."

Ryan gülümsedi. "Elimizde kazanan bir kart olabilir. Dün Josh Green aradı. Büyük bir şeye rastlamış ve bu şey Kanada'daki Oceanus operasyonuyla

ilgiliymiş."

"Ne tür bir operasyon?"

"Josh emin değildi. Ben Nighthawk'dan öğrenmiş."

"Ofisimizdeki üniversiteli stajyer mi?"

Ryan başıyla onayladı. ""Bildiğin gibi, Nighthawk Kanadalı kızılderilidir. North Woods'daki ailesinden garip mektuplar alıyormuş. Büyük bir şirket köylerinin yakınındaki büyük bir araziyi satın almış. Josh, Ben'e iyilik olsun diye arazinin kime ait olduğunu araştırmış. Oceanus tarafından kurulmuş bir kamış şirketine aitmiş."

Heyecanlanan Therri korkularını bir yana bıraktı. "Bu bizim aradığımız ipucu olabilir."

"Hı-hıh. Ben de aynı şeyi düşündüm. Bu yüzden Josh'tan kontrol etmesini istedim."

"Onu oraya yalnız mı gönderdin?"

"Aradığında Ben'le buluşmak üzere Kanada'ya gidiyordu. Nighthawk araziyi biliyor. Merak etme. Dikkatli olacaklar."

Therri, Kopenhag sokaklarındaki saldırıyı hatırlayınca alt dudağını ısırdı. Ryan'a yüzlerce nedenden dolayı saygı duyuyordu, ama bazen bir amaca ulaşma hevesi mantığının önünü kapatıyordu.

Therri'nin gözlerini korku bulutları sarmıştı yeniden. "Umarım," diye mırıldandı.

19

Dev ağaçlar antik tapınaklardaki sütunlar gibi yükseliyordu. Birbirine dolaşan dalları gün ışınlarının yolunu kesiyor ve ormanın içinde suni bir alacakaranlık yaratıyordu. Ağaç zirvelerinin çok altında eski püskü kamyonet homurdanarak ilerliyor, ağaç köklerinin ve kayaların üzerinden tırmanırken fırtınadaki bir tekne gibi sarsılıyordu.

Joshua Green yolcu tarafında oturmuş, sert koltukta sarsılıyordu. Kafasını arabanın tavanına çarpmamak için bir elini sürekli olarak başının üstünde tutuyordu. Green Deniz Nöbetçileri'nin çevreyle ilgili hukuk uzmanıydı. Kum rengi saçlı ince yüzlü bir adamdı. İri, yuvarlak gözlükleri ve kuş gagasını andıran burnu sıska bir baykuşa benzemesine neden oluyordu. Araba yolculuğuna hiç yakınmadan katlanıyordu, ama bir tümseğe çarpan kamyonet kendisini havaya fırlatınca daha fazla dayanamadı.

"Mısır patlatma makinesindeki bir mısır tanesi gibi hissediyorum kendimi," dedi sürücüye. "Bu işkenceye daha ne kadar dayanmak zorundayım?"

"Beş dakika kadar, sonra yürüyeceğiz," diye yanıtladı Ben Nighthawk. "Bu engebeli yolculukta miden bulandığı için seni suçlayamam. Araç için de özür dilerim. Kuzenimin bulabildiği en iyi araç."

Green teslimiyetle başını sallayıp dikkatini her yanı saran sık ormanlara çevirdi. DN merkezinde görevlendirilmeden önce SWAT ekibinin saha operasyonlarında görevliydi. Ezilmiş ve üstüne ateş açılmıştı; ayrıca ortaçağ zindanlarından daha iyi durumda olmayan hapishanelerde unutulmaz zaman geçirmişti. Ateş altındaki inanılmaz cesaretiyle nam salmıştı ve bir profesörü andıran görüntüsü zorlu iç yapısını gizliyordu. Ama çevresinin doğal olmayan karanlığı, Green'in sinirlerini denizde karşılaştığı her şeyden ve herkesten daha fazla bozuyordu.

"Beni rahatsız eden yol değil. Şu lanet olası ormanlar;" dedi dışarıya bakarak. "Çok ürkütücü! Günün ortasında, güneş parlıyor ve burası cehennem kadar karanlık. Tolkien romanlarında betimlenen sahneler gibi. Bir canavar ya da yaratık üzerimize atlasa hiç şaşırmazdım. Hey, galiba Shrek'i gördüm az önce."

Nighthawk güldü. "Eğer alışık değilsen orman ürkütücü olabiliyor." Ön camdan dışarı bakarken yuvarlak, elma rengi yüz hatlarını endişe değil saygı ifadesi kaplamıştı. "Burada büyüdüğün zaman durum farklı oluyor. Orman ve karanlık senin dostun olur, çünkü sana koruma sağlarlar." Duraklayıp esefle,

"Çoğu zaman," dedi.

Birkaç dakika sonra Nighthawk kamyoneti durdurdu. Dışarı çıkıp katedral loşluğunda dikildiler. Minik sinek bulutlan başlarının üstünde dönmeye başladı. Güçlü çam kokusu neredeyse boğucuydu, Nighthawk'a göre en güzel parfümdü bu koku. Manzarayı ve kokuyu yüzünde mutluluk ifadesiyle içine çekti; sonra o ve Green içlerinde kamera, film, alet edevat, su ve yiyeceğin bulunduğu sırt çantalarını omuzlarına taktılar.

Nighthawk pusulaya bakmadan yürümeye başladı. "Bu taraftan," dedi yerdeki noktalı izleri takip ediyormuş gibi kendinden emin bir şekilde.

Onlarca yıldır biriken çam iğnelerinden oluşan sık halı boyunca sessizce ilerleyip ağaç gövdelerinin arasından yollarını buldular. Hava sıcak ve boğucuydu, birkaç dakika içinde gömlekleri ter içinde kalmıştı. Eğreltiotu yığınları ve yosun tepeleri haricinde ağaçların altında yetişmiş bir bitki yoktu. Kendilerini yavaşlatacak çalılar ve dikenler olmadığı için hızlı ilerleyebiliyorlardı. Green, Nighthawk'ın peşinden uzun adımlarla yürürken kendisini klimalı ofisinin konforundan bu kasvetli ormana getiren yolu düşündü.

DN'ndeki görevlerine ek olarak Green, Washington'da Georgetown Üniversitesi'nde yarım gün ders veriyordu. Derslerine giren Ben Nighthawk'la da orada tanışmıştı. Genç kızılderili bursla okuyordu. Eğitimini, gelişim yüzünden tehdit altında olan North Woods çevresini korumak için kullanmak istiyordu. Ben'in zekâsı ve coşkusundan etkilenen Green DN ofisinde araştırma görevlisi olmasını istemişti ondan.

İnce uzun çevreci ile tıknaz genç kızılderilinin arasında yalnızca birkaç yaş fark vardı. Bu yüzden kısa süre içinde meslektaş olmanın yanı sıra iyi arkadaş da olmuşlardı. Nighthawk bu arkadaşlıktan memnundu, çünkü nadiren evine gidebiliyordu. Ailesi Doğu Kanada'nın girilmesi neredeyse olanaksız ve uzak bir köşesindeki bir gölün kıyısında yaşıyordu. Köylülerin ortak olarak sahip olduğu deniz uçağı malzeme almak için haftada bir ve acil durumlarda en yakındaki kasabaya gidiyor, ayrıca posta getirip götürüyordu.

Annesi Nighthawk'a göl kıyısındaki büyük inşaat projesi konusunda sürekli bilgi veriyordu. Büyük olasılıkla birisinin avcı kulübesi yaptığını tahmin etmişti boyun eğerek. Üniversiteyi bitirdiğinde savaş açmaya kararlı olduğu türde bir projeydi bu. Derken, bir hafta önce annesi karanlık bir şeylerin olduğuna dair ipuçları veren üzücü bir mektup yazarak oğlundan mümkün olur olmaz eve gelmesini istemişti.

Green Nighthawk'a istediği kadar izin alabileceğini söylemişti. Nighthawk

Kanada'ya gittikten birkaç gün sonra DN ofisini aramıştı.

Umutsuz bir haldeydi. "Yardımınıza ihtiyacım var," diye yalvarıyordu.

"Elbette," diye yanıt verdi Green, genç arkadaşının parasının bittiğini düşünerek. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Paraya ihtiyacım yok. Ben ailem için endişeleniyorum."

Nighthawk durumu açıklayarak köye en yakın kasabaya gittiğini ve deniz uçağının haftalardır gelmediğini öğrendiğini söyledi. Kasabalı uçağın mekanik sorunları olduğunu ve birisinin sonunda karadan ormanın içinden gelip yedek parça arayacağını sanmıştı.

Kasabada yaşayan bir akrabasının kamyonetini ödünç alarak köye giden toprak yolu izlemişti. Yolun çitlerle çevrildiğini ve arazinin artık özel mülkiyet olduğunu söyleyen sert görünümlü adamlar tarafından korunduğunu görmüştü. Köyüne gitmek istediğini söylediğinde silahlarla kovulmuş ve bir daha geri gelmemesi konusunda uyarılmıştı.

"Anlamıyorum," diyordu Green telefonda. "Ailen kızılderililer için ayrılmış arazide yaşamıyor muydu?"

"Geride yalnızca bir avuç insan kaldı. Arazinin sahibi büyük bir kâğıt şirketiydi. Biz teknik olarak orada izinsiz bulunuyoruz, ama şirket bize anlayış gösterdi. Hatta ne kadar iyi insanlar olduklarını göstermek için kabileyi reklamlarında bile kullandılar. Araziyi sattılar ve yeni sahipleri gölün karşı kıyısında büyük bir proje üzerinde çalışıyor."

"Onların arazisi; istediklerini yapabilirler."

"Evet, ama bu benim halkıma neler olduğunu açıklamıyor."

"Doğru. Yetkililere başvurdun mu?"

"Yaptığım ilk şeydi bu. Bölge polisiyle konuştum. Bölge savcısıyla bağlantı kurduklarını ve köyün boşaltıldığını öğrendiklerini söylediler."

"Peki ama nereye gitmişler?"

"Polis de aynı soruyu sordu. Savcı taşındıklarını söylemiş. Büyük olasılıkla başkasının arazisine konmuşlardır, demiş. Şunu anlamalısınız, benim halkım eksantrik ve bu döneme ait gibi görünmeyen insanlar. Polis yapabilecekleri bir şey olmadığını söyledi. Yardımına ihtiyacım var."

İkisi konuşurken Green takvimini kontrol ediyordu. "Yarın sabah şirket uçağının beni almasını sağlayacağım," dedi. DN bir uçak kiralamıştı.

"Emin misin?"

"Neden olmasın? Marcus Danimarka'da olduğuna göre komuta bende ve dürüst olmak gerekirse bu ofisteki ego ve bölge savaşlarıyla uğraşmak beni deli ediyor. Bana nerede olduğunu söyle."

Gerçekten de Green ertesi gün Quebec'e uçmuş, küçük bir aktarma uçağıyla Nighthawk'ın aradığı kasabaya gitmişti. Ben minik havaalanında bekliyordu. Kamp malzemeleriyle dolu kamyoneti yola çıkmaya hazırdı. Arka yollarda birkaç saat yol alıp gece kamp yapmışlardı.

Kamp lambasının ışığı altında haritaya bakan Green ormanın dev bir alanı kapladığını, bazı yerlerde geniş taze su alanlarının olduğunu gördü. Ben'in ailesi topraktan geçimini sağlıyor, yaşamak için balık tutup avcılık yapıyorlardı.

Green yüzer uçak kiralamayı önermişti, ama Nighthawk ağır silahlarla kuşatılmış nöbetçilerin izinsiz geçenleri vuracaklarını açıkça belirttiklerini söylemişti. Korudukları yol köyün tek girişi olmadığını eklemişti. Ertesi sabah birkaç saat daha araba kullanmış, ormanın derinliklerine giden yola gelene dek başka bir araca rastlamamışlardı.

Kamyonetten indikten sonra bir saattir yürüyor, yüksek ağaçların sessizliğinde gölge gibi hareket ediyorlardı. Derken Nighthawk durup elini kaldırdı. Olduğu yerde donup kalmıştı, gözleri yarı kapalıydı. Başı yaklaşan bir hedefe odaklanan radar anteni gibi hafifçe ileri geri sallanıyordu. Sıradan görme ve işitme duyularını bir kenara bırakmış, daha içerilerdeki yön bulucuyu kullanıyordu.

Green büyülenmiş bir şekilde onu seyrederken, bir kızılderiliyi ormandan çıkarabilirsin, ama ormanı kızılderilinin içinden çıkaramazsın, diye düşünüyordu. Nighthawk sonunda rahatladı, çantasını alıp matarayı çıkardı. Green'e uzattı.

"Sinir bozucu olmak istemiyorum, ama daha ne kadar yürümek zorundayız?" diye sordu ılık sudan bir yudum içerken.

Nighthawk ağaç sıralarını işaret etti. "Şu tarafa yüz metre kadar daha yürüdük mü bizi göle götürecek olan avcı yoluna varacağız."

"Nereden biliyorsun?"

Ben burnuna dokundu. "Önemli bir şey değil. Suyun kokusunu takip ediyorum. Bir dene."

Green bir iki kez burnunu çektikten sonra çam kokusuyla karışan balık ve belli belirsiz çürümüş bitki kokusunu aldı. Nighthawk biraz su içip matarayı

çantasına geri koydu. Sesini alçaltarak, "Buradan itibaren çok dikkatli olmalıyız. El işaretleriyle anlaşalım."

Green, ona tamam işareti yaptı tekrar yola koyuldular. Neredeyse o andan itibaren manzara değişmeye başladı. Ayaklarının altındaki kumlar incelirken ağaçlar kısalıp incelmeye başladı. Ağaçların altındaki bitkiler kalınlaşmıştı. Giysilerine dalan dikenleri iterek kendilerine yol açmak zorunda kalıyorlardı.

Ağaçların arasındaki açıklıktan ışık huzmeleri içeri süzülüyordu. Derken birdenbire su parıltısını gördüler. Nighthawk'ın işaretiyle ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp gölün kıyısına kadar yürüdüler.

Bir an sonra Nighthawk ayağa kalkıp peşinde Green'le suyun kenarına gitti. Eski bir Cessna deniz uçağı sarsak iskeleye bağlanmıştı. Nighthawk uçağı inceleyip sıradışı bir şey bulamadı. Motor kapağını açıp motoru görünce şaşkınlıkla yutkundu.

"Josh, şuna bak!"

Green motora baktı. "Birisi baltayla parçalamış gibi."

Hortumlar ve bağlantılar kesildikleri yerde sallanıyordu. Motorun bazı yerleri sert darbeler sonucu zedelenmişti.

"Bu yüzden kimse buradan uçamıyor," dedi Nighthawk. Yüzer uçak rıhtımına gelen yolu işaret etti. "Bu yol köye gidiyor."

Birkaç dakika içinde açık bir alanın kıyısına yanaşıyorlardı. Nighthawk durmaları için elini kaldırdı. Sonra çömelerek keskin gözleriyle çalıların arasından baktı. "Burada kimse yok," dedi sonunda.

"Emin misin?"

"Ne yazık ki evet," dedi Nighthawk. Korkmadan açık alana çıktı, Green tereddütle onu takip etti.

Köyde çoğu verandalı, sağlam görünüşlü bir düzine kadar kütük ev vardı. Yaklaşık küçük bir kasabanın ana caddesi genişliğindeki bastırılmış toprak yolun iki yanına yapılmıştı evler. Üzerinde market yazılı yapı da evlere eşlik ediyordu. Green ön kapıdan heran birinin fırlamasını bekliyordu, ama evdeki köyler de dükkân da mezar kadar sessizdi.

"Burası benim evim, annem, babam ve kız kardeşim yaşıyordu." En büyük evlerden birinin önünde duruyordu. Verandaya çıkıp içeri girdi. Birkaç dakika içinde başını sallayarak dışarı çıktı. "Kimse yok. Her şey yerli yerinde. Sanki bir

dakikalığına dışarı çıkmışlar gibi."

"Ben de birkaç eve baktım," dedi Green. "Aynı şey oralar için de geçerli. Kaç kişi yaşıyordu burada?"

"Kırk kadar."

"Nereye gitmiş olabilirler?"

Nighthawk birkaç metre ötedeki gölün kıyısına gitti. Durup dalgaların sessiz şapırtısını dinledi. Birkaç dakika sonra karşı kıyıyı işaret etti. "Belki o tarafa."

Green gözlerini kısarak gölün karşısına baktı. "Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Annem gölün karşısında garip şeyler olduğunu yazıyordu. Bunu kontrol etmeliyiz."

"Ne tür garip şeyler?"

"Büyük helikopterler gece gündüz gelip malzeme getiriyormuş. Köyün erkekleri araştırmak için gittiklerinde nöbetçiler tarafından kovulmuşlar. Sonra bir gün silahlı bazı adamlar köye gelip etrafa bakınmış. Kimseye zarar vermemişler, ama annem geri geleceklerini düşünmüş."

"Yetkililere gitmek daha iyi olmaz mıydı? Uçakla birini gönderebilirlerdi."

"Buna zaman olduğunu sanmıyorum," dedi Nighthawk. "Mektubu iki hafta önceydi. Üstelik havadaki tehlikeyi ve ölümü hissedebiliyorum."

Green ürperdi. Hiç bilmediği bir yerdeydi ve kendisini dışarı çıkarabilecek tek insan ipe sapa gelmez şeyler söylüyordu.

Arkadaşının gerginliğini hisseden Nighthawk gülümseyerek, "Merak etmeyin, yerli gibi davranmayacağım. Polis iyi bir öneriydi. Ama önce ortalığı kontrol etsek daha iyi olur. Hadi gel," dedi. Birkaç dakika önce tırmandıkları tepeye geri döndüler. Doğal bir kaya çıkıntısının üstüne geldiler. Nighthawk açıklığı kaplayan bazı dalları çekti. Huş ağacı kabuğundan yapılma ters dönmüş basit bir kano vardı. Nighthawk elini sevgi dolu bir şekilde parlak yüzeye sürdü.

"Bunu kendim yaptım. Yalnızca geleneksel malzemeleri ve teknikleri kullandım."

"Çok güzel," dedi Green. "Mohikanların Sonuncusu"ndan çıkma gibi."

"Daha da iyisi. Gölün her yerinde gezdim bununla."

Kanoyu sahile çekip bifteklerini yediler, güneşin batmasını beklemeye

başladılar.

Akşam karanlığı yaklaşırken paketlerini kanoya yüklediler, kanoyu suya itip kürek çekmeye başladılar. Onlar kıyıya yaklaşana kadar gece çökmüştü. Kano sudaki sert bir şeye çarpınca durmak zorunda kaldılar.

Nighthawk bir kayaya çarptıklarını düşünerek durdu. "Metal bir kafes gibi. Yem kutusu sanki." Keskin gözleriyle suyu taradı. "Su bunlarla dolu. Balık kokusu alıyorum, hem de bir sürü. Bir tür balık üretme istasyonu olabilir."

Yüzer barikatta bir boşluk bulup kanoyu karaya doğru çevirdiler. Metal kafeslerdeki bir şey kıpırdanıp suyu şapırdatarak Nighthawk'in balık yetiştirme istasyonuyla ilgili teorisini doğruladı. En sonunda yüzer rıhtımın dış ucuna geldiler. Bir seri iskeleye bağlanmış jetskiler ve motorlu tekneler gözlerine çarptı. Küçük bir su aracının yanında büyük bir katamaran vardı. Nighthawk ortada uzanan taşıyıcı bandın balık üretme operasyonuyla ilgili olduğunu düşündü.

"Bir fikrim var," dedi Green. Sistematik bir şekilde çalışarak jetskilerin ve teknelerin anahtarlarını alıp suya attı. Kanoyu teknelerin arasına sıkıştırıp onlardan ödünç aldığı bir brandayla örttü.

Rıhtımın kıyıyla birleştiği yer içeriye uzanan bir asfalt şeklinde devam ediyordu. Nighthawk ve Green ormanın içinden yürümeye karar verdi. Birkaç dakika yürüdükten sonra, sanki büyük bir buldozer ormanda kendine yol açmış gibi geniş toprak bir yolla karşılaştılar. Bu yolu izleyerek dev depo binasının arkasında düzgün bir sıra halinde uzanan kamyon ve toprak taşıma makinelerini buldular. Sundurmayı bir kalkan gibi kullanarak köşeden baktıklarında ormanda açılmış meydanın kenarında olduklarını gördüler. Açık alan portatif halojen lambalarla aydınlatılmıştı. Mekanik kürekler toprağı düzeltmişti. Büyük yol-inşa makineleri asfaltın üzerinde bekliyordu. Küreklerini kuşanmış çalışma ekipleri sıcak asfaltı silindirle düzleştirilecek şekilde hazırlıyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz, profesör?" diye sordu Nighthawk.

"Günün ışımasına ne kadar var?"

"İlk ışıklara kadar beş saat var. Ondan önce göle dönmek akıllıca olur."

Green sırtını ağaca yaslayarak oturdu. "O zamana kadar neler olduğuna bakalım. İlk nöbeti ben alırım." Gece yarısından kısa bir süre sonra Ben nöbeti aldı. Green yere uzanıp gözlerini kapadı. Açık alan dinlenen birkaç adam haricinde boştu artık. Nighthawk gözlerini kırpıştırdı, sonra uzanıp Green'in omzunu dürttü.

"Ah, Josh..."

Green doğrulup meydana doğru baktı. "Neler olu..."

Meydanın ötesinde, yalnızca ormanın olduğu yerde dev kubbe biçiminde bir yapı vardı. Benekli yüzeyi mavimsi beyaz bir şekilde parıldıyordu.

"Bu şey de ne?" diye fısıldadı Ben. "Ve buraya ne zaman geldi?"

"Benden önce davrandın," dedi Green.

"Belki bir oteldir."

"Hayır," dedi Green. "Çok işlevsel görünüyor. Sen böyle bir yerde kalır mıydın?"

"Ben kütüklerden yapılma bir kulübede büyüdüm. Ondan büyük her yer benim için oteldir."

"Memleketine saygısızlık etmek istemiyorum ama burada balıkçı ve avcı sürüleri görebiliyor musun? Bu şey Las Vegas'taymış gibi görünüyor."

"Kuzey Kutbu'ndan söz ediyorum, dostum. Aşırı büyük bir Eskimo evine benziyor."

Green, kubbenin National Geographic'de gördüğü Eskimo barınaklarıyla aynı hatlara sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama yüzeyi sert metal yerine şeffaf plastik malzemeden yapılmış gibi görünüyordu. Dev hangar kapıları kubbenin alt kısmına yerleştirilmişti ve meydan olarak inşa edilmiş açık alana bakıyordu.

Onlar seyrederken yeni faaliyetlere dair belirtiler ortaya çıktı. Meydan yeniden kalabalıklaşmaya başlamıştı. İnşaat ekibi daha fazla silahlı adamla geri dönmüştü ve hepsi karanlık gökyüzüne bakıyordu.

Kısa süre sonra yukarıda motor sesleri gelmeye başladı. Dev bir nesne karanlık gökyüzünü kaplayıp yıldızları örttü.

"Kubbeye bak," dedi Nighthawk.

Yapının tepesinde dikey bir yarık belirmişti. Yarık genişledi ve kubbenin üst yarısı bir portakal gibi geriye doğru açıldı. Kubbenin içinden ışıklar yükseliyor, dev torpido biçimindeki gümüş rengi nesneyi aydınlatıyordu. Nesne geniş açıklığın tam üstüne gelene kadar hareketini sürdürdü.

"İkimiz de yanılmışız," dedi Nighthawk. "Las Vegas otelimiz bir zeplin hangarıymış."

Green dev geminin hatlarını inceliyordu. "Hindenburg'la ilgili şu eski haberi gördün mü? Hani şu 1930'larda yanan büyük Alman zeplini."

"Ama öyle bir şeyin burda işi ne?"

"Galiba yakında öğreneceğiz," dedi Green.

Alçalan hava taşıtı yerdeki yapının içine girdi, kubbenin parçaları kapanarak birbirine kenetlendi ve yine o eski kubbe görünümünü kazandı. Kısa süre sonra meydana bakan kapılar açıldı ve bir grup adam kubbeli yapıdan dışarı çıktı. Siyah üniformalar giymişlerdi ve hepsi esmer, koyu renk tenli adamlardı bunlar. Hepsi, boğaya benzer kafası güçlü omuzları üzerine oturtulmuş bir adamın etrafına toplanmışlardı.

Adam meydanın kenarına yürüyüp çalışmaları inceledi. Nighthawk daha önce çalışanlara pek dikkat etmemişti. Ama şimdi bu adamların üniformalı adamların tersine kot pantolon ve gömlek giydiklerini, silahlı muhafızların da onları gözetlediğini fark ediyordu.

"Oh kahretsin!" diye fısıldadı.

"Ne oldu?"

"Bu adamlar benim köyümden. Şu babam ve kardeşim. Annemi ve diğer kadınları göremiyorum."

Lider teftiş turuna devam ederek meydanın etrafında yürüdü. İşçilere gözcülük eden adamlar liderin yürüyüşünü seyrediyorlardı. Onların dikkatsizliğinden yararlanan bir işçi ormana doğru geriledi.

Sonra küreğini atıp özgürlüğüne koştu. Koşmasındaki hafif aksama Nighthawk'a tanıdık geldi.

"Bu kuzenim," dedi. "Koşmasından tanıdım. Çocukken ayağını çok kötü incitmişti."

Muhafızlardan biri arkaya bakınca kaçan adamı gördü. Ateş etmek için tüfeğini kaldırdı, ama boğa kafalı adamın emriyle indirdi. Alet yığınının yanına gidip keskin uçlu metal bir mızrak aldı. İki eliyle sıkıca tutup cirit atıcısı gibi geri çekildi, sonra güçlü bedeninin bütün gücüyle fırlattı.

Mızrak havada metalik bir füze gibi uçtu. Yüksek bir kavis çizip kaçağın ilerisine gidecek şekilde ustaca atılmıştı, böylece tam zamanında adamın iki kürek kemiğinin ortasına saplandı. Adam bir koleksiyon kitabındaki kelebek gibi yere yapıştı. O zamana kadar lider çoktan sırtını dönmüş, kaçağın yere

düştüğünü bile görmemişti.

Bütün olanlar -kuzeninin kaçma girişimi ve öldürülüşü- yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Nighthawk donmuş bir şekilde seyrediyordu, ama birden ileri atılıp Green'in onu tutma çabalarına rağmen gizlendikleri yerden çıkıp kuzeninin cesedine doğru koştu.

Green genç kızılderilinin peşinden koşup onu yere yıktı. Hemen ayağa kalkarak Nighthawk'i yakasından tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı. Parlak ışıklar altında rahatça görülüyorlardı artık. Nighthawk üzerlerine doğrultulmuş silahları görünce içgüdülerine hâkim oldu.

Green'le birlikte ormana daldı. Arkalarından ateş açılınca Green yere düştü. Nighthawk durup arkadaşına yardım etmeye gitti, ama mermi başının arkasından girip kafatasını parçalamıştı. Nighthawk dönüp koşmaya başladı. Ayaklarının etrafında toprak gayzerleri oluşuyordu. Dal ve yaprak yağmuru altında ağaçların arasından hızla koşarak gölün kenarına geldi.

Jetskileri görünce Green'in bir anahtarı kendilerine saklamış olmalarını diledi. Belindeki bıçağı çıkarıp halatları kesti. Bir aracı suda olabildiğince uzağa itip kanonun üzerindeki brandayı kaldırdı, suya itip hızla kürek çekmeye başladı. Rıhtım alanından ateş başladığında suda açıktaydı. Nişancılar ateş ediyor, mermileri suya çarpıyordu.

Kano menzil dışına çıkana dek gölün karşı kıyısına doğru ilerledi. Nighthawk bütün gücüyle kürek çekiyordu. Bir kez karşı kıyıya ulaştıktan sonra ormanda kendini kaybettirirdi. En minik ışık lekesini bile yakalayıp büyüten su hiçbir zaman tam olarak karanlık olmazdı. Ama şimdi etrafındaki göl parlak bir kimyasalla doluymuş gibi parlıyordu. Dönüp bakınca ışığın sudan gelmediğini, bir yansıma olduğunu fark etti.

Arkasında geniş bir ışık huzmesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kubbe açılıyordu. Zeplin yavaşça yukarı doğru yükseliyordu. Ağaçların birkaç yüz metre yukarısına yükseldikten sonra göle doğru döndü. Aşağıdaki ürkütücü ışıkla aydınlanan zeplin zamanla unutulmuş bir efsaneden fırlayıp gelmiş intikam peşindeki bir canavara benziyordu. Araç düz bir çizgi halinde ilerlemek yerine keskin bir dönüş yapıp kıyı boyunca ilerlemeye başladı. Altından ışık huzmeleri yayılıyor, gölün yüzeyini tarıyordu.

Zeplin ilk geçişini yaptıktan sonra paralel bir çizgi üzerinden geri döndü. Gölün üzerinde rasgele arama yapmak yerine çim biçer gibi metodik bir yol izliyordu. Nighthawk bütün gücüyle kürek çekiyordu, ama arama ışıklarının gölün yüzeyindeki kanoyu bulması an meselesiydi.

Zeplin bir dönüş daha yaparak kendisini doğruca kanonun üzerine getirecek hattı takip etmeye başladı. Yeri belirlendikten sonra kano çok kolay bir hedef olacaktı. Nighthawk yalnızca bir seçeneği olduğunu biliyordu. Bıçağını çıkarıp kanonun dibinde bir delik açtı. Soğuk su içeri dolup beline kadar yükseldi. Su boynuna ulaştığında zeplin neredeyse başının tam üstündeydi. Makinelerinin boğuk sesi bütün diğer sesleri bastırıyordu.

Nighthawk başını suya sokup dibe gömülmesini engellemek için kanoya tutundu. Tepesindeki su hareketli ışıklar yüzünden aydınlandı, ardından tekrar karardı. Aşağıda olabildiğince uzun süre kaldı, sonra nefes almak için yukarı çıktı.

Zeplin yeni bir geçiş için tekrar gelmişti. Nighthawk makinelerin homurtusuna karışan başka bir ses daha duydu. Jetskilerin homurtusuydu bu. Birisinin yedek anahtarları vardı galiba. Nighthawk çaprazlama, köyden uzağa doğru yüzdü.

Dakikalar sonra jetskiler doğruca boş köye doğru giderken ışıkları hızla suyun üstünde sekiyordu. Nighthawk ayağının altında yumuşak çamuru hissedene kadar yüzmeye devam etti. Yorgunluktan bitmiş durumda sürünerek kıyıya çıktı, ama yalnızca gömleğindeki suyu sıkacak kadar bir süre için dinlendi.

Sahil boyunca ışıklar üzerine geliyordu.

Nighthawk gölün karşısına doğru son bir kez üzüntüyle baktı, ıslak bir hayalet gibi ormana girdi.

20

Taksi Fairfax, Virginia'daki çakıl taşı kaplı uzun garaj yoluna girdiğinde Austin'in bronz yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Dulles Havaalanı'nda bindiği taksinin ücretini ödedi, Potomac Nehri'nin kıyısındaki eski malikânenin bir parçası olan Viktorya usulü kayıkhanenin merdivenlerini hızla çıktı. Çantasını içeri bırakıp çalışma-oturma odası birleşimini bakışlarıyla tararken Robert Louis Stevenson'dan tanıdık satırlar aklına geldi.

Denizci, denizdeki evinden yuvasına döndü.

Austin gibi evi de zıtlıklarla doluydu. Fiziksel gücü, cesareti ve çevikliği ona önemli bir güç kazandırıyordu. Ama serinkanlı bir zekâya da sahipti ve yüzyıllar önce yaşamış büyük zihinlerden ilham alıyordu. Çalışmaları genellikle en son teknoloji ürünü aletleri kullanmasını gerektiriyordu, ama geçmişe olan saygısı şöminesinin üstünde asılı duran düello tabancalarıyla belirginleşiyordu. Devlet maaşının sınırlılığına rağmen durmadan eklemeler yaptığı iki yüzden fazla koleksiyon takımının bir parçasıydı bu tabancalar.

Kişiliğindeki bu iki bölünmüşlük, New York resim galerisindeki gibi çağdaş orijinallerin asılı olduğu beyaz duvarlarıyla tezat oluşturan sömürge dönemine ait, koyu renk ahşaptan rahat mobilyalarında da göze çarpıyordu. Geniş kitap rafları Joseph Conrad ve Herman Melville'in ilk baskılarını ve büyük filozofların yazılarını içerek yıpranmış kitaplarının da aralarında bulunduğu yüzlerce kitabın ağırlığı altında inliyor gibiydi. Saatlerce Plato ve Kant'ın çalışmalarını ve bilgece sözlerini okurken geniş kapsamlı müzik kütüphanesi caz üzerinde yoğunlaşmıştı. İlginçtir ki iş günlerini denizin içinde veya altında geçirdiğini gösteren çok az şey vardı. Hızlı bir gemi ve birkaç yelkenlinin yağlıboya tablosu, yelken açmış bir omurgalı gemi fotoğrafı ve yarışçı su uçağının cam şişe içindeki modeli bunların büyük bölümünü oluşturuyordu.

Austin kayıkhaneyi büyük bir istekle eve dönüştürmüş, işin büyük bir kısmını da kendisi yapmıştı. NUMA ve ondan önce de CIA'deki görevleri sayesinde bütün dünyayı dolaşıyordu, ama görevi bitince her zaman güvenli limana geri dönebiliyor, yelkenleri indirip karaya demir atabiliyordu. Şu anda ihtiyacı olan tek şey denizcilerin içtiği sulandırılmış romdu.

Mutfağa gidip kendisine bir kadeh rom ve Jamaika birası koydu. Buz kadehinde hoş bir şekilde tıngırdarken küf kokusunun gitmesi için kapıları açtı. Verandaya çıkıp ciğerlerine temiz nehir havasını çekti, azalan ışıkta ağır hareket eden Potomac'ı inceledi. Hiçbir şey değişmemişti. Nehir her zamanki gibi güzel

ve huzurluydu.

Panjur dilimli sandalyesine yerleşip arkasına yaslandı, yıldızlar son birkaç günün olaylarının ardında ne olduğunu söyleyebilecekmiş gibi gökyüzüne baktı. Göğsündeki iyileştiği için kaşınan bıçak yarası ve kafasında sopanın neden olduğu şişlik olmasaydı Faroe Adaları ve Kopenhag'daki maceraları birer rüya olabilirdi. DN gemisinin sabote edilmesiyle sessiz Kopenhag caddesindeki saldırı arasında bir bağ kurabiliyordu. DN gemisinin sabote edilmesi belli ki bir amaca hizmete diyordu. Basit bir şekilde ifade edilecek olursa birisi DN'nin ortadan kaybolmasını istiyordu. Austin işe burnunu sokunca da hem Skaalshavn'da, hem de Kopenhag'da hedef haline gelmişti.

Durum basit bir denklemle özetlenebilirdi: birisi ne zaman Oceanus'a yaklaşsa sonuç felaket olabiliyordu. Düşünceleri Faroe Adaları'ndaki balık çiftliğine ve tanktaki ödünü patlatan yaratığa kaydı. Oceanus şirketinin üzerinde saf kötülük havası asılıydı. Jorgensen ne demişti? Çok kötü bir şey. Sonra bir de Basklı zengin Balthazar Aguirrez ve Don Kişotvari araştırması vardı. Bütün bunlar ne demek oluyordu?

Austin gözkapakları ağırlaşana kadar son birkaç günün olaylarını aklından geçirdi. İçkisinin geri kalanını bitirdi, çatı katını aşan kule biçimindeki yatak odasının merdivenlerini çıkıp yattı. Derin bir uyku çekip sabah erkenden kalktı. Deliksiz uykuyla tazelenip bir fincan Kona kahvesiyle kendine geldikten sonra yerinde olup olmadığını öğrenmek için CIA'deki eski bir dostuna telefon açtı. Ardından geç kalacağını bildirmek için NUMA ofisini aradı.

Antik otomobiller koleksiyonu yapıp onları kullanmaktan zevk alan meslektaşı Dirk Pitt'in tersine Austin, yer ulaşımı söz konusu olduğunda neye bindiğini umursamazdı. NUMA araba havuzundan, turkuvaz rengi dışında belirgin bir özelliği olmayan bir binek arabasıyla CIA günlerinden çok iyi hatırladığı bir yoldan Langley'e gitti. Arabasını düzinelerce devlet arabasının yanına park etti. Geniş komplekste güvenlik 11 Eylül'den beri daha sıkıydı.

Daha önce aradığı Herman Perez ziyaretçi alanında bekliyordu. Perez esmer tenli, seyrelmekte olan saçlarına uyan koyu kahverengi gözlü ince yapılı bir adamdı. Perez onun güvenlik kontrolünden geçişini hızlandırıp koridorlar labirentinden geçirdikten sonra kâğıtlarla dolu olmayan bir ofise getirdi. Masanın üstünde bir tek bilgisayar ekranı, telefon ve çekici bir kadın ile iki çocuğun fotoğrafı vardı.

"Kurt, seni görmek harika!" dedi Perez, Austin'e oturmasını işaret ederek. "Sandecker'in gemisinden inip şirkete gelmeyi mi düşünüyorsun? Bize gelmeni

çok isterdik. Senin çok iyi olduğun casusluk işi Langley'de bir kez daha saygın hale geldi."

"Amiral Sandecker'in bu konuda söyleyecekleri olabilir. Ama kabul etmeliyim ki son işimizde ne kadar eğlendiğimizi hatırlayınca gözlerim hâlâ doluyor."

"Cebelitarık açıklarında bir füze bulma işi," dedi Perez çocuksu bir şekilde sırıtarak. "Oh Tanrım, ne işti ama."

"Bu sabah araba kullanırken ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ne kadar zaman oldu?"

"Çok uzun. Biliyor musun, Kurt, ne zaman İspanyol şarabı içsem kafamın içinde küçük flamenko dansözlerini duyuyorum." Perez'in yüzünü hülyalı bir ifade kapladı. "Tanrım, çok güzel zaman geçirdik, değil mi?"

Austin onaylayarak başım salladı. "Dünya o zamandan beri çok değişti."

Perez yanıt olarak güldü. "Senin için değişmedi, eski dostum! Hey, Faroe Adaları'nda gerçekleştirdiğin o inanılmaz kurtarışı okudum. Hiç değişmedin seni yaşlı deniz kurdu. Hâlâ aynı yiğit Austin."

Austin homurdandı. "Bugünlerde yiğitlik gösterdiğim her dakika için masamda bir saat raporlarla boğuşmam gerekiyor."

"Seni anlıyorum! Bürokrasi olmasa benim de çok hoşuma giderdi, ama baba olduğumdan beri dokuz-beş programı hoşuma gidiyor. İki çocuğum var, buna inanabiliyor musun? Masa jokeyi olmak o kadar da kötü değilmiş. Denemek isteyebilirsin."

"Hayır, teşekkürler. Gözbebeklerime dövme yaptırmayı tercih ederim."

Perez güldü. "Eee, buraya eski güzel günlerden söz etmeye gelmedin herhalde. Telefonda Balthazar Aguirrez'le ilgili bilgi istediğini söylemiştin. Sormamın bir sakıncası yoksa onunla neden ilgileniyorsun?"

"Sakıncası yok. Aguirrez'e Faroe Adaları'nda rastladım. Çok etkileyici biri gibi göründü. Onda gözün gördüğünden fazlasının olduğunu düşünüyorum."

"Onunla tanıştın mı?"

"O da ben de balık tutuyorduk."

"Bilmeliydim," dedi Perez. "Bela belayı çeker."

"Neden bela olsun?"

"Bask ayrılıkçı hareketi hakkında ne biliyorsun?"

"Uzun süredir var. Ara sıra Basklı teröristler bir kamu binasını havaya uçurur ya da masum bir hükümet görevlisini öldürürler."

"Özetle böyle," dedi Perez. "Onlarca yıldır İspanya ve Fransa'nın arasında kurulacak olan ayrı bir Bask Devleti'nden söz ediliyor. En radikal ayrılıkçı grup ETA 1968'de özerk Bask Devleti için savaşmaya başladı. 1975'te Franco öldüğünde yeni İspanyol Hükümeti Basklılara daha fazla politik güç verdi, fakat ETA bütün porsiyonu istiyor. Davaya başladıklarından beri sekiz yüzden fazla insan öldürdüler. Onların tarafında olmayan herkes düşmandır."

"Ne yazık ki dünyanın her yerinde hikâye aynı."

"Ayrılıkçı hareketin politik kanadı Batasuna Partisi. Bazı insanlar onu IRA'nın halk içindeki yüzü olan Sinn Fein'le kıyaslıyor. İspanyol Hükümeti daha fazla suikast olunca ve büyük ETA silah deposunu keşfedince havlu attı. Özerklik işe yaramıyordu, bu yüzden

Batasuna'yı yasakladılar ve bütün ayrılıkçı hareketi bastırmaya çalıştılar."

"Aguirrez bu kanlı hareketin neresinde yer alıyor?"

"Gözün gördüğünden daha fazlası olduğu şeklindeki içgüdün haklı. Batasuna'nın en büyük destekçisi o. Hükümet onu terörizme parasal destek vermekle suçluyor."

"Onu sevdim. Teröriste benzemiyordu," dedi Austin hayatını kurtaran adamın dürüst tavırlarını hatırlayarak.

"Tabi, Joe Stalin de bir büyükbabaya benziyordu."

Austin yatın sert görünüşlü mürettebatını ve aracın taşıdığı ağır silahları hatırladı. "Yani suçlamalar doğru mu?"

"Batasuna'yı desteklediğini açıkça kabul ediyor, ama o para verdiğinde yasal bir parti olduğunu belirtiyor. Hükümet onun hâlâ bu harekete para aktardığından şüpheleniyor. Kanıtları yok ve Aguirrez de zayıf kanıtlarla mahkemeye çıkarılamayacak kadar güçlü bağlantıları olan birisi."

"Sen adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"İspanya'da geçirdiği yıllarda onunla hiç tanışmadım. Bu yüzden sen tanıştığını söylediğinde çok şaşırdım. Bence huzurlu bir ayrılıkçı çözümün hoşuna gideceği ılımlı bir adam, ama ETA cinayetleri davasını zayıflattı. Katı cezaların çatışmayı yeniden tetikleyeceğinden ve masum vatandaşları tehlikeye atacağından korkuyor. Haklı olabilir."

"Bıçak sırtında yürüyor gibi."

"Bazı insanlar baskının onun keçileri kaçırmasına neden olduğunu söylüyor. Avrupa kamuoyunu Bask ülkesinin lehine çevirmenin yollarından söz ediyor. Aklında neler olduğuna dair bir ipucu verdi mi sana?" Perez'in koyu renk gözleri kısıldı. "Balıkçılık hakkında konuşmadığınız kesin."

"Bana Bask mirasıyla çok gururlanan bir adam gibi geldi... yatının adı Navarra. Politika hakkında tek kelime etmedi. Çoğunlukla arkeoloji hakkında konuştuk. Kendi atalarıyla çok ilgilenen amatör bir arkeolog o."

"Çatlak profesörler yarışmasına katılacak birisiymiş gibi anlatıyorsun. Sana bir uyarıda bulunayım, eski dostum. İspanyol polisi

onu mıhlamayı çok isterdi. Onu terörist hareketlerine bağlayacak bir ipucu yok, ama buldukları zaman yollarına çıkmak istemezsin."

"Bunu hatırlayacağım. Yardımın için teşekkürler."

"Kahretsin, Kurt, eski bir silah arkadaşıma çok daha fazlasını yapmak isterdim."

Perez yeniden geçmişi anmaya başlama fırsatı bulamadan Austin saatine baktı. "Gitmem lazım. Zaman ayırdığın için teşekkürler."

"Önemli değil. Bir gün öğle yemeği için buluşalım. Seni özlüyoruz burada. Üst düzeydekiler Sandecker'in seni bizden çalmasına hâlâ kızgın."

Austin oturduğu yerden kalktı. "Belki bir gün ortak bir projede çalışırız."

Perez gülümsedi. "Bu çok hoşuma gider."

Washington trafiği gevşemişti. Kısa bir süre sonra Austin Potomac Nehri'ne bakan otuz katlı NUMA binasının yeşil cam yüzeyinden parlayan güneşi gördü. Ofisine girince inledi. Sekreteri aranacakları yazdığı pembe not kâğıtlarından bir yığın oluşturmuştu masasının ortasında. Ayrıca Sea Lamprey le, ilgili bir rapor hazırlamadan önce e-mail yığınının altından kalkması gerekiyordu.

Ah, bir maceraperestin heyecanlı hayatı! E-mailini şöyle bir dolaşıp önemsiz gördüğü yarıdan fazlasını sildi, pembe not kâğıtlarını taradı. Paul ve Gamay'dan bir mesaj vardı. Oceanus operasyonunu kontrol etmek için Kanada'ya gitmişlerdi. Zavala telesekreterine sıcak bir randevu için o gece evinde olacağını söyleyen bir mesaj bırakmıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyor, diye düşündü Austin başını iki yana sallayarak. Yakışıklı ve çekici ortağı Washington kadın grubu arasında da revaçtaydı. Austin içini çekip Oceanus macerasıyla ilgili bir rapor

hazırlamaya başladı. Telefon çaldığında toparlamak üzereydi.

"Tünaydın, Bay Austin. Sizi ofisinizde bulmayı umuyordum."

Austin, Therri'nin sesini duyunca gülümsedi. "Denizleri özlemeye başladım bile. Concorde'la eve dönüş yolculuğun iyi geçmiştir umarım."

"Evet, ama neden acele ettim bilmiyorum. Posta kutum dava özetleri ve salıvermelerle dolu. Ama seni şikâyet etmek için aramadım. Seninle buluşmak istiyorum."

"Tam kapıdan çıkmak üzereyim. Bir yürüyüşe çıkabiliriz. Kokteyl ve akşam yemeği. Sonra kim bilir başka ne?"

"'Kim bilir' kısmını şimdilik askıya almak zorundayız. Bu iş görüşmesi olacak. Marcus seninle konuşmak istiyor."

"Arkadaşından gerçekten nefret etmeye başlıyorum artık. Yüzyılın aşk ilişkisi olabilecek bir şeyin yoluna çıkıp duruyor."

"Bu önemli, Kurt."

"Tamam, onunla bir şartla buluşurum. Bu gece için randevulaşacağız."

"Anlaştık."

Therri, Austin'e buluşma saatini ve yerini bildirdi. Therri'nin çekiciliği bir yana Ryan'la buluşmasının bir diğer nedeni çıkmaz sokağa girdiği ve ondan yeni bir şeyler öğrenebileceği düşüncesiydi. Telefonu kapatıp arkasına yaslandı, parmaklarını ensesinde kenetledi.

Düşüncelerini Oceanus'a çevirmesi çok kolaydı. Kolunu kaldırdığında göğsü hâlâ acıyordu ve acı etkili bir bellek yardımcısıydı.

Troutların bir şey bulup bulamadığını merak etti. Mesajı bıraktıklarından beri aramamışlardı. Cep telefonlarından onlara ulaşmaya çalıştı, ama bir yanıt alamadı. Endişelenmiyordu. Paul ve Gamay kendilerine bakabilecek kapasitedeydiler. Sonra NUMA'nın Müdür Yardımcısı Rudi Gunn'ı aradı ve öğle yemeği için bir randevu ayarladı. Rudi'nin ünlü analitik becerileri esrarengiz şirketi kuşatan sık çalıların arasında yolunu bulmasına yardımcı olabilirdi.

Gunn'ın Aguirrez'in tam üstüne gidip Bask terörizmi ve Oceanus şiddeti arasında bir bağ olup olmadığını sorgulayacağı kesindi. Aguirrez atası Diego'dan söz etmişti. Austin, Bask'ın ataları konusundaki saplantısını ve onun bir şeyin peşinde olabileceğini düşündü. Deneyimlerine dayanarak geçmişin her zaman geleceğin anahtarı olduğunu biliyordu. Kendisini beş yüz yıl geriye götürecek

birine ihtiyacı vardı. Aklına hemen bir isim geldi. Telefonu alıp bir numara tuşladı.

21

Dünyaca ünlü deniz tarihçisi ve gurme St. Julien Perlmutter zevkten ölmek üzereydi. Gölgeli terasının soluk kesici güzellikteki göz alabildiğine uzanan bağlara baktığı üç yüz yıllık Toskana villasının dışında oturuyordu. Uzaklarda Rönesans şehri Floransa'ya hâkim olan Duomo göze çarpıyordu. Önündeki geniş meşe masa, yerel olarak yapılan ağır kokulu sostan kalın, az pişmiş bifteğe kadar İtalyan mutfağının örnekleriyle doluydu. O kadar harika yiyecekler, o kadar harika renkler ve kokular vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Kendine hâkim ol, koca adam," diye mırıldandı gri sakalını okşayıp önündekilere bakarken. "Bunca bolluğun arasında açlıktan ölmek hiç iyi olmaz."

Yüz kilo ağırlığındaki adam hiç de eriyip bitme tehlikesi içinde değildi. İtalyan-Amerikan yiyecek dergisi için on gün önce geldiği İtalya'da promosyon turu için gemiye bindiğinden beri yiyordu. İtalya'daki bütün şarap evlerini, küçük restoranları ve etlerin tütsülendiği yerleri dolaşmış, İtalyan jambonlarının asılı olduğu soğuk hava odalarında fotoğrafçılara pozlar verip yemeğin Etruryalılara kadar dayanan geçmişi hakkında konferanslar vermişti. Durduğu her yerde gösterişli yemekler yemişti. Duyularındaki aşırı yüklenme şu andaki çıkmazın içine sokmuştu kendisini.

Cebindeki cep telefonu titredi. Dikkatinin içinde bulunduğu çıkmazdan dağılacağına memnun olarak telefonu açtı. "Ne istediğinizi kısa ve iş çerçevesi içinde belirtiniz."

"Seni bulmak çok zor, St. Julien."

Kurt Austin'in tanıdık sesini duyunca kırmızı surattaki gök mavisi gözler neşeyle dans etmeye başladı.

"Tam tersine, Kurt, dostum. Ben Hansel ve Gretel gibiyim. Ekmek kırıntılarını takip edersen şekerlemeden evi tırtıklarken bulursun beni."

"Kâhyanın talimatlarını takip etmek daha kolaydı. Bana İtalya'da olduğunu söyledi. Tur nasıl gidiyor?"

Perlmutter kocaman karnını sıvazladı. "En basit haliyle, çok doyurucu. Kolombiya Bölgesi'nde her şey yolunda mı?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Dün gece Kopenhag'dan geldim."

"Ah, Christian Andersen ve Küçük Denizkızı'nın şehri. Üç yıl önce oraya

gidişimi hatırlıyorum. Şeyde küçük bir restoran vardı..."

Austin kap kap yemeklerine başlamadan önce Perlmutter'in sözünü kesti. "Bunu dinlemeyi çok isterdim. Ama şu anda senin tarih uzmanlığına ihtiyacım var."

"Yemek ve tarih konusunda konuşmayı her zaman çok sevmişimdir. Sor bakalım." NUMA her zaman Perlmutter'in uzmanlığına başvururdu.

"Diego Aguirrez adlı Basklı denizciyle karşılaştın mı hiç? On beşinci ya da on altıncı yüzyıldan?"

Perlmutter ansiklopedik zihnine daldı. "Ah, evet, epik Fransız şiiri Song of Roland'la ilgili bir şeydi."

"Chanson de Roland olabilir mi? Lisede Fransızca dersinde başım dertteydi onunla."

"O zaman efsaneyi biliyorsundur. Roland imparator Charlemagne'ın yeğeniydi. Sihirli kılıcı Durendal'ın yardımıyla Saracenleri Roncesvalles'da tuttu. Ölürken Roland kılıcını düşmanların eline geçmemesi için bir kayaya vurdu, ama kırılmadı. Yardım çağırmak için borusunu çaldı. Bunu duyarı Charlamagne ordusuyla geldi, ama çok geçti. Roland ölmüştü. Yüzyıllar sonra Roland bir Bask kahramanı, inatçı karakterlerinin bir sembolü oldu."

Roland'dan Aguirrez'e nasıl geçiyoruz?

"On sekizinci yüzyılda, Kolomb öncesi Amerika yolculuklarını anlatan bir kitapta Aguirrez ailesinden söz edildiğini hatırlıyorum. Aguirrez'in Kolomb'un yolculuğundan onlarca yıl önce pek çok Kuzey Amerika sularına balık avlamaya gittiği söyleniyordu. Ne yazık ki İspanyol Engizisyonu'yla karşı karşıya kaldı. Roland kutsal emanetlerinin ona emanet edildiğine dair doğrulanmayan raporlar var."

"Senin anlattıklarına bakılırsa Roland hikâyesi yalnızca bir efsane değil. Kılıç ve boru gerçekten vardı."

"Belli ki Engizisyon öyle düşünüyordu. Kutsal emanetlerin Basklıları bir araya toplamak için kullanılmasından korkuyorlardı."

"Aguirrez ve kutsal emanetlere ne oldu?"

"Ortadan kayboldular. Hatırladığım kadarıyla bir gemi kazasına dair bir kayıt yok. Bu konuyla neden ilgilendiğini sorabilir miyim?"

"Diego Aguirrez'in soyundan gelen biriyle tanıştım. Atalarının izini sürüyor,

ama kutsal emanetler konusunda hiçbir şey söylemedi."

"Buna şaşırmadım. Bask ayrılıkçıları İspanya'da hâlâ bir yerleri bombalıyorlar. Böyle güçlü bir sembolü ele geçirirlerse neler olacağını Tanrı bilir."

"Aguirrez hakkında başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hemen aklıma gelen bir şey yok. Eve gidince kitaplarıma bakarım." Perlmutter dünyanın en iyi denizcilik kütüphanesine sahipti. "Milano'ya uğradıktan sonra birkaç gün içinde Georgetown'da olacağım."

"Her zamanki gibi çok yardımcı oldun. Tekrar konuşacağız. Buon appetito. "

"Grazie," dedi Perlmutter, telefonunu kapatarak. Dikkatini tekrar masaya çevirdi. Marine edilmiş enginar kalbi tabağıyla başlamak üzereyken villanın sahibi, almak için gittiği bir şişe şarapla geri döndü.

Adamın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Yemeklerine dokunmamışsın. Hasta mısın?"

"Oh hayır, Senyor Nocci. Tarihle ilgili bir telefon aldım da."

Gümüş saçlı İtalyan başını salladı. "Belki yaban domuzu chingali'nin tadına bakmak belleğini tazeleyebilir. Sos benim ormanımda bulunan yer mantarlarıyla yapıldı."

"Harika bir fikir, dostum." Baraj yıkıldıktan sonra Perlmutter yiyeceklere her zamanki iştahıyla daldı. Konuğu yiyecekleri mideye indirirken Nocci merakını kibarca bir kenara bıraktı. Ama Perlmutter küçük ağzını silip peçetesini bir kenara bırakınca, "Ben amatör bir tarihçiyim. İnsan sayısız medeniyetlerin kalıntılarıyla kuşatılmış bir ülkede yaşayınca böyle olmamak mümkün değil. Belki sorununda sana yardımcı olabilirim."

Perlmutter kendine bir kadeh daha 1997 Chianti koyarak Austin'le yaptığı konuşmayı tekrarladı. İtalyan, başını yana eğdi. "Bask konusunda bir şey bilmiyorum, ama hikâyen Biblioteca Laurenziana'da araştırma yaparken rastladığım bir şeyi aklıma getirdi."

"Yıllar önce Laurentian Kütüphanesi'ni ziyaret etmiştim. Müsveddelerle büyülendim."

"Binden fazla şaheser var," dedi Nocci başıyla onaylayarak. "Bildiğin gibi kütüphane paha biçilmez kâğıt koleksiyonlarını barındırmak amacıyla Medici ailesi tarafından kuruldu. Muhteşem Lorenzo hakkında bir gün basmayı umut

ettiğim bir kitap yazıyorum, ama kimsenin okuyacağını sanmıyorum."

Benim okuyacağımdan emin olabilirsin, dedi Perlmutter gururla.

"O zaman çabama değecek," dedi Nocci. "Neyse araştırma tehlikelerinden biri anayoldan uzaklaşmaktır. Ben de kütüphanedeyken Medici Papası X. Leo'ya giden bir yan yolu izledim. 1516'da Kral Ferdinand'ın ölümüyle başa geçen on yedi yaşındaki veliahtı V. Charles Engizisyon'un gücünü kısıtlaması konusunda baskılarla karşılaştı. Medici ailesinin insancıl geleneğiyle Leo Engizisyon'un yetkilerini kısıtlamayı istedi. Ama Charles'ın danışmanları, genç kralı hükümdarlığını sürdürmesi için Engizisyon'un esas olduğuna ikna etti ve zulüm üç yüz yıl daha devam etti."

"İnsanlık tarihindeki üzücü bir bölüm. Aguirrez'in sesini çıkarma cesaretini gösterdiğini bilmek rahatlatıcı, ama karanlık güçler daha güçlüydü."

"Ve hiçbiri Martinez adlı İspanyoldan daha karanlık değildi. Krala Engizisyonu desteklemesi ve gücünü artırması için ısrar eden bir mektup yazdı. Anladığım kadarıyla mektup, yorum yapması için Leo'ya gönderildi ve Papa'nın diğer belgeleriyle birlikte kütüphaneye geldi." Başını iki yana salladı. "Bir canavarın fanatik saçmalıkları. Martinez Basklılardan nefret ediyor, onları yeryüzünden silmek istiyordu. Roland'ın adının geçtiğini hatırlıyorum, ki bunun bu bağlamda biraz garip olduğunu düşünmüştüm."

"Adı nasıl geçiyordu?"

Nocci derin bir iç çekip parmağını kafasına vurdu. "Hatırlamıyorum. Yaşlanmanın sonuçlarından biri bu."

"Belki bir kadeh şaraptan sonra hatırlarsın."

"Şaraba belleğimden daha fazla güvenirim," dedi Nocci gülümseyerek. "Kütüphanenin müdür yardımcısı arkadaşımdır. Lütfen rahatla, ben de onu arayayım." Birkaç dakika içinde geri döndü. Sözünü ettiğim mektubu istediğimiz zaman bulabileceğini söyledi."

Perlmutter iri gövdesini masadan kaldırdı. "Galiba biraz egzersiz bana iyi gelecek."

Floransa'ya yolculuk on beş dakikadan kısa sürmüştü. Nocci normalde Fiat kullanıyordu, ama Perlmutter'in ziyaretini beklediği için Mercedes kiralamıştı, konuğunun koca gövdesi bu şekilde çok daha rahat edecekti. San Lorenzo Meydanında bol bol bulunan deri ve hediyelik eşya tezgâhlarının yakınma arabayı park edip Medici ailesinin eski kilisesinin solundaki girişten girdiler.

Sessiz sokaklardan geçip telaşlı ticaret faaliyetlerini geride bırakarak Michelangelo merdivenlerinden tırmandılar, okuma salonuna girdiler. Perlmutter'in iri gövdesi yerçekimi kanunları göz önüne alındığında olası görünenden çok daha çevikti. Yine de merdiven çıkmaktan nefes nefese kalmıştı ve Nocci arkadaşını bulmaya gideceğini söyleyince buna çok memnun oldu. Perlmutter oymalı, düz arkalıklı sıraları geçip yüksek pencerelerden içeri süzülen gün ışığında dikilip küflü antika kokusunu içine çekti.

Nocci bir dakika sonra orta yaşlı güzel bir kadınla geri geldi, Müdür Yardımcısı Mara Maggi olarak tanıştırdı. Kadının kızılımsı sarı saçları, Boticelli tablolarında sık sık görünen açık Florentine ten rengi vardı.

Perlmutter kadınla tokalaştı. "Bizimle bu kadar kısa sürede görüştüğünüz için teşekkür ederiz, Senyora Maggi."

Kadın Perlmutter'e sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hiç sorun değil. Böyle ünlü birisine koleksiyonumuzu açmak bir zevktir. Lütfen benimle gelin. Görmek istediğiniz mektup ofisimde."

Kadın onları pencereleri avluya bakan bir alana götürüp Perlmutter'i bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu küçük antreye yerleştirdi. Açık tahta kutunun içinde birkaç kırışık parşömen kâğıdı bulunuyordu. İki adamı yalnız bırakıp yardıma ihtiyaçları olursa çağırmalarını söyledi.

Nocci ilk parşömeni alıp kenarlarından tuttu. "İspanyolcam çok kötü değildir. İzin verirsen..."

Perlmutter başıyla onaylayınca Nocci okumaya başladı. Perlmutter mektubu dinlerken nadiren böylesi kötülük ve kana susamış nefret dolu yazılarla karşılaştığını düşünüyordu. Şiddet dolu yazılı saldırı Basklılara yöneltilen suçlamaların -cadılık ve şeytana tapma da bunların arasındaydı tekrarı şeklinde uzayıp gidiyordu. Dillerinin eşsizliği bile kanıt olarak kullanılıyordu. Martinez belli ki manyağın biriydi. Ama ipe sapa gelmez saçmalıklarının arasında genç Medici kralına politik bir mesaj da veriliyordu: Engizisyon'u sınırlamak tahtın gücünü kısıtlardı.

"Ah," dedi Nocci, gözlüğünü düzelterek. "Sana sözünü ettiğim bölüm burada işte. Martinez şöyle diyor:

Ama en çok isyan eğilimlerinden korkuyorum. Kutsal emanetlere çok bağlılar. Büyük güç atfettikleri Kılıç ve Boru onlarda. Bu onlara isyan etme gücü veriyor. Bu da kilisenin otoritesini ve krallığınızın gücünü tehdit ediyor, lordum. İçlerinde biri var, Aguirrez adında bir adam. Bütün bu fesadın başı o. Kutsal

emanetleri ele geçirmek için dünyanın sonuna kadar gitse de onu takip etmeye yemin ettim. Efendimiz, bu sapkınlık bu topraklardan sökülüp atılana kadar kutsal görevimizin sürmesine izin verilmezse, Roland'ın borusunun düşmanlarımızı savaşa çağıracağından ve Kılıcın kutsal saydığımız her şeyi yakıp yıkmasından korkuyorum."

"İlginç," dedi Perlmutter kaşlarını çatarak. "Öncelikle, kutsal emanetlerin gerçek olduğunu söylüyor. İkincisi, Aguirrez denen bu adam onlara sahip. Bu da Roland'ın ölümüne dair efsanevi hikâyeyi destekliyor."

Senyora Maggi başını içeri uzatıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Nocci, ona teşekkür edip, "Bu müthiş bir belge. Martinez denen bu adamın yazdığı başka bir belge var mı elinde?" "Üzgünüm ama, aklıma gelen başka bir belge yok." Perlmutter parmaklarını birbirine kenetleyip, "Martinez'in yazılarından çok büyük bir egosu olduğu anlaşılıyor. Gündelik faaliyetlerini yazdığı bir günlüğünü bulmak beni hiç şaşırtmazdı. Böyle bir defterin olması harika olurdu. Belki Seville'deki devlet arşivlerinde vardır."

Senyora Maggi onları yarı dinliyordu. Diğer belgelerle birlikte kutuya sokulan bir kâğıtta yazılanları okuyordu. "Bu, bu kutuda bulunan bütün el yazılarının listesi. Görünüşe göre, bir belge önceki müdür tarafından alınıp Venedik Devlet Arşivleri'ne gönderilmiş." "Ne tür bir belgeymiş bu?" diye sordu Perlmutter. "Burada bir İngiliz, Kaptan Richard Blackthorne tarafından kaleme alınan 'Denizler Adamının Temize Çıkarılması' olarak tarif ediliyor. Belgenin geri dönmesi gerekiyormuş, ama binlerce yıllık tarihi kapsayan doksan kilometreden uzun arşivler söz konusu. Bu yüzden bazı şeyler siz Amerikalıların dediği gibi çatlaklardan aşağıya düşüyor."

"Blackthorne'un yazdıklarını okumayı çok isterdim," dedi Perlmutter. "Yarın Milano'ya geçiyorum, ama belki yolumu Venedik'e çevirebilirim."

"Belki bu gerekmez." Maggi dosyayı odasına götürdü. İçeriden bilgisayar tuşlarına basarken çıkardığı sesler duyuluyordu. Az sonra geri geldi. "Venedik Devlet Arşivleri'yle konuşup gerçek arama kaydı istedim. Belge bulunduktan sonra kopyası alınıp internet üzerinden gönderilebiliyor."

"Harika!" dedi Perlmutter. "Yürek dolusu teşekkürlerimi sunuyorum."

Senyora Maggi, Perlmutter'ı etli yanaklarından öptü. Kısa süre sonra Nocci ile birlikte Floransa sokaklarında yola çıktılar. Günün faaliyetleri yüzünden yorgun düşen Perlmutter şekerleme yapıp tam akşam yemeği saatinde uyandı. Yemeklerini Nocci'yle birlikte terasta yediler. İştah dengesini yeniden kazanmıştı. Kuzu pirzolası ve makarnayı mideye indirmede hiç zorlanmadı.

Ispanak salatası ve taze meyveyle yapılan dolcîyı de bitirdikten sonra günbatımını seyredip sessizce limoncellolarını içtiler.

Telefon çalınca Nocci açmaya gitti. Perlmutter karanlıkta oturmaya devam ederek hafif akşam esintisinin burnuna kadar getirdiği toprak ve asmaların kokusunu içine çekti. Nocci birkaç dakika sonra gelip Perlmutter'i son derece modern bilgisayar odasına çağırdı.

Konuğunun kalkık kaşlarını fark eden Nocci, "Global piyasada ayakta kalabilmek için benimki gibi küçük bir işletmede bile en son iletişim sistemlerini kullanmalısın," dedi, bilgisayarın başına oturarak. "Arayan Senyora Maggi'ydi. Gecikme için özür diliyor, ama senini stediğin belgenin çürümekte olduğu denizcilik müzesi Museo Storico Navale'den geri alınması gerekmiş. İşte," dedi yerinden kalkarak.

Perlmutter oturunca sağlam ahşap sandalye çatırdayarak itiraz etti. Yazarın "İspanyol Engizisyonu'nun hizmetindeki isteksiz bir paralı askerin hikâyesi" olarak ifade ettiği günlüğün başlık sayfasını taradı.

Öne doğru eğilip beş yüz yıl önce yazılmış olan sözcükleri okumaya başladı.

22

Bira kamyonu virajı dönünce sürücüsü yoldaki enkaza vurmamak için frene bastı. Uçurumdan birkaç metre geride yan yatmış olan araba çok yüksekten düşmüş gibi görünüyordu. Yüzlerce metre aşağıdaki enkazın dibinde dumanı tüten iki enkaz daha vardı. Sürücü hemen kamyonundan inip arabanın camından içeri baktı. İçindeki insanların hâlâ hayatta olduklarını görüp şaşırdı.

CB telsizinden yardım çağırdı. Kurtarma ekibi Troutları çıkarabilmek için mekanik kollar kullanmak zorunda kaldı. Çift ardından küçük, ama iyi donanımlı bir hastaneye götürüldü. Paul'un bileği kırılmıştı, Gamay beyin sarsıntısı geçiriyordu ve ikisinin de vücutlarında morluk ve ezikler vardı. Geceyi gözlem altında geçirdiler, ertesi sabah yeniden muayene edildiler ve gidebilecek durumda oldukları söylendi. Ön büroda çıkış için imza atarlarken kırışık takım elbiseli iki adam bölge polisi olduklarını ve kendileriyle konuşmak istediklerini söylediler.

Boş bekleme salonuna girdiler ve Troutlardan neler olduğunu anlatmaları istendi. Daha yaşlı olan adamın adı MacFarlane'di.

Klasik iyi polis, kötü polis ikilisini oynuyorlardı. MacFarlane durmadan cık cık yapan iyi polisi oynarken ortağı Duffy hikâyelerindeki boşlukları bulmaya çalışan kavgacı polis rolündeydi.

Özellikle maksatlı bir soruyu yanıtladıktan sonra hiçbir zaman ürkeklik göstermeyen Gamay gözlerini Duffy'ye dikerek gülümsedi. "Yanılıyor olabilirim, memur bey, ama sanki bir şeyle suçlanıyor gibiyiz."

MacFarlane elleriyle oynadı. "Öyle değil, bayan, ama olaya bir de bizim gözlerimizle bakın. Siz ve kocanız birdenbire kasabaya geliyorsunuz. Yirmi dört saat içinde birlikte göründüğünüz biri balıkçı teknesiyle birlikte kayboluyor. Sonra oldukça sıradışı bir kazada dört adam ölüyor."

"Bana sorarsanız çok rahatsız edici," diye homurdandı Duffy.

"Size her şeyi anlattık," dedi Paul. "Biz tatildeydik ve deniz kenarındaki bir restoranda tanıştığımız Neal adlı bir balıkçıyla denize açıldık. Barmene sorabilirsiniz. Bay Neal iş arıyordu ve bizi geziye çıkarmayı teklif etti."

"Çok pahalı bir gezi," dedi Duffy alaycı bir şekilde. "Tersane Neal'in neredeyse bin doları bulan faturasını ödediğinizi söylüyor."

"Biz ikimiz de okyanus bilimcisiyiz. Balıkçıların balık yakalamadaki

sorunlarını duyunca Bay Neal'le biraz saha çalışması yapmayı istedik."

"Sonra ne oldu?"

"Gece yatak ve kahvaltı veren bir pansiyonda kaldık. Ertesi sabah Bay Neal ve teknesinin kaybolduğunu öğrendik. Gezimize devam ederken iki büyük araç kullanan iki kötü sürücü arasında kaldık."

"Söylediklerinizden anladığım kadarıyla bu adamlar sizi uçurumdan aşağıya atmaya çalışıyordu," dedi Duffy şüpheciliğini gizlemeye gerek duymadan.

"Öyle görünüyor."

"Bizim anlamadığımız da bu," dedi Duffy çenesindeki yeni çıkan sakallan kaşıyarak. "Neden bir çift masum turisti öldürmeye çalışsınlar ki?"

"Bunu onlara sormanız lazım," dedi Paul.

Duffy'nin yüzü daha da kızardı. Cevap vermek için ağzını açtı.

MacFarlane ortağını susturmak için elini kaldırdı. "O insanlar sorularımıza cevap verecek durumda değiller," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Ama görüyorsunuz bu yeni bir sorun daha ortaya çıkarıyor. Buradaki genç bayan bir markette durup kasabadaki balık çiftliği hakkında sorular sormuş. Ölen dört beyefendi o tesiste çalışıyormuş."

"Ben deniz biyologuyum," dedi Gamay. "Balıklarla ilgilenmem garip bir şey değil. Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek istemem," dedi tam da bunu yaptığını gösteren bir ses tonuyla. "Ama belki tesisten birileriyle konuşsanız daha iyi olur," dedi.

"Bu da bir diğer garip şey," dedi Duffy. "Tesis kapalı."

Gamay omuz silkerek şaşırdığını gizledi, ama tam o sırada MacFarlane'in cep telefonu çaldı. İzin isteyip kalktı, duyulamayacağı bir yere gitti. Birkaç dakika içinde geri gelip, "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler. Gidebilirsiniz," dedi.

"Buna itiraz etmek istemem, memur bey, ama neler olduğunu söyleyebilir misiniz bize de?" dedi Paul. "Bir dakika önce halk düşmanlarıydık."

Daha önce MacFarlane'in yüzünde bulunan endişeli ifade yerini dostça gülümsemeye bıraktı. "Karakoldan aradılar. Cüzdanlarınızdaki kimliklerinizden bir araştırma yaptık. Washington'dan bir telefon gelmiş az önce. Görünüşe göre NUMA için çok önemli insanlarmışsınız. İfadelerinizi hazırlayıp imza için size göndereceğiz. Sizi götürebileceğimiz bir yer var mı?" İçinde bulunduğu zor durumun çözülmesinden memnun olmuşa benziyordu.

"Kiralık araba ofisi iyi bir başlangıç olabilir," dedi Gamay.

"Bir bar da iyi bir son," dedi Paul.

Kiralık araba ofisine giderken Duffy kötü polis rolünden sıyrılıp bira ve yiyeceğin ucuz ve güzel olduğu bara nasıl gideceklerini tarif etti. Hatta nöbetleri biten polisler kendilerini de davet ettirdiler. İkinci bardağa geçene kadar polislerin çeneleri iyice açılmıştı. Troutların ayak izlerini takip edip su kıyısındaki B ve B sahipleri ve oraya devamlı olarak gelen birkaç kişiyle konuşmuşlardı. Mike Neal hâlâ kayıptı ve Grogan adlı bir adam da ortadan yok olmuştu. Oceanus tesisinin telefon numarası yoktu. Şirketin uluslararası ofisiyle bağlantı kurmaya çalışıyorlardı, ama bir yere varamamışlardı.

Polisler gittikten sonra Gamay bir bira daha ısmarladı. Üstündeki köpüğü üfledikten sonra suçlarcasına bir tonla, "Bir daha seninle taşrada geziye çıkmıyorum," dedi.

"Senin en azından bir yerin kırılmadı. Ben biramı sol elimle içmek zorundayım. Peki papyonlarımı nasıl bağlayacağım?"

"Hazırlardan takarsın sen de, zavallı çocuk. Gözümün altındaki mor halkayı gördün mü? Çocukken buna fare derdik."

Paul uzanıp hafifçe öptü karısının yanağını. "Sende çok egzotik görünüyor."

"Bu hiç yoktan iyidir sanırım," dedi Gamay hoşgörülü bir şekilde. "Şimdi ne yapıyoruz? Elimizde gösterecek birkaç şişlik ve var olmayan bir teknenin tamir faturasından başka bir şey yokken Washington'a geri dönemeyiz."

Paul birasını yudumladı. "Mike Neal'ın bağlantı kurmaya çalıştığı bilim adamının adı neydi?"

"Throckmorton. Neal onun McGill Üniversitesi'nde olduğunu söylemişti."

"Montreal! Civarda olduğumuza göre neden uğrayıp onu görmüyoruz?"

"Harika bir fikir!" dedi Gamay. "Biranın tadını çıkar, Solak. Ben Kurt'e planlarımızı anlatayım."

Gamay cep telefonunu barın nispeten sessiz bir köşesine götürüp NUMA'yı aradı. Austin dışarıdaydı, bu yüzden ona Oceanus'un izini Quebec'e doğru takip ettiklerini, daha sonra arayacağını söyleyen bir mesaj bıraktı. Austin'in sekreterinden Throckmorton'un telefon numarasını bulmasını ve Montreal'e bir uçak ayarlamasını istedi.

Birkaç dakika sonra sekreter arayıp telefon numarasını verdi ve o gün kalkan

uçakta yer ayırttığını söyledi.

Gamay Throckmorton'u aradı. NUMA deniz biyoloğu olduğunu söyleyip çalışması hakkında konuşacak zamanı olup olmadığını sordu. Adam çok sevinip gururlandı ve son dersinden sonra boş olduğunu söyledi. Air Canada uçağı öğleden sonra Dorval Havaalanı'na indi. Bavullarını Queen Elizabeth Oteli'ne bırakıp bir taksiyle McGill Üniversitesi kampusuna gittiler. Kampusta Mont Royal tarafındaki daha modern binaların yanı sıra gri granitten eski binalar da yer alıyordu.

Troutlar oraya vardığında Throckmorton dersini bitirmek üzereydi. Az sonra durmadan konuşan öğrencilerle kuşatılmış olarak dışarı çıktı. Throckmorton'un ilk dikkatini çeken şey Gamay'ın çarpıcı kızıl saçları ve Paul'ün uzun boyuydu. Öğrencileri uzaklaştırıp konuklarını karşılamak için yanlarına geldi.

"Doktor Troutlar herhalde," dedi ellerini sıkarak.

"Bu kadar kısa zamanda bizi gördüğünüz için teşekkür ederiz," dedi Gamay.

"Önemli değil," dedi adam sıcak bir şekilde. "NUMA'dan gelen bilim adamlarıyla buluşmak benim için bir onurdur. Çalışmalarımla ilgilenmeniz beni gururlandırdı."

"Kanada'da geziyorduk, Gamay sizin çalışmanızı duyunca buraya gelmemizde ısrar etti."

"Umarım bir evlilik çatışmasına neden olmamışımdır," dedi fırçaya benzer kaşları ürkmüş tırtıllar gibi havaya kalkarken.

"Kesinlikle hayır," dedi Gamay. "Montreal bizim en sevdiğimiz şehirlerdendir."

"Anlaştığımıza göre neden laboratuvara gidip elimizde neler var bakmıyoruz."

"The Rocky Horror Picture Show'unda böyle söylüyorlar, değil mi?" dedi Gamay.

"Evet! Meslektaşlarım bana çatlak Profesör Frank N. Furter ismini taktılar."

Throckmorton'un boyu ortalamadan kısa, vücudu tombuldan çok dolgundu. Vücudunun yuvarlaklığı aya benzer yüzünde veg özlüklerinde tekrarlanıyordu. Ama laboratuvara giderken bir atlet çevikliğiyle hareket ediyordu.

Troutları bir kapıdan geçirip parlak bir şekilde aydınlatılmış laboratuvara soktu, bir masaya oturttu. Bilgisayarlar odadaki çeşitli noktalara dağıtılmıştı. Laboratuvarın uzak köşesindeki bir dizi tankta havalandırıcılar kabarcık

çıkarıyor, içeriyi balık ve deniz kokusu dolduruyordu. Throckmorton üç laboratuvar kupasına buzlu çay doldurup masaya oturdu.

"Çalışmalarımı nereden duydunuz?" diye sordu buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra. "Bilimsel dergilerden mi?"

Troutlar birbirine bakıştı. "Dürüst olmak gerekirse ne üzerine çalıştığınızı bilmiyoruz," dedi Gamay. Throckmorton'un yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Paul söze daldı. "Adınızı Mike Neal adlı bir balıkçıdan duyduk. Balıkçılar adına sizinle bağlantı kurduğunu söyledi. Artık balık avlayamıyorlardı ve bunun nedeninin yakaladıkları garip bir balık türü olabileceğini düşünüyorlardı."

"Oh, evet, Bay Neal! Telefonunu benim ofisime aktarmışlar, ama ben onunla hiç konuşmadım. Aradığında ülke dışındaydım ve daha sonra da onu arayamayacak kadar meşguldüm. Anlattıkları ilginçti. 'Şeytan balık' gibi bir şey söylemiş. Belki bugün ararım onu."

"Umarım ucuz tarifeli şehirlerarası konuşmalardan yararlanıyorsunuzdur," dedi Paul. "Neal öldü."

"Anlamadım."

"Teknesi havaya uçtu. Polis nedenini bilmiyor," dedi Gamay.

Throckmorton'un yüzünde sersemlemiş bir ifade belirdi. "Zavallı adam." Bir an durakladıktan sonra, "Umarım bu size katı yüreklilik olarak gelmez, ama galiba artık o şeytan balık hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğim. "

"Size bildiklerimizi memnuniyetle anlatabiliriz," dedi Gamay.

Gamay ve Paul sırayla Neal'le yaptıkları geziyi anlatırken Throckmorton dikkatle dinliyordu. Her bir ayrıntıyla adamın kırmızı yanaklı yüzündeki neşe kayboluyordu. Ciddi bakışları Gamay'la Paul arasında gidip geldi. "Bana anlattığınız her şeyden emin misiniz? Özellikle balığın büyüklüğü ve garip beyaz rengi konusunda. Ve de saldırganlığı?"

"Kendiniz görün," dedi Paul Neal'ın teknesinde çektiği video kaseti çıkararak.

Throckmorton kaseti seyrettikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle sandalyesinden kalktı, ellerini arkasında kenetleyip ileri geri yürümeye başladı. Tekrar tekrar, "Bu iyi değil, hiç iyi değil," diye mırıldanıp duruyordu.

Gamay, onu sakinleştirmek için araya girdi. "Lütfen bize neler olduğunu anlatın, profesör."

Adam yürümeyi kesip tekrar oturdu. "Deniz biyoloğu olarak gen geçişli balığı

biliyor olmalısınız," dedi. "Birincisi neredeyse arka bahçenizde, Maryland Üniversitesi'nde geliştirildi."

"Bu konuda çok sayıda makale okudum, ama bir uzman olduğumu söyleyemem. Anladığım kadarıyla daha hızlı büyümelerini sağlamak için balık yumurtalarına genler ekleniyor."

"Doğru. Genler başka türlerden geliyor, hatta böcek ve insanlardan."

"İnsan mı?"

"Ben deneylerimde insan genleri kullanmıyorum. Biyobalık konusunda yoğun araştırmalar yapan ve insan genlerinin bu şekilde kullanılmasını etik bulmayan Çinlilere katılıyorum."

"Genler nasıl kullanılıyor?"

"Olağanüstü derecede büyüme hormonu kullanıyor ve balıkların iştahını uyarıyorlar. Vancouver'daki Federal Balık Alanları ve Okyanuslar laboratuvarıyla gen geçişli balıklar üretiyorum. Orada büyütülen somonlar günde yirmi kez besleniyor. Sürekli besleme çok önemli. Bu süper somonlar sekiz kez daha hızlı büyümek için programlanıyor, ilk yılda normalin kırk katı büyüyor. Bunun bir balık çiftliği için ne büyük bir lütuf olduğunu görebilirsiniz. Kısa bir süre içinde balık pazarına daha şişman balıklar getiriyor."

"Böylece daha büyük kârı garantiliyor."

"Kesinlikle. Biyobalığı piyasaya sokmak için zorlayanlar buna 'Mavi Devrim' diyor. Kârı artırmayı istediklerini kabul ediyorlar, ama diğer amaçlarının da başkalarını düşünmek olduğunu söylüyorlar. SSA'ları değiştirilen balıkların dünyanın yoksul ülkeleri için ucuz ve daha bol besin kaynağı sağlayacakmış."

"Galiba aynı iddianın SSA'sı değiştirilen tarımsal ürünler için ileri sürüldüğünü de duymuştum," dedi Gamay.

"İyi nedenlerle. Genetiği değiştirilen balıklar, mantıksal olarak biyoteknolojik yiyecek trendinin doğal bir sonucuydu. Eğer mısırı istediğiniz gibi ayarlayabiliyorsanız neden aynı şeyi daha yüksek canlı organizmalar için yapmayasınız? Ama bu konu çok daha çekişmeli olacaktır. Protestolar başladı bile. İtiraz edenler gen geçişli balıkların çevreyi bozacağını, balık tarlalarını yok edeceğini ve küçük balıkçıları işinden edeceğini söylüyorlar. Bu biyoteknolojik yaratıklara 'Frankeştayn Balık' diyorlar."

"Akılda kalan bir isim," dedi konuşmayı büyük bir dikkatle dinleyen Paul. "Çok fazla balık sattığını düşünemiyorum."

Sizin bu konudaki görüşleriniz hangi yönde? diye sordu Gamay.

"Şu balıklardan bazılarını ben yarattığım için özel bir sorumluluğum var. Bu balıkları balık çiftliklerinde üretmeye başlamadan önce daha fazla çalışma görmek isterim. Yaptığımız şeyi ticarileştirmeye çalışmak beni endişelendiriyor. Felakete dönüşebilecek birş eyin tetiğini çekmeden önce geniş çaplı risk değerlendirmesi yapmalıyız."

"Çok endişeli görünüyorsunuz," dedi Gamay.

"Bunun nedeni neyin endişelendirdiğini bilmemem. İşler kontrolden çıkıyor. Düzinelerce ticari kuruluş kendi balıklarını piyasaya sürmek için şartları zorluyor. Somona ek olarak iki düzineden fazla balık türü araştırılıyor. Potansiyel büyük ama bu tür tartışmalar yüzünden bazı balık çiftlikleri gen geçişli balıktan uzaklaşıyor. Ancak büyük şirketler işin içine giriyor. Kanada ve Birleşik Devletler'de gen değişiklikleri için alınan düzinelerce patent var."

"Ve böyle her şeyi ezip geçen ekonomik ve bilimsel bir gücü bir kez harekete geçtikten sonra durdurmak imkânsızdır."

"Bağırarak okyanusu susturmaya çalışan Kral Canute gibi hissediyorum kendimi." Sesindeki düş kırıklığı çok açıktı. "Milyarlarca dolar risk altında, bu yüzden baskı çok büyük. Bu nedenle Kanada Hükümeti gen geçişli araştırmalara fon ayırıyor. Eğer biz önderlik etmezsek başkaları edecek, diye düşünülüyor. Baraj patladığında hazır olmak istiyoruz."

"Eğer su kadar çok baskı ve para söz konusuysa biyobalık dalgasını tutan ne?"

"Potansiyel halkla ilişkiler kâbusu. Size bir örnek vereyim. Kral Somon adlı bir Yeni Zelanda şirketi biyobalık üretiyordu, ama iki başlı ve yumrularla kaplı balık söylentisi dışarı sızdı ve basın halkı çıldırma noktasına getirdi. Kral Somon deneylerini durdurup her şeyi tahrip etmek zorunda kaldı, çünkü insanlar 'Frankeştayn Balıklar'ın doğaya kaçıp normallerle çiftleşmesinden korkuyordu."

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu Gamay.

"Balıklar bir yerde muhafaza edildiği sürece mümkün değil, ama açık su kafeslerine kondukları takdirde gen geçişli balıkların kaçacağından kuşkum yok. Onlar saldırgan ve açlar. Özgürlüğe susamış bir mahkûm gibi kaçışın bir yolunu bulacaklardır. Vancouver'daki hükümete ait balık laboratuvarları Fort Knox gibi sıkıdır. Balıkların kaçışını önlemek için elektronik alarmlarımız, güvenlik görevlilerimiz, iki filtreli tanklarımız var. Ama özel bir şirket daha dikkatsiz olabilir."

Gamay başıyla onayladı. "Birleşik Devletler sularında yabancı türlerin istilasına uğradık, sonuçlar oldukça tahrip ediciydi. Bazı eyaletlerde bataklıklarda yaşayan yılan balığı bulundu, kuru arazide hareket edebilen obur bir yaratıktır. Asya sazanı Missisippi Nehri'nde görülüyor ve Michigan Gölü'ne girmelerinden endişe ediliyor. Boyları bir buçuk metreye kadar uzayabiliyor ve sudan sıçrayıp insanları sandallarından düşürdüklerine dair hikâyeler anlatılıyor.

***

Ama en büyük endişe kaynağı planktonu bir elektrik süpürgesi gibi içlerine çekmeleri.

Sonra gerçekten çok şirin olan aslan balığı var. İnsanları zehirleyebilecek dikenleri var ve yerel türlerle yiyecek rekabeti yapabiliyorlar."

"Çok önemli bir noktaya temas ettiniz, ama gen geçişli balıklar söz konusu olduğunda durum yiyecek rekabetinden çok daha karmaşık. Bazı meslektaşlarım Truva geni etkisinden endişe ediyor. Truva atı hikâyesini biliyorsunuzdur elbet."

"Yunanlı askerlerle dolu tahta at," dedi Paul. "Truvalılar onun bir armağan olduğunu sandılar, şehir surlarının içine aldılar... ve bu Truva'nın sonu oldu."

"Bu olay için uygun bir benzetme," dedi Throckmorton.

Masada duran zımbayla ciltlenmiş kalın dosyayı işaret etti. "Bu, doğayı korumayla ilgili konularda İngiliz Hükümeti'ne tavsiyelerde bulunan English Nature adlı grup tarafından yayımlandı.

*Sularda bulunan, yalnız dalgalar ve akıntıların etkisiyle yer değiştiren, kendi istemleriyle hareket edemeyen, ancak mikroskopla görülebilen canlılar topluluğu.

Masada duran zımbayla ciltlenmiş kalın dosyayı işaret etti. "Bu, doğayı korumayla ilgili konularda İngiliz Hükümeti'ne tavsiyelerde bulunan English Nature adlı grup tarafından yayımlandı.

İki çalışmanın sonuçlarını içeriyor. Bulguların bir sonucu olarak English Nature, gen geçişli balıkların kısırlaştırılmadan salıverilmelerine karşı çıkıyor ve Lordlar Kamarası GM balığının hemen yasaklanmasını istiyor. Purdue Üniversitesi'nde yapılan ilk çalışmada araştırmacılar gen geçişli erkek balıkların döl verme bakımından dörtk at daha avantajlı olduğu bulundu. Büyük balıklar dişiler tarafından tercih ediliyor."

"Büyüklüğün önemli olmadığını kim söylüyor?" dedi Paul, her zamanki sade gülünçlüğüyle.

"Balıklar için çok önemli. Araştırmacılar, gen geçişli yavruları kardeşlerinden yüzde yirmi iki daha iri olan Japon medakayı araştırıyorlar. Bu iri balıklar döllenmenin yüzde seksenini gerçekleştiriyor, geri kalan yüzde yirmiyi de küçük balıklar alıyor."

Gamay kaşlarını çatarak öne eğildi. "Ama bu doğal nüfus için en sonunda bir felaket oluşturacaktır."

"Felaketten de kötü. 100.000'lik bir nüfus içinde bir tane gen geçişli balık koyarsanız on altı nesil sonra GM balığı nüfusun yüzde ellisini oluşturacaktır."

"Balıklar için hiç de uzun bir süre değil bu," diye yorumda bulundu Gamay.

Throckmorton başıyla onayladı. "Bu süreyi daha da kısaltabilirsiniz. Bilgisayar modelleri gösteriyor ki, SSA'sı değiştirilmiş altmışb alığı altmış binlik bir popülasyonun içine salarsanız gen havuzunu yok edecek kadar kirletmek için yalnızca kırk nesil gerekir."

"İkinci bir çalışma daha olduğunu söylemiştiniz."

Throckmorton ellerini ovuşturdu.

"Evet, durum daha da iyi hale geliyor. Alabama ve California Üniversitesi'ndeki araştırmacılar somonların büyümesini hızlandıran genleri bazı pisi balıklarına verdiler. Bu gen geçişli balıkların, düşmanlarına karşı doğal ortamındaki diğer balıklardan daha iyi karşı koyduklarını gördüler."

"Kısaca özetleyecek olursak, bu süper balıklardan birinin doğal ortama kaçabileceğini, orada da doğal türlerden daha hızlı gelişeceğini ve daha çok yaşayacağını, dolayısıyla onları hızla yok edeceğini düşünüyorsunuz."

"Kesinlikle."

Paul inanamayarak başını iki yana salladı. "Bize anlattıklarınız düşünüldüğünde herhangi bir hükümet ya da şirket nasıl olur da böyle bir genetik dinamitle oynayabilir?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama bir profesyonelin elinde dinamit çok işe yarayabilir." Throckmorton sandalyesinden kalktı. "Gelip görün, Dr. Frankeştayn'ın iş tezgâhı hemen şurada."

Onları laboratuvarın diğer tarafına götürdü. Tanklarda yüzen balıkların büyüklüğü bir parmak uzunluğundan birkaç metre uzunluğuna kadar değişiyordu. En büyük tanklardan birinin önünde durdu. Koyu renk çizgileri olan gümüş pullarla kaplı bir balık tankın bir ucundan diğerine doğru yavaşça

yüzüyordu.

"Eee, son geliştirdiğimiz genetik açıdan değiştirilmiş canavarımıza ne diyorsunuz?"

Gamay burnunu cama iyice yaklaştırdı. "Atlantik Okyanusu'nda görebileceğiniz iyi beslenmiş diğer somonlara benziyor. Belki karnı normalden biraz daha büyük olabilir."

"Görünüş aldatıcı olabilir. Bu yakışıklı adamın kaç yaşında olduğunu tahmin edersiniz?"

"Bir yaşında diyebilirim."

"Aslında, yalnızca birkaç hafta önce bir yumurtaydı."

"Olanaksız. "

"Doğumunda ebelik yapmasaydım size katılabilirdim. Şu gördüğünüz balık bir yeme makinesi. Metabolizmasını güçlendirmeyi başardık. Eğer bu yaratık doğal ortama bırakılırsa bütün yerli balıkları yer. Minik beyni tek bir mesajı tekrar tekrar gönderiyor. 'Doyur beni, karnım aç!' İzleyin."

Throckmorton soğutucunun kapağını açıp yem olarak kullanılan bir kova küçük balığı çıkardı. Bir avuç kadarını tanka attı. Somon, balıkların üstüne atılıp birkaç dakika içinde hepsini midesine indirdi. Sonra yüzen parçaları da yalayıp yuttu.

"Ben neredeyse balıkçı teknesinde büyüdüm diyebilirim," dedi Paul büyümüş gözlerle. "Oltadaki morinaya gelen köpekbalığını ve yem balıklarını sahile süren lüfer sürülerini gördüm, ama hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Bu küçük bebeğe piranha geni vermediğinizden emin misiniz?"

"O kadar karmaşık bir şey yapmadık, ama biraz fiziksel mühendislik yaptık. Somonun dişleri zayıf ve kırılgan, bu modele daha

hızlı yemesine izin veren daha keskin ve daha dayanıklı dişler verdik."

"Şaşırtıcı," dedi Gamay. bu gösteriden aynı şekilde etkilenmiş olarak.

"Bu balık yalnızca biraz değiştirildi. Gerçek canavarlar, tam bir Frankeştayn balıklar da üretmiştik. Doğal ortama kaçmaları olasılığını ortadan kaldırmak için onları hemen yok ettik. Büyüklüğü kontrol edebildiğimizi gördük, ama yaratıklarımızın oldukça normal görünmelerine karşın ne kadar saldırgan olduklarını görünce endişelenmeye başladım."

"Bizim yakaladığımız balık hem saldırgandı, hem de büyüklüğü anormaldi."

Throckmorton'un yüzüne endişeli bir bakış yerleşti. "Çıkarabildiğim bir sonuç var yalnızca. Sizin şeytan balığınız laboratuvarda yaratılan başkalaşım geçirmiş bir yaratık. Birisinin yaptığı araştırma kontrolden çıkıyor. Başkalaştırdıkları balıkları yok etmek yerine doğal ortama bırakıyorlar. Sizin yakaladığınız balığın tahrip edilmesi çok yazık. Önceden kısırlaştırılmış olduğunu umuyorum."

"Bizim gördüğümüz gibi genetik olarak değiştirilmiş balıklar çoğalmaya başlarsa ne olur?"

"Biyoteknolojik olarak üretilen balık aslında yabancı bir türdür. Mars'tan getirilip bizim ortamımıza sokulan egzotik hayat biçimlerinden bir farkı yoktur. Bütün balık sürülerini yok edebilirler, Bay Neal ve balıkçı arkadaşlarının yaşadığı gibi büyük ekonomik sıkıntılara yol açabilirler. En verimli alanlar olan sahillerimiz boyunca sudaki doğal dengeyi tamamen altüst edebilirler. Uzun dönemli sonuçların ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Şeytanın avukatlığını yapmama izin verin," dedi Gamay biraz düşündükten sonra. "Diyelim ki bu sözde süper balık doğal nüfusun yerini aldı. Ticari balıkçılar, aslında bu yeni balık nüfusunu makul sınırlar içinde tutabilecek düşmanları oluşturuyor. Bu durumda hâlâ üretilip piyasada satılabilecek balığınız oluyor. Yalnızca bu balıklar daha büyük ve daha etli."

"Ve daha kötü," diye belirtti Paul.

Bu riski almak için çok fazla bilinmeyen var, dedi Throckmorton. "Norveç'te melez somonlar denize kaçtı ve yerli balıklarla birlikte başarıyla ürediler, ama yabani ortamda hayatta kalma becerileri daha zayıftı. Bu yüzden süper balıklar doğal türlerin yerini aldıktan sonra kendileri de yok olabilir."

Alaycı bir ses duyuldu. "Sevgili Throckmorton, bu zavallı insanları korkunç uyarılarınızla ürkütüyor musunuz?"

Üzerinde laboratuvar önlüğü olan bir adam sessizce içeri girmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları izliyordu. "Frederick!" dedi Profesör Throckmorton gülerek. Troutlara dönerek, "Bu benim saygıdeğer meslektaşım Dr. Barker," dedi. "Frederic bunlar NUMA'dan Doktor Troutlar." Sonra duyulabilir bir şekilde ekledi. "Bana Dr. Frankeştayn diyorlar, ama bu Dr. Strangelove'dur."

İki adam kahkahalarla güldü. Barker gelip onlarla el sıkıştı. Elli yaşlarındaki adamın vücudu oldukça heybetliydi. Kafası tıraş edilmişti, gözleri de güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti. Ten rengi ağartılmış gibiydi.

"NUMA'dan birileriyle tanışmak büyük zevk. Lütfen Throckmorton'un sizi

korkutmasına izin vermeyin. Onu dinledikten sonra bir

daha asla somon amondine yiyemezsiniz. Sizi McGill'e getiren nedir?"

"Tatildeyken Dr. Throckmorton'un çalışmasını duyduk," dedi Gamay. "Deniz biyoloğu olarak NUMA'nın ilgileneceği bir şey olabileceğini düşündüm."

"Her zamanki işini yaparak tatil diye buna denir! Eh, bu iftira karşısında kendimi savunmama izin verin. Ben gen geçişli balığın güçlü bir savunucusuyum, ki bu da beni buradaki dostumun gözünde şüpheli yapıyor."

Doktor bir savunucudan da öte. Bu yaratıkları piyasaya sürmek için zorlayan biyoteknoloji şirketlerinden bazılarıyla bağlantısı var.

"Bunu kötü bir komplo gibi gösteriyorsun, Throckmorton. Arkadaşım benim Kanada Hükümeti'nin tam desteği ve mali desteğiyle çalışıyorum."

"Dr. Barker tasarımcı somonu yaratmak istiyor, böylece insanlar haftanın her günü farklı bir tat alabilecekler."

"Bu hiç de fena fikir değil, Throckmorton. Şunu ödünç alabilir miyim?"

"Ancak böyle bir canavar yaratmanın tüm sorumluluğunu üstlenirsen... "

"Profesör çok fazla endişe ediyor." Balık tankını işaret etti. "Şu adam dev boyutlarda gen geçişli balık yaratmak gerekmediğinin kanıtı. Ve onun da dediği gibi, biyoteknoloji balıklarının doğal ortamda hayatta kalma becerileri daha düşük. Balıkların kendilerini kopya etmemeleri için kısırlaştırılmaları oldukça kolay."

"Evet, ama kısırlaştırma teknikleri yüzde yüz güvenilir değil. Troutların bana getirdiği haberi duyduktan sonra bu kadar rahat olmayabilirsin."

Throckmorton Troutlardan hikâyelerini tekrarlamalarını ve video kaseti yeniden göstermelerini istedi.

Troutlar sözlerini bitirdikten sonra, Throckmorton sordu. "Bundan ne çıkarıyorsun, Frederick?"

Barker başını iki yana salladı. "Galiba suçun birazı bende. Aradığı zaman Neal'la hiç konuşamadım. O bizi uyarabilirdi."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Barker'ın gülümsemesi kayboldu. "İki kalifiye gözlemci tarafından görülmese ve videoya çekilmese olanaksız olduğunu söylerdim. Bu görüntüler gen geçişli deneylerin ters gittiğine dair bütün belirtileri taşıyor."

"Böyle bir balığın doğal ortama çıkmasına izin verecek sorumsuzluğu kim göstermiş olabilir? Balıkçılara inanacak olursak belli ki başkaları da var. Birisini derhal sahaya göndermeliyiz."

"Sana yürekten katılıyorum. Bu beyaz şeytan balıklarının doğal ortamdaki türlerle yiyecek için rekabet ettikleri çok açık. Genlerini geçirip geçiremeyeceği ise bir diğer konu."

"Bu konuda beni en başından beri rahatsız eden şey önceden kestirilemez oluşu," dedi Throckmorton.

Barker saatine baktı. "Önceden kestirilemez olmayan şey birkaç dakika içinde başlayacak olan dersim." Hafifçe başını eğip Paul ve

Gamay'ı selamladı. "Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm. Sizinle tanışmak benim için bir zevkti."

"Meslektaşınız büyüleyici," dedi Gamay. "Genetik uzmanından çok profesyonel güreşçiye benziyor."

"Oh evet, Frederick türünün tek örneğidir. Kız öğrenciler ona bayılıyor. Şehirde motosikletle dolaşmasını çok çekici buluyorlar."

"Gözlerinde bir sorun mu var?"

"Güneş gözlüklerini gördünüz tabi. Frederick'te albino eğilimi var. Ten renginden de anlayacağınız gibi güneşten uzak duruyor ve gözleri ışığa karşı çok hassas. Ama bu engeli başarılarını engellemiyor. Zekâsı konusunda söylediğim her şey doğru, ama o benim tersime uzmanlığını özel sektörün kullanımına sunuyor. Büyük olasılıkla milyoner olacak. Her neyse bizi uyardığınız için size teşekkür etmeliyiz. Hemen bir saha ekibi toplayacağım."

"Yeterince zamanınızı aldık," dedi Gamay.

"Hiç de bile. Sizinle konuşmak büyük zevkti. Umarım tekrar görüşürüz."

Throckmorton video kaseti kopyalayıp kopyalamayacağını sordu. Dakikalar sonra Paul ve Gamay otele doğru gittikleri bir taksinin içindeydiler.

"İlginç bir gündü," dedi Paul.

"Sandığından da fazla. Throckmorton'la kaseti kopyalarken Barker'ın patronlarının kim olduğunu sordum. Takip edilecek yeni bir ipucunun fena olmayacağını düşündüm. Şirketin adı Aurora'ymış."

"Güzel isim," dedi Paul esneyerek. "O konuda ne söyledi Throckmorton?"

Gamay esrarengiz bir şekilde güldü. "Aurora'nın büyük bir şirketin alt şirketi olduğunu söyledi."

Paul gözlerini kırpıştırdı. "Sakın bana..."

Gamay başıyla onayladı. "Oceanus."

Paul bir süre düşündü. "Bu konuya bilgisayar grafiği yapıyormuş gibi bakmaya çalışıyorum, ama sorun daha çok bir çocuğun resimli bulmacasına benziyor. Barker bir nokta, bizi yoldan çıkarmayaç alışanlar bir diğeri. İki noktayı birleştirirsek ortaya bir resim çıkmaya başlıyor. Bu yüzden hareket rotamız oldukça açık."

"Peki neymiş o?" diye soru Gamay şüpheyle.

Paul dudaklarını çarpıtıp gülümsedi. "Daha fazla nokta bulmamız gerekiyor."

23

Ryan'ın buluşmayı önerdiği yer NUMA merkezinden yalnızca birkaç dakika uzaktaydı. Austin arabasıyla George Washington Parkway'i boyunca ilerleyip Theodore Roosevelt Island işaretinin olduğu yere geldi. Arabasını park ettikten sonra Küçük Nehir adlı su kanalının üstündeki köprüyü geçti, etrafını alçak bankların çevrelediği geniş bir meydan olan Roosevelt Anıtı'na giden yolu takip etti. Ryan sırtı başkanın bronz heykeline dönük durmuş Austin'i bekliyordu.

Austin'i görünce el salladı. "Geldiğin için teşekkürler, Kurt."

Ryan dönüp heykele baktı. Roosevelt bacaklarını açmış, yumruğunu havaya kaldırmıştı. "Şu Yaşlı Teddy beni bu delice işin içine soktu. Milyonlarca hektarlık alanı federal koruma altına aldı, tehlike altındaki kuşları tüy avcılarından kurtardı ve Grand Canyon'ı ulusalp ark haline getirdi. Halkın iyiliği için hareket ettiğini düşündüğünde yasaların sınırlarını zorlamaktan korkmazdı. Yaptığım iş konusunda ne zaman kuşku duysam gözünü aşağıdaki şişko kedilere dikmiş bu adamı düşünürüm."

Austin Ryan'ın bir fotoğraf için poz verdiğini düşünmeden edemiyordu. "Senin bir şey konusunda kuşku duyduğunu düşünmek olanaksız, Marcus."

"Oh ediyorum, inan bana. Özellikle de kendime biçtiğim görevi düşününce. Dünyanın okyanuslarını ve içinde yaşayan yaratıkları korumak."

"Mitolojiyi doğru hatırlıyorsam, deniz-tanrılığı işi son birkaç bin yıldır dolu."

Ryan suçlu bir çocuk gibi güldü. "Evet, galiba zaman zaman tanrıymışım gibi konuşuyorum. Ama mitoloji bize aynı zamanda tanrıların kendilerini bu pozisyonlara atadıklarını da söylüyor."

"NUMA'daki işimi kaybedersem bunu hatırlayacağım. Therri benimle önemli bir konuda konuşmak istediğini söyledi."

"Evet," dedi Ryan, Austin'in omzunun gerisine bakarak. "İşte o da geliyor."

Therri, Austin'in yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ettiği genç bir adamla meydanı geçiyordu. Adamın kızılımsı kahverengi teni, geniş bir yüzü ve çıkık elmacık kemikleri vardı.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Kurt," dedi Therri elini uzatarak. Diğer adamların önündeki tavırları tam bir iş havasındaydı, ama gözleri Austin'e Kopenhag'daki öpücüğü unutmadığını söylüyordu; en azından Austin böyle

söylediklerini umuyordu. "Bu Ben Nighthawk. Ben ofisimizde araştırma asistanıdır."

Ryan bir kenara geçmelerini önerdi. Yanlarından geçen turistlerin konuşmalarını duyamayacaklarından emin olduktan sonra hemen söze girdi. "Ben Oceanus'la ilgili önemli bir bilgiyi ortaya çıkardı."

Ryan'ın baş işaretiyle genç kızılderili anlatmaya başladı.

"Kuzey Kanada'daki küçük bir kasabada doğdum. Oldukça uzaklardaki küçük bir gölün kıyısında ve çok sessiz bir köydür. Birkaç ay önce annem birilerinin gölün karşısına çok büyük toprakp arçaları getirdiğini söyleyen bir mektup yazdı. Büyük bir şirket olduğunu düşünüyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra Kanada'daki doğal yaşamın aşırı gelişimine karşı çalışmayı umuyordum, bu yüzden annem onların gece gündüz bir şeyler inşa ettiklerini söyleyince çok ilgilendim. Her saat helikopterler ve yüzer uçaklar gelip gidiyormuş. Anneme bana sürekli bilgi vermesini söyledim ve en son yaklaşık iki hafta önce haber aldım ondan. Çok endişeliydi."

"Ne konuda?" diye sordu Austin.

"Söylemedi, yalnızca gölün karşısındaki inşaatla ilgiliymiş. Endişeye kapılıp bakmak için oraya gittim, ama... ailem gitmişti."

"Ortadan kaybolduklarını mı söylüyorsun?" dedi Austin.

Nighthawk başıyla onayladı. "Köydeki herkes yok olmuştu."

Kanada çok büyük bir yer, Ben. Köyün tam olarak neredeydi?

Nighthawk Ryan'a baktı. "Acele etme, Kurt," dedi Ryan. "Bay Austin'e sonra neler olduğunu anlat, Ben."

Ailemi aramaya gittim, diye devam etti Nighthawk. "Gölün karşı kıyısında esir olarak tutulduklarını gördüm. Siyahlı adamlark öyümdeki adamları zorla çalıştırıyordu, büyük bir binanın etrafındaki araziyi temizliyorlardı."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Onları hiç görmedim. Siyah üniformalar giymişlerdi." Cesaret bulmak için Ryan'a baktı, sonra devam etti. "Bu delilik, ama oraya gittiğimizde... "

"Biz kim?"

Ryan, "Benden sonra gelen adam, Josh Green, Ben'le birlikte gitti. Ne kadar garip görünse de Bay Austin'e her şeyi anlatmaktan çekinme, Ben."

Nighthawk omuz silkti. "Tamam, o zaman. Oraya ilk vardığımızda ormandan başka bir şey görmedik, ama sonra bir açıklığa geldik. Birdenbire büyük bir bina ortaya çıktı." Austin'in ona inanmayarak bir kahkaha patlatmasını bekledi.

Austin mavi-yeşil gözlerini ayırmadan bakıyordu Ben'e. "Devam et," dedi ifadesiz bir yüzle.

"Ağaçların yerine dev bir kubbe vardı karşımızda. Josh ve ben bunun çok büyük bir Eskimo evine benzediğini düşündük, ama yüz kez daha büyüktü. Biz seyrederken kubbenin tepesi böyle açıldı." Ellerini kapalı bir midye kabuğu şekline getirdi. "Meğer bir zeplin hangarıymış."

"Goodyear zeplini gibi bir şey mi?" diye sordu Austin.

Nighthawk dudaklarını büzüp düşündü. "I-ıh. Daha büyük ve daha uzun. Daha çok roket gemisi gibi. Üzerinde adı bile vardı. Nietzsche."

"Alman filozof gibi mi?"

"Sanırım. O şeyin hangara inişini seyrettik, sonra tepesi kapandı ve bir grup adam dışarı çıktı. Kuzenim çalışan işçilerin arasındaydı. Kaçmaya çalıştı, ama o piç kurularından biri onu vurdu." Nighthawk'in sesi titremeye başladı.

Ryan elini Ben'in omzuna koydu. "Şimdilik bu kadar yeter, Ben."

Austin, "Yardım etmek isterim, ama ayrıntılara ihtiyacım var," dedi.

"Sana memnuniyetle bilgi veririz, ama bunun bir karşılığı olacak," dedi Ryan.

Austin bir kaşını kaldırdı. "Bugün üzerimde hiç bozuk yok, Marcus."

"Parayla ilgilenmiyoruz. Oceanus'u devirmek için NUMA ve DN'nin birlikte çalışmasını istiyoruz. Biz sizle bilgiyi paylaşalım. Siz bizi görevlere katın."

Austin dişlerini göstererek sırıttı. "Deniz kuvvetlerini arasan daha iyi olur, Ryan. NUMA kendini bilgi toplamaya adamış bilimsel bir kuruluş. Askeri bir organizasyon değil."

"Hadi, Kurt, ikiyüzlülük ediyorsun," dedi Ryan bilmiş bilmiş gülerek. "NUMA'daki işini araştırdık. Başında bulunduğun şu Özel Görevler Ekibi çok zorlu davalarla ilgilenmiş. Kötü adamları kafalarına bilimsel tezlerle vurarak durdurmadınız herhalde."

"İltifat ediyorsun, Marcus. Ortak bir göreve izin verme yetkisi bana ait değil. Daha yukarıdakilerle konuşmak gerek."

Ryan bu yanıtı evet olarak aldı. "Kabul edeceğini biliyordum," dedi zafer

kazanmış gibi. "Çok teşekkür ederim."

"Teşekkürü kendine sakla. Şeflerle konuşmak gibi bir niyetim yok."

"Neden?"

"NUMA, DN gibi bir organizasyonla çalışarak şöhretini tehlikeye atmış olur. Öte yandan NUMA'nın yasallık şemsiyesi altına girerek Nöbetçilere halk desteği sağlamış olursunuz. Özür dilerim. Tek taraflı bir anlaşma bu."

Ryan saçlarını geriye itti. "Sana her şeyi anlatmadık, Kurt. Bu işte benim de kişisel riskim var. Yalnızca Ben'in kuzeni değil, Josh Green de öldürüldü."

"Bu benim hatam," dedi Ben. "Ben açığa çıktım, beni durdurmaya çalıştı. Onu vurdular."

"Senin yerinde olsa herkesin yapacağı şeyi yaptın," dedi Ryan. "Josh cesur bir adamdı."

"Şu anda iki cinayetten söz ediyorsunuz," dedi Austin. "Bunu polise bildirdiniz mi?"

"Hayır. Bu işle kendimiz uğraşmak istiyoruz. Ve kararını değiştirmene yardım edecek bir şey daha var. Ben'in gölünün etrafındaki arazinin sahibini öğrendik. Bir kamış şirketinin arazisiymiş... şirket Oceanus tarafından kurulmuş."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Bu işte bizimle misin?"

Austin başını iki yana salladı. "Altı patlarınızı kuşanıp yola çıkmadan önce size neyle karşı karşıya olduğunuzu hatırlatmama izin verin. Oceanus'un parası ve dünya çapında bağlantıları var. Ve gördüğünüz gibi soğukkanlılıkla cinayet işlemekten çekinmiyor. Sizi ve DN'nden içeri sokacağınız herkesi bir sinek gibi ezerler. Ben'in kuzeni ve arkadaşın öldürüldüğü için üzgünüm, ama bu yalnızca söylediklerimin doğruluğunu kanıtlıyor. Kendi insanlarını da aynı tehlikeye atmış olacaksın." Therri'yi işaret ediyordu.

"Çevre için her türlü riske girmeye hazırlar," dedi Ryan. "Belli ki NUMA umursamıyor bile."

"Dur bakalım Marcus," dedi Therri. Austin'in çenesinin kasıldığını görmüştü. "Kurt haklı. Belki biraz taviz verebiliriz. DN, NUMA'yla perde gerisinde çalışabilir."

"Gerçek bir avukat gibi konuştun," dedi Austin.

Therri, Austin'den böyle bir tersleme beklemiyordu. "Bu da ne demek?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Galiba bu işin balinalarla, ayı balıklarıyla, ölü arkadaşlarla pek ilgisi yok; daha çok arkadaşınızın egosuyla ilgili." Ryan'a döndü. "Sea SentineFi kaybettiğin için hâlâ kızgınsın. O senin gurur ve sevinç kaynağındı. Haber kameralarının önünde kurbanı oynayacaktın, ama Danimarkalılar suçlamaları geri çekip seni ülkelerinden kovarak senden önce davrandılar."

"Bu doğru değil," dedi Therri. "Marcus..."

Ryan elini sallayarak onu susturdu. "Nefesini tüketme. Belli ki Kurt iyi gün dostuymuş."

"Hiç dostun olmamasından iyidir," dedi Austin. Roosevelt heykelini işaret etti. "Belki geri gidip bu adamın yaşam öyküsünü tekrar okusan iyi olur. Ötekilerin de boynunu uzatmasını istemedi. Kuzenin ve Josh Green için üzgünüm, Ben. Seni yeniden görmek güzeldi, Therri."

Austin, Ryan'ın kendini büyük gösterme çabalarından bıkmıştı. Nighthawk'in hikâyesini duyduğunda umutlanmıştı, ama olası ipucuna karşı kapıyı kapadığı için Ryan'a kızgındı. Patikadan geri dönerken arkasında ayak sesleri duydu. Therri anıttan beri onu takip ediyordu. Ona yetişip kolundan hafifçe tuttu. "Kurt, lütfen, bu konuyu düşün. Ryan'ın yardımına ihtiyacı var."

"Bunu görebiliyorum. Ama şartlarını kabul edemem."

"Anlaşabiliriz," diye yalvardı.

"Eğer sen ve Ben NUMA'nın yardımını istiyorsanız Ryan'dan kurtulmalısınız."

"Bunu yapamam," dedi, güzel gözlerinin gücünü ortaya koyarak.

"Bence yapabilirsin," dedi Austin, aynı şekilde yoğun bakışlarıyla karşılık vererek.

Kahretsin, Austin, dedi sinirlenerek. "İnatçı piçin tekisin sen."

Austin güldü. "Bu benimle yemeğe çıkmayacağın anlamına mı geliyor?"

Therri'nin yüzü öfkeyle karardı, sonra topuklarının üstünde dönüp patikada geri gitmeye başladı. Köşede gözden kaybolana kadar Austin onu seyretti. Başını iki yana salladı. NUMA için yaptığım şu fedakârlığa bak, diye düşündü. Park yerine doğru yürürken ağaçların arasından biri karşısına çıktı. Ben Nighthawk'tı.

Kaçmak için bir bahane uydurdum, dedi Nighthawk nefes nefese. "Marcus'a

tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Sizinle konuşmam lazım. DN'yle işbirliğine yanaşmadığınız için sizi suçlayamam. Halkın ilgisi Marcus'un başını döndürüyor. Kendisinin Wyatt Earp olduğunu sanıyor. Ama ben o adamların kuzenimi ve Josh Green'i öldürdüğünü gördüm. Ona neyle karşı karşıya olduğunu söylemeye çalıştım, ama dinlemiyor. DN işe karışırsa ailem ölmüş demektir."

"Nerede olduklarını söyle, elimden geleni yaparım."

“Açıklaması zor. Size bir harita çizmem gerek. Oh, kahretsin...”

Ryan yüzünde öfkeli bir ifadeyle onlara doğru geliyordu. "Beni ara," dedi Austin.

Ben başıyla onaylayıp Ryan'ın yanına gitti. Hararetli bir tartışmaya giriştiler. Sonra Ryan kolunu Ben'in omzuna atıp anıta doğru döndürdü. Sonra arkasını dönüp bir kez daha kötü kötü Austin'e baktı. Austin kem bakışlara aldırmadı, omuz silkip arabasına doğru yürüdü.

Yirmi dakika sonra Austin, Independence Bulvarı'ndaki Hava ve Uzay Müzesi'ne girdi. Asansörle üçüncü kata çıkıp kütüphaneye döndü. Orada bir odadan çıkan kırışık takım elbiseli bir adamla karşılaştı.

"Kurt Austin, hem de ben hayattayken!" dedi adam.

"Sana rastlayıp rastlamayacağımı merak ediyordum, Mac."

"Beni burada bulma şansın her zaman yüksektir. Neredeyse bu duvarların arasında yaşıyorum ben. NUMA'nın gururu nasıl bugünlerde?"

"İyi. Smithsonian'ın St. Julien Perlmutter'e yanıtı nasıl?"

MacDougal gevrek gevrek güldü. Seyrek kum rengi saçlı, zayıf yüzüne hâkim olan atmaca burunlu, ince uzun bir adam, şişko Perlmutter'in fiziksel karşıtıydı. Ama karın bölgesindeki eksiği, Perlmutter'in deniz konusundaki bilgisine eşit havacılık tarihine dair ansiklopedik bilgisiyle kapatıyordu.

"St. Julien'in, tarih dünyasında benden çok daha fazla ağırlığı var," dedi gri gözleri parlayarak. "Seni Arşiv Birimi'nin bu az oksijenli atmosferine getiren, ne?"

"Eski bir zeplin üzerinde araştırma yapıyorum. Kütüphanede bir şey bulurum diye umuyordum."

"Arşivlere gitmemiz gerek. Bir toplantıya gidiyordum, ama yolda konuşabiliriz."

"Nietzsche adlı zeplinden söz edildiğine rastladın mı hiç?" diye sordu Austin.

"Oh, tabi. Yalnızca bir zeplin o adı taşıyordu, 1935'te gizli kutup keşfi sırasında kaybolmuştu."

"Onu biliyorsun o halde?"

Adam başıyla onayladı. "Almanların gizli bir görevle Kuzey Kutbu'na bir zeplin gönderdikleri söylentileri vardı. Eğer başarılı olursa Müttefiklerin gözünü korkutacak ve propaganda savaşında Alman Kültür'üne övgüler yağdıracaktı. Almanlar bunu inkâr ettiler, ama en büyük iki öncü zeplinin, Heinrich Braun ve Herman Lutz'un ortadan kayboluşunu açıklayamadılar. Savaş başladı ve hikâyeler unutuldu gitti."

"Hepsi bu mu?"

"Oh hayır. Savaştan sonra bulunan belgeler, uçuşun Graf Zeppelin'e benzer bir zeplinle gerçekleştiğini gösteriyordu. Zeplin kutba yaklaşırken bir telsiz mesajı göndermiş. Buzun üstünde ilginç bir şeye rastlamışlar."

"Ne olduğunu söylememişler mi?"

"Hayır. Bazı insanlar bunun uydurma olduğuna inanıyor. Belki Josef Goebbels'in uydurduğu bir şeydir bu."

"Ama sen hikâyelere inanıyorsun."

"Anlatılanlar mümkün. O teknolojiye sahiptiler."

"Zepline ne olmuş olabilir?"

"Bir sürü olasılık var. Makine arızası. Ani bir fırtına. Buz. İnsan hatası. Graf Zeppelin oldukça başarılı bir gemiydi, ama aşırı şartlarda çalışmasından söz ediyoruz. Başka zeplinler de aynı kaderi paylaştı. Bir buzdağına çarpmış olabilir, yüzlerce mil uzağa sürüklenip buz eriyince denize gömülmüş olabilir." Birden yüzü aydınlandı. "Bak, bana denizin dibinde onun izine rastladığını söyleme!"

"Ne yazık ki öyle bir şey söyleyemeyeceğim. Birisi ondan söz etti... ve bilimsel merakım üstün geldi."

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Bir kapının önünde durdu. "Toplantım burada. Yine gel, konuşuruz."

"Gelirim. Yardımın için teşekkürler."

Austin, Mac'ın kendisini daha fazla zorlamamasına memnun olmuştu. Eski dostları karşısında kaçamak konuşmak istemezdi.

MacDougal'ın eli kapı tokmağında durdu. "Kuzey Kutbu'ndan söz etmen çok garip. Tesadüfe bak, bu akşam Eskimo kültürü ve sanatıyla ilgili bir serginin açılış resepsiyonu var. 'Donmuş Kuzeyin Halkı' ya da öyle bir şey. Köpeklerin çektiği kızak yarışları, falan filan."

"Washington'da kızak yarışları mı?"

"Bana da garip geldi, ama öyle görünüyor. Neden gelip kendin görmüyorsun?"

"Bunu yapabilirim."

Austin müzeden ayrılırken bilgi alabileceği bankoda durup serginin broşürünü aldı. Serginin adı Donmuş Kuzeyin insanlaraydı. Açılış gecesi resepsiyonuna katılım davetiye gerektiriyordu. Broşürü incelerken sponsorun adını görünce kalakaldı: Oceanus.

Broşürü cebine atıp ofisine gitti. Birkaç telefondan sonra davetiye bulmayı başardı ve Gunn'a vereceği rapor üzerinde biraz daha çalıştıktan sonra üzerini değişmek için eve gitti. Oturma odası kütüphane birleşimindeki kitaplığın önünden geçerken parmaklarını raflara güzelce dizilmiş ciltlere sürdü. Aristoteles, Dante ve Locke onunla konuşuyor gibiydi.

Austin'in büyük filozoflara olan düşkünlüğü üniversite yıllarına ve düşünce-kışkırtıcı profesörünün etkisine dayanıyordu. Daha sonraları felsefe başını biraz işten alıp insan ruhunun karanlık unsurlarına ışık tutmasına yardımcı olmuştu. Görevleri sırasında Austin adam öldürmüş ve yaralamıştı. Görev, adalet ve kendini koruma hissi, onu sakat kalmaktan ve belki daha tehlikeli olan kendinden kuşku duymasından korumuştu. Ama Austin yüreği nasır tutmuş bir adam değildi. Felsefe ona hareketlerinin doğruluğunu incelediğinde takip edeceği ahlaki pusulayı sağlıyordu.

Kalın bir kitap alıp müzik setinin düğmesine bastı. John Coltrane'in saksofonunun akıcı notaları odayı doldururken verandaya çıkıp sandalyeye oturdu. Sayfaları tararken MacDougal Nietzsche adından söz ettiğinden beri düşündüğü sözü buldu.

Canavarlarla savaşan kişi, bu süreçte bir canavar haline gelmemelidir. Ve siz derin bir boşluğa bakarken boşluk da size bakar.

Birkaç dakika gözleri daldı. O derin boşluğu görüp görmediğini, daha da önemlisi boşluğun kendisine bakıp bakmadığını merak etti. Sonra kitabı kapatıp rafa geri koydu, resepsiyon için giyinmeye gitti.

24

Üzerinde Donmuş Kuzeyin İnsanları yazan büyük bir afiş Ulusal Doğal Tarih Müzesi'nin girişine asılmıştı. Gösterinin konusuyla ilgili olarak bir hata yapılmaması için afişe şapkalı kürklü gocuklar giymiş, köpeklerin çektiği kızakları kullanan Eskimoların resimleri yapılmıştı. Kuzey Kutbu'na ait sahnenin gerisinde dev buzdağları göze çarpıyordu.

Austin kemerli sütunların arasından geçip müzenin geniş sekizgen biçimindeki kubbeli salonuna girdi. İki yüz kırk metre genişliğindeki alanın ortasında doldurulmuş hayvan şaheseri, Afrika fili duruyordu. On iki tonluk hayvan havaya kalkmış hortumunun altında dikilen ufak tefek tur rehberini cüce gibi gösteriyordu.

"İyi akşamlar," dedi genç kadın gülümseyerek. Austin'e bir program uzattı. Üzerinde geleneksel Eskimo elbisesi vardı. "Donmuş Kuzeyin İnsanları sergisine hoş geldiniz. Şu kapıdan geçin, özel sergi salonundaki sergileri görebilirsiniz. Imax Tiyatrosu 'nda her yirmi dakikada bir Eskimo kültürüne dair bir film gösterilecek.

Köpekli kızaklar ve mızrak yarışmaları on beş dakika içinde büyük kapalı bölümde başlayacak. Çok heyecanlı olmalı!"

Austin kıza teşekkür edip özel sergi alanına giden insanları takip etti. İyi aydınlatılmış sergi muhafazaları Eskimo sanat çalışmaları ve fildişi oymalarla, avcılık ve balıkçılıkta kullanılan aletlerle, en soğuk Kuzey Kutbu havasında sahibini sıcak ve kuru tutacak zekice hazırlanmış deri giysiler ve çizmelerle, tahta kızaklarla, kano ve balina tekneleriyle doluydu. Salonun çeşitli noktalarına yerleştirilmiş olan hoparlörlerden tam tam seslerinin eşlik ettiği hüzünlü bir şarkı yayılıyordu.

Sohbet halindeki kalabalığı her zamanki gibi Washington politikacıları, bürokratları ve basın oluşturuyordu. Dünyadaki önemine rağmen Washington hâlâ küçük bir kentti ve Austin çok sayıda simayıt anıyordu. Donanma müzesinden Eskimo kayığı delisi olan bir tarihçiyle konuşurken birisinin kendisine seslendiğini duydu. Havacılık ve Uzay Müzesi'nden MacDougal konukların arasından ona doğru geliyordu. Austin'in kolunu tuttu.

"Buraya gel, Kurt, tanışmanı istediğim biri var."

Austin'i vakur görünüşlü, gri saçlı bir adamın yanına götürüp serginin müdürü Charles Gleason olarak tanıttı.

Chuck'a Eskimolarla ilgilendiğini söyledim, dedi MacDougal.

"Aslında onlar kendilerine 'İnsanlar' anlamına gelen 'înuit denmesini tercih ediyorlar," dedi Gleason. "'Eskimo' kızılderililerin onlara verdiği bir isimdi. Eskimo 'çiğ et yiyenler' anlamına geliyor. Kendilerine verdikleri isim, 'iyi' anlamına gelen Nakooruk." Gülümsedi. "Bu konferans için özür dilerim. Yıllarca üniversitede ders verdim ve içimdeki eğitimci durmadan kendini gösteriyor."

"Özre gerek yok," dedi Austin. "Yeni bir şey öğrenme fırsatına asla itiraz etmem."

"Çok Naziksiniz. Sergiyle ilgili bir sorunuz var mı?"

"Sponsorunu merak ediyordum," dedi Austin. Bir muhafazadaki eşyaların Oceanus tarafından ödünç verildiğini söyleyen levhayı okuyup şansını denemeye karar verdi. "Oceanus'un başında Toonook adında bir adam bulunduğunu duymuştum."

"Toonook mu?"

"Evet."

Gleason, ona dikkatli bir şekilde baktı. "Ciddi misiniz?"

"Evet. O beyefendiyle tanışmak isterim."

Gleason garip bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra kıkırdamayla kişneme arasında bir ses çıkardı. Nihayet kendini tutamayarak gürültülü bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim," dedi. "Ama Toonook'a beyefendi demezdim. Toonook İnuit dilinde kötü ruhun adıdır. Yaratıcı ve yok edici olarak görülür."

"Toonook'un mitolojik bir isim olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. İnuitler onun denizde, karada ve havada olduğunu söylerler. Ne zaman beklenmedik bir ses olsa, örneğin ayak altında buz çatırdasa, Toonook'un kurban aradığı söylenir. Rüzgâr aç kurtlar gibi inlese Toonook'tur."

Austin şaşkındı. Toonook, Therri'nin Oceanus'un başı olduğunu söylediği isimdi. "İsteğime neden güldüğünüzü anlayabiliyorum," dedi Austin mahcup bir gülümsemeyle. "Yanlış anlamış olmalıyım."

"İnuitlere bakılırsa bir yanlış anlama yok," dedi Gleason. "Yalnız seyahat ederlerken Toonook'a karşı uyanık olurlar. Bir kemik bıçağı taşırlar ve Toonook'u uzak tutmak için etrafta sallarlar."

Austin'in bakışları Gleason'ın omzunun gerisine gitti. "Şurada sergilenen

domuz bıçağı gibi bir şey mi?"

Gleason süslü bir şekilde oyulmuş beyaz bıçağın önündeki cam muhafazaya dokundu. "Bu çok nadir bulunan ve sıradışı bir eşya."

"Ne bakımdan?"

"Çoğu İnuit bıçakları genellikle deri yüzmede kullanılan aletlerdir. Bu bıçak tek bir amaçla yapılmış. Diğer insanları öldürmek."

"Garip," dedi Austin. "Eskimoların her zaman barışçı ve iyi huylu insanlar olduklarını duymuştum."

"Çok doğru. Öfkenin kolayca şiddete dönüşebileceği zorlu ve talepkâr bir çevrede birbirine yakın evlerde yaşıyorlar. Hayatta kalmak için işbirliğinin çok önemli olduğunu bildikleri için saldırganlığı dağıtmak amacıyla bir sürü tören ve gelenek icat etmişler."

"Bu bıçak çok saldırgan görünüyor."

Gleason başıyla onayladı. "İnuitler de diğer insanlarla aynı karanlık tutkulara maruz kalıyorlar. Bu silahı yapan insanlar barışçı yapıyı bozan bir kabileden. Tarih öncesi çağlarda Sibirya'dan geldikleri ve Quebec'in kuzeyine yerleştiklerini düşünüyoruz. Tecavüz, yağma, insan katliamı eğilimleri var... bunlar çok çirkin. Diğer topluluklar yıllar önce bir araya geldiler ve onları kovdular. Adları 'Kiolya.'"

"Bir şey çağrıştırmıyor."

"İnuitlerin kuzey ışıklarına verdikleri isim bu, ki Kuzey Kutbu halkı bu ışıkları kötülüğün göstergesi olarak kabul ediyor. Kabilenin gerçek adını kimse bilmiyor."

"Kiolya'ya ne oldu?"

"Kanada civarına dağıldılar. Çoğu şehirlere yerleşti, torunları suçla ilgili işletmeler kurdu. Kiralık katiller, gaspçılar çoğunlukla bunların arasından çıkıyor. Bazıları eski kabile geleneklerini sürdürdü. Yanaklardaki dikey dövmeler bunlardan biriydi, ama polis tarafından kolayca tanınmalarına neden olunca bundan vazgeçtiler."

"Çok meraklandım. Böyle bir sergi nasıl oluşturuldu?"

"Pek çok farklı şekilde. Birincisi, Oceanus'un halkla ilişkiler birimi müzeyle görüşüp bu sergiyi açmayla ilgilenip ilgilenmeyeceğimizi sordu. Sponsorlarının halkı İnuit kültürü konusunda aydınlatmayı çok istediğini, sergiyi düzenleyip

bütün masrafları ödeyeceklerini söylediler. Eh, buna itiraz edemezdik. Büyüleyici bir gösteri, bizce de öyle değil mi?"

Austin, Faroe Adaları'ndaki balık çitliğinde göğsünü yaralayanla aynı olan Kiolya bıçağına dalmıştı. Bıçağı savuran adamın yüzündeki dikey dövmeyi düşünüyordu. "Evet, büyüleyici," dedi.

"Sizi Toonook'la tanıştıramayacağıma göre belki Oceanus'un temsilcisiyle tanışmak istersiniz."

"Burada mı?"

Birkaç dakika önce vahşi hayat bölümünde konuştum onunla.

Kuzey ışıklarını taklit etmek için vahşi hayat bölümündeki ışıklar kısılmıştı. Lazerler tavanda hareketli kuzey ışıkları gösterisi yapıyordu. Fok balığı avını tasvir eden gerçek boyutlardaki resmin önünde kafası tıraşlı, gözünde güneş gözlükleri olan bir adam tek başına duruyordu.

Gleason adama yaklaşıp, "Dr. Barker, sizi Kurt Austin'le tanıştırmak istiyorum. Bay Austin Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışıyor. Orayı duymuş olmalısınız."

"NUMA'yı tanımamak için başka bir gezegenden gelmiş olmam gerek."

El sıkıştılar. Austin parmakları donmuş bir bifteği tutarmış gibi hissetti.

"Umarım küçük şakamızı paylaşmama kızmazsınız," dedi Gleason, Kurt'e. "Bay Austin Oceanus'un başında Toonook adında biri olduğunu sanıyormuş."

"Bay Gleason Toonok'un bir adam değil, kötü ruh olduğunu açıkladı," dedi Austin.

Barker karanlık gözlüklerinin ardından Austin'e bakıyordu. "Ondan daha karışık," dedi. "Toonook İnuit kültüründe kötü olarak görülür. Tavanda yansıyan o zeki ışığın vücut bulmuş halidir. Ama tarihteki diğerleri gibi kuzeyin insanları da en korktukları şeye taparlar."

"O halde Toonook tanrı?"

"Bazen. Ama Oceanus'un başının son derece insan olduğuna sizi temin ederim."

"Anladım. Eğer adı Toonook değilse ne?"

"Kimliğini gizli tutmayı tercih ediyor. Eğer ona Toonook demek isterseniz bunu yapabilirsiniz. Rakipleri daha kötü adlar da taktılar ona. O sahne

ışıklarından uzak durur ve ışık onu temsil eden çalışanlarını aydınlatır. Ben Oceanus'un alt kuruluşu olan Aurora şirketinde çalışıyorum."

"Aurora için nasıl bir çalışma yapıyorsunuz?"

"Genetik uzmanıyım."

Austin etrafına bakındı. "Burası genetikten çok uzak bir alan."

"Laboratuvardan çıkmayı severim. Oceanus'un bu sergiye sponsorluk etmesini önerdim. Kiolya'ya karşı doğrudan ilgim var. Büyük-büyük-büyükbabam New England'da balina gemisi kaptanıymış. Kabileyle kalıp mors balıklarının sonunu getiren avı durdurmaya çalışmış."

"Bay Gleason bana Eskimoların Kiolya'yı hırsız ve katil oldukları için kovduğunu söyledi."

"Hayatta kalmak için gerekeni yapıyorlardı," dedi Gleason.

"Bu sohbete devam etmeyi çok isterdim, ama bana izin vermek zorundasınız," dedi Gleason. "Bir yardımcımın bana ihtiyacı olduğunu görüyorum. Lütfen bir ara beni arayın, uzun uzun konuşalım, Bay Austin."

Gleason gidince Austin, "Söyleyin bana Bay Barker, Oceanus bir genetik uzmanının yardımını gerektirecek nasıl bir iş yapıyor olabilir?" diye sordu.

Adamın yüzündeki soğuk gülümseme kayboldu. "Hadi Austin. Artık yalnızız, bu yüzden oyun oynamamıza gerek yok. Oceanus'un ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Faroe Adaları'ndaki tesise girdin, bir sürü tahribat yaptın ve adamlarımdan birini öldürdün. Bunu unutmayacağım."

"Vay canına," dedi Austin. "Şimdi gerçekten şaşırdım. Beni biriyle karıştırıyor olmalısın."

"Sanmıyorum. Danimarka basını fotoğraflarını her yerde yayımladı. Çarpışmadan sonra denizcilerini kurtardığınız için Danimarka'da bir kahramansın."

"Şirketinin tasarladığı çarpışma," dedi Austin bütün kandırmacaları bir kenara bırakarak.

Sen karışmasaydın çok işe yarayacaktı. Yumuşak, zarif ses bir homurtuya dönüştü. "Eh, bu artık sona eriyor. İşime son kez karıştın."

"İşinize mi? Sizin Oceanus'ta mütevazı bir çalışan olduğunuzu sanıyordum, Dr. Barker... yoksa size Toonook mu demeliyim?"

Barker gözlüklerini çıkarıp soluk gri gözlerle baktı Austin'e. Hareketli renkler bir perdeden yansıyormuş gibi oynuyordu yüzünde. "Kim olduğum önemli değil. Ne olduğum ise geleceğinle doğrudan bağlantılı. Senin ölüm aracınım ben. Arkanı dön."

Austin omzunun üstünden geriye baktı. İki iriyarı adam arkasında durmuş yolu kapatıyordu. Diğer konukları dışarıda tutmak için kapıyı kapamışlardı. Austin hangisinin kendisine daha iyi bir şans vereceğini düşündü, Barker'ı cam muhafazanın üstüne itmek mi, yoksa iki adamın arasından zorla geçerek kapıya gitmeye çalışmak mı? İki seçenek de hoşuna gitmeyince üçüncüyü aramaya başlamıştı ki kapı tıklatıldı ve MacDougal başını içeri uzattı.

"Hey, Kurt," diye seslendi. "Charlie Gleason'ı arıyordum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç de değil," dedi Austin. MacDougal Yedinci Şövalye değildi, ama işe yarardı.

Nöbetçiler Barker'a bakıyordu. Gözlüğünü takıp Austin'e buz gibi baktı. "Tekrar görüşene dek," diyerek kapıya yöneldi. Nöbetçiler onung eçmesi için kenara çekildiler, bir saniye sonra üç adam kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

Austin'in MacDougal'la tekrar bir araya gelişi fazla uzun sürmedi. Kalabalığa karışırlarken Mac, Smithsonian'ın dostu olan bir senatörü fark etti ve para için yakasına yapışmaya gitti. Austin diğer konuklara dönerken kızak yarışlarının başladığını bildiren bir anons duyuldu. Çıplak omuzlara dökülen kestane rengi saçları fark ettiği sırada kubbeli salona dönmek üzereydi. Therri onun dikkatini hissetmiş olmalıydı. Dönüp ona doğru baktı, sonra Austin'e gülümsedi.

"Kurt, ne hoş bir sürpriz." El sıkışırlarken Therri onu tepeden tırnağa süzdü. "Smokinle çok yakışıklı görünüyorsun."

Austin, Roosevelt Island'daki acı konuşmadan sonra bu dostça selamlamayı beklemiyordu. "Teşekkürler," dedi. "Umarım çok fazla naftalin kokmuyordur."

Therri, onun mezuniyet törenindeki eşiymiş gibi yakasını düzeltti. "Aslında çok hoş kokuyorsun."

"Sen de öyle. Bu çiçekli sohbet yeniden arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Ben sana hiç kızmadım ki. Belki biraz düş kırıklığı." Önce surat astı, sonra gözleri parladı. Bitişikte-oturan-kız havası altta yatan şehveti

maskeleyemiyordu.

"O halde ateşkes ilan edip yeniden başlayalım."

"Bunu çok isterim." Therri çevresindeki kalabalığa baktı. "Seni bu resepsiyona neyin getirdiğini merak ediyorum."

"Seni getiren şey. Sergilenen bu şeylerin Oceanus'un malı olduğu dikkatinden kaçmamıştır eminim."

"Burada olmamızın ana nedeni bu." Therri salonun yan tarafına, Ben Nighthawk'ın dikildiği yere baktı. Siyah smokini içinde çok huzursuz görünüyordu. Ellerini nereye koyacağını bilmiyor, ağırlığını bir bacağından diğerine geçiriyordu. Therri, ona el salladı.

"Ben'i hatırlıyor musun?"

"Seni yeniden görmek çok hoş." Tokalaştılar. "Güzel smokin."

"Teşekkürler," dedi Nighthawk coşkusuz bir şekilde. "Kiralık." Diğer konuklara baktı. "Bana uygun bir ortamda değilim."

"Endişelenme," dedi Austin. "Bu resepsiyonlara katılan insanların çoğu yiyecek ve dedikodu peşindedir."

"Ben bana eşlik etmeyi kabul etti," dedi Therri. "Marais, Ben'in gördüğü bir şeyin hafızasını canlandırabileceğini düşündü. "

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Henüz değil," dedi Therri. "Ya sen? Bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Senin tehlike uyarılarını dinlemediğini öğrendim."

"O antik geçmişte kaldı," dedi Therri, sinir bozan bir çocuğa karşı sabırlı olmaya çalışan biri gibi. Austin onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verirken fikrini değiştirmeye çalışarak boşuna nefesini tükettiğine karar verdi.

"Kızak yarışlarını görmek için dışarı çıkıyordum," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Therri, Nighthawk'in koluna girerek. "Biz de zaten oraya gidiyorduk."

Bir rehber onlara yolu gösterdi. Madison Drive'daki trafik, seyircilerin National Mall'a gidebilmelerine izin vermek için durdurulmuştu. Güzel bir geceydi. Smithsonian Kalesi'nin kızıl kumtaşından yapılma ufak kuleleri iki yüz

elli metre genişliğindeki yeşil alanın karşısında açıkça görülüyordu. Potomac'a doğru bakıldığında, sade beyaz Washington Anıtı gökyüzüne yükseliyordu.

Açık çimenlik alanın büyük bir bölümü sarı polis bandıyla çevrilmiş, portatif lambalarla parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Çevrelenmiş alanın içinde turuncu direkler dikdörtgen şeklinde yerleştirilmişti. Gece elbisesi giymiş yüzlerce resepsiyon konuğu, ışıkları ve kalabalığı gören yoldan geçenler sarı bandın etrafını çevirmeye başlamıştı. Ulusal Park Servisi'nden birkaç üniformalı ortalıkta görünüyordu. Yarış pistlerinin karşı tarafında birkaç kamyon dizilmişti. Duyulan sesler beslenme saatindeki köpek kulübesinden geliyor gibiydi. Derken heyecanlı havlamaları bastıran bir erkek sesi yayıldı hoparlörlerden.

"Bayanlar ve baylar, Donmuş Kuzeyin İnsanlarına hoş geldiniz," dedi anonsu yapan adam. "Gösterinin en heyecanlı bölümünü, köpek kızakları yarışmasını görmek üzeresiniz. Bu yarıştan da öte bir şey. Kanada'daki iki farklı İnuit topluluğundan gelen yarışmacılar Kuzey Kutbu'nda hayatta kalmak için gereken becerileri gösterecekler. Avcı avına hızla yaklaşmalı ve mızrağını hatasız bir şekilde kullanmalı. Bildiğiniz gibi yılın bu zamanında Washington'a fazla kar yağmıyor." Kahkahalar için durdu. "Bu yüzden yarışçıların kızaklarında kızak demiri yerine paten olacak. Gösterinin tadını çıkarın!"

Kamyonların etrafında toplanan insanlar iki gruba ayrıldı, her biri kızaklarını banttaki açık noktaya doğru itti. Biri parlak mavi, diğeri itfaiye kırmızısı kızaklar başlangıç noktasına getirilip yan yana kondu. Kurda benzer kızak köpekleri treylerden alındı, koşum takımları takıldı.

Koşu olasılığıyla heyecanlanan Eskimo köpekleri daha da huzursuzlandı. Sabırsız köpekler koşum takımlarını çekiştirirken havlamalar doruk noktasına ulaştı. Biri lider, sekizi çiftler halinde bulunan dokuz köpeklik takımlar birlikte koşumlandıklarında inanılmaz bir kas gücü ortaya koyuyorlardı. Frenlere ve onları tutan bakıcılara rağmen kızaklar birkaç santim ilerledi.

Sürücü oldukları anlaşılan iki adam diğerlerinden ayrılıp kızaklarına bindiler. Bir saniye sonra başlama tabancası ateşlendi. Sürücüler komut verdi, köpekler patilerini yola bastırdı ve kızaklar ikiz roketler gibi ileri fırladı. Köpekler tüm güçleriyle koşmaya başladılar. Çimenlik yoldaki şartlardan emin olmayan sürücüler ilk viraja geldiklerinde hafifçe yavaşladılar. Hafif kayma oldu, ama kızaklar virajdan yan yana çıktılar. İkinci viraja da boyun boyuna girdiler. Sürücüler kızakları başarıyla idare ediyorlardı.

Kızaklar tam hız Austin, Therri ve Ben'in sarı bandın arkasında dikildiği yere doğru hızla ilerliyordu. Sürücüler yüksek bir tıslama sesiyle köpekleri ileri

sürüyorlardı. Ilık havaya uygun olarak kürklü gocuklar değil, paçalarını çizmelerin içine soktukları jokey pantolonları giymişlerdi. Çıplak göğüsleri terle parlıyordu.

Kızaklar, kar olmadığı zamanlarda köpekleri eğitmek için kullanılan çelik tüplerden oluşuyordu. Çelik örgü platformları yaklaşık iki metre uzunluğundaydı ve dört kauçuk uçak tekerleğinin arasındab ir metre vardı. Kızaklar, dikey tüp çerçevenin tepesindeki küçük bir tekerlek tarafından yönetiliyordu. Sürücüler, ana platformun iki yanında uzanan dar çıkıntılara ayaklarını koyarak dikiliyorlardı. Rüzgâra karşı direnci kesmek ve yerçekimi merkezini alçaltmak için sürüş dümeninin üzerine eğiliyorlardı. Kızaklar tekerleklerin vızıltısıyla hızla geçerken sürücülerin yüzü bulanık görünüyordu.

Üçüncü viraja geldiklerinde sürücüler hâlâ göğüs göğüse yarışıyorlardı. Kırmızı kızak iç kısımdaydı. Sürücü öne geçmek için virajı sert bir şekilde almaya çalıştı. Ama kızak kenara takıldı ve karşı taraftaki tekerlekler birkaç santim yukarı kalktı. Sürücü vücudunun ağırlığıyla becerikli bir şekilde dengeyi yeniden kurdu. Frene hafifçe dokunmasıyla tekerlekler yeniden yere çarptı. Mavi kızağın sürücüsü bu durumdan yararlandı. Virajı açıktan alabilirdi, ama hayranlık uyandıran bir beceriyle dönüp düz yolun dörtte birlik bölümünü aldı.

Kalabalık deli gibi çığlıklar atıyordu. Mavi kızak yarım boy öne geçince çığlıklar daha da arttı. Birkaç adım sonra mavi kızak kırmızının önüne geçip yolu kapatabilir ve yarışı kontrol edebilirdi.

Mavi sürücü durmadan omzunun üstünden geriye bakıp uygun fırsatı arıyordu. Dördüncü ve son virajda aradığı fırsatı buldu.

Öndeki ve dışarı taraftaki kızak viraja mükemmel bir açıyla hızla girip diğer kızağın tamamen önüne geçti. Ama kırmızı birden dümeni sağa kırdı ve ön tekerleği liderin sol arka tekerleğine takıldı. Darbenin etkisiyle mavi kızağın arkası savruldu ve sürücü kontrolü yeniden kazanmak için mücadele etmeye başladı. Köpekler kırbaç darbesinin gelmek üzere olduğunu hissedip daha hızlı giderek bunu telafi etmeye çalıştılar, ama hafif aracı etkileyen merkezkaç kuvveti çok güçlüydü.

Mavi kızak iki tekerleği üzerine kalkıp yan döndü. Sürücü toptan fırlatılmış bir sirk akrobatı gibi havaya fırladı. Çimene sert bir şekilde çarpıp birkaç kez yuvarlandıktan sonra hareketsiz kaldı. Köpekler koşmaya devam edip devrilmiş kızağı çekebildikleri kadar çektiler. Bakıcılar sarı bandın altından geçip köpekleri kontrol altına almaya çalışırken diğerleri sürücüyle ilgilendi.

Kırmızı kızak tam gaz gidiyordu. Yarışı kazanmış olmasına rağmen bitiş

çizgisini geçene kadar yavaşlamadı. Kızak hâlâ hareket halindeyken aşağıya atlayıp varilden bir mızrak aldı. Nişan almak için durmaksızın pistin yakınına yerleştirilmiş olan hedefe fırlattı. Havada bir kavis çizerek yükselen mızrak hedefin tam ortasına isabet etti. Sonra belinden bir el baltası çıkarıp onu da hedefe fırlattı. Yine on ikiden vurdu.

Zafer kazanan sürücü yumruğunu havaya kaldırıp insanın kanını donduran bir zafer çığlığı attı. Yarış pistinin etrafında çalımla yürürken kabak fenere benzer yüzünde hain bir gülümseme vardı. Küstah duruşu insanların çarpışmanın bir kaza olup olmadığı konusunda kuşku duymalarına neden oldu. Şaşkın kalabalıktan tek başına bir yuh sesi duyuldu, ardından seyircilerin kazanma taktiğini beğenmediklerini gösteren öfkeli sesleri yükseldi. Yarışı sevmeyen konuklar müzeye geri dönmeye başladı.

Sürücü birinin öne çıkması için meydan okurmuş gibi el hareketi yaptı ayrılmakta olan seyircilere. Kendisiyle kapışacak kadar cesur ya da aptal olan birini arayarak kalabalığı taradı, derken Austin'i fark etti. Koyu renk gözleri kısıldı. Austin gerildi. Kendisini bıçaklayan ve Denizkızı Geçidi'nde teknesine el bombası koyan adamdan yalnızca birkaç adım ötedeydi. Yanaklarındaki dikey dövmeler ve Austin'in burnunu kırdığı yerdeki yumru olmasa bile vahşi gözlerindeki öfkeden tanırdı onu.

Kalın dudaklar, geniş surat sessiz bir sözcüğü söyledi. Austin.

Austin adamın adını biliyor olmasına şaşırdı, ama şaşkınlığını gizledi.

En alaycı ses tonunu kullanarak, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Nanook. Güzel yüzüne yaptığım plastik cerrahi için borçlusun bana."

Sürücü aralarında yalnızca bir adım ve sarı bant kalana kadar yaklaştı. Austin adamın iğrenç nefesini hissedebiliyordu.

"Adım Umealiq, " dedi. "Bana yalvarırken adımı söylemeni istiyorum."

"Burnundaki işten memnun olmamanı anlayabiliyorum," dedi Austin ifadesiz bir şekilde. "Üzerinde çalışacak fazla bir şey vermedin bana. Havaya uçurduğun teknenin parasını ver ödeşelim."

"Alacağın tek ödeme ölüm olacak."

Adamın kalın parmakları beline gitti, kınından kemik bıçağını çıkarmaya başladı. Seyircilerin çoğu gitmiş olsa da geride kalan gruplar vardı. Austin kalabalıkta güvende olmayacağını ve adamın düzinelerce tanığın önünde kendisini öldürmekten çekinmeyeceğini hissediyordu. Sağ yumruğunu sıkıp en

fazla tahribat ve acıya neden olacağı kırık burnuna indirmeye hazırlandı.

Derken gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Ben Nighthawk kendini sürücünün üstüne atmıştı. Kızılderili bedeni çok hafifti ve herhangi bir zarar verebilecek durumda değildi. Sürücü homurdandı, güçlü bedeni darbenin etkisiyle hafifçe sarsıldı, ama ayakta kalmaya devam etti ve güçlü bir yumrukla Nighthawk'i yana savurdu.

Eliyle yine bıçağı bulmaya çalışarak bir adım attı, ama duyduğu kargaşayla donup kaldı. Mavi kızağın sürücüsü yanında birkaç öfkeli bakıcıyla o tarafa doğru geliyordu. Yüzünde toprak ve kan vardı. Umealiq dönüp yeni gelenlere baktı. Austin'e hızla bir bakış fırlattıktan sonra insanların arasından yol bulup kamyonlara geri döndü.

Therri dizlerinin üstüne çökmüş Nighthawk'la ilgileniyordu. Austin onun yanına gidip kızılderilinin yalnızca gözünün altında bir çürük olduğunu gördü. Ayağa kalkmasına yardım ederlerken, "Kuzenimi öldüren buydu," diye bağırdı.

"Emin misin?" diye sordu Therri.

Nighthawk hissiz bir şekilde onayladı. Bakışları Mall'a doğru giden adama odaklanmıştı. Birden ileri atıldı. Austin nereye gittiğini anlayıp önünü kesti. "O ve adamları seni öldürür."

"Umurumda değil."

"Şimdi bunun sırası değil," dedi Austin, vazgeçmeyeceğini gösteren bir sesle.

Nighthawk, Austin'in geniş omuzlarını aşabilmek için kararlılığının yetmeyeceğini anladı. Kendi dilinde küfredip müzeye doğru yürüdü.

"Ben'i durdurduğun için teşekkürler. Polise söylemeliyiz."

"Fena fikir değil. Ama bir sorun var."

Bir grup adam müze yönünden Mall'a doğru yürüyordu. Önde uzun boyuyla Dr. Barker vardı. Uzun süredir görmediği eski bir dostuymuş gibi Austin'e el salladı.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Austin. Gidiyordum da, sana veda etmek için uğradım."

"Teşekkür ederim, ama ben bir yere gitmiyorum."

"Oh, evet gidiyorsun. Umealiq seni ve arkadaşını bekliyor. Ona neden İnuitlerin fok balığı avında kullandıkları taş saplı zıpkının adının verildiğini öğreneceksiniz."

Barker, Yaralı Yüz'ün yarış pistinin ortasında durduğu yeri işaret etti. Sonra yanında iki korumasıyla birlikte kendisini bekleyen limuzine gidip adamlarının geri kalanını orada bıraktı.

Diğerleri kamyonların park edildiği yerden koşarak geldiler. Austin hızlı bir hesapla yirmi kişi kadar olduklarını tahmin etti. Şansları pek yüksek sayılmazdı. Birkaç adamın yarış pistini aydınlatan portatif lambaların üstünden geçip kırmaları da durumlarını daha iyi hale getirmedi.

Mall büyük ve tenha bir yer haline gelmişti. En yakındaki polis Madison Drive'da sürücülerin müzeye girebilmeleri için trafiği durduran trafik polisiydi. Geri kalan konuklar resepsiyona geri dönüyorlar, yoldan geçenler de yürüyüşlerine devam ediyorlardı. Austin'in keskin gözleri klasik kuşatma hareketiyle hızla etraflarını saran gölgeleri görebiliyordu.

Therri'nin kolunu tutup onu müzeye doğru götürmeye çalıştı, ama Barker'ın adamları yolunu kesti. Kopenhag'daki sahne tekrarlanıyor gibiydi, ama bu kez Austin'in kalkan olarak kullanabileceği bir çöp tenekesi kapağı yoktu. Orada cereyan eden olaydan habersiz yürüyüşe çıkmış birkaç kişi ve hatta Milli Park Görevlileri gördü, ama yardım çağırmaktan vazgeçti. Konuşacağı herkesi tehlikeye sokmuş olacaktı.

Işıklardan bir tanesi yanık kalmıştı. Aydınlığın tam ortasında, spot ışıklarındaki bir aktör gibi duran kişi Umealiq'ti. Eli bıçağının kınındaydı. Adamları arkasından ve yanlardan yaklaşıyordu. Austin'in seçeneği yoktu. Therri'nin elini tuttu ve kesin ölüme doğru yürümeye başladılar.

25

Havadaki ölüm kokusuna rağmen Austin doğal olmayan bir şekilde huzurlu görünüyordu. Zihnini en yüksek vitese takmak olarak tarif edilebilecek bir yetenek geliştirmişti. Kasları çatırdamaya devam ederken iç sesi düşünce sürecini yavaşlatıyor, sakin bir şekilde ayrıntıları içine alıyor ve bir eylem planı hazırlıyordu.

O ve Therri'nin iki olası kaderi vardı. İki yandan yaklaşan adamlar liderlerinden aldıkları işaretle onları bıçaklarıyla oyardı. Daha doğrusu söz verdiği gibi bu işi Yaralı Yüz yapardı. Etrafındakiler bunu anlamasa da o bir başka seçenek üzerinde çalışıyordu. Etrafına korku dolu bakışlarla bakıyor, panik ve şaşkınlık hissettiği izlenimini vermeye çalışıyordu. Bu arada zihninde bir kaçış rotası çizip olasılıkları hesaplıyordu.

Therri eklemleri acıyana kadar Austin'in elini sıktı. "Kurt, ne yapacağız?" diye sordu sesinde yalnızca çok hafif bir titremeyle.

Soru Austin'e bir rahatlama hissi verdi. Bu ona Therri'nin umudunu kaybetmediğini, içinde bulundukları açmazdan kurtulmanın bir yolunu aradığını gösteriyordu. Kararlılığı daha önce başvurmadığı kaynaklarını kullanabileceğini gösteriyordu. Onlara ihtiyacı olacak, diye düşündü Austin.

"Yürümeye devam et. Bunu parkta bir yürüyüş olarak düşün."

Therri yan gözle sessizce kendilerine eşlik edenlere baktı. "Ne yürüyüş. Ne park. Kopenhag randevumuzdan beri bu kadar eğlenmemiştim."

Espri yapma çabası iyi bir işaretti. Birkaç adım daha attılar.

Austin mırıldandı. " 'Mush' dediğim zaman beni takip etmeni istiyorum."

" 'Mush' mu dedin?"

"Evet. Yanımda kal. Gerekirse topuklarıma asıl. Nereye gidersem yakınımda ol."

Therri başıyla onayladı, salyangoz hızıyla yürümeye devam ettiler. Yaralı Yüz'ün kısa kesilmiş perçemlerinin altında kara elmaslar gibi parlayan gözlerini görebilecek kadar yaklaşmışlardı. Diğerlerinin acelesi var gibi görünmüyorlardı, büyük olasılıkla onları mümkün olduğunca korkutmaya çalışıyorlardı. Siyah tulumları içinde bir cenazenin ardından yas tutan insanlara benziyorlardı. Austin onları yalnızca ortadan kaldırılmaları ya da kaçınılmaları gereken tehlikeli

engeller olarak görüyordu. Onun dikkati sol tarafa yönelmişti. Kırmızı kızak boş duruyordu. Köpekler ya oturuyor ya da çimenlerin, üzerine uzanmışlardı, ağızları köpeksi bir sırıtmayla açıktı.

Austin derin bir nefes aldı. Zamanlama her şeydi.

Hayatlarının sonuna yaklaşan bir adım daha attı.

Yaralı Yüz yaklaşmalarını bekliyordu. Eli kınındaki bıçağın sapına dokundu, vahşi ağzı bir gülümsemeyle genişledi, yumuşak bir bifteğin ardından kemiği yalayan birine benziyordu. Anlaşılmaz bir lisanda bir şeyler söyledi. Büyük olasılıkla hissettiği zevk yüzünden sarf ettiği bu birkaç kelime adamlarının dikkatini çekmiş, hepsinin ona dönmesine neden olmuştu.

Austin, Therri'nin elini tuttu. "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Therri de onun elini sıkarak karşılık verdi.

"Mush!"

Kutup bölgelerinde köpeklerin çektiği kızaklarla yolculuk yapmak.

Austin yana doğru atılıp Therri'yi neredeyse ayaklarını yerden kesercesine çekti. Nöbetçilerin arasındaki boşluğa doğru koşmaya başladı. Adamlar onların kaçmaya başladığını görüp önlerini kesmeye çalıştılar. Son anda Austin yön değiştirdi. Therri'nin elini bırakarak sol tarafındaki adamın göğsüne omzuyla şiddetli bir darbe indirdi. Adam bozulan buharlı bir makine gibi ses çıkarıp iki büklüm oldu.

Elinde bıçakla başka bir nöbetçi araya girdi. İlk çarpışmanın sekme şiddetinden yararlanan Austin diğer omzuyla adama çarptı. Darbenin şiddetiyle adamın ayakları yerden kesildi, bıçağı fırlayıp gitti.

Therri tam arkasındaydı. Birkaç adım sonra kızakta olacaklardı. Köpekler yaklaştıklarını hissedip kulaklarını dikmişlerdi. Austin kızağın dimdik duran iskeletini sıkıca tuttu. Köpeklerin fırlayıp gitmesini istemiyordu. Therri kendisine bir şey söylemeden çelik örgü platforma atladı. Oturup bacaklarını ileri uzattı, önündeki dikey desteklere tutundu. Austin freni bıraktı.

"Yürü!" diye bağırdı açık, komutan edasıyla.

Kızağın her zamanki sürücüsü büyük olasılıkla İnuit dilini kullanıyordu, ama köpek takımı Austin'in ses tonundan ne demek istediğini anlamıştı. Austin deniz adamı olsa da karadaki becerilerini de geliştirmeye çalışırdı. Ama ne yazık ki köpek kızağı bunların arasında bulunmuyordu. Kayak gezilerinde bir iki kez

değişiklik olsun diye köpek kızakları kullanmayı denemişti, ama birkaç kez karın içine fırlatılınca bu işin göründüğü kadar kolay olmadığına karar vermişti. Sürücünün bıçak gibi ince görünen kızakların üstünde denge sağlaması, bu arada kurt kardeşlerinden yalnızca birkaç nesil uzak olan bir grup hayvanın kontrolünü ele geçirmesi gerekiyordu. Kızak köpekleri aldatıcı derecede ufak oluyorlardı, ama bir takım oluşturduklarında kısa bacaklarıyla inanılmaz bir güç patlaması ortaya koyuyorlardı.

Ayrıca köpeklerin komutlarına yanıt vermesini istiyorsa sürücünün grubun lideri olduğunu göstermesi gerektiğini de biliyordu. O daha komut vermeden köpek takımı ayağa kalkmıştı bile. Köpekleri kızağa bağlayan kablo çok gergin olduğu için köpekler harekete geçince dümen neredeyse elinden fırlıyordu. Austin birkaç adım koşup kızağın ilerlemesine yardımcı olduktan sonra platforma atlayıp bütün işi köpeklere bıraktı. En iyi yaptıkları şeyi yapmaktan, kendilerini parçalarcasına koşmaktan mutlu bir şekilde gürültüyle havlıyorlardı.

Austin'in elini kızağa atmasıyla bütün operasyonun başlaması arasında geçen süre yalnızca birkaç saniyeydi. Yaralı Yüz'ün adamları kızağın önünü kesmeye çalıştılar. Ama köpekler çok hızlıydı. Takipçilerini geride bırakırken neşeyle havlıyorlardı. Açık alana çıktıktan sonra Austin dümeni kullanmayı denedi. Köpekleri sağa sola döndürmek için "hi" "ho" komutlarını kullandı ve köpeklerin birden fazla dili anladıklarını sevinerek gördü. Dümene özellikle virajlarda çok hafif dokunmak gerekiyordu. Viraj çok sert alınırsa kızak hızla savruluyordu, ama iki kişinin ağırlığı dört tekerleğin de yerde durmasını sağlıyordu.

Bileşik yükleri hızlarını da azaltıyordu. Austin koşan bir adamı, özellikle de Yaralı Yüz ve kısa bacaklı çetesini yine de geride bırakabileceklerini düşünerek bunu bir sorun olarak görmüyordu. Ama geriye dönüp baktığında bu güveni birden yok oldu. Umealiq öteki kızağa binmiş yakın takipteydi. Austin çimenlik alandan asfalt kaldırıma çıktı. Pürüzsüz asfaltta kızak daha da hız kazandı. Ama kaldırımı paylaşmak zorundaydılar ve engellerin etrafından slalom yarışçısı gibi geçerken bir sorun oluşturuyordu bu. Genç bir çifti sıyırıp geçti, kanişini gezdiren bir adama süründü, köpek öfkeyle havladı. Paten yapan bir kadını çimenliğe fırlattı, kadın ona yaratıcı bir şekilde küfretti. Köpeklerin hızını daha da artırırken öfkeli çığlıklar ve küfürler peşinden geliyordu.

Tam hız giden köpeklerin ne kadar dayanacağını anlamaya çalışırken fazla zamanı olmadığına karar verdi. Köpekler kar ve soğukta koşmaya alışıklardı, kalın tüyleriyle ılık havada aşırı derecede ısınacaklardı. Nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Müzeden uzaklaşıyor, Kale'ye ve Smithsonian'ın

avlusuna doğru gidiyorlardı. Arkasına baktı. Umealiq arayı kapatıyordu. Onu yakalaması an meselesiydi.

"Yavaş," diye komut verdi köpeklere ve emrini vurgulamak için frene dokundu. Köpekler yavaşladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Therri.

"Aşağıya in!"

"Ne?"

"Aşağıya inip Smithsonian'ın etrafındaki ışık ve insanlara doğru koş. Sen kızaktayken onu geçemiyorum. Onun istediği benim."

Therri doğal iddialaşma eğiliminden istemeden vazgeçti. Tehlikeyi düşünerek kızaktan inip koşmaya başladı. Austin köpeklere koşmalarını haykırdı. Takım yeniden boyun koparan bir hızla koşmaya başladı. Dümeni sağa doğru kırıp başka bir yola girdi. Kızak daha hafifti ve öncekinden daha hızlı hareket ediyordu. Yaralı Yüz'ün hâlâ kendisini takip ettiğini görüp sevindi. Therri güvendeydi, ama onu indirmek için duraklaması Umealiq'e avantaj sağlamıştı.

Alnından akan terler Austin'in bulanık görmesine yol açıyordu. Smokininin koluyla terini silip arkasına baktı. Yaralı Yüz aradaki mesafenin yarısını kapamıştı. Austin bir yayaya çarpmamak için kenara kırıp ileriye baktı. Uzakta beyaz Washington Anıtı'nı görebiliyordu. Anıtın etrafında silahlı güvenlik görevlileri vardı, ama asla o kadar uzağa gidemezdi. Köpekler yorulmaya başlamıştı. Hızlarının hafifçe yavaşladığını hissedebiliyordu ve kızak benzini biten bir araba gibi hareket ediyordu. Yarış sırasında jokeylerin kullandığını duyduğu öpücük sesiyle takımı yürütmeye çalıştı.

Önündeki caddede arabalar gidiyordu. Şans ve iyi bir zamanlamayla trafiği kendisiyle takipçilerinin arasına koyabilirdi. Hareket eden iki araç arasında bir boşluk olduğunu görüp dümeni o yöne kırdı, caddenin karşısına geçmeyi umuyordu. Köpekler tereddüt etti, ama Austin onları devam etmeye zorladı. Öndeki köpeğin patisi kaldırımı terk etmişti ki Washington caddelerinde her an görebileceğiniz limuzinlerden biri aniden ortaya çıkıp yolunu kesti.

Austin dümeni sertçe çevirdi. Öndeki köpek onun çok ilerisindeydi ve yönünü değiştirmişti bile. Arkasında diğer köpekler kızakla birlikte sağa doğru koşmaya başladı. Kızak rüzgârla seyreden bir yelkenli gibi yan yatmıştı. Austin bu açıyı ağırlığıyla dengelemeye çalıştı ve kızak yeniden dört tekerleğinin üstüne indi. Köpekler kızağı kaldırım boyunca çekiyordu. Yaralı Yüz de dönmüş birkaç metre geriden takip ediyordu Austin'i.

İki kızak Ben-Hur filmindeki ateş arabaları gibi kaldırım boyunca ilerliyordu. Köpekler yayaların arasından yol buluyordu. Austin köpeklerin kızağı ondan çok daha iyi idare edeceklerini düşünerek kontrolü bırakmak üzereydi, bütün dikkatini sıkıca tutunmaya yöneltmişti. En iyi durumda bile becerileri diğer sürücününkine eş olamazdı. Kızaklar artık yan yanaydı, neredeyse birbirlerine dokunabilecekleri kadar yakındı. Yaralı Yüz bahsi artırıp Austin'e bir silah doğrulttu.

Austin sanki birisi alnına bir nişan tahtası çizmiş gibi hissetti. Ama Yaralı Yüz'ün iyi bir atış yapması kolay olmayacaktı. Dümeni sol eliyle tutuyordu, silah sağ elindeydi. İki eli de dümende olmadığı için kızak sağa sola kayıyor, Yaralı Yüz tabancayı sabit bir şekilde tutamıyordu. Ama yine de ateş etmeyi denedi.

Mermi Austin'i geçip boşa gitti. Ama bu durum Austin'i pek rahatlatmadı. Yaralı Yüz bütün mermileri boşaltana kadar ateşe devam edecekti. Uçan bir mermi Austin'i ıskalasa bile bir başkası yaralanabilir ya da ölebilirdi. Düşünmeden çok içgüdüleriyle hareket ederek hızla frene bastı. Eskimonun kızağı hafifçe önüne geçti. Umealiq'in kirli yarış taktiklerinden birini ödünç alarak kızağını sağa çevirdi. Ön tekerleği diğer kızağın arka tekerleğine takıldı ve Yaralı Yüz kontrolü ele geçirmek için mücadele etmeye başladı.

Manevra riskli olmakla birlikte istenen etkiyi yaratmıştı. Terli tek eliyle dümeni tutan Yaralı Yüz dümenin deli gibi dönmesine engel olamadı. Kızağın ön tekerlekleri ikiyi kıvrıldı. Kızak savrulup yana devrildi. Yaralı Yüz kızaktan yuvarlanırken tabancası elinden fırladı, gürültüyle kaldırıma düştü. Adam birkaç kez yuvarlandıktan sonra durabildi. Köpek takımı bunun zaman kaybı olduğunu anlayana kadar koşmaya devam edip yan yatmış kızağı da beraberinde sürükledi.

Austin kutlama yapacak durumda değildi. Takımı kızağı Constitution Bulvarı'na doğru çekiyordu. Durmaları için komut verip frene asıldı, ama bir işe yaramadı. Köpekler tabanca sesinden ve Austin'in beceriksiz sürücülüğünden ürkmüşlerdi. Bu yolculukta onlara uymak zorunda olduğunu dehşetle fark etti. Köpekler hiç bakmadan kalabalık bulvara daldılar.

Kızak kaldırımdan havalandıktan sonra dört tekerleğinin üzerine düşerken Austin'in dişleri zangırdadı. Ev büyüklüğündeki bir SUV'un sürücüsü frenlere asılırken korkunç bir gıcırtı duyuldu.

Büyük krom tamponları yalnızca birkaç santim ötede durmuştu. Austin direksiyondaki dehşete kapılmış adamın suratını şöyle bir gördü. Smokinli bir adamın Washington'un en kalabalık bulvarında köpek kızağı sürdüğünü gören sürücünün gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Austin'in yapabileceği en iyi şey tutunup kızağın devrilmesini engellemekti. Kulakları fren gıcırtılarıyla dolarken bir arabanın bir başkasına arkadan çarparken çıkardığı ses buna eklendi. Zincirleme reaksiyon devam ederken birkaç çarpma sesi daha duyuldu. Havada yanmış lastik kokusu vardı. Köpekler bulvarı güvenli bir şekilde geçtikten sonra karşı kaldırıma çıktılar. Kaldırıma çarpmadan önce aşağıya atlayabileceği kadar yavaş gidiyordu kızak. Köpekler alışık olmadıkları bir havada koşmaktan yorulmuşlardı ve devam etmek gibi bir arzuları yoktu. Öylece oldukları yere çöktüler. Böğürleri durmadan inip kalkıyor, dilleri musluk gibi akıyordu.

Austin, Constitution Bulvarı'nda neden olduğu karmaşaya baktı. Onun tarafındaki trafik durmuştu. Öfkeli adamlar sigorta ve plaka bilgilerini birbirleriyle değiş tokuş etmek için aşağıya inmişlerdi. Yaralı Yüz karşı kaldırımdaydı, yüzünden kan akıyordu. Belinden bıçağını çekmişti. Bıçağı göğsüne bastırıp kaldırımdan inerken siren sesleri üzerine durdu. Austin'in yarış pistinin kenarında gördüğü köpek kamyonlarından birisi gıcırtıyla fren yaparak durdu, Eskimoyu birkaç saniye için gizledi. Az sonra kamyon gittiğinde Eskimo da yok olmuştu.

Austin hızla nefes alan köpeklerin yanına gidip başlarını okşadı.

"Bunu bir daha yapmalıyız," dedi. "Ama çok yakında değil."

Smokininin dizlerini ve dirseklerini silkeledi, ama hafta sonu âleminden çıkmış gibi göründüğünü biliyordu. Omuz silkerek müzeye geri döndü. Therri dört katlı granit yapının Constitution Bulvarı tarafında duruyordu. Austin'in kendisine doğru geldiğini görünce yüzündeki kaygı ifadesi yok oldu. Koşup ona sarıldı.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi ona daha sıkı sarılarak. "O korkunç adama ne oldu?"

"Washington trafiği ona feleğini şaşırttı ve buluşmayı bu gecelik erteledi. Orada seni aşağıya attığım için özür dilerim."

"Sorun değil, daha önce de erkekler tarafından terk edildiğim oldu. Gerçi ilk kez bir kızaktan atıldım, ama olsun."

Therri kızaktan kaba bir şekilde atıldıktan sonra Kale'nin yakınına park edilmiş bir polis devriyesi bulduğunu anlattı. Polise arkadaşının öldürülme tehlikesi altında olduğunu söylemiş, polis ona deliymiş gibi bakmasına rağmen durumu araştırmaya gitmişti. Bunun üzerine Therri Ben'i aramak için müzeye geri dönmüş, ama ondan bir iz bulamamıştı. Ne yapacağını bilemez bir halde

dikilirken sirenleri duymuş ve bulvardan gelen Austin'i görmüştü. Arabalarına kadar bir taksiyle gidip uzun uzun öpüştükten sonra ertesi gün görüşmek için sözleştiler.

Eve vardığında turkuvaz renkli NUMA aracı Austin'in garaj yolunda duruyordu ve ön kapı açıktı. İçeri girince müzik setinden yayılan Dave Brubeck Dörtlüsü'nün "Take Five" adlı parçasını duydu. Austin'in en sevdiği siyah deri koltuğunda elinde içkisiyle Rudi Gunn oturuyordu. Gunn zayıf, ufak tefek bir adamdı. Dar omuzları, ona uyan dar kalçaları vardı. Lojistik ustası, Annapolis mezunu ve eski bir donanma komutanıydı.

"Evine izinsiz girmemin bir sakıncası yoktur umarım," dedi Gunn.

"Kesinlikle yok. Bu yüzden şifreyi verdim sana."

Gunn kadehini işaret etti. "Highland malt viskin azalmış," dedi dudakları her zamanki muzip gülümsemesiyle kıvrılırken.

"Bu konuda uşakla konuşuruz." Austin, Gunn'ın elindeki kitabı tanıdı. "Nietzsche'yi sevdiğini bilmiyordum."

"Sehpada buldum. Çok ağır bir şey."

"Sandığından daha ağır olabilir," dedi Austin, kendisine bir Dark and Stormy karışımı hazırlamak için bara giderken.

Gunn kitabı bir kenara koyup sehpanın üzerindeki dosyayı aldı. "Raporunu bana ilettiğin için teşekkürler. Bay Nietzsche'nin yazılarından çok daha ilginç buldum onu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Austin elinde içkisiyle kanepeye otururken.

Gunn kalın çerçeveli gözlüğünü seyrelmekte olan saçlarına doğru itip dosyanın sayfalarını karıştırdı. "Böyle zamanlarda hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyorum. Gerçekten yanlış meslek seçmişsin. Video oyunları yazarlığı yapmalısın sen."

Austin içkisinden iri bir yudum alıp konyak ve Jamaika birasının tadını çıkardı. "Yoo. Bu yazdıklarım çok daha abartılı."

"Seninle aynı fikirde değilim, eski dostum. Uzaktan kumandayla gemi batıran esrarengiz bir şirketin nesi abartılı? Ya Faroe Adaları'nda fantastik duvar resimleriyle dolu uzun zaman önce kaybolmuş bir mağaranın? Ya ödünü patlatan Jaws filminden çıkma bir yaratığın?" Kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladı. "İşte bu tanık olmak istediğim bir şey."

"Artık saygı diye bir şey kalmamış insanlarda," diye yakındı Austin.

Gunn kendini toparlayıp birkaç sayfa daha çevirdi. "Liste uzayıp gidiyor. Fok balığı yerine insan avlayan katil Eskimolar. Oh evet, radikal çevreci grupla birlikte olan bir kadın avukat da var."

Okuduklarından başını kaldırdı. "Uzun ince bacakları vardır, herhalde."

Austin, Therri'nin vücudunu düşündü. "Orta boyda diyebilirim, ama çok biçimli."

"İnsan her istediği şeye sahip olamaz." Gunn dosyayı kucağına koyup Austin'i incelemeye başladı. Yıpranmış ayakkabılarına, çarpılmış papyonuna ve smokininin dizindeki deliğe baktı. "Fedailer seni müzedeki resepsiyondan attılar mı? Biraz şey görünüyorsun, dağınık."

"Resepsiyon iyiydi. Ama Washington'un gitgide bozulduğunu öğrendim."

"Bu yeni bir şey değil. Umarım smokinin kiralık değildi," dedi Gunn.

"Daha kötü," diye yanıtladı Austin. "Benim. Belki NUMA bana yenisini alır."

"Amiral Sandecker'la bu konuyu konuşurum."

Austin içkileri tazeledi, sonra Marcus Ryan'la görüşmesi ve akşamki olayları anlattı.

Hikâyeyi yorumsuz dinleyen Gunn kucağındaki rapora dokundu. "Kızak maceranın bu acayip hikâyeyle ne bağlantısı olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bir sürü düşüncem var, ama tutarlı değil. Bildiklerimi tek bir cümleyle özetleyeyim. Oceanus'u yöneten insanlar yollarına çıkan herkesle acımasızca uğraşıyorlar."

"Söylediklerine dayanarak benim varacağım sonuç da bu olurdu." Gunn kaşlarını çatarak durdu bir an. Bir bilgisayar kadar soğuk ve açık düşünme kapasitesi vardı. Yığınlarca bilgiyi zihninde işler ve sapı samandan ayırırdı. Birkaç dakika sonra, "Ya şu Bask karakteri, Aguirrez?"

"İlginç bir adam. Bu poker oyunundaki önceden tahmin edilemeyen kart o. Aguirrez Bask ayrılıkçılarıyla ittifak yapıyor ya da yapmıyor olabilir. Perlmutter benim için onun aile geçmişini inceliyor. Bütün bildiğim ya bir Bask teröristi ya da amatör bir arkeolog. İstediğini seç."

"Belki bu konuda bizim için av köpekliği yapabilir. Onunla bağlantı kuramaman çok kötü."

Austin içkisini koyup cebinden cüzdanını çıkardı, Aguirrez'in yattan ayrılırken kendisine verdiği kartviziti buldu. Gunn'a uzattı, o da arkadaki numarayı okuyup, "Neden olmasın?" diyerek geri verdi.

Austin telefonu alıp bir numara tuşladı. Gece yüzünden yorgundu ve beklentileri çok düşüktü. Bu yüzden hattaki tanıdık bas sesi duyunca şaşırdı.

"Bu ne hoş bir sürpriz, Bay Austin. Tekrar görüşeceğimizi umuyordum."

"Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur."

"Kesinlikle hayır."

"Hâlâ Faroe'da mısınız?"

"İş için Washington'dayım."

"Washington mı?"

"Evet, Faroe'daki balıkçılık beklentilerimi karşılamadı. Sizin için ne yapabilirim, Bay Austin?"

"Kopenhag'da beni bazı zorluklardan kurtardığınız için teşekkür etmek için aradım."

Aguirrez, adamlarının Austin ve Therri'ye saldıran sopalı adamları kovaladığını inkâr etmeye çalışmadı. Yalnızca gülüp, "Kendini zor durumlara sokmada üstüne yok, dostum," dedi.

"Yaşadığım zorlukların büyük bölümü Oceanus adlı şirketten kaynaklanıyor. Bu konuda tekrar sohbet edebiliriz diye umuyordum. Belki siz de bana arkeolojik araştırmalarınızın nasıl gittiğini anlatırsınız."

"Bunu çok isterim," dedi Aguirrez. "Yarın sabah toplantılarım var, ama öğleden sonra uygun."

Saat kararlaştırdılar, Austin, Aguirrez'in verdiği Washington adresini not aldı. Telefonu kapatıp Gunn'a telefon konuşması hakkında kısaca bilgi verirken telefon çaldı. Avrupa'dan dönen Zavala'ydı. Sea Lamprey ile ilgili sorunu çözmüş, Beebe Faroe Adalarındaki bir araştırma projesine katılmak için Danimarka gemisi Thor tarafından davet edilince bir gemiye atlamıştı.

"Yalnızca eve döndüğümü bildirmek istedim. Corvette'imi kucakladım, genç ve güzel bir bayanla bir içki içmeye gidiyorum. Son görüşmemizden beri yeni bir şey var mı?"

"Her zamanki şeyler. Bu gece çıldırmış bir Eskimo öldürmek için köpek

kızağıyla Mall boyunca beni kovaladı."

Hattın karşısında bir sessizlik oldu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Zavala.

"Hayır. Rudi burada. Evime uğra, hikâyenin tamamını öğren."

Zavala Arlington, Virginia'da bir zamanlar bölge kütüphanesinin bulunduğu küçük bir binada oturuyordu. "Galiba randevumu iptal etmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde oradayım."

"Bir şey daha var. Faroe'da açacağımız o tekila şişesi hâlâ yanında mı?"

"Evet, çantamda."

"Onu da getirsen iyi olur."

26

Ertesi sabah Austin NUMA merkezine giderken Doğal Tarih Müzesi'ne uğradı. Gleason sergi salonundaydı ve pek mutlu görünmüyordu. Konuklar, müzik ve yiyecekler kaybolmuştu, ama onun esas endişe kaynağı bu değildi. Sergi muhafazalarının içi boştu. Tek bir levha bile kalmamıştı geriye.

Gleason deliye dönmüştü. "Bu korkunç bir şey, tek kelimeyle korkunç," diyordu.

"İndirimli satış yapmış gibisin," dedi Austin.

"Daha da kötü. Bu tam bir felaket. Sponsorlar sergiyi geri çekti."

"Bunu yapabilirler mi?" Bu sözler ağzından dökülürken bile aptalca olduğunun farkındaydı Austin.

Gleason kollarını havada sallıyordu. "Evet imzalamamız için ısrar ettikleri sözleşmede minicik harflerle yazılıydı. Bu madde sergiye istedikleri zaman son vermelerine izin veriyordu. Karşılığında da bize ufak parasal bir tazminat ödeyeceklerdi."

"Neden sergiye son verdiler?"

"Keşke bilsem. Her şeyi ayarlayan halkla ilişkiler şirketi yalnızca emirleri uyguladıklarını söyledi."

"Ya Dr. Barker?"

"Onunla bağlantı kurmaya çalıştım, ama ortadan kaybolmuş gibi."

"Oceanus'a pek çok kimseden daha yakındın," dedi Austin, müzeye uğramasının esas nedenini ortaya koyarak. "Dr. Barker hakkında ne biliyorsun?"

"Korkarım fazla bir şey değil. Ataları hakkında daha fazla şey biliyorum."

"Sözünü ettiği balina gemisi kaptanı mı?"

"Evet, Frederick Barker. Sergide gördüğün Kiolya bıçaklarından biri orijinal olarak ona aitti. Yaşı yüzden fazla, korkunç bir şey, jilet gibi keskin. Yalnızca bakmak bile mideme ağrılar girmesine neden oluyor."

"Kaptan Barker hakkında nereden bilgi alabilirim?"

"Ofisimden başlayabilirsin." Gleason boş sergi muhafazalarına esefle baktı. "Hadi gel. Burada yapacağım bir şey kalmadı zaten."

Ofisi idari kanattaydı. Gleason, Austin'e oturmasını işaret etti, sonra raftan bir kitap aldı. Adı New Bedford'ın Balina Kaptanlarıydı. Bir sayfa açıp kitabı Austin'in önüne attı.

"Sergi lafı ilk çıktığında kütüphaneden buldum bunu. İşte Kaptan Barker. New England kaptanları zorlu insanlardı. Çoğu yirmili yaşlarında kaptan oluyorlardı. İsyanlar, yıkıcı fırtınalar, düşman yerliler... hepsi onlar için günlük işlerdi. Felaketler bazı insanları canavara çevirirken bazılarını insancıl yapar."

Austin kitaptaki siyah beyaz bulanık fotoğrafı inceledi. Barker'ın üzerinde bir yerli elbisesi vardı, ama yüz hatlarını seçmek zordu.

Kürklü bir gocuk yüzünü çevreliyor, üzerinde yatay çizgiler olan koruma gözlükleri gözlerini kaplıyordu. Çenesi yeni çıkan beyaz sakallarla kaplıydı.

"İlginç gözlükler," dedi Austin.

"Bunlar güneş gözlükleri. İnuitler kar körlüğünün yol açtığı tehlikelerin çok iyi farkındadırlar. Bu tehlikeler gözleri ışığa karşı aşırı hassas olan Barker için daha da önemli olmalı. Barker'ın ailesinde albonizm var. Pek çok kışı direkt gün ışığından kaçınmak için kuzeyde geçirdiğini söylüyorlar."

Gleason 1871'de Barker'ın gemisi Orientın battığını ve bir tek kaptanın kurtulduğunu açıkladı. "Yerliler Barker'ın hayatını kurtardı ve o kışı bir Eskimo yerleşim biriminde geçirdi. Şefin karısının çizmelerini çıkarıp donmuş ayaklarının nasıl çıplak göğsünde çözdüğünü anlatmış."

"Çözülmenin daha kötü yollarını da biliyorum. Kiolya kabilesi nerede devreye giriyor?"

"Barker'ı kurtaranlar onlarmış."

"Bu onların bana anlattığın kana susamış tarzlarına pek uymuyor. Bir yabancıyı öldürmelerini beklerdim."

"Normalde öyle olurdu, ama Barker'ın sıradan bir balina avcısından farklı olduğunu unutma. Beyaz saçları, soluk teni ve gözleriyle onlara bir tür kar tanrısı gibi görünmüş olabilir."

"Toonook, belki."

"Her şey mümkün. Barker bazı şeyler konusunda ayrıntıya girmemiş. New Bedford'daki Quaker topluluğu adamlarından birinin tanrı rolü oynamasını onaylamazdı. Ama bu deneyim onu değiştirmiş."

"Ne bakımdan?"

"Sadık bir muhafazakâr olmuş. Eve döndüğünde balina avcılarından mors balığı avlamayı bırakmalarını istemiş. Kiolya, mors balığı avlama alanlarına zorla girmiş, tıpkı yeni bir uyuşturucu bölgesine giren sokak çeteleri gibi. Fethettikleri yerlerdeki kadın ve aletlere bile el koymuşlar. Bunun sonucu olarak diğer İnuit kabileleri nerdeyse açlıktan ölmek üzereyken birleşerek Kiolya'yı kovmuşlar.

Barker mors balığı eti üzerindeki bu çatışmayı görüp sona erdirmek istemiş. Kiolya'ya müteşekkirmiş ve eğer mors balıkları korunursa yağmacılığı bırakabileceklerini düşünmüş." "Haklı mıymış?"

"Benim görüşüme göre Barker saf biriydi. Kaba güçten başka hiçbir şeyin onun davranışını değiştireceğini sanmıyorum."

Austin bu yanıtı düşündü. Felsefe öğrencisiyken geçmişin şu an olduğunu söyleyen teorinin taraftarıydı. Oceanus'un etrafını saran birbirine dolaşmış yumağı çözmenin anahtarı Kiolya olabilirdi.

"Bu kabile hakkında daha fazla şey öğrenmek için nereye gidebilirdim?"

"Kanada polis kayıtları olabilir. Geçmişleriyle bugünleri arasında fazla bilgi yok, ama daha Önce tanrıları konusunda söylediklerimi doğrulayacak çılgınca bir hikâye buldum." Dosya dolabını karıştırıp New York Times'ın 1935 yılına ait plastik zarfa konmuş bir kupürünü çıkardı. Haberin yeri Hudson Bay'di. Austin yazıyı hızla okudu:

Yarı deli bir Almanın donmuş tundradan çıkıp bir zeplin kazasından kurtulan tek insan olduğunu iddia etmesiyle Kuzey Kutbuk eşif tarihine yeni bir esrar sayfası eklenmiş oldu. Kanada yetkilileri Gerhardt Pleinz adlı Almanın kimliği bilinmeyen bir grup Eskimo tarafından kurtarıldığını belirtiyor. Times, ölmeden önce Bay Heinz'ı hastane odasını buldu. Görüşmede Bay Heinz şunları söyledi:

"Anavatanın şerefi için Kuzey Kutbu'na yapılan gizli bir geziye katıldım. Kutba indik, ama geri dönerken donmuş buzun üstünde bir gemi enkazı gördük. Kaptan durumu öğrenmek için buza inmede ısrar etti. Çok eski, büyük olasılıkla yüzlerce yıl yaşında bir gemiydi bu. Donmuş bir ceset ve bazı sıradışı nesneleri çıkarıp zeplinin soğutucusuna koyduk.

"Buzdan yükselip biraz yol aldıktan sonra mekanik bir sorun yaşadık ve inmek zorunda kaldık. Zeplindekiler buzu geçmeye çalışmaya karar verdiler, ama ben korumak için gemide kaldım. Yerliler beni bulduğunda ölmek üzereydim, bana bakıp iyileştirdiler."

Bay Heinz yerlilerin İngilizce bilmediğini, ama isimlerinin 'Kiolya' olduğunu

öğrendiğini belirtti. Onun gökyüzünden inen bir Tanrı olduğunu sanmışlar ve işaret diliyle kendisini en yakın yerleşim birimine getirmelerini istediğinde ona itaat etmişler.

Times' in görüştüğü Alman yetkililer Bay Heinz'ı tanımadıklarını ve Kuzey Kutbu'na herhangi bir zeplin yolculuğu yapıldığını bilmediklerini belirttiler.

Austin, Gleason'dan haberin bir kopyasını isteyip kendisine zaman ayırdığı ve verdiği bilgiler için teşekkür etti. "Sergi için üzgünüm," dedi çıkarken.

"Teşekkürler." Gleason başını iki yana salladı. "Sergiyi neden bu kadar çabuk geri çektiklerini hiç anlamıyorum. Bu arada Senatör Graham'ı duydun mu? O da bir başka felaket. En güçlü destekçilerimizdendi. "

"Sanırım dün gece resepsiyonda gördüm Graham'ı." "Gördün mü? Virgina'ya evine dönerken bir kamyon arabasını yoldan çıkarmış. Durumu kritik. Bir vur-kaç olayı." "Bunu duyduğuma da üzüldüm."

"Kahretsin," dedi Gleason. "Kötü şeylerin üçer üçer geldiği doğru değildir umarım."

Kötü şansının daha basit bir açıklaması olabilir. "Oh, neymiş o?"

Austin gökyüzünü işaret edip büyük bir ciddiyetle, "Toonook," dedi.

27

St. Julien Perlmutter geniş Georgetown vagon evine girdi. Bel vermiş raflardan düşüp uzun sözcük nehirleri gibi akıp her odayı dolduran eski ve yeni yüzlerce ciltlik kitaba takdirle baktı.

Böylesine görünüşte karmaşayla karşılaşan sıradan bir insan oradan hemen kaçardı. Gözleri bir yığından diğerine giderken dudaklarına mutlu bir gülümseme oturmuştu. Tarihi gemilerle ilgili en geniş edebi koleksiyon olduğu kabul edilen bu yığındaki kitapların isimlerini ezberden söyleyebilir, hatta bazı sayfaları olduğu gibi tekrarlayabilirdi.

Trans-atlantik uçuşun zorluğu yüzünden açlıktan ölüyordu. Uçakta iri gövdesi için yer bulması sorun olmamıştı; iki koltuk birden alıyordu o kadar. Ama birinci sınıfın yemek sunumları bile Perl-m utter'a göre kiliselerde verilen jambon ve fasulye yemeğine eşdeğerdi. Sıcağı takip eden bir füze gibi mutfağa yöneldi ve hizmetçisinin alışveriş talimatlarını yerine getirdiğini görüp memnun oldu.

Daha saat erken olmasına rağmen kısa süre sonra, Provençale usulü kuzu dolması ve patatesi basit, ama iyi bir Bordo şarabıyla birlikte yemeye başladı. Böylece biraz güçlendikten sonra lale biçimindeki dudaklarını ve muhteşem gri sakalını peçeteyle sildi. Tam o sırada telefon çaldı.

"Kurt!" dedi hattaki sesi tanıyarak. "Geri döndüğümü nereden bildin?"

"CNN'de İtalya'da makarna kalmadığı haberi veriliyordu. Doğru dürüst bir yemek için eve geleceğini düşündüm."

Hayır, diye kükredi Perlmutter. "Aslında, kendini bir şey sanan genç arsızlar tarafından telefonda alaya uğramak için geri döndüm."

"Sesin iyi bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyor, St. Julien. İyi bir yolculuk oldu galiba."

"İyiydi ve ben de İtalya'daki bütün makarnaları yemiş gibi hissediyorum kendimi. Ama kendi bölgeme geri dönmek güzel."

Benim tarih sorum hakkında ne bulduğunu merak ediyorum.

"Bugün seni arayacaktım. İlginç şeyler buldum. Uğrayabilir misin? Sana kahve yaparım ve bulduklarım hakkında konuşuruz."

"Beş dakika içinde oradayım. Tesadüfen George town'dan geçiyordum."

Austin gelince Perlmutter iki büyük fincan kahve servisi yaptı. Austin'e yer

açmak için bir sandalyenin üstündeki kitap yığınlarını kenara itti. Kendisi oturmak için de aşırı büyüklükteki kanepenin üzerini boşalttı.

Perlmutter kahvesini yudumladı. "Evet, şimdi işimize bakalım... Sen beni Floransa'dan aradıktan sonra Roland kutsal emanetleriyle ilgili sorunu ev sahibim Senyor Nocci'yle konuştum. Martinez adlı bir adam tarafından Medici Papazı'na gönderilen bir mektupta gördüğü bir ifadeyi hatırladı. Martinez özellikle Basklılara uygulanan İspanyol Engizisyonu'nun fanatik taraftarıymış.

Bay Nocci beni Laurentian Kütüphanesi'nin müdür yardımcısıyla tanıştırdı. Kadın benim için Martinez'in Diego Aguirrez'e zehir saçtığı yazıyı buldu."

"Aguirrez benim tanıştığım Balthazar'ın dedesinin dedesi. İyi iş çıkarmışsın."

Perlmutter gülümsedi. "Bu daha başlangıç. Martinez açıkça Aguirrez'in Roland'ın kılıcı ve borusuna sahip olduğunu, onları geri almak için onu 'dünyanın öbür ucuna kadar' takip edeceğini söylüyor."

Austin alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu da Roland'ın kutsal emanetlerinin gerçek olduğunu ve Aguirrez ailesinin elinde bulunduğunu gösteriyor."

"Kutsal emanetlerin Diego'nun elinde olduğu dedikodularını doğruluyor gibi görünüyor."

Perlmutter dosyayı uzattı. "Bu Venedik Devlet Arşivleri'ndeki el yazmasının bir kopyası. Donanma müzesinde savaş kadırgalarıyla ilgili bir dosyada bulundu."

Austin ilk sayfadaki başlığı okudu. "Bir Deniz Adamının Temize Çıkışı." İlk sayfadaki tarih 1520'ydi. İspanyol Engizisyonu'nun hizmetindeki gönülsüz asker, her zaman Majestelerinin savunmasında olan ve böylece suçlandığı kötü davranışların doğru olmadığını kanıtlayan ve herkesi katil İspanyollara asla güvenmemeye karşı uyaran mütevazı denizci Richard Blackthorne'un hikâyesi.

Austin başını kaldırıp Perlmutter'a baktı. "Blackthorne'un bitmek bilmeyen cümle ustası olduğu kesin, ama bunun Roland ve uzun zaman önce ölmüş Aguirrez'le ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var, dostum. Hem de çok." Kahve fincanının dibine baktı. "Hazır ayaktayken kahvemi doldurur musun? Yolculuğun verdiği yorgunluk yüzünden çok halsiz hissediyorum kendimi. Kendine de bir tane al."

Austin'in kalkma niyeti yoktu, ama yine de kalkıp kahveleri doldurdu. Perlmutter'in en iyi yerken ve içerken düşündüğünü biliyordu.

Perlmutter kahvesini yudumlarken sanki parmaklarıyla okuyormuş gibi elini dolaştırdı el yazması belgenin üzerinde. "Bunu bol boli nceleyebilirsin, ama ben sana kısa bir özet vereyim. Belli ki Blackthorne'un nefret edilen İspanyollarla gönüllü olarak çalıştığı dedikodularıyla karşı karşıya kalmış ve bu yanlış anlamayı düzeltmek istemiş."

"Bu, girişte gayet net ve açık bir şekilde ifade edilmiş."

"Blackthorne adına sürülen bu leke yüzünden endişelenmiş. Sussex'deki saygıdeğer bir tüccar ailenin çocuğuymuş. Gençken denizlere açılmış ve kamarotluktan Akdeniz'de sefer yapan bir ticaret gemisinin kaptanlığına kadar yükselmiş. Ancak Barbar korsanlar tarafından esir alınıp bir Cezayir kadırgasına kürekçi olarak verilmiş. Kadırga batınca Cenevizliler tarafından kurtarılıp İspanyollara teslim edilmiş."

"Cenevizliler tarafından kurtarılmamayı hatırlat bana."

"Blackthorne belalı biriymiş. Engizisyon sistemine göre her İngiliz sapıktı ve tutuklama, işkence ve idama mahkûmdu. İngiliz ve Danimarkalı denizciler tutuklanma korkusu yüzünden İspanyol limanlarından uzak duruyorlardı. Kral James İncil'iyle ya da sapıklıko larak görülen eski bir klasikle yakalanırsan kelimenin tam anlamıyla kızartılıyordun."

Austin önündeki dosyaya baktı. "Ya Blackthorne hayatta kaldı ya da anılarını hayaletler yazdı."

"Kaptan Blackthorne'umuz dokuz canlıydı. İspanyolların elinden bir kez kaçmış, ama tekrar yakalanmış. Sonunda karanlık hücresinden alınıp mahkemeye çıkarılmış. Savcı ona kader düşmanı ve kendi ifadesiyle 'başka yakışıksız isimler'le hitap etmiş. Ölüme mahkum edilmiş ve yakılmak üzere kazıklara giderken kader El Brasero olarak beklenmedik bir şekilde müdahalede bulunmuş."

"Falls Church'deki Meksika restoranının adı değil mi bu?"

"Yanlış adama soruyorsun. Aynı cümlede geçen 'Meksika' ve 'restoran' sözcüklerini "askeri istihbarat' kadar birbirine zıt görüyorum. El Brasero İspanyolcada 'mangal' anlamına gelir. Sapkınları yakma hevesi yüzünden daha önce sözünü ettiğimiz Martinez'e verilen takma isimdi."

"Barbekü partisine davet edilecek türden biri değil yani."

"Hayır, ama Blackthorne'un kurtarıcısı o olmuş. İngiliz Blackthorne becerikliliği ve İspanyolca konuşma yeteneğiyle Martinez'i etkilemiş, ama en

önemlisi savaş kadırgalarını ve yelkenli gemileri tanıyormuş."

"Bu da Martinez'in Aguirrez'i yakalamak için neler yapabileceğini, bir mahkûmu bile serbest bırakabileceğini gösteriyor."

"Oh evet. Yazılarından biliyoruz ki, Roland kutsal emanetlerine sahip olmakla ve onları vatandaşlarını İspanyollara karşı toplamak amacıyla kullanmakla suçlandığı için Aguirrez'in gerçekten tehlikeli olduğunu sanmış. Aguirrez gemisiyle kaçtığında Martinez peşine düşmüş. 1515'te Fransa sahili açıklarında Aguirrez'in yelkenlisine yetiştiklerinde Bresaro'nun öndeki kadırgası Blackthorne'un komutasındaymış. Aguirrez rüzgârsızlıktan hareketsiz kalmasına rağmen iki kadırgayı batırıp Martinez'i kaçırmayı başarmış."

"Diego'yu tanıdıkça daha çok seviyorum."

Perlmutter başıyla onayladı. "Stratejisi mükemmelmiş. Bu savaşı, hazırladığım klasik deniz savaşları koleksiyonuma katmak istiyorum. Ne yazık ki Brasero'nun, Aguirrez'in Kuzey Amerika yolunda okyanusu geçmeden önce mutlaka Faroe Adaları'nda dinlendiğini bilen bir muhbiri varmış."

Austin sandalyesinde öne doğru eğilip mırıldandı. "Skaalshavn."

"Orayı biliyor musun?"

"Birkaç gün önce oradaydım."

"Ben orayı tanıdığımı söyleyemem."

"Seni suçlayamam, çok uzakta kalmış bir yer. Doğal korunaklı limanıyla küçük güzel bir balıkçı köyü. Yakınlarında ilginç mağaralar var."

"Mağaralar mı?" Mavi gözleri heyecanla dans ediyordu.

"Çok geniş mağaralar ağı. Onları gördüm. Duvarlardaki çizimlerden antik zamanlara kadar uzanan bir süre boyunca zaman zaman kullanıldığını söyleyebilirim. Basklılar veya diğerleri yüzlerce, belki binlerce yıl boyunca kullanmış olabilirler orayı."

"Blackthorne hikâyesinde mağaralardan söz ediyor. Aslında hikâyesine aracı oluyor bu mağaralar."

"Ne bakımdan?"

"Aguirrez takipçilerinden kolayca kaçabilir ve Brasero'nun kendisini hiç bulamayacağı Kuzey Amerika'ya gidebilirdi. Basklılar o günlerde yalnızca Atlantik'i geçme cesareti gösteren denizcilerdi. Ama Diego Brasero'nun ailesinin peşine düşeceğini biliyordu. Ve kutsal emanetleri Amerika'ya kaçırsa bile

Avrupa'ya geri döndüğünde Brasero'nun kendisini bekliyor olacağını biliyordu."

"Belki de en temel nedeni benimsedi," dedi Austin. "Hayatını mahveden ve servetini çalan adamdan intikam almak istiyordu."

"Hayır, burada sana katılmıyorum. Brasero da başladığı işi bitirmede bir o kadar kararlı bir insandı. Kadırgadan Diego'nun yelkenlisinin iki katı kadar olan bir savaş gemisine geçti. Komutayı Blackthorne'a verdi. Gemi Basklıların işini çabucak bitiriverecek silahlarla doluydu. Ama Diego daha önceki karşılaşmalarından dolayı Brasero'nun gemisindeki muhbirden haberdar olduğu için yelkenliyi tedbirli bir şekilde mağaralardan uzaklaştırdı. Bir avuç adamını Brasero tarafından görülecek şekilde kıyıya yerleştirdi. Martinezs andallarını yola çıkardığında adamlar mağaralara kaçıp takipçilerini oraya çektiler."

"Bir tuzak kokusu alıyorum."

"Senin burnun Martinez'den daha iyi. Büyük olasılıkla Diego ve tayfasını kazıklarda yakarken ne kadar eğleneceğiyle meşguldü kafası."

"O mağara bir labirent sistemi. Tuzak kurmak için mükemmel bir yer."

"O halde duyduklarına şaşırmayacaksın. İki koldan gerçekleştirilen bir stratejiydi. Yelkenli, savaş gemisinin üstüne gidip birkaç top atışıyla zayıf tayfasını korkutup kaçırdı. Sonra gemiye binip kontrolü ele aldılar. Bu arada Diego tuzağını başlattı. Geminin toplarından birini mağaraya getirtmişti ve saldırıyı tamamlamak için kullandı. Perlmutter savaşı yeniden yaşıyormuş gibi tombul yumruğunu havaya kaldırdı. "Brasero usta bir kılıç ustasıydı, ama Aguirrez daha iyiydi. Onu öldürmek yerine Brasero'nun ateşini sonsuza dek söndürmek için onunla oynadı."

"Bütün bunlar olurken Blackthorne neredeydi?"

"Brasero'nun adamlarından biri Diego'ya ateş etmek istedi. Blackthorne onu öldürdü. Diego adamlarından Blackthorne'u getirmelerini istedi. İngiliz adam hikâyesini anlattı. Diego'nun savaş gemisini idare edecek becerikli bir kaptana ihtiyacı vardı, bu yüzden bir anlaşma yaptı. Blackthorne geminin komutasını alacak ve Diego'nun adamlarını güvenle evlerine götürecekti. Blackthorne'un hikâyesine göre, birkaç hafta sonra ödülüyle birlikte Thames'teydi."

"Roland kutsal emanetlerine ne oldu?"

"Blackthorne bundan hiç söz etmiyor. Onun anlattıklarına göre, Diego yanında kalacak küçük bir gönüllü grubu istemiş, diğerlerini Blackthorne'la birlikte eve göndermiş. Diego'nun artık topçulara değil, becerikli denizcilere ihtiyacı varmış.

Brasero'nun ölmüş olmasına rağmen Engizisyon hayatta kaldığı sürece emanetlerin güvende olmayacağını biliyordu. Bu yüzden batıya gitti ve bir daha ondan hiç haber alınmadı. Denizin çözülmemiş bir esrarı daha."

"Belki de değildir," dedi Austin. Perlmutter'a zeplin kazasıyla ilgili haber kupürünü uzattı.

Perlmutter haberi okuyup başını kaldırdı. "Bu 'nesneler' kutsal emanetler olabilir."

"Benim düşüncelerim de bu yönde. Bu da emanetlerin Oceanus'un elinde olduğunu gösterir."

"Oceanus onları teslim eder mi?"

Austin, Oceanus'un haydutlarıyla kavgalarını düşündü. "Bu pek mümkün değil," dedi esefle gülerek.

Perlmutter birbirine kenetlediği parmaklarının arasından Austin'e baktı. "Bu kahramanlık destanında gözün gördüğünden çok daha fazlası var gibi."

"Hem de çok daha fazlası ve yeni bir fincan kahveyle sana bütün kanlı ayrıntıları anlatabilirim." Austin fincanını kaldırdı. "Hazır ayaktayken koca oğlan kahvemi bir daha doldurur musun? Kendine de al."

28

Austin, Aguirrez'le randevusuna üç dakika erken geldi. Perlmutter'in evinden ayrıldıktan sonra arabasıyla Embassy Row'a girmişti. Washington sürücülerini kollayan tanrılar gülüyordu. Hiç zorluk çekmeden park yeri buldu. Pennsylvania Bulvarı'nda bir süre yürüdü. Az sonra bazı eski Washington evlerine eklenmiş koyu renk camlı, birkaç katlı binanın önüne geldi. Ön kapıdaki tabelayı okurken yanlış gelip gelmediğini düşündü. Aguirrez ailesinin yüzlerce yıldır İspanyol yetkililerle yaşadığı sıkıntılar düşünülünce Balthazar'ı bulmayı bekleyeceği en son yer İspanyol Elçiliği'ydi.

Austin güvenlik görevlisine adını verdi, resepsiyonistin yanına gönderildi. O da dahili telefonunun tuşlarına basarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Sonra gülümseyerek insanın zihninde Kastilya hayalinic anlandıran güzel bir aksanla, "Bay Aguirrez büyükelçinin yanında. Bir dakika sonra yanınıza gelecek," dedi.

Birkaç dakika sonra Aguirrez koridorda göründü. Üzerinde mavi kazağı ve beresi yerine değeri Austin'in bir haftalık maaşına bedel koyu gri bir takım elbise vardı. En iyi terziler bile taşralı ellerini ve güçlü fiziğini gizleyemezdi. Yanında kar beyazı saçlı bir adamla yürüyordu. Adam ellerini arkasında kenetlemiş, başını öne eğmiş dikkatle Aguirrez'in söylediklerini dinliyordu. Aguirrez Austin'i görüp el salladı. İki adam konuşmayı bırakıp sıcak bir şekilde gülümseyerek tokalaştılar. Aguirrez, Austin'in yanına gelip kolunu omzuna attı.

"Bay Austin," dedi neşeyle.

"Sizi yeniden görmek ne kadar güzel. Sizi büyükelçiyle tanıştırmadığım için üzgünüm, ama bir toplantıya gecikmişti. Bu tarafa gelin."

Austin'i koridorda geçirip elçilik kompleksini oluşturan eski evlerden birinin çalışma odası olan bir odaya götürdü. Odadaki en gösterişli şey aşırı büyük şömineydi. Pelüş kilimler ve ağır, koyu renk mobilyalarla rahat bir şekilde döşenmişti içerisi. Duvarları İspanyol kır manzaraları süslüyordu.

Otururlarken Aguirrez, Austin'in yüzündeki hayret dolu bakışları fark etmişti. "Şaşırmış görünüyorsunuz, Bay Austin."

Austin sözü dolandırmanın bir anlamı olduğunu sanmıyordu. "Sizi burada bulduğuma şaşırdım, Bask teröristi olmakla suçlanan adam İspanyol Elçiliği'nde."

Aguirrez alınmış görünmüyordu. "Tahmin ettiğim gibi geçmişimi

araştırmışsınız, bu yüzden suçlamaların doğruluğunun kanıtlanmadığını biliyorsunuzdur."

"Yine de, siyah berenizi takmadığınızı görüyorum."

Aguirrez gürültülü bir kahkaha patlattı. "Ev sahiplerime hürmeten şapkamı çıkardım, ama çok özlüyorum. Bu binadaki birisinin beremin altında bomba olduğunu düşünebileceğini ve bu endişeli hallerinin çalışmamızı etkileyeceğini düşündüm."

"Neymiş bu çalışma?"

"Bask sorununu temelli olarak çözmek."

"Yüzlerce yıllık çatışmadan sonra olanaksız bir şey bu."

"Ben başarılabileceğine inanıyorum."

"Atalarınızla ilgili araştırmanız ne oldu?"

"Bu davada geçmiş ve şu an birbirinden ayrılamaz. Basklı ayrılıkçılar bir vatan istiyor. İspanyol Hükümeti özerkliği talihsiz sonuçlarla yaşadı. Eğer aradığım kutsal emanetleri bulursam, bu keşif duygusal bir Bask milliyetçiliği dalgasına neden olabilir. Halkımı tanıyorum. Böyle bir şey İspanya'yı paramparça eder."

"Demek İspanyol Hükümeti için birdenbire çok önemli hale geldiniz."

Aguirrez başıyla onayladı. "Madrid'de üst düzey resmi makamlarda bulunan insanlarla tanıştım. Dışişleri Bakanlığınızı durumdan haberdar etmemi ve onları bir terörist olmadığıma ikna etmemi istediler. Kutsal emanetleri bulduktan sonra bir kasaya koymayı kabul ettim."

"Sözünüzden dönmenizi engelleyecek şey nedir?"

Bask kaşlarını çattı, koyu renk gözlerine tehlikeli bir ifade yerleşti. "Bu mantıklı bir soru ve İspanyol Hükümeti de aynı soruyu sordu. Onlara kutsal emanetlerin koruyucusu olmak için seçilen atalarımın hatırasına hürmet edeceğimi söyledim. İspanya Hükümeti de karşılığında Bask özerkliğine yönelik kademeli, önemli adımlar atacak."

"Kutsal emanetleri araç olarak mı kullanıyorsunuz?"

Omuz silkti. "Karşılıklı çıkarlarımızın göz önüne alındığı bir çözüm olarak adlandırmayı tercih ederim."

"Kutsal emanetlerin elinizde olmadığı düşünülürse fena bir anlaşma değil."

"Bu teknik bir ayrıntı," dedi kocaman gülümsemesi geri dönerken. "Atalarımın Yeni Dünya'ya doğru çizdikleri rota konusunda bazı bilgiler edindim. Basklılar 875 yılı gibi çok eski tarihlerde Faroe'dalarmış. Diego, Faroe'da mola verdikten sonra Newfoundland veya Labrador'a giderdi. Bunun örneği çok. Halkım ortaçağda bile Kuzey Amerika açıklarında morina ve balina avlıyorlarmış."

"Cabot'un, kızılderililerin Bask orijinli olabilecek bazı sözcükler kullandıklarını bulduğunu okumuştum."

"Buna hiç kuşku yok!" dedi Aguirrez yüzü heyecandan kızararak. "Araştırmalarım, Newfoundland'daki Channel-Port aux Basques'a yakın yerlerde keyfedilmemiş mağaralar bulunduğunu gösteriyor. Buradaki işlerimi bitirir bitirmez yatımla oraya gideceğim ve eminim ki kısa süre sonra Roland'ın kılıcı ve borusunu elimde tutacağım."

Austin duraklayarak haberi yumuşak bir şekilde nasıl verebileceğini düşündü, sonra bunun yapılamayacağına karar verdi. "Bir sorun olabilir."

Aguirrez dikkatle Austin'e baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Austin, Blackthorne'un yazısının bir kopyasının bulunduğu zarfı uzattı. "Bu yazı kutsal emanetlerin düşündüğünüz yerde olmayabileceğini gösteriyor." Perlmutter'in anlattığı hikâyeyi tekrarladı. Aguirrez dinlerken fırtına bulutları gelip kaşlarının üstüne tünemiş gibiydi.

"Kendi araştırmalarımdan St. Julien Perlmutter'i tanırım. Çok saygıdeğer bir tarihçidir."

"Tarih konusunda ondan daha bilgili biri yoktur."

Aguirrez yumruğunu avucuna indirdi. "Diego'nun Brasero tarafından öldürülmediğini biliyordum. Kutsal emanetlerle birlikte kaçtı."

"Dahası var," dedi Austin. Aguirrez'e zeplin kazasından kurtulan adamın söylediklerinin yer aldığı haber kupürünü gösterdi.

"Yine de anlamıyorum," dedi Basque haberi okuduktan sonra.

"Oceanus atalarınızın buza saplanmış gemisini bulan zeplinin sahibi."

Aguirrez bağlantıyı hemen anladı. "Kutsal emanetlere Oceanus'un sahip olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Kanıt zincirini takip ederseniz üzerine bahse girebilirsiniz."

"Ve sizin görüşünüze göre bu konuda Oceanus'a yaklaşmak mümkün değil,

öyle mi?"

"Oceanus'a hiçbir konuda yaklaşılabileceğini sanmıyorum," dedi Austin esefle gülerek. "Tekne kazamı hatırlıyor musunuz? Bir itirafta bulunmam gerekiyor. Oceanus'un güvenlik görevlisi teknemi el bombasıyla havaya uçurdu."

"Ben de makineden çıkan gaz konusunda söylediklerinize inanmadığımı itiraf ediyorum."

"İtiraf havasında olduğumuza göre, belki adamlarınızın neden beni Kopenhag'da takip ettiklerini söyleyebilirsiniz."

"Önlem olarak. Dürüst olmak gerekirse, sizin hakkınızda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kimliğinizden NUMA'dan olduğunuzu öğrenmiştim, ama neden Oceanus tesisine burnunuzu soktuğunuzu bilmiyordum ve bunun resmi bir görev olabileceğini düşündüm. Merakım uyanmıştı, bu yüzden sizi gözetlemeye karar verdim. Hareketlerinizi gizlemek için bir çaba sarf etmiyordunuz. Saldırıya uğradığınızda adamlarım tesadüfen yakındaydı. Bu arada yanınızdaki genç bayan nasıl?"

"İyi, adamlarınızın uyanıklığı için teşekkür ederim."

"O halde takip edildiğiniz için kızgın değilsiniz."

"Kesinlikle hayır, ama bunu bir alışkanlık haline getirmenizi istemem."

"Anlıyorum." Aguirrez düşünceli bir şekilde durdu. "Size saldıran adamların Oceanus'tan olduğu konusunda haklı mıyım?"

"Bu sonuca varmak mümkün. Saldırganlar Faroe'daki Oceanus operasyonunda karşılaştığım nöbetçilere benziyor."

"Oceanus sizi iki kez öldürmeye çalıştı. Dikkatli olun, dostum, tekrar deneyebilirler."

"Zaten denediler."

Aguirrez ayrıntıları sormadı. Aklında başka konular olduğu belliydi. Sandalyesinden kalkıp elinde Blackthorne'un yazısıyla odada dolaşmaya başladı. "Buradaki insanların bundan haberi olmamalı. Kutsal emanetler olmazsa İspanyol Hükümeti Bask özerkliği konusunda harekete geçme isteğini kaybeder. Ama bu iş politik konuların ötesine geçiyor," dedi boğuk bir sesle. "Kutsal emanetleri bulamayarak atam Diego'yu düş kırıklığına uğrattım."

"Hâlâ bir yol bulabiliriz."

Aguirrez durup delici bakışlarını Austin'e dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz de Oceanus'u mıhlamak istiyoruz. Hadi şimdi daha önce dediğiniz gibi karşılıklı çıkarlar üzerinde konuşalım biraz."

Aguirrez kalın kaşlarını kaldırdı, ama yüzü ifadesizdi. Sonra içki dolabına gidip iki küçük kadeh ve bir şişe yeşilimsi-sarı içki getirdi. Kadehleri doldurup birini Austin'e uzattı. Izzara'nın belirgin kokusunu hemen tanıdı Austin.

Bir saat sonra Austin arabasının direksiyonuna geçti. Peşini bırakmayacak bir anlaşma yapıp yapmadığını düşündü, ama içgüdülerine güveniyordu ve bu noktada onlardan başka dayanak noktası yoktu. Aguirrez'in düzenbaz, ama ilkeli olduğunu hissediyordu ve ikisi de aynı amaçlara sahip oldukları için aralarında gevşek bir bağ oluşturmamak aptallık olurdu.

Cep telefonunu kontrol edince iki arama olduğunu gördü. Birincisi Troutlardandı. Onlardan haber alınca çok rahatladı. Özel Görevler

Ekibi'nde onlarla çalıştığı için Paul ve Gamay'ın kendilerine bakabileceklerini biliyordu, ama aynı zamanda bunun ne kadar tehlikeli bir görev olduğunu bilmeden Oceanus'u aramaya gitmişlerdi.

Telefonu Gamay açtı. O ve Paul birkaç saat önce Kanada'dan dönmüş, bavullarını evlerine bırakmışlardı. Kendilerine bilgi verecek olan Zavala'yla buluşmak için NUMA merkezlerine gitmişlerdi.

"Oceanus tesisine girdiniz mi?" diye sordu Austin.

"Hayır," dedi Gamay. "Ama birkaç görevlisine rastladık."

Gamay aşırı derecede kayıtsızdı. "Kişisel deneyimlerimden biliyorum ki Oceanus'a tosladığında o da sana tosluyor. Sen ve Paul iyi misiniz?"

"İyiyiz. Ben hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim, Paul'ün bileği kırıldı. Kesikler ve morluklar güzelce iyileşiyor."

Austin ortaklarını bu tehlikeye attığı için kendi kendine küfretti.

"Sizi neyin içine soktuğumu bilmiyordum. Üzgünüm."

"Üzülme. Sen yalnızca Oceanus hakkında ne öğrenebileceğimizi sordun. Kanada'ya gidip burnumuzu ait olmayan yerlere sokmak bizim kararımızdı. Aksi takdirde şeytan balığını öğrenemezdik."

Austin'in o güne kadar duyduğu tek şeytan balığı mantaray'dır. (Tropikal sularda yaşayan ve altı metre kadar eni olan bir cins balık.) "Beyin sarsıntının geçtiğine emin misin?"

"Zihnim hiç bu kadar açık olmamıştı, Kurt. Deniz biyoloğu olarak geçirdiğim

onca yıl boyunca böyle bir şeye daha önce rastlamadım. Paul ona 'beyaz ölüm' diyor."

Austin, Oceanus'taki balık tankında iri, dişli bir yaratıkla karşılaşmasını hatırlayınca hızlı bir heyecan yaşadı. "Oraya geldiğimde anlatırsın."

Gamay'ı kapatıp Gunn'ın numarasını tuşladı. "Merhaba Rudi," dedi olağan nezaket sözlerini bir kenara bırakarak. "Galiba Sandecker'la bir toplantı yapmanın zamanı geldi."

29

Konferans salonundaki dev video ekranı bir saniye için maviye bulandı, ardından görüntü belirdi. Ağın içinde gümüşi-beyaz pulların parıltısı göze çarpıyor, Mike Neal bağırıyordu. "Bekleyin çocuklar, canlı bir tane yakaladık!" Güverteye çarpan balığın bulanık görüntüsü ve oltayı ikiye ayıran dişli ağzın yakın çekimi ekrana geldi. Az sonra kafasına sopa vurarak bayıltılırken Troutların arka plandaki şaşkın sesleri duyuldu.

Paul Trout uzaktan kumandayı alıp resmi dondurdu. Işıklar yandı, canlı, komutan edasında bir ses duyuldu. "Jaws'a çok güçlü bir rakip çıkmış gibi."

NUMA'nın ardındaki itici güç Amiral Sandecker uzun konferans masasında oturuyordu. Elindeki kalın purodan yayılan dumanlar başının etrafında pembe bir bulut oluşturmuştu.

"Ekrandaki bu şeyin kendine has bir sınıfı var, amiral," dedi, Austin, Zavala ve Rudi'yle birlikte masada oturan Gamay. "Büyük beyaz köpekbalığı karnı açken veya avlandığında saldırır. Bizim şu anda bakmakta olduğumuz yaratık ise yalnızca kötü ruhlu."

Sandecker yoğun bir duman üfleyip masanın etrafındakilere baktı. "Kayıtlardaki en kısa canavar filmiyle dikkatimi çekmeyi başardığınıza göre lütfen bana neler olduğunu ve bu yaratığın Paul'ün bileğindeki alçıyla ne ilgisi olduğunu söyleyin."

Gamay ve Paul sırayla söz alarak Oceanus balık işleme tesisinden McGill'de konuştukları genetikçiye kadar bütün Kanada maceralarını anlattılar.

Austin araya girdi. "Frederick Barker mı dediniz?"

"Evet," dedi Gamay. "Onu tanıyor musun?"

"Şöyle bir tanıştık. Adamları dün gece beni öldürmeye çalıştılar."

Austin, Barker'la tanışmasını ve Mall boyunca yaptığı kızak yarışını kısaca anlattı.

"Tebrikler, Kurt. Neden olduğun trafik kargaşası Washington Posfun birinci sayfasındaydı." Sandecker düşünceli bir şekilde durdu. "Bu hikâyeyi anlayıp anlamadığıma bir bakalım Oceanus'un, dikkatleri, başkalaşım geçirmiş bir balığı üretmekte olan Barker adlı bir adamın idaresindeki gizli bir projeden uzaklaştırmak için Faroe sularında iki gemiyi batırma işini yönettiğine

inanıyorsunuz." Ekranı işaret etti. "Paul ve Gamay'ın Kanada'da rastladığı türden bir balık bu. Ve düzenbaz bir Eskimo kabilesinin insanları Faroe, Kopenhag ve Washington'da seni öldürmeye çalıştı."

"Birisi söyleyince kulağa inanılmaz geliyor," dedi Austin başını iki yana sallayarak.

"Baron Munchausen daha iyi bir hikâye anlatamazdı. Bereket versin, Paul ve Gamay bu katil Eskimoların varlığını doğruluyor." Gunn'a döndü. "Sen bu fantastik hikayeden ne çıkarıyorsun Rudi?"

"Buna yanıt vermeden önce Gamay'a bu suni olarak başkalaşım geçirmiş süper balıklar denizlere açılıp üremeye başlarlarsa ne olacağını sormak istiyorum."

"Barker'ın meslektaşı Throckmorton'a göre yeterli sayıya ulaşırlarsa biyolojik saatli bomba yaratabilirlermiş," dedi Gamay. "Birkaç nesil içinde doğal balıkların yerini alabilirlermiş."

"Bunun nesi kötü?" dedi Sandecker şeytanın avukatlığını üstlenerek. "Balıkçılar bir sürü küçük balık yerine birkaç tane iri balık yakalarlar."

"Doğru, ama uzun dönemli etkileri bilmiyoruz. Ya bu Frankeştayn balıkların insanlar için zararlı bir özellikleri varsa? Ya bu süper balıklar doğal ortamda yaşayamazlarsa? O zaman elimizde ne doğal türler, ne de başkalaşım geçirenler kalır. Okyanus sistemi altüst olur. Balıkçılar, balık ürünleri üreticileri ve dağıtımcılar işsiz kalır. Beslenme için balık proteinine dayanan bütün toplumlar bozulur. Sanayi ülkeleri de zarar görür."

"Bu oldukça kasvetli bir tahmin," dedi Sandecker.

"Değerlendirmelerimde muhafazakâr davranıyorum. Bilinmeyen pek çok faktör var. Yirmi beşten fazla türün genetik değişim için hedef alındığını biliyoruz. Denize kaçmaları tahmin edilemeyen boyutlarda trajediye yol açabilir."

"Burdaki canavarın araştırma laboratuvarından denize kaçtığını var sayıyoruz," dedi Rudi. "Bu ve bunun gibi balıkların denize bilerek salıverildiklerini bir düşünün."

Gamay bir çift boynuzu çıkmış gibi baktı Gunn'a. "Neden biri bütün türleri tehlikeye atmak istesin ki? Bu korkunç bir şey olur."

Gunn başını iki yana salladı. "Herkes için değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sandecker.

"Balıklar denizden yok olacak, Oceanus'un tanklarından değil. Oceanus kendi balık genleri için uluslararası patentler alıyor. Türler Oceanus DNA bankalarında saklanacak."

"Çok zekice, Rudi," dedi Sandecker. "Oceanus dünyanın en önemli protein kaynağı üzerinde tekel olacak."

"Böyle bir tekelin değeri milyarlar olabilir."

"Bu iş paranın ötesinde," dedi Sandecker. "Balık proteini dünyanın büyük bir bölümü için en önemli besin kaynağı. Yiyecek güçtür."

"Bu Oceanus'un neden bu kadar şiddet meraklısı olduğunu açıklıyor," dedi Austin. "Dünya okyanuslarının içini boşaltacakları duyulsa halkın tepkisi bunaltıcı olur."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Gunn. "Dünyanın her yerine biyobalık üretme çiftlikleri kurarsın. Kısa süre içinde en önemli balık dölleme alanlarını görebilirsin."

"Fazla balığa gerek de olmaz," dedi Gamay. "Serbest bırakılan her erkek biyobalık düzinelerce dişiyi dölleyebilir. Ama açık denizlere balık dökmenin yasadışı bir yanı olmadığını belirtmek isterim."

"İki geminin batırılmasından ve kirli küçük sırlarını örtbas etmek için işledikleri birkaç cinayetten sorumlular," dedi Austin. "Bütün bir kızılderili köyünü esir tutuyorlar. Son duyduğumda cinayet ve adam kaçırma suçtu."

Ama cinayetleri ve diğer suçları Oceanus'a yükleyemeyeceğimize göre dikkatli ilerlemeliyiz, dedi Sandecker. "Normal kanallardan hareket edemeyiz. Kanada Hükümeti bile eylemimizden haberdar olmamalı. Oceanus kanunun gücünü bize karşı kullanabilir. Özel Görevler Ekibi resmi denetimlerden uzak görevler için kuruldu, bu yüzden planımızı uygulamak için mükemmel bir araç olacak."

"Bir planımız olduğunu bilmiyordum," dedi Zavala.

"Bana göre çok açık," dedi amiral. "Oceanus'u ve kanlı planlarını onların tarzıyla bir korsan gibi havaya uçuracağız. Ama bunun kolay olmayacağının farkındayım. Nighthawk'in ailesi ve akrabalarının hayatı tehlikeye girebilir. Hatta bizim sahneye çıkmamız Oceanus'un acele hareket etmesine neden olabilir."

"Göz önüne almamız gereken başka bir faktör daha var," dedi Austin. "Marcus Ryan DN'ni bu işin içine katmada kararlı. Planımızı ve esirlerin hayatını tehlikeye atabilir."

"Anlaştık," dedi Sandecker. "Hemen harekete geçmeliyiz. Bu işin tam kalbine, Kanada ormanlarındaki tesise bir darbe indireceğiz. Kurt, bu genç kızılderili sana köyün nerede olduğunu söyledi mi?"

"Ryan onu durdurdu. Ben düş kırıklığına uğramış görünüyordu, onu bulmaya çalışacağım."

"O kadar uzun bekleyemeyiz." Sandecker'ın bakışları konuşmalar sırasında sessizce içeri süzülüp yerine oturan dağınık görünüşlü adama gitti. "Hiram, bizim için bir şey var mı elinde?"

Hiram Yeager NUMA binasının onuncu katının tamamını kaplayan geniş bilgisayar ağının idarecisiydi. Merkez okyanuslarla ilgili tek bir çatı altında toplanabilen en geniş dijital verileri işleyip depoluyordu. Bu inanılmaz bilgi-toplama güç gösterisinin ardındaki beyin, Levi pantolon ve bembeyaz gömleğin üstüne ceketten oluşan her zamanki standart üniformasını giymişti. Ayaklarında Boot Hill'den gelmiş gibi görünen kovboy çizmeleri vardı. Uzun saçları atkuyruğu yapılmıştı, gri gözleri tel çerçeveli büyükanne gözlüklerinin ardından bakıyordu dünyaya.

"Rudi, ani balık ölümlerinin yaşandığı yerlerin bir listesini çıkarıp çıkaramayacağımı ve civarda balık işleme tesislerinin veya balık çiftliklerinin olup olmadığını araştırmamı istedi benden."

"Bu toplantıya data merkezinde devam etmemizi ister misin?" diye sordu Sandecker.

Yeager'in çocuksu yüzü heyecanla aydınlandı. "Olduğunuz yerde kalın. Portatif Max'in bir gösterisini görmek üzeresiniz."

Sandecker yüzünü buruşturdu. Adamlarını harekete geçirmek için sabırsızlanıyordu ve Yeager'in deneyleriyle değil, yalnızca sonuçlarıyla ilgiliydi. Ama bilgisayar dehasına karşı duyduğu saygı, karakteristiği olmayan bir şekilde sabırlı davranmasını sağlıyordu. Aynı sabrı Yeager'in NUMA'nın kılık kıyafet kanununa uymamasını görmezden gelişinde görmek de mümkündü.

Yeager dizüstü bilgisayarında çeşitli bağlantılar yapıp video ekranına aktardı. ON düğmesine bastı. Sıradan bir sunum bekleyenler Hiram Yeager'i tanımıyor demekti. Video ekranında bir kadın görüntüsü belirdi. Gözleri sarımsı kahverengi, saçları parlak kumraldı. Omuzları ilk göğüs çizgisine kadar açıktı.

Ekrandaki bu güzel kadının yapay zekâ sistemi, hayal edilebilecek en karmaşık elektronik devrenin son ürünü olduğuna inanmak çok zordu. Yeager kendi sesini kaydedip kadınsı bir ton vermek için dijital olarak değiştirmiş ve kendi karısının yüzünü sisteme programlamıştı. Bilgisayarı Max başarılı bir ressam olan karısı kadar hırçın ve huysuzdu.

Yeager data merkezinde dev bir konsola oturmuş, Max dev bir ekrana üç boyutlu olarak aktarılmıştı. "Portatif Max'le soru sormak için data merkezine gelmenize gerek yok. Dizüstü bilgisayar ana bilgisayara bağlı, bu yüzden onu nereye gidersem gideyim yanımda götürebiliyorum. Değil mi Max?"

Normalde Max açılış sorusuna çarpıcı bir gülümsemeyle karşılık verirdi, ama ekranda görünen yüz limon yiyor gibiydi. Yeager bağlantıları kurcalayıp tekrar denedi. "Max, iyi misin?"

Max'in gözleri ekranın dibine baktı. "Kendimi biraz... keyifsiz hissediyorum."

"Buradan iyi görünüyorsun," dedi Yeager.

"İyi mi?"

"Hayır, harika görünüyorsun."

Sandecker'ın sabrı taştı. "Belki genç bayana bir buket gül göndersen iyi olur."

"Bende her zaman işe yarar," dedi Zavala.

Sandecker ona sert bir bakış fırlattı. "Geniş deneyimlerinden faydalanmamızı sağladığın için teşekkürler, Joe. Eminim bunları hatıralarına ekleyebilirsin. Hiram, başlar mısın lütfen?"

Max gülümsedi. "Merhaba, Amiral Sandecker."

"Merhaba Max. Harika göründüğünü söylerken Hiram haklıydı. Ama sanırım bu Portatif Max deneyini bir kenara bırakmalıyız. Gelecekte seni data merkezinde ziyaret edeceğiz."

"Anlayışınız için teşekkürler, amiral. Sizin için ne yapabilirim?"

"Lütfen Hiram'ın istediği verileri çıkar."

Yüz hemen ekrandan kayboldu. Yerine bir dünya haritası geldi. Max'in sesi duyuldu. "Bu harita su ziraatı tesislerinin yakınlarında balık ölümlerinin gerçekleştiği yerleri gösteriyor. Her noktanın özelliklerini verebilirim."

"Şimdilik zahmet etme. Lütfen bize Oceanus'un sahip olduğu noktaları göster."

Halkaların bir kısmı yok oldu, ama büyük bir bölümü kalmaya devam etti.

"Şimdi Kanada'ya git," dedi Sandecker.

Resim Cape Breton'a odaklandı.

"Bingo!" dedi Paul Trout. "Gamay ve benim Oceanus'la karşılaştığımız yer."

"Max, Oceanus tesisiyle en yakındaki göl arasında düz bir hat çizebilir misin?" dedi Austin.

Harita sahildeki tesisle içeride gölü birleştiren bir çizgi çizdi. Ama göl çok küçük ve medeniyete çok yakındı. Birkaç denemeden sonra Max tesisi Nighthawk'in tanımına uyacak kadar büyük ve uzak bir gölle birleştirdi.

"Bu bölgede bir uydu fotoğrafı çekebiliriz, ama içgüdülerim burası olduğunu söylüyor," dedi Austin.

"Teşekkürler, Max. Artık kapanabilirsin," dedi Sandecker.

Ekran karardı. Halinden memnun olduğu çok açık olan Sandecker Zavala'ya döndü. "İşte bir kadınla böyle baş edilir." Yüzü ciddileşti. "Sanırım harekete geçme zamanı geldi."

Zavala elini kaldırıp boğazını temizledi.

"Burası oldukça engebeli bir arazi. Bu adamları bulduğumuzu var saysak bile öylece üstlerine mi atılacağız?"

Sandecker bu soru kendisini şaşırtmış gibi baktı. "Önerilere açığım."

"Benim bir önerim var. Kanada Atlı Polis Kuvveti'ni arayalım."

"Eminim onların yardımı olmadan halledebilirsin." Sandecker bir timsah gülüşüyle düzgün dişlerini gösterdi. "Bunun için tam özgürlüğe sahipsin."

"Atlıları çağırmayı tercih ederim," dedi Zavala. "Eğer meşgullerse Özel Güçler'den bir grup da olabilir."

"Endişeli olduğu için Joe'yu suçlayamam," dedi Austin ortağının yardımına koşarak. "Troutlar ve benim bildiğimiz gibi Oceanus önce ateş açıp sonra soru soruyor."

"Kanada silahlı kuvvetlerini veya polisini dahil etmek için gerekli olan bürokratik işlemler çok vakit alır. Özel Güçlerin Kanada bölgesine geçmesi içinse başkanlık yetkisine ihtiyacımız olur. Bunun olacağını sanmıyorum."

"Bu durumda bir önerim var," dedi Austin. Aguirrez'le yaptığı konuşmayı

aktardı.

Sandecker düşünceli bir şekilde purosunu üfledi. "Bir bakalım. NUMA'nın yabancı bir ülkede gerçekleştireceği görev için bir terörist olan ya da olmayan bu Bask'ın kaynaklarını kullanmak istiyorsun, öyle mi?"

"ABD Denizcilerini veya Kanadalı Atlıları kullanamıyorsak sahip olduğumuz tek şey o olabilir."

"Hımm," dedi Sandecker düşünceli bir şekilde. "Güvenilir biri mi?"

"Kutsal emanetleri bulmak için ne gerekiyorsa yapacağına güvenilir. Bunun ötesinde hayatımı iki kez kurtarmasının dışında bir şey söyleyemem."

Sandecker biçimli sakalını sıvazladı. Bask'ı kullanma fikri amiralin geleneksel olmayan tarafına hitap ediyordu, ama durumun kontrolünü elden kaçırmaktan korkuyordu. Öte yandan, Austin ve ekibine güveni tamdı.

"Kendi sağduyunu kullan," dedi Sandecker.

"Bir şey daha var," dedi Austin. Müze sergisinin bir gecede kapanmasını ve Senatör Graham'ın geçirdiği kazayı anlattı.

"Ama ben Graham'ı iyi tanırım," dedi Sandecker.

Gunn başıyla onayladı. "Tahmin edin bakalım, ticaret komitesi son zamanlarda neyle ilgileniyor? Biyobalıkların Birleşik Devletler'e gönderilmesine izin veren boşlukları kapamaya çalışan bir yasal düzenlemeyle."

"Ne tesadüf, değil mi?" dedi Austin. "Özellikle de kazanın Oceanus'un düzenlediği bir partiden evine dönerken olması."

"Bu serginin suikast ekibi için titizlikle hazırlanmış bir paravan olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Sandecker.

"Her şey birbirine uyuyor. Graham yoldan çekilince o boşluklar belki de hiç doldurulmayacaktı."

"Katılıyorum. Ortalıkta rüşvet olasılığını artıracak yeterince parti politikacısı var," dedi, Kongre hakkında pek olumlu şeyler düşünmeyen Sandecker.

"Oceanus büyük bir engeli ortadan kaldırdı. Artık harekete geçmek üzere olduklarını düşünüyorum," dedi Austin.

Sandecker ayağa kalkıp buz gibi mavi gözleriyle masanın etrafındakilere baktı. "O halde bizim harekete geçmemizin zamanı çoktan geldi."

Austin ofisine döndüğünde, Faroe Adaları'nda Danimarkalılarla birlikte

çalışan NUMA araştırma gemisi William Beebe'nin kaptanından bir mesaj kendisini bekliyordu. Hemen ara, diyen mesajda bir de telefon numarası vardı.

"Bilmek istersin," diye düşündüm, dedi kaptan, Austin onu arayınca. "Burada bir kaza oldu. Jorgensen adlı Danimarkalı bilim adamıyla çalışan bir araştırma gemisi her nasılsa havaya uçtu. Profesör dahil sekiz kişi öldü."

Austin, Jorgensen'in Oceanus tesisinin yakınlarında araştırmaya devam etmeyi planladığını unutmuştu. Profesörü dikkatli olması konusunda uyardığını şimdi hatırlıyordu.

"Teşekkürler, kaptan," dedi. "Patlamaya neyin yol açtığına dair bir fikrin var mı?"

"Gemiden kurtulan bir kadın patlamadan önce tepede bir helikopter gördüğünü söyledi, ama söyledikleri mantıksızdı. Hatta seni aramamız için ısrar eden de oydu. Profesörün konuğu olarak gemide bulunuyormuş galiba. Adı Pia bir şeydi."

"Benim arkadaşım o. Sağlığı nasıl?"

"Birkaç kemiği kırılmış, birkaç yanığı var. Ama doktorlar atlatacağını söylüyor. Sıkı bir kadına benziyor."

"Öyledir. Ona bir mesaj verebilir misin?"

"Tabi."

"Kendini iyi hisseder etmez onu görmek için oraya geleceğimi söyle."

"Söylerim."

Austin kaptana teşekkür edip telefonu kapadı. Çenesi kasılarak boşluğa baktı. Mavi-yeşil gözlerinde çok sert bir ifade vardı. Jorgensen'in at gibi gülüşünü ve Pia'nın kibarlığını düşünüyordu. Barker, Toonook ya da adı her neyse hayatının hatasını yapmıştı. Profesörü öldürüp Pia'yı yaralayarak bu işi kişisel bir hale getirmişti.

30

Tek motorlu deniz uçağı alçaktan uçarken uçsuz bucaksız Kanada yaban hayatının yanında bir oyuncak gibi kalıyordu. Therri Weld pilotun yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Her biri uçağın karnını yırtabilecek kadar keskin ve sivri ağaç tepelerini rahatça görebiliyordu.

Uçuşun ilk bölümünü parmak eklemlerinin sıkmaktan bembeyaz olduğu bir dehşet içinde geçirmişti. Kokpitte asılı duran bir çift zarı gördüğünde pek güven duymamıştı, ama yolculuk sorunsuz ilerlemeye başlayınca Bear adındaki iriyarı, kır saçlı pilotun ne yaptığını biliyor olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Buraya pek sık gelmem," diye bağırdı Bear motor homurtusunu bastırmak için. "Balık tutmak ve avlanmak için gelen 'sporcular'ın çoğu için çok uzak burası. Onların konforsuz hayattan anladıkları su tesisatı olan kulübelerde kalmaktır." Bear ön camdan özelliksiz bölgeyi işaret etti. "Looking Glass Gölü'ne geliyoruz. Aslında birbirine bağlı iki göldür orası. Yerliler İkizler der, ama gerçekte biri diğerinden daha büyüktür. Birkaç dakika içinde ineceğiz."

"Ben ağaçlardan başka bir şey görmüyorum," dedi, pilotun arkasında oturan Marcus Ryan.

"Evet, bu bölge ağaçlarla kaplıdır," dedi Bear, neşeli bir gülümsemeyle. Therri gülümsedi, ama içten değildi. Ben Nighthawk yanlarında olsa kendini çok daha güvende hissedecekti. Dairesini aramış, ama yanıt alamamıştı. Tekrar denemek istemişti, ama Marcus acele ettirmişti.

"İstersen geri çekilebilirsin," demişti Ryan. "Chuck ve ben yalnız gidebiliriz, ama acele etmeliyiz, çünkü uçak bizi bekliyor." Ryan kendisini almadan önce hazırlanacak çok az zamanı olmuştu Therri'nin. Kısa bir süre sonra Sea Sentinel’in eski birinci subayı Chuck Mercer'la DN yönetici jetine biniyorlardı. Gemisi denizin dibinde olduğu için Chuck biraz hareket görmek için çok hevesliydi.

Therri, Ryan'ın stratejisini yolda belirlediğine inanmasa çok daha hevesli olabilirdi. Ben'in sayesinde Ryan nereye gideceğini biliyordu. Ben ona gölün adını ve yerini söylemişti. Hatta Bear'ın adını veren de Ben'di.

Pilot eskiden uyuşturucu kaçakçısıydı ve para tamamsa soru sormadan çalıştığı biliniyordu. Marcus yerli kültürde bir belgesel çekeceklerine ve Ben'in köyünü kimse kendilerini görmeden izlemek istediklerine dair uydurma hikâyeyi anlatmasını umursamamıştı bile.

Bear genellikle ketumdu, ama herkesin geçmişini bildiği bir toplumda yaşadığı için daha kayıtsız olmaya başlamıştı. Uçağa yakıt doldururken DN için iş yapacağına dair birkaç şey kaçırmıştı ağzından. Keskin kulakların dinlemekte olduğunu ya da dost olmayan gözlerin uçağın iç kesimlere doğru yol alışını seyrettiğini bilemezdi.

Birden karşılarında göl belirdi. Therri öğleden sonra güneşinin eğimli ışınlarında parlayan göle baktı. Birkaç saniye sonra uçak sanki bir hava boşluğuna girmiş gibi sarsıldı. Therri yüreğinin ağzına geldiğini hissetti, ardından uçak alçalıp hafif bir açıyla gitmeye başladı. Uçağın flatörleri suya hafifçe dokundu, az sonra da uçak suyun içinde yavaşlayıp durdu.

Bear kıyıya doğru sürdü uçağı. Uçak birkaç metre genişliğinde ve sert bir eğimi olan sahile yanaşınca kokpitten bir flatörün üstüne atladı, sonra beline kadar gelen suya girdi. Halatı bir metal parçasına bağladı, diğer ucunu omzunun üstünden alıp uçağı kıyıya doğru çekti. Bir ağaç kütüğüne bağladıktan sonra diğerlerinin büyük bir paketi ve birkaç küçük paketi indirmelerine yardım etti. En büyük paketi açıp bir CO_2 kapsülünün yardımıyla iki buçuk metre uzunluğundaki şişme botu hızla şişirdiler. Ryan aküyle çalışan sessiz, dıştan takmalı motoru test ederken Bear ellerini kalçalarına koymuş ilgiyle seyrediyordu.

"Yarın dönerim," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa telsiziniz var. Kıçınızı kollayın."

Uçak gölün ucuna kadar gitti, havalanıp geldiği yöne doğru uçmaya başladı. Therri, Ryan ve Mercer'ın kutuları kontrol ettikleri yere gitti. Mercer bir blok C-4 patlayıcısının paketini açıp fünyeleri kontrol etti.

"Tıpkı eski günlerde olduğu gibi."

"Bu işi yapmayı istediğine emin misin, Chuck?"

"Bunu bir İzlanda balina gemisini nerdeyse tek eliyle batıran birine mi söylüyorsun?"

"Bu birkaç yıl önceydi. Artık yaşlandık."

Mercer fünyeye dokundu. "Bir düğmeye basmak fazla enerji gerektirmez. Gemimiz için bu kadarını borçluyum bu piç kurularına." Oceanus'un gemilerine, Sea Sentinel ile aynı tersanede bakım yapıldığını ve SS'ye orada sabotaj yapılmış olabileceğini öğrendiğinden beri öfkeden köpürüyordu.

"Josh'ı da unutamayız," dedi Ryan.

"Josh'ı unutmuyorum. Ama bu işin başka bir yolu olmadığına emin misin?" diye sordu Therri.

"Keşke olsaydı," dedi Ryan. "Sert oynamamız gerekiyor."

"Bir şey yapmanın gerektiği konusunda değil, kullandığımız yol konusunda itiraz ediyorum. Ya Ben'in halkı? Onların hayatlarını riske atıyorsun."

"Esas hedefimizden sapamayız. Kontrolden çıkmadan önce bu iğrençliği durdurmalıyız."

"İğrençlik mi? Beni korkutuyorsun, Marcus. Bir peygamber gibi konuşuyorsun."

Ryan'ın yüzü kızardı, ama kendini tuttu. "Ben'in halkına dolaylı bir zarar gelmesine yol açmayacağım. Oceanus küçük armağanlarımızla o kadar meşgul olacak ki başka bir şey yapamayacak. Her neyse, burada işimiz biter bitmez yetkilileri çağıracağız zaten."

"Ben'in halkını öldürmek için birkaç makineli tüfek yeter. Neden dışardan yardımı şimdi çağırmıyoruz?"

"Çünkü bunun için zaman gerekir ve o da bizim elimizde yok. Arama emirleri ve yasal süreçten söz ediyoruz. Atlı polis devreye girene kadar köylüler çoktan ölmüş olur." Durakladı. "Unutma, NUMA'yı bu işe sokmaya çalıştım, ama Austin reddetti."

Therri düş kırıklığı içinde alt dudağını ısırdı. Ryan'a karşı sadakati büyüktü, ama eleştirilemez de değildi.

"Kurt'e yüklenme hemen. O olmasaydı şimdi Danimarka hapishanelerinde sardalya yiyor olurdun."

Ryan kocaman gülümsedi. "Haklısın. Haddimi aştım. Ama hâlâ Bear'ı çağırıp seni buradan götürmesini isteyecek zamanımız var."

"Asla, Ryan."

Mercer sırt çantalarını organize etme işini tamamlamıştı. Tabanca kılıfını takıp bir tane de Ryan'a uzattı. Therri silah almayı reddetti. Malzemelerini şişme botun içine koyup botu suya ittiler. İçine binip motoru çalıştırdılar. Alçak sesli bir uğultuyla çalışan bot onları yavaş, ama yeterli bir hızda götürüyordu. Bir kanaldan geçip daha büyük göle girdiklerinde bile kıyıdan fazla uzaklaşmamışlardı.

Ryan Ben'in verdiği bilgilerin not edildiği topografik bir harita kullanıyordu.

Bir yerde botu durdurup dürbünüyle gölün karşı kıyısına baktı. Rıhtım ve birkaç sandal görebiliyordu, ama Nighthawk'in tarifine uyan bir yapı yoktu.

"Çok garip. Bir kubbe filan görmüyorum. Ben onun ağaçların üstünde yükseldiğini söylemişti."

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Therri.

"Ben'in köyüne gidip orada bekleyeceğiz. Sonra gölü geçip kartvizitlerimizi en fazla zararı verecekleri yerlere bırakıp zamanlayıcıyı sabahın geç saatlerine ayarlayacağız."

Tekrar yola koyuldular. Meydanı ve Ben'in köyünü oluşturan bir düzine kadar evi gördüklerinde güneş ağaçların arkasında batıyordu. Ortalıkta ölüm sessizliği vardı, yalnızca ağaçların belli belirsiz hışırtısı ve kıyıya vuran dalgaların şapırtısı sessizliği bozuyordu. Kıyıdan elli metre kadar açıkta durup gece dürbünleriyle köyü kontrol ettiler. Hiçbir şey görmeyince kıyıya yanaşıp sahile çıktılar.

Ryan dikkatli, evleri ve dükkânı kontrol etmelerinde ısrarlıydı. Köy Ben'in tarif ettiği gibi boştu. Onlar bir şeyler yiyene kadar göldeki mavi-siyah parıltı ve karşı kıyıdaki ışık noktaları hariç karanlık iyice basmıştı. Diğerleri uyurken sırayla nöbet tuttular. Gece yarısı civarında hepsi uyanık ve hareket etmeye hazırdı. Botu suya sokup ittiler.

Gölün yarısında Ryan dürbünüyle bakıp, "Tanrım!" dedi.

Gölün karşısındaki gökyüzü aydınlıktı. Dürbünü Therri'ye uzattı, ama Therri ağaçların arasından yükselen yeşilimsi mavi yapıyı çıplak gözle bile görebiliyordu. Sanki uzaydan inmiş gibiydi.

Ryan, Mercer'a dümeni iskeleden uzağa kırmasını söyledi. Birkaç dakika sonra kıyıya vardılar, botu sahile çıkarıp üzerini çalılarla örttüler. Sonra sahil boyunca iskeleye doğru yürümeye başladılar. Birkaç yüz metre sonra içeriye dönerek Ben ve Josh Green'in zeplin hangarına varmak için kullandıkları yola geldiler. Ben'in tarif ettiği çamurlu yol o zamandan beri düzeltilip asfaltlanmıştı.

Belirli bir bina arıyorlardı ve pompa sesleriyle uğuldayan bir yapıda aradıklarını buldular. Mercer minik kaynak aletiyle asma kilitleri çarçabuk açtı.

Büyük cam tanklar binanın bir yanından diğerine uzanıyordu. İçerideki hava ağır balık kokusu ve motor uğultusuyla yoğunlaşmıştı. Oda yarı karanlıktı, ama camların arkasında iri soluk renkli şekillerin hareket ettiği görünüyordu. Mercer hemen işe girişti. C-4 patlayıcı paketlerini stratejik yerlere yerleştirdi, çamurumsu patlayıcıyıp atlamanın en çok tahribatı yaratacağı pompaların ve

elektrik devrelerinin etrafına sıvadı. Geriye kalanı da tankların üstüne koydu.

Hızla çalışıp zamanlayıcıları da ayarladılar. Bütün işleri otuz dakika sürmüştü. Yalnızca uzakta hareket eden birilerini görüyorlardı, ama Ryan şanslarını zorlayacak değildi. Yine kimseyle karşılaşmadan kıyıya gittiler. Ryan bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştı, ama devam etti. Eğer her şey planladığı gibi giderse Bear büyük patlamadan hemen önce alacaktı onları.

Ne yazık ki her şey planladığı gibi gitmedi. Birincisi botları kayıptı. Karanlıkta mesafeyi yanlış hesapladıklarını düşünerek Ryan kendisi orada nöbet tutarken diğerlerini sahil boyunca botu aramaya gönderdi. Beş dakika geçmiş ve geri dönmemişlerdi. Peşlerinden gidince Mercer ve Therri'yi yan yana durmuş göle bakarken gördü.

"Buldunuz mu?" diye sordu.

Yanıt yoktu. Hareketsiz duruyorlardı. Biraz yaklaşınca bunun nedenini anladı. Bilekleri telle arkadan bağlanmış, ağızlarına bant yapıştırılmıştı. Ryan arkadaşlarını kurtaramadan sahildeki çalılar patlarcasına açıldı ve bir düzine iriyarı adam dışarı fırladı.

Bir adam gelip Ryan'ın silahını aldı, diğeri yaklaşıp bir fener yaktı. Fenerin ışığıyla birlikte adamın elindeki az önce balıkhaneye yerleştirdikleri fünyelerden biri sallanıyordu. Adam patlayıcıları suya fırlatıp feneri kendi yüzüne tuttu. Ryan böylece adamın kabak fenere benzer çiçek bozuğu yüzünü ve korkunç sırıtışını görebildi.

Belinden beyaz saplı bir bıçak çıkarıp Ryan'ın çenesinin altına bastırdı, bir damla kan yere damladı. Sonra yabancı bir dilde bir şeyler söyleyip bıçağı yerine soktu. Hep birlikte zeplin hangarına doğru yürümeye başladılar.

31

Austin büyüteçle uydu fotoğrafını inceleyip başını iki yana salladı. Fotoğrafı ve büyüteci masanın karşısındaki Zavala'ya uzattı. Zavala fotoğrafı bir dakika kadar inceledikten sonra, "Bir tarafında meydan ve bazı evler olan gölü görebiliyorum. Nighthawk'in köyü olabilir. Karşı tarafta bir iskele ve sandallar olabilir, ama bir zeplin hangarı yok. Belki gizlenmiştir."

"Belki aptalca bir göreve girişiyoruz, eski dostum."

"Bu ilk olmaz. Bir de şu yönden bak duruma. Max aradığımız yerin burası olduğunu söyledi ve Max'a hayatım pahasına güvenirim."

"Buna mecbur kalabilirsin," dedi Austin. Saatine baktı. "Uçağımız birkaç dakika içinde kalkıyor. Eşyalarımızı toplasak iyi olur."

"Geçen yolculuğumdan getirdiklerimi boşaltmadım bile. Havaalanında görüşürüz."

Austin evi şöyle bir dolaşıp eşyalarıyla birlikte kapıdan çıkmak üzereyken telesekreterinin yanıp sönen ışığını gördü. Mesajı dinleyip dinlememe konusunda biraz kararsız kaldı, ama düğmeye basınca dinlediğine memnun oldu. Ben Nighthawk arayıp bir mesaj bırakmıştı.

Austin çantasını hemen yere bırakıp numarayı tuşladı. "Tanrım, sizi duyduğuma ne kadar memnun oldum," dedi Nighthawk. "Aramanızı umarak telefonun başında bekliyordum."

"Seni birkaç kez bulmaya çalıştım."

"Serserilik ettiğim için özür dilerim. Siz araya girmeseydiniz o adam beni öldürürdü. Kendime acıyarak ortalıkta biraz dolaşıp arkadaşlarımla takıldım. Daireme geri döndüğümde Therri'den bir mesaj vardı. DN'nin kendi başına harekete geçeceğini söylüyordu. Ryan onu ikna etmiş. "

"Kahrolası aptallar. Kendilerini öldürtecekler."

"Ben de aynı fikirdeyim. Ailemin hayatını da tehlikeye atıyorlar. Onları durdurmalıyız."

"Bunu deneyeceğim, ama yardımına ihtiyacım var."

"Ne istersen."

"Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"İstediğiniz an."

"Şimdiye ne dersin? Havaalanına giderken seni alırım."

"Hazır olacağım."

Zavala NUMA binasından ayrıldıktan sonra 1961 model üstü açık Corvette'iyle Arlington, Virginia'daki evine doğru yola çıktı. Üst katı kılı kırk yaran birinden bekleneceği gibi derli topluyken Zavala'nın bodrum katı Kaptan Nemo'nun atölyesiyle bir taşra benzincisinin karışımını andırıyordu. İçerisi sualtı araçları modelleri, metal kesme aletleri ve yağlı parmak izleriyle dolu diyagram yığınlarıyla tıkış tıkıştı.

Karışıklığın içindeki tek istisna Zavala'nın silah koleksiyonunu sakladığı kilitli metal dolaptı. Teknik olarak Zavala bir deniz mühendisiydi, ama Özel Görevler Ekibi'ndeki görevi yüzünden zaman zaman silah kullanması gerekiyordu. Özel siparişle yapılan Bowen revolver kullanan Austin'in tersine Zavala hangi silah el altındaysa onu kullanırdı, genelde etkisi ölümcül olurdu. Kendi özel ordusu olan çokuluslu acımasız bir organizasyon için nükleer silah dışında en etkili silahın ne olabileceğini düşünerek dolaptaki silahları tararken Ithaca Model 37'ye uzandı. Vietnam'da SEAL'ların temel olarak kullandıkları silahtı bu. Tabancanın otomatik bir silah gibi ateş edebilmesi fikri hoşuna gitmişti.

Zavala tabancasını ve bol miktarda cephaneyi dikkatle bir çantaya yerleştirdi. Az sonra Dulles Havaalanı'na doğru yola çıkmıştı. Görevi bitene kadar Corvette'iyle son yolculuğu olduğunu bildiği için yolun tadını çıkarmaya çalıştı. Havaalanına varınca uzak bir köşede bulunan bir hangara girdi. Teknisyenler NUMA'nın yöneticilere ait jetiyle ilgili son dakika kontrollerini tamamlıyorlardı. Corvette'ini öpüp vedalaştıktan sonra uçağa bindi.

Austin az sonra peşinde Ben Nighthawk'la birlikte geldiğinde Zavala uçuş planını yapıyordu. Austin genç kızılderiliyi Zavala'yla tanıştırdı. Nighthawk bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Endişelenme," dedi Austin, Nighthawk'ın yüzündeki büyük korku ifadesini fark ederek. "Joe bir hayduda benzer, ama bir uçağı nasıl uçuracağını çok iyi bilir."

"Doğru," dedi Zavala, elindeki mandallı kâğıt altlığından başını kaldırarak. "Mektupla öğretim kursunu tamamladım, iniş kısmı hariç bütün bölümleri geçtim."

Austin'in istediği son şey Ben'in uçaktan arkasına bakmadan kaçmasıydı. "Joe şakalaşmayı sever."

"Ben onun için endişelenmiyordum... şey, hepsi bu kadar mı? Yani yalnızca biz mi varız?"

Zavala gülümsedi. "Bu tür şeyleri daha önce de duyduk," dedi, Danimarkalı denizcileri kurtarmak için o ve Austin yalnız gittiklerinde Becker'ın şüpheciliğini hatırlamıştı. "Aşağılık kompleksine kapılmaya başlayacağım."

"Bu bir intihar ekibi değil," dedi Austin. "Yolda başkalarını da alacağız. Bu arada rahatına bak. Termosta kahve var. Ben kokpitte Joe'ya yardım edeceğim."

Kalkış izni hemen geldi ve uçak kuzeye yöneldi. Üç saat kadar sonra saatte beş yüz mil hızla giderlerken St.Lawrence Körfezi'nin sularının üstünde uçuyorlardı. Sahildeki küçük bir havaalanına uğradılar. Rudi Gunn daha önce kontrol etmiş ve körfezde çalışan bir NUMA araştırma gemisi bulunduğunu öğrenmişti. Kanada gümrüğünde yol açıktı. Kısa süre sonra Austin, Zavala ve Ben limana gelen bir gemiye biniyorlardı. Önceden yaptıkları bir ayarlamayla Navarra on mil açıkta bekliyordu.

Yata yaklaşırlarken Zavala uzun, parlak araca takdirle bakıyordu. "Güzel," dedi. "Çizgilerine bakarak hızlı olduğunu da söyleyebilirim, ama Oceanus'la dalaşacak kadar sert görünmüyor."

"Bekle," dedi Austin bilmiş bilmiş gülümseyerek.

Navarra onları almak için bir tekne gönderdi. Aguirrez her zamanki gibi başında siyah beresiyle onları güvertede bekliyordu. Yanında

Deniz Kızı Kapısı'ndaki sulardan kurtarıldıktan sonra Austin'e eşlik eden iriyarı iki adam da yanında duruyordu.

"Sizi yeniden görmek çok güzel, Bay Austin," dedi Kurt'un elini sıkarak. "Siz ve arkadaşlarınız gelebildiğiniz için sevindim. Bunlar oğullarım Diego ve Pablo."

Austin iki adamın güldüğünü ilk kez görüyordu. O zaman babalarına olan benzerliklerini fark etti. Zavala ve Nighthawk'i tanıştırdı. O ana dek yat çoktan yola koyulmuştu bile. Aguirrez'in peşinden büyük salona gittiler. Aguirrez adamların oturmalarını işaret etti. Bir hostes sıcak içecek ve sandviçlerle geldi. Aguirrez yolculuklarının nasıl geçtiğini sorup uzaktan kumandayı almadan önce sabırla öğle yemeklerini bitirmelerini bekledi. Bir düğmeye basmasıyla duvarın bir bölümü yukarı kalkarak dev bir ekranı ortaya çıkardı. Bir diğer düğmeye basınca ekranı havadan çekilmiş bir fotoğraf kapladı. Fotoğraf orman ve suyu gösteriyordu.

Nighthawk'ın soluğu kesildi. "Bu benim gölüm ve köyüm."

"Bay Austin'in bana verdiği koordinatları kullanıp uyduya gönderdim. Ama biraz şaşkınım. Görebildiğiniz gibi sizin sözünü ettiğiniz zeplin binasından eser yok."

Baktığımız uydu fotoğraflarında biz de aynı sorunu yaşıyoruz, dedi Austin. "Ama bilgisayarımız yerin burası olduğunu gösteriyor."

Nighthawk kalkıp ekranın önüne gitti. Gölün kıyısındaki ormanın bir noktasını işaret etti. "Burada, biliyorum. Bakın, ormandaki açıklığı görebilirsiniz, iskele de burada." Şaşkınlığı çok açıktı. "Ama zeplin hangarının olması gerektiği yerde ağaçtan başka bir şey yok."

"O gece ne gördüğünü bize bir kez anlat," dedi Austin.

"Kubbe devasaydı, ama zeplin gelene kadar onu görmedik. Yüzeyi panellerle kaplıydı."

"Paneller mi?" diye sordu Zavala.

"Evet, Montreal'de Olimpiyatlar için inşa ettikleri gibi yer ölçümlü bir kubbe. Yüzlerce dilimi vardı."

Zavala başıyla onayladı. "Uyarlaçlı kamuflaj teknolojisinin bu kadar ilerlediğini bilmiyordum."

"Görünmezlik teknolojisinden söz ediyor gibiyiz," dedi Austin ekranı işaret ederek.

"Fena bir tahmin değil. Uyarlaçlı kamuflaj yeni bir tekniktir. Gizlemeyi çalıştığın yüzey, çevreyi algılayıp ışık değiştiren düz panellerle örtülür. Sonra alıcıların gördüğü şey panellerde yansıtılır. Aşağıda durup bu şeye baktığında bütün göreceğin ağaçlar olur, böylece kubbe ormana karışır. Belli ki birisi uydu fotoğraflarını düşünmüş. Çatıdaki panellerde ağaç tepelerini yansıtmak hiç zor değil."

Austin başını iki yana salladı. "Joe, bilgi dağarcığın beni her zaman şaşırtmıştır."

"Galiba Popüler Mekanik dergisinde okumuştum bunu."

"Ama yine de esrarı çözdünüz," dedi Aguirrez. "Gece Bay Zavala'nın sözünü ettiği paneller karanlığa göre programlanabilir. Kubbe zeplin için açıldığında Bay Nighthawk istenenden fazlasını gördü. Sizi ilgilendirebilecek bir şey daha var. Daha önce çekilen fotoğrafları sakladım." Aguirrez bellek bankasında geri

giderek başka bir havaf otoğrafını ekrana yansıttı. "Bu resim dün çekildi. Köşede küçük bir uçağın çizgilerini görebiliyorsunuz. O bölüme zum yapacağım."

Deniz uçağının resmi bütün ekranı kapladı. Gölün kıyısında duran dört kişi de ekranda görünüyordu. "Fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra uçak kayboldu, ama şuna bakın." Ekrana yeni bir resim geldi, içinde üç kişinin olduğu küçük bir bottu bu. Bir tanesi uzaydan gözlendiklerini hissetmiş gibi havaya bakan bir kadındı.

Bask'ın keskin kulakları Austin'in alçak sesle küfrettiğini duydu. Aguirrez kalın kaşlarını kaldırdı.

"Galiba bu insanları tanıyorum," dedi Austin açıklama yapmış olmak için. "Ve eğer haklıysam bu durumu daha da karıştırabilir. Ne zaman inebiliriz."

"Sahilde en kısa düz hattı izlemenizi sağlayacak bir noktaya gidiyoruz. Belki iki saat sürer. Bu arada size neler sunabileceğimi gösterebilirim."

Aguirrez peşinde oğullarıyla birlikte bir merdivenden inip güverte altındaki parlak ışıklarla aydınlatılmış helikopter hangarına indi. "İki helikopterimiz var. Bir yerden bir yere gitmek için kullandığımız sivil olanı kıç tarafta. SeaCobrdyı ise şartlar gerektiğinde kullanmak için yedekte tutuyoruz. İspanyol Donanması bu araçlardan çok sayıda sipariş etmişti. Bağlantılarım yoluyla bir tanesinin yolunu değiştirdim. İçinde standart cephane var." Aguirrez. Buick'in ekstralarıyla reklam yapmaya çalışan bir araba satıcısına benziyordu.

Austin orduda kullanılan Huey'un donanma versiyonunu, kısa ve küt kanatların altındaki roket ve Minigun bölmelerini gözleriyle taradı. "Bu standart cephane yeterli."

"Çok güzel," dedi Aguirrez. "Oğullarım size ve arkadaşınıza Eurocopter'da eşlik edecek. SeaCobra yardıma ihtiyacınız olursa diye takip edecek." Kaşlarını çattı. "Böyle bir kamuflaj tekniği kullanacak kadar akıllılık eden birisinin en iyi tespit teknolojisini kullanmasından endişe ediyorum. Hoş geldin partisiyle karşılaşabilirsiniz ve bu durumda ağır silahlı bir helikopter bile savunmasız kalabilir."

"Katılıyorum," dedi Austin. "Bu yüzden karadan gidiyoruz. Terk edilmiş bir kampa ineceğiz. Ben ormanda hedefimize giden yolu bulmamıza yardımcı olacak. Her türlü saldırının gölden gelmesini beklediklerini düşünüyoruz, bu yüzden arkadan gideceğiz. Ben'in ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte aynı yoldan kaçabileceğimizi umuyorum."

"Bu hoşuma gitti. Plan da, uygulamada basit. Hedefe vardıktan sonra ne

yapacaksınız?" diye sordu Aguirrez.

"Bu en zor bölüm," diye yanıtladı Austin. "Ben'in anlattıkları ve hava fotoğraflarından başka bir şey yok elimizde. Doğaçlama yapmamız gerek, ama bu ilk olmayacak."

Aguirrez endişeli görünmüyordu.

"Eh, o halde harekete geçmeyi öneriyorum." Diego'ya işaret etti, genç adam bir grup düğmenin yanında bulunan telefona gitti. Birkaç kelime söyledikten sonra düğmelere basmaya başladı. Motorların uğultusu duyuldu, alarm düdüğü öttü ve tavandaki kapılar yavaşça açıldı. Sonra yer yükselmeye başladı, dakikalar sonra adamlar ve helikopter güverteye kadar yükseldi. Telefonla harekete geçen mürettebat SeaCobrdyı harekâta hazırlamak için hazır bekliyordu.

32

Dr. Throckmorton'un araştırması için el koyduğu gemi Kanada Balıkçılık Hizmetleri tarafından kullanılan küt burunlu bir trol gemisiydi. Otuz metre uzunluğundaki Cormorant, Troutların limana ilk gelişlerinde Mike Neal'ın teknesinin bağlı olduğu yerde duruyordu.

"Bu deja vu gibi,'" dedi Paul, Gamay'la birlikte araştırma gemisine giden borda iskelesinde yürürken.

Gamay sessiz sakin limana baktı. "Tekrar buraya gelmek çok garip. Huzurlu bir yer burası."

"Mezarlıklar da öyledir," dedi Paul.

Throckmorton yanlarına koşup her zamanki heyecanıyla selamladı onları. "Doktor Troutlar. Sizi gemimde görmek ne güzel. Aramanıza çok sevindim. Montreal'deki konuşmamızdan sonra bu kadar yakında görüşeceğimiz hiç aklıma gelmezdi."

"Bizim de öyle," dedi Gamay. "Bulgularınız NUMA'daki insanları çok huzursuz etti. Bu kadar kısa süre önce haber vermemize rağmen bizi geminize kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Hiç önemli değil, hiç önemli değil." Sesini alçalttı. "Yardım etmeleri için öğrencilerimden birkaçını çağırdım. Genç bir adam ve kadın. Harika çocuklardır. Ama gemide yetişkin bilim adamı meslektaşlarım olduğunu bilmek rahatlatıcı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kolunuz hâlâ alçıda. Durumu nasıl?"

İyi, dedi Paul, etrafına bakınarak. "Dr. Barker'ı göremiyorum."

"Gelemedi," dedi Throckmorton. "Özel bir işi vardı. Daha sonra bize katılmayı deneyebilir. Umarım gelir. Genetik alandaki uzmanlığı işime yarardı."

"O halde araştırma iyi gitmiyor, öyle mi?" diye sordu Gamay.

"Tam tersine, iyi gidiyor, ama bir benzetme yapmam gerekirse ben bu alanda daha çok bir teknisyen gibiyim. İskeletle şasiyi birleştirebiliyorum, ama spor arabayı tasarlayan Frederick'tir."

"En pahalı spor arabalar bile eğer teknisyen motoru çalıştırmazsa sonsuza dek olduğu yerde kalır," dedi Gamay gülümseyerek.

"Çok naziksiniz. Ama bu karmaşık bir konu ve beni şaşırtan birkaç şeyle karşılaştım bile." Kaşlarını çattı. "Balıkçıların denizde olanlar konusunda süper

gözlemciler olduklarını düşünmüşümdür her zaman. Yerli balıkçı filoları bildiğiniz gibi daha verimli alanlara gittiler. Ama balık sürülerinin yok olduğunu ve yerlerini şu şeytan balığı denen balıkların aldığını gözleyen birkaç yaşlı ve kıyı kaptanıyla konuştum. Şimdi de şeytan balıklarının sayısı azalıyor. Ölüyorlar ve nedenini bilmiyorum."

"Hiç yakalayamamış olmanız çok kötü."

"Oh, ben öyle demedim. Gelin size göstereyim."

Throckmorton bilgisayarlar ve diğer elektrikli ekipmanın yüksekte ve kuru olarak tutulduğu "kuru laboratuvar"a ve lavabolar, akan sular,t anklar ve numunelerin inceleme için kesilmesi gibi ıslak işlerin yapıldığı bir masanın bulunduğu küçük bir oda olan "ıslak laboratuvar"a giden yolu gösterdi. Bir çift eldiven giyip aşırı büyüklükteki soğutucuya uzandı. Troutların yardımıyla boyu bir metre kadar olan donmuş somon balığını masaya koydu.

"Bu bizim yakaladığımız balığa benziyor," dedi Paul ve soluk beyaz pulları incelemek için eğildi.

Numuneleri canlı tutmak isterdik, ama bu olanaksız. Ağı paramparça etti ve yeterince yaşasaydı geminin geri kalanını da yerdi.

"Artık bu balıklardan birini yakından gördüğünüze göre vardığınız sonuç nedir?" diye sordu Gamay.

Throckmorton derin bir nefes alıp tombul yanaklarını şişirdi. "Korktuğum gibi. Sıradışı fiziksel büyüklüğüne bakarak kesinlikle genetik olarak değişime uğramış bir somon olduğunu söyleyebilirim. Başka bir deyişle laboratuvarda üretilen bir mutant. Size laboratuvarımda gösterdiğimle aynı türden."

Ama sizin balığınız daha küçük ve daha normal görünüşlüydü.

Throckmorton başıyla onayladı. "İkisi de büyüme genleriyle programlandı, ama benim deneyim kontrol altında tutulurken elimizdeki örneğin büyüklüğünü kısıtlayacak bir çaba sarf edilmemiş gibi görünüyor. Sanki birisi ne olacağını görmek istemiş gibi. Ama büyüklük ve yırtıcılık mahvolmalarına neden oldu. Bu yaratıklar doğal türleri yok edip onların yerini aldıktan sonra birbirlerine yöneldiler."

Yani üreyemeyecek kadar aç olduklarını mı söylüyorsunuz?

"Bu mümkün. Ya da bu tasarımın yabanıl hayata uymayla ilgili bir sorunu vardı. Tıpkı fırtınada büyük bir ağaç kökünden sökülürken gelişigüzel büyüyen bodur çamların yerinde kalması gibi. Doğa düzene uymayan mutantları

reddediyor gibi."

"Bir olasılık daha var," dedi Gamay. "Dr. Barker'ın üretmeleri için cinsiyetsiz biyobalıklar üretmeyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, bu da mümkün, ama bunun için çok gelişmiş biyomühendislik gerekir."

"Araştırmanızda sırada ne var?" diye sordu Paul.

"Önümüzdeki birkaç gün neler yakalayacağımıza bakacağız, sonra bu numuneyi ve yakaladığımız diğerlerini Montreal'e götüreceğim. Orada gen haritalarını çıkaracağız. Bu haritaları bilgisayarımdaki bazı şeylerle eşleyebilirim belki. Belki bunları kimin tasarladığını öğrenebiliriz."

"Bu mümkün mü?"

"Oh, elbette. Genetik program neredeyse bir imza gibidir. Dr. Barker'a bir mesaj gönderip bulduklarımı söyledim. Frederick bu tür konularda bir dâhidir."

"Ondan büyük bir saygıyla söz ediyorsunuz," dedi Paul.

"Daha önce dediğim gibi o çok zekidir. Keşke o şirketle bağlılığı olmasaydı diyorum."

"Ticari şirketlerden söz açılmışken sahilin yukarı kesiminde bir balık işleme tesisinin olduğunu duymuştuk. Bu işle bir ilgileri olabilir mi?"

"Ne bakımdan?"

"Bilmiyorum. Kirlilik, belki. Hani bazen kirli sularda iki başlı kurbağalar bulunur ya."

"İlginç bir düşünce, ama bu mümkün değil. Bazı deforme balıklar veya balık ölüleri bulabilirsiniz, ama bu canavar bir kaza değil. Hem öyle olsa başka türlerde de deformasyonlar görürdük ki böyle bir şey yok. Ama bakın ne diyeceğim. Geceyi o tesisin yakınında geçirip sabah birkaç kez ağ atarız. Gemimde ne kadar kalabilirsiniz?"

"Bize dayanabildiğiniz kadar," dedi Paul. "İşinize engel olmak istemeyiz."

"Kesinlikle engel olmuyorsunuz." Somonu tekrar soğutucuya koydu. "Ama kamaranızı gördükten sonra kısa kalmak isteyebilirsiniz."

Kamara içindeki iki ranzadan biraz büyüktü. Throckmorton onları yerleşmeleri için yalnız bıraktıktan sonra Paul bir doksan metrelik boyunu alttaki yatağa sığdırmaya çalıştı, ama bacakları dışarıda kaldı.

Dr. Throckmorton'un bize söylediklerini düşünüyordum da, dedi Gamay

yukarıdaki yatağı denerken. "Diyelim ki sen Dr. Barker'sın veb u biyobalık işinde Oceanus'la birlikte çalışıyorsun. Birisinin, onu senin kapına kadar getirebileceği genetik bir test yapmasına izin verir miydin?"

"Hayır. Deneyimlerimizden biliyoruz ki, Oceanus işine burnunu sokanlara karşı çok acımasız."

"Bir önerin var mı?"

"Tabi. Throckmorton'a gece demir atacak başka bir yer bulmasını önerebiliriz. Diş ağrısını falan bahane edebiliriz."

"Bunu yapmayı gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorsan, Kurt ve Joe'yle oynamaya gidemediğim için buraya gelene kadar sızlandım."

"Bunu bana hatırlatmana gerek yok. Takıma seçilmemiş bir oyuncu gibiydin."

"Dr. Throckmorton iyi bir adam, ama hareketten uzak bir şekilde ona bakıcılık yapmayı beklemiyordum."

"Ve şimdi hareketin bizim kapımıza geldiğini düşünüyorsun?"

Paul başıyla onayladı. "Bozukluğun var mı?" Gamay cebinden üzerinde dalgıç kuşu resmi olan bir Kanada doları çıkardı.

Paul parayı havaya atıp alçısının üstüne düşürdü. "Tura. Ben kaybettim. Hangi nöbeti istediğini sen seçeceksin."

"Tamam, mürettebat uykuya çekilir çekilmez ilk iki saati sen alabilirsin."

"Bana uyar." Ranzadan kalktı. "Bu işkence yatağında fazla uyuyamam zaten." Yaralı kolunu havaya kaldırdı. "Belki bu alçıyı silah olarak kullanabilirim."

"Buna gerek yok," dedi Gamay gülümseyerek. Elini çantasına sokup içinde 22 kalibrelik tabancasının bulunduğu kılıfı çıkardı. "Nişancılığımı geliştirmek isteyebilirim, diye getirdim bunu."

Paul gülümsedi. Genç bir kızken babası ona kil vurmayı öğretmişti ve Gamay mükemmel bir nişancıydı. Paul tabancayı aldı ve silahı diğer eliyle alçısının üstüne koyarsa nişan alabildiğini gördü.

Gamay onun sarsak bir şekilde nişan aldığını görünce, "Belki ikimiz de gözcülük yapsak iyi olur," dedi.

Gemi kıyıdan bir mil açıkta demir attı. Bulundukları yerden haberleşme kulesi, suya bakan kayalık bir tepeye kurulmuş olan Oceanus tesisinin çatılarının

silüeti ve haberleşme kulesi görünüyordu. Troutlar küçük mutfakta Throckmorton, öğrencileri ve bazı mürettebatla birlikte yemek yediler. Throckmorton'un çalışmaları ve Troutların NUMA maceralarıyla hızlanan yemek çabuk bitti. Saat on bir civarında herkes kamaralarına çekildi.

Paul ve Gamay kamaralarına gidip geminin sessizleşmesini beklediler. Sonra güverteye çıkıp karaya bakan bir noktaya yerleştiler. Gece serindi. Yağmurluklarının ve ranzalarından ödünç aldıkları battaniyelerin altındaki kazaklarıyla üşümemeye çalışıyorlardı. Deniz tembel dalgalar hariç sakindi. Paul sırtını bir bölmeye dayayarak oturdu, Gamay yanına uzandı.

İlk iki saat hızla geçti. Sonra Gamay nöbeti devraldı, Paul yere uzandı. Uykuya daldıktan kısa bir süre sonra Gamay onu sarstı. Paul hızla uyanıp doğruldu. "Ne var?"

"Gözlerin lazım. Sudaki şu koyu renk lekeye bakıp duruyorum. Yüzen bir yosun parçası olduğunu sandım, ama yaklaştı."

Paul gözlerini ovuşturup Gamay'ın işaret ettiği yere baktı. Başta denizin mavi karanlığı dışında bir şey göremedi, ama az sonra denizden daha koyu olan ve onlara doğru yaklaşan bir kitle fark etti. Başka bir şey, hafif mırıltılar da vardı. "Bir yosun kitlesinin konuştuğunu ilk kez duyuyorum. Önlerine doğru ateş açmaya ne dersin?"

Öne doğru süründüler. İki eliyle tabancasını tutan Gamay dirseğini güverteye dayayarak nişan aldı. Paul fenerle uğraşıyordu, ama sonunda hazırlamayı başardı. Gamay ona işaret verince feneri açtı. Güçlü ışık dört adamın esmer yüzlerine düştü. Siyahlar giymişlerdi ve iki Eskimo kayığına binmişlerdi. Işık birden yanınca kürekleri havada kaldı. Badem biçimindeki gözleri şaşkınlıkla kırpıştı.

Çatırt!

İlk mermi kayıklardan birinde önde oturan adamın küreğini parçaladı. İkinci el ikinci kayıktaki küreği parçalara ayırdı. Kayıkların arkalarındaki adamlar telaşla geriye doğru kürek çekmeye başladılar. Öndekiler de ellerini suya sokup onlara yardım etmeye çalışıyorlardı. Kayıkları geri çevirmeyi başarıp karaya doğru yöneldiler, ama Gamayo nları bu kadar kolay bırakacak değildi. Kayıklar neredeyse ışığın menzilinden çıkmıştı ki diğer iki küreğe ateş açtı.

"İyi atıştı, Annie Oakley," dedi Paul.

“İyi görüştü, Kör Gözlü Dick. Bu onları bir süre için meşgul eder.”

Tabanca sesleri aslında gürültülü değildi, ama gecenin sessizliğinde top mermileri gibi gürlemiş olmalıydı ki Throckmorton ve mürettebatının bir kısmı güverteye çıktı.

"Oh, merhaba," dedi, Troutları görünce. "Bir ses duyduk. Tanrım," dedi Gamay'ın elindeki görerek.

"Yalnızca biraz atış talimi yapayım dedim."

Sudaki sesleri duyabiliyorlardı. Tayfalardan biri korkuluklara gidip kulak kabarttı. "Birisinin yardıma ihtiyacı var gibi. Aşağıya bir sandal indirsek iyi olur."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Paul, her zamanki yumuşak tarzıyla, ama sesindeki çelik sertliğini hissetmemek mümkün değildi.

Throckmorton bir an tereddüt etti, ama sonra tayfasına, "Tamam. Troutlarla biraz konuşmak istiyorum," dedi.

Diğerleri kamaralarına geri dönünce, "Şimdi bir sakıncası yoksa neler olduğunu anlatır mısınız bana?" dedi.

Gamay kocasına döndü. "Ben kahve yapmaya gidiyorum. Uzun bir gece olabilir." Birkaç dakika sonra dumanı tüten üç fincanla geri döndü. "Bir şişe viski bulup birkaç damla kattım. Buna ihtiyacımız olabilir."

Sırayla Oceanus'la ilgili şüphelerini, birkaç kaynaktan aldıkları kanıtlarla destekleyerek anlattılar.

"Bunlar çok ciddi suçlamalar," dedi Throckmorton. "Bu korkunç planı destekleyen sağlam kanıtlarınız var mı?"

"Bence kanıt laboratuvarınızın soğutucusundaki şeydir," dedi Gamay. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Throckmorton bir süre sonra. "Başka viskimiz var mı?"

Gamay düşünceli davranarak şişeyi cebine atmıştı. Kahvelerini tazeleyip birer yudum aldıktan sonra Throckmorton, "Frederick'in bağlantıları beni her zaman rahatsız etmişti," dedi. "Ama galiba iyimserlik ederek zaman içinde bilimsel mantığın ticari kaygılarını bastıracağını düşündüm."

"Şu varsayımınız hakkında bir soru sorabilir miyim," diye sordu Gamay. "Doğal balık nüfusunu yok edip yerine bu Frankeştayn balıkları koymak mümkün mü?"

"Tamamen mümkün ve bunu yapabilecek birisi varsa o da Dr. Barker'dır. Bu

da pek çok şeyi açıklıyor. Yine de Dr. Barker'ın bu grupla birlikte olduğuna inanmak çok zor. Ama garip davrandığını kabul etmeliyim." Aklına bir şey geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Duyduğum o tabanca sesleri. Birisi gemimize binmeye mi çalıştı?"

"Öyle görünüyor," dedi Gamay.

"Belki yetkililere haber versek daha iyi olur!"

Kıyıdaki bu tesisin nerede devreye girdiğini bilmiyoruz, dedi Gamay, kadınsı bir kararlılık ve güvenle. "Kurt bunun önemli ola-b ileceğini ve görevi tamamlanana kadar oraya gözkulak olmamızı istedi."

"Gemideki insanların hayatı tehlikede değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Paul. "Biz nöbet tuttuğumuz sürece tabi. Ama kaptanı gemiyi hızla yola çıkabilecek şekilde hazırlaması konusunda uyarsanız iyi olur. Gerçi sürpriz havasını bozduğumuz için dostlarımızın geri geleceğini sanmam."

"Tamam," dedi Throckmorton. Çenesini kararlılıkla ileri çıkardı. "Peki ama yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

"Var," dedi Paul. Viskiyi Gamay'dan alıp profesörün sinirlerini yatıştırmak için ona bir kadeh daha doldurdu. "Bekleyebilirsiniz."

33

DN ekibi acımasız nöbetçilerin eşliğinde ite kaka ormanın derinliklerinde yürüyordu. Therri adamları daha iyi görmeye çalıştı, ama nöbetçilerden biri silahını sırtına o kadar şiddetle bastırdı ki derisi yüzüldü. Duyduğu acı yüzünden gözleri yaşardı. Haykırma isteğini bastırarak dudaklarını ısırdı.

Ağaçların arasında şurada burada parlayan ışıklar hariç orman karanlıktı. Derken ağaçlar seyreldi ve geniş kapıları dışarıdaki ışıkla aydınlanmış bir binanın önüne geldiler. Nöbetçiler ekibi binanın içine itip bileklerindeki telleri kestiler. Yana açılan kapılar arkalarından kapanıp kilitlendi.

İçerinin havası benzin kokuyordu ve yerde yağ lekeleri vardı. Bu da yapının büyük bir garaj olarak inşa edildiğini gösteriyordu. İçeridep ark edilmiş herhangi bir araç yoktu, ama garaj boş sayılmazdı. Bir düzineden fazla insan -kadın, erkek ve birkaç çocuk korkmuş köpek yavruları gibi uzaktaki duvarın dibine toplaşmışlardı. Çektikleri acı yorgun yüzlerine kazınmıştı ve yabancıların ani gelişiyle gözlerinde beliren dehşeti anlamamak mümkün değildi.

İki grup dikkatli bir şekilde birbirine baktı. Bir an sonra yerde bağdaş kurup oturmuş bir adam ayağa kalkıp yanlarına geldi. Yüzü eski bir deri gibi kırışıktı, uzun gri saçları atkuyruğu yapılmıştı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve giysileri leş gibiydi, ama belirgin bir vakar havası yansıtıyordu. Konuştuğu zaman Therri bu adamın çok tanıdık geldiğini fark etti.

"Ben Jesse Nighthawk," dedi elini uzatarak.

"Nighthawk," dedi Therri. "Ben'in babası olmalısınız."

Adamın ağzı bir karış açıldı. "Oğlumu tanıyor musunuz?"

"Evet, Washington'daki DN ofisinde onunla çalışıyorum."

Yaşlı adam birini arıyormuş gibi Therri'nin omuzlarının gerisine baktı. "Ben buradaydı. Ormana kaçtığını gördüm. Bir adamla birlikteydi, o öldürüldü."

"Evet, biliyorum. Ben iyi. Washington'da gördüm onu. Sizin ve köylülerin başının dertte olduğunu söyledi."

Ryan öne çıkıp, "Sizi ve diğerlerini kurtarmak için geldik buraya," dedi.

Jesse Nighthawk Ryan'a durumu kurtarmak için gelen çizgi film kahramanı Atlı Polis Dudley Do-Right'mış gibi baktı. Başını iki yana sallayıp, "Çok iyisiniz, ama geldiğiniz için üzgünüm. Buraya gelerek kendinizi büyük tehlikeye

attınız," diye yanıt verdi.

"Gelir gelmez tutuklandık," dedi Therri. "Sanki geldiğimizi biliyorlardı."

"Her yerde gözcüleri var," dedi Nighthawk. "Kötü olanı söyledi bana."

"'Kötü olan mı'?"

"Onunla tanışacaksınız korkarım. Kâbuslardaki canavar gibi. Ben'in kuzenini mızrakla öldürdü." Bu anı Jesse'nin gözlerini nemlendirdi. "Ormanı açmak için gece gündüz çalışıyoruz. Kadınlar ve çocuklar bile..." Sesi yorgunlukla kesildi.

"Kim bu insanlar?" diye sordu Ryan.

"Kendilerine Kiolya diyorlar. Galiba Eskimolar. Kesin olarak bilmiyorum. Gölün karşısında inşaata başladılar. Bu pek hoşumuza gitmedi, ama biz bu toprakların sahibi değiliz, bu yüzden fazla bir şey söyleyemedim. Sonra bir gün silahlarla köyümüze gelip bizi buraya getirdiler. O zamandan beri ağaç kesip taşıyoruz. Bu işin neyle ilgili olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

Ryan yanıt veremeden kapının kilidinin açıldığını gösteren bir ses duyuldu. Omuzlarına makineli tüfekler asılı olan altı adam içeri girdi. Çıkık elmacık kemikleri ve sert bakışlı badem biçimindeki gözleriyle esmer yüzleri birbirine benziyordu. Duygusuz yüzlerine kazınmış acımasızlık içeri giren yedinci adamınkinin yanında soluk kalıyordu. Kısa kalın boynuyla boğaya benziyordu, başı neredeyse doğrudan doğruya omuzlarının üstüne oturtulmuş gibiydi. Sarımsı kırmızı derisi çiçek bozuğuydu. Dudaklarında pis bir sırıtış vardı. Morarıp yamulmuş burnunun iki yanında dikey dövme izleri gözüküyordu. Belinde kınında duran bıçak hariç silahsızdı.

Therri şaşkınlıkla köpek kızağıyla Austin'i takip eden adama baktı. Steroidlerle şişirilmiş gibi görünen vücudu ve mahvolmuş yüzünü bir başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. "Kötü olan" derken Jesse'nin kimden bahsettiğini hemen anlamıştı. Adam bakışlarıyla yeni gelenleri taradı, kömür karası gözleriyle vücudunu incelerken Therri omuriliğinden aşağıya buz gibi bir şeylerin aktığını hissetti. Jess Nighthawk içgüdüsel olarak diğer köylülerin yanına geriledi.

Yarattığı korkuyu görünce adamın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Nöbetçiler Therri, Ryan ve Mercer'ı binadan dışarı itip ormandan geçirdiler. Therri yönünü tamamen kaybetmişti. Gölün nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir mucize eseri kaçmayı başarsa bile nereye gideceğini bilemezdi.

Saniyeler sonra şaşkınlığı biraz daha arttı. Asfalt kaplı yoldan önlerini

karanlık ve nüfuz edilemez bir duvar gibi kapatan sık ağaçlara doğru yürüyorlardı. En yakın ağaçlardan metrelerce uzaklaştıktan sonra ormanın bir bölümü yok oldu. Ormanın yerinde üçgen biçiminde kör edici bir ışık vardı. Therri elini gözlerine siper etti. Bir an sonra gözleri ışığa uyum sağladıklarında, sanki bir kapı eşiğinden başka bir boyuta bakıyormuş gibi bazı insanların oraya buraya hareket ettiklerini gördü.

Kapıdan sokularak yüzlerce metre genişliğinde, yüksek, yuvarlak tavanlı, parlak bir şekilde aydınlatılmış, devasa bir alana girdiler. Arkasına bakınca dikdörtgen biçiminde orman parçasının yok olduğunu gördü ve zekice kamuflajla maskelenen bir binaya girdiklerini anladı. Yapının kendisi bir mimari harikasıyken, nefeslerini kesen şey kubbenin içindeki büyük bir alanı kaplayan dev, gümüşi-beyaz zeplindi.

Şaşkınlık içinde iki futbol sahası büyüklüğündeki torpido biçimli dev yaratığa bakıyorlardı. Gitgide incelen kuyruğun etrafında dört tane yüzgece benzer cisim vardı, bu da gemiye, dev boyutlarına rağmen aerodinamik bir görünüş kazandırıyordu. Dört koruyucu motor yuvası geminin karnının alt kısmındaki dikmelerde sarkıyordu. Gemi sabit ve hareketli ayaklı desteklerden oluşan karmaşık bir sistem üzerinde duruyordu. Tulumlar giymiş düzinelerce adam geminin etrafında ve üstünde çalışıyordu. Makine ve aletlerin sesi havada yankılanıyordu. Nöbetçiler tutukluları, her an üzerlerine çökecekmiş gibi görünen geminin yuvarlak burnunun altına doğru ittiler. Therri bir ayak altında ezilmeden önce bir böcek de kendini böyle hissediyor olmalı, diye düşündü.

Büyük pencerelerle kuşatılmış uzun, ince kontrol kabini, geminin karnına, burundan kısa bir mesafeye yerleştirilmişti. Oraya girmeleri istendi. Yuvarlak dümen ve pusula dolabının da bulunduğu kabin Therri'ye bir geminin kontrol kabinini hatırlattı. İçerideki bir adam diğerlerine emirler verdi. Aynı kalıptan çıkmış gibi görünen nöbetçilerin tersine uzun boyluydu ve derisi çamaşır suyuyla ağartılmışa benziyordu. Kafası tıraş edilmişti. Koyu renk güneş gözlükleriyle tutuklulara bakan adama elektronik bir dosya verildi.

"Vay, vay, bu ne hoş bir sürpriz. DN'nin kurtarma ekibi." Gülümsedi, ama sesinde buzuldan eser bir rüzgârın sıcaklığı vardı.

Ryan bu alayı duymamış gibi tepki verdi. "Adım Marcus Ryan, Sea Sentinel’in yöneticisiyim. Bu hukuk danışmanımız Therri Weld ve DN operasyon müdürü Chuck Mercer."

"İsim, rütbe ve seri numarası rutinine girmenize gerek yok. Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum," dedi adam. "Zaman kaybetmeyelim. Beyaz adamın

dünyasında bana Frederick Barker derler. Halkımsa Toonook."

"Siz ve bu insanlar Eskimo musunuz?"

"Cahil insanlar bize öyle der, ama aslında Kiolya'yız."

"Sterotip Eskimo tanımına uymuyorsunuz."

"Ben New Englandlı bir balina kaptanının genlerini miras olarak aldım. Aşağılayıcı bir dezavantaj olarak başlayan şey, kendimi dış dünyaya sorgusuz sualsiz, Kiolya'nın lehine kabul ettirmemi sağladı."

"Bu şey nedir?" diye sordu Ryan, başının üstüne bakarak.

"Çok güzel, değil mi? Nietzsche Almanlar tarafından Kuzey Kutbu'na gitmek için gizlice inşa edildi. Onu ticari uçuşlar için kullanmayı planladı. Gerçek kutup keşfine çıkmak için her türlü parayıö deyecek olan yolcuları alacak şekilde tasarlanmış. Kaza yapınca halkım onun gökten gelen bir armağan olduğunu düşünmüş. Bir bakıma haklıydılar. Onarım için milyonlar harcadım. Makinelerinde ve taşıma kapasitesinde iyileştirmeler yaptım. Gaz torbalarının yerine milyonlarca metre küplük hidrojen torbaları kondu."

Hidrojenin Hindenburg'la bittiğini sanıyordum, dedi Mercer.

"Alman gemileri hidrojen kullanarak binlerce mil yaptı. Kargomun ağırlığı yüzünden onu seçtim. Hidrojen helyumun iki katı kaldırma gücüne sahip. Bu en basit atomun aracılığıyla Kuzey Rüzgârı İnsanları hak ettikleri yazgılarına ulaşacaklar."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz," dedi Ryan.

"Hiç de değil. Efsaneye göre, Kiolya İnuit kabilelerinin kötü şans getirdiğini düşünerek korktuğu kuzey rüzgârından doğar. Ne yazık ki, siz ve arkadaşlarınız kısa süre sonra bu şöhretin haklı olarak kazanıldığını göreceksiniz."

"Bizi öldürmeyi planlıyorsunuz, değil mi?"

"Kiolya esirlerini işe yararlılıklarının ötesinde tutmaz."

"Ya köylüler?"

"Esir tutmadığımızı söyledim."

"Sonunda öleceğimize göre, neden merakımızı tatmin edip bu antik aracın ne işe yaradığını anlatmıyorsunuz."

Soluk dudakları soğuk bir gülümseme kapladı. "İşte burası kahramanın bir kurtarıcının gelmesini umarak suçlunun kibrine hitap ettiği yer. Zamanını boşa

harcama. Sen ve arkadaşların yalnızca size ihtiyacım olduğu kadar yaşayacaksınız."

"Planlarınız hakkında neler bildiğimizle ilgilenmiyor musunuz?"

Barker yanıt olarak yabancı dilde bir şeyler söyledi. Adamlarından biri öne çıkıp Mercer'ın dikkatle paketlediği C-4 patlayıcılardan birini uzattı. "Madencilik yapmayı mı planlıyordunuz?"

Ryan hemen karşılık verdi. "Tabi ki hayır! Sizin gemimizi batırdığınız gibi operasyonunuzu batırmayı planladık."

Her zamanki gibi açık sözlü ve dobrasınız, Bay Ryan. Ama küçük Dört Temmuz gösterinizi başlatabileceğinizi sanmıyorum, dedi,s esinde bir küçümseme ifadesiyle. Patlayıcıları yardımcısına doğru attı. "Peki 'operasyonumuz' konusunda tam olarak ne biliyorsunuz?"

"Balıklarla ilgili bütün deneylerinizi biliyoruz."

"Bu yüzden Faroe'da sizi batırmaya çalıştım," dedi Barker. "Başarmış olsaydım daha iyi durumda olabilirdiniz. Gelecekte neler olacağını anlatayım size. Bu gece bu gemi havalanıp doğuya gidecek. Birkaç türde genetiği değiştirilmiş balıklarla dolu tanklar taşıyacak. Bir çiftçinin tohum ekmesi gibi yaratıklarımı denizlere dağıtacak. Birkaç hafta ve ay içinde doğal türler silinecek. Eğer pilot beklediğim gibi başarılı olursa benzer türde tohumlamalar dünyanın bütün okyanuslarında gerçekleşecek. Zaman içinde dünya pazarlarında satılan balıkların çoğu bizim patentli gen bankalarımız tarafından üretilen balıklar olacak. Tekelin neredeyse tamamı bizim elimize geçecek."

Ryan güldü. "Bu delice planın gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musunuz?"

"Bu işte delice olan bir şey yok. Bütün bilgisayar modelleri müthiş bir başarıyı işaret ediyor. Doğal balık türleri aşırı avlanma ve sanayi kirliliği yüzünden zaten yok olacak. Ben yalnızca okyanusların büyük balık çiftlikleri haline geleceği süreci hızlandırıyorum. En iyisi de denizlere balık dökmenin yasadışı bir şey olmaması."

"İnsanları öldürmek yasadışıdır," dedi Ryan gözlerinde öfkeyle. "Arkadaşım ve meslektaşım Josh Green'i öldürdün sen."

Therri kendini daha fazla tutamadı. "Öldürdüğün tek insan Josh değil. Sea Sentineldeki televizyon muhabirini de öldürdün. Haydutların Kopenhag'da kendi adamlarından birini öldürdü. Ben Nighthawk'in kuzenini öldürdün ve Senatör

Graham'ı öldürmeye çalıştın. İnsanları köle olarak çalıştırıyorsun."

"Şirket avukatının dili ne kadar uzunmuş!" Barker'ın çenesi kasıldı ve kullandığı medeni ton bir hırlamaya dönüştü. "Beyaz adamlar mors balıklarını öldürdükleri için açlıktan ölmek üzereyken Kiolya'nın davasını savunmak için orada değildin ama. Ya da kabile geleneksel av alanlarından ayrılmaya zorlanıp memleketlerinden çok uzak şehirlere taşındığında."

Bunların hiçbiri size insanları öldürme ya da kendi çıkarınız için okyanusları altüst etme hakkını vermez, dedi dizginlenemez bir öfkeyle. "Bir grup kızılderiliyi korkutabilir ya da bizi itip kakabilirsiniz, ama NUMA'yla uğraşmak zorunda kalacaksınız."

"Amiral Sandecker'ın antika adamları yüzünden uykumu kaçıracak değilim."

"Kurt Austin uykularını kaçırır mıydı?" diye sordu Ryan.

"Austin'le ilgili her şeyi biliyorum. Tehlikeli biri o ama NUMA, DN'ni kanundışı bir organizasyon olarak görüyor. Hayır, sen ve arkadaşların buraya yalnız geldiniz. Hayatınızda hiç olmadığınız kadar yalnız." Barker'ın yardımcısı Kiolya dilinde bir şeyler söyledi. "Umealiq benim evcil hayvanlarımı görmek istediğinizi hatırlattı bana."

Barker önde nöbetçiler peşlerinde dışarıya açılan yan kapıdan çıktılar. Dakikalar sonra patlayıcılar yerleştirdikleri binaya geri dönmüşlerdi. Ama bu kez içerisi aydınlıktı.

Barker tankların önünde durdu. İçerideki balık neredeyse üç metre boyundaydı. Barker resmini inceleyen bir ressam gibi başını yana eğdi.

"İlk çalışmalarımı somon üzerinde gerçekleştirdim," dedi Barker. "Böyle bir devi yaratmak nispeten kolaydı. Ama birkaç ay yaşayan yirmi iki kiloluk bir sardalye yaratmayı da başardım."

Bir sonraki tanka geçti. İçerideki yaratığı görünce Therri'nin soluğu kesildi. İlk tanktaki balığın yarısı büyüklükte bir somondu, ama aynı bedende iki kafa vardı. "Bu benim planladığım gibi gitmedi. Ama ilginç olduğunu kabul etmelisiniz."

Bir sonraki tanktaki balık daha da deforme olmuştu. Gövdesi ona çakıl taşıyla kaplıymış gibi iğrenç bir görüntü veren yumrularla kaplıydı. Bir diğer tankta fırlak gözlü bir balık vardı. Aynı deformasyonlar morina, ringa ve mezgit balığı türleri için de geçerliydi.

"Bunlar korkunç," dedi Ryan.

"Güzellik bakanın gözündedir." Barker içinde bir buçuk metre uzunluğunda gümüş beyaz renkli bir balık bulunan tankın önünde durdu. "Saldırganlığının ve boyutlarının deneylerimde kontrolden çıktığını fark etmeden önce geliştirdiğim ilk örnek bu. Ne olacağını görmek için bir kısmını doğal ortama bıraktım. Ne yazık ki, doğal türleri temizledikten sonra birbirlerini yemeye başladılar."

"Bunlar deney ürünü değil canavarlar," dedi Ryan. "Neden yaşamalarına izin veriyorsunuz?"

"Bir balığa acıyor musun? DN için bile biraz abartı bu. Sana bu arkadaş hakkında bir şey söyleyeyim. Çok işe yarar. Kızılderili ve arkadaşınızın cesedini tanka attık, bir anda kemiklerine kadar bütün etlerini sıyırdı. Öteki kızılderililerin seyretmesine izin verdik, o zamandan beri bize hiç zorluk çıkarmadılar."

Ryan kendini kaybedip Barker'ın üzerine atıldı. Elleriyle boğazını sıkmaya başladı. Ama Barker'ın yardımcısı nöbetçilerden birinden bir tüfek alıp kabzasını Ryan'ın ensesine indirdi. Ryan yere düşerken Therri'nin üstü başı kan içinde kaldı.

Jesse Nighthawk'in gözlerinde gördüğü korkunun kaynağını tanıyınca Therri midesinde buz gibi bir yumru hissetti. Barker'ın, "Eğer Bay Ryan ve dostları yüzgeçli arkadaşları için o kadar endişeleniyorlarsa belki daha sonra onlar için birlikte bir akşam yemeği hazırlayabiliriz," dediğini duydu.

Sonra nöbetçiler üzerlerine geldi.

34

Austin, Zavala, Ben Nighthawk ve iki Basklıyı taşıyan Eurocopter, Navarra'nın helikopter pistinden havalanıp yatın üzerinde geniş bir daire çizdi. Birkaç dakika sonra SeaCobra havada daireler çizen helikoptere katıldı. Yan yana uçan helikopterler batıya, öğleden sonra güneşine doğru yola çıktılar.

Austin pilotun yanında oturduğu koltuktan, birkaç yüz metre uzakta Eurocopter'a eşlik eden SeaCobrdnın ölümcül siluetini açıkça görebiliyordu. Savaş helikopteri küçük bir şehri yerle bir edecek kadar cephane taşıyordu. Austin hayal kurmuyordu. Oceanus kolayca yenilebilecek bir hedef olmayacaktı.

Yüz yirmi beş millik bir hızla ilerleyen helikopterler kayalık bir sahil şeridinden geçip denizi geride bıraktılar. Artık sık ağaçlarla kaplı bir ormanın üzerinden geçiyorlardı. Birbirlerine yakın ilerliyor ve görülmemek için ağaçların tepesinden fazla yükselmiyorlardı. Austin, Bowen'in mermilerini kontrol etti, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, planını zihninde tekrarladı.

Zavala şakayla karışık her şeyi uydurmakla suçluyordu Austin'i. Bu suçlamada biraz gerçek payı vardı. Austin planlarının bir yere kadar gidebileceğini biliyordu. Suda ve çevresinde yetiştiği için görüşü denizci deneyimlerle boyanmıştı. Bu görevin kötü havada tekne kullanmak gibi olduğunu biliyordu; işler ters gittiğinde gerçekten ters giderdi. İyi bir denizci izleyeceği yolu iyi bilmeli ve su boşaltma kovasını el altında tutmalıydı.

ADBT ilkesine yürekten inanıyordu. Aptallık Derecesinde Basit Tut. Esas amaçları Ben'in ailesini ve arkadaşlarını kurtarmak olduğuna göre SeaCobra öylece alçalıp gördüğü her şeyi havaya uçuramazdı. Austin cerrahi darbe diye bir şey olmadığını biliyordu. Helikopterin cephanesi idareli kullanılmalıydı, böylece korkunç kapasitesi nötrleştirilebilirdi. Austin kaşlarını çatıp fanatik salak

Marcus Ryan'ın kendisini içine soktuğu zor durumu düşündü. Therri Weld'e olan düşkünlüğünün kararlarını gölgelemesini istemiyordu.

Eurocopter hız kesip ormanın üstünde asılı durdu. Austin'in arkasında Zavala ve Aguirrez kardeşlerle oturan Ben pilota inmesini işaret ediyordu. Pilot başını iki yana sallayıp inecek bir yer olmadığında ısrar etti.

Pablo camdan dışarı baktı. "Kızılderiliye güveniyor musunuz?"

Austin iniş bölgesini kontrol etti. Görüş açısı kısıtlıydı ve alçalan güneşte yeşillik dışında bir şey göremiyordu. Artık Ben'in arka bahçesindeydiler. "Burası

onun ülkesi, benim değil."

Pablo başıyla onaylayıp bağırarak pilota İspanyolca bir şeyler söyledi. Adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıp öteki helikoptere iniş planlarını bildirdi. SeaCobra yanlarından ayrılıp ormanın üzerinde gidip gelmeye başladı. Kızılötesi dedektörleriyle civarda gezinen biri olup olmadığını beden ısısından anlamaya çalışıyordu. Herhangi bir insan olmadığını tespit edince iniş iznini verdi.

Eurocopter ormana doğru alçaldı. Ben hariç hiç kimse pervanelerin güçlü ağaç gövdelerine çarpıp parçalandığını duyduğuna şaşırmazdı. Ama duydukları tek ses ince dalların çatırtıyla kırılması ve helikopterin paten demirlerinin yere değerken çıkardığı tok sesti. Ben'in keskin gözleri diğerlerinin görmediğini görmüş, sık orman gibi görünen şeyin aslında aşırı büyümüş çalılar olduğunu anlamıştı. SeaCobra da yakınlara bir yere indi.

Austin tuttuğu nefesini bırakıp Zavala'yla birlikte aşağıya atladı. Aguirrez kardeşler de tam arkalarındaydılar. Kızılötesi taramaya rağmen ellerinde tabancalarıyla çömelerek savaş pozisyonu almışlardı. Pervaneler durunca öyle yoğun bir sessizlik oldu ki üzerlerini bir örtü kaplamış gibi hissettiler. Ben helikopterden inip hazır tutulan makinelilere baktı.

"Burada kimseyi bulamazsınız," dedi. "Çocukluğumdan beri kullanılmaz burası. Şurada, ağaçların arasında bir nehir var." Alacakaranlıkta belli belirsiz görünen derme çatma binaları işaret ediyordu. "Şunlar işçi yatakhaneleri ve değirmen. Kötü şans getiren bir yer. Babam orada bir sürü kaza geçirdiklerini söylerdi. Nehrin aşağı kısmında, kütükleri pazara daha hızlı götürebilecekleri bir kamp kurdular."

Austin'in aklında daha dünyevi şeyler vardı. "Işık azalıyor. Kıpırdasak iyi olacak."

Sırt çantalarını yüklenip iki gruba ayrıldılar. NUMA görevlileri, Nighthawk ve Aguirrez saldırı grubunu oluşturuyordu. Kaslı Basklılar gizli yürütülen görevlere yabancı olmadıklarını gösteren bir güven havasıyla yürüyorlardı.

Yine ağır silahlarla kuşatılmış olan pilotlar destek sağlamak için geride bekleyeceklerdi. Ben ormanda yolu göstermek için öne geçti ve ağaçların arasına girer girmez alacakaranlıktan zifiri karanlığa geçtiler. Sıranın sonundaki hariç her adamın elinde bir halojen fener vardı. Ormanın içinde bir orman perisi gibi hızla ve sessizce yürüyen Ben'i takip ediyorlardı. Çam iğneleriyle yumuşak halıda kâh normal hızda yürüyerek, kâh koşar gibi hızlanarak birkaç mil yol aldılar. Ben sonunda durmalarını söyledi. Yorgunluktan nefes nefese, yüzlerinden terler akarak durdular.

Ben başını yana eğip etrafı dinledi. Az sonra, "Bir milden az kaldı," dedi.

Zavala tüfeğini omzundan indirdi. "Barutumuzun kuru olduğundan emin olma zamanı."

"Nöbetçiler için endişelenmeyin. Hepsi göl tarafında. Kimse bu taraftan gelmemizi beklemez."

"Neden?" diye sordu Zavala.

"Göreceksiniz. Benim önüme geçmemeye dikkat edin." Nighthawk bunları söyledikten sonra tek kelime bile etmeden yola koyuldu. On dakika sonra yavaşlayarak normal yürüyüş hızında gitmeye başladı. Dikkatle yürümelerini uyarıp grubu aniden durdurdu. Bir uçurumun kenarındaydılar. Austin fenerini dik yamaca, sonra aşağıda hızla akan suya tuttu. Işık çok daha aşağıdaki suya ulaşmadı bile.

"Bu tarafta neden hiç nöbetçi olmadığını anladım galiba," dedi Zavala. "Yanlış bir hareketle Grand Canyon'ın kuzey ucunda bulabiliriz kendimizi."

"Buraya Ölü Adamın Uçuşu deniyor," dedi Ben. "İsim vermek söz konusu olduğunda buradaki insanlar o kadar orijinal değildir."

Ama ne söylemek istedikleri açıkça anlaşılıyor, dedi Austin.

Zavala sağına soluna baktı. "Bu küçük uçurumun etrafından dolaşabilir miyiz?"

"Sık ormanda on mil daha gitmemiz gerek," dedi Ben. "Burası en dar noktası. Göl buradan yarım mil uzakta."

"Bir Indiana Jones filminde uçurumu görünmeyen bir köprüden geçtiklerini hatırlıyorum," dedi Zavala.

"İste bulursun," dedi Austin, sırtındaki çantayı indirip bir gözü açtı ve bir makara naylon iple dört tırnaklı küçük bir kanca çıkardı.

Zavala'nın gözleri irileşti. "Beni hep şaşırtıyorsun, amigo. Ben de yanımda tirbuşonu da olan İsveç ordu çakısı getirdiğim için kendimi hazırlıklı sayıyordum. Eminim senin o küçük çantanda iyi bir şişe şarap da vardır."

Austin bir palanga ve iniş takımları çıkardı. "Sen bana iyi izci rozeti vermeden önce itiraf etmeliyim ki Ben kale duvarlarına tır-m anmadan önce bu uçurumdan geçmek zorunda olduğumuzu söylemişti."

Herkesten kendisine yer açmasını istedi. Kıyıya tehlikeli bir şekilde yaklaşıp dört tırnaklı kancayı başının üstünde çevirip fırlattı. İlk deneme kısa gelip

uçurumun duvarına çarptı. Diğer atışlarda kanca karşı tarafa çarptı, ama toprağa tutunmadı. Dördüncü atışta kanca kayaların arasındaki yarığa takıldı. Austin ipin diğer ucunu bir ağaca bağlayıp kancanın dayanıp dayanmayacağını görmek için ağırlığıyla sınadı. Sonra palanga ve iniş takımlarını ipe bağladı, derin bir nefes alıp kendini boşluğa bıraktı.

Karşı tarafa varana kadar Mach 2'de hareket ediyormuş gibi göründü. Bir grup çalı inişini yumuşattı. Zavala geri çekme halatını kullanarak palangayı geri çekti, Austin'in sırt çantasını bağlayıp gönderdi. Takımların geri kalanı da aynı şekilde gönderildikten sonra Zavala ve Ben, en son da Basklı kardeşler geçişi yaptı.

Paketlerini toplayıp ormanda ilerlemeye devam ettiler. Az sonra bir çingene kampındaki gibi ağaçların arasına yayılmış ışıkları gördüler. Makinelerin boğuk seslerini duyabiliyorlardı.

Ben onları durdurdu. "Artık nöbetçiler için endişe edebilirsiniz."

Zavala ve Basklılar tüfeklerini omuzlarından indirdiler, Austin belindeki kılıfın kapağını açtı. Kompleksin uydu fotoğrafını inceleyerek kubbe olmasa da bölgenin yapısını anlamaya çalışmıştı. Ben de boşlukları doldurmasına yardımcı olmuştu.

Zeplin hangarı gölden kısa bir mesafedeydi. Etrafı ormanın içine gizlenmiş daha küçük binaları birbirine bağlayan asfaltlı yollarla kuşatılmıştı. Ben'den kendisini kubbeyi gördüğü yere götürmesini istedi. Ötekiler beklerken kızılderili ormanda yolu göstererek, ayak bileği boyundaki yoğunluğu fazla olmayan ışıklarla aydınlatılmış asfalt yolun ucuna kadar getirdi onu. Ortalığın boş olduğunu görerek diğerleri de hızla asfalt yolu geçip bir başka ağaçlık bölgeye girdiler.

Bir ara Ben durup bir uyurgezer gibi elini kaldırdı ve yollarını kapatan ağaçlara doğru gitmeye başladı. Tekrar durup Austin'e aynı şeyi yapmasını söyledi. Austin kollarını uzatarak ilerlemeye başladı. Elleri ağaç gövdelerine dokunmak üzereydi, ama avuçları sert kabuklar yerine pürüzsüz, soğuk bir yüzeye dokundu. Kulağınıd ayayınca alçak sesli bir uğultu duydu. Geri çekilince yine ağaçları gördü. Uyarlaçlı kamuflajın geleceği çok parlak, diye düşündü.

Ben'le birlikte hızla geri dönüp diğerlerine katıldılar. Austin dış binaları araştırmalarını önerdi. On beş dakika içinde yeniden toplanacaklardı.

"Yakalanırsak ne olacak?" diye sordu Pablo tereddütle.

"Eğer yapabilirseniz sizi gören herkesi sessizce etkisiz hale getirin," dedi Austin. "Eğer bunu yapamazsanız kıyamet kopacak demektir, o zaman

geldiğimiz yoldan geri kaçın."

"Ya ben?" diye sordu Ben.

"Bizi buraya getirerek yeterince iş yaptın. Artık biraz dinlen."

"Ailem güvende olana kadar dinlenemem."

Austin ailesini bulmayı istediği için Ben'i suçlayamazdı. "Arkamdan gel, benden uzaklaşma." Bowen'ını çekip ötekiler karanlığa karışana kadar bekledi. Sonra Ben'e kendisini takip etmesini işaret etti. Hızlanmak için ormanın sağladığı gizliliği feda ederek yol boyu yürümeye başladılar.

Göl tarafından gelen faaliyeti duyabiliyorlardı, ama yol açıktı. Kısa süre sonra uzun, alçak bir binaya geldiler. Kapıda nöbetçi yoktu.

"Deneyelim mi?" diye sordu Austin, Ben'e. İçeri girdiler. Bina yalnızca bir depoydu. İçeriyi hızla inceleyip randevu yerine geri döndüler. Birkaç dakika sonra Zavala göründü.

Depoyu araştırdık, dedi Austin. "Sen bir şey bulabildin mi?"

"Keşke bulmasaydım," dedi Zavala. "Ölene kadar balık ve patates kızartması yemeye tövbe ettim. Galiba Frankeştayn balığının madenini buldum."

Araştırdığı binada gördüğü garip, deforme yaratıkları tarif etti. Zavala'nın doğal sükûnetini bozmak zordu, ama balık tanklarındaki başkalaşım geçirmiş canavarlardan etkilendiği açıktı. "İlk örnekleri gördün galiba," dedi Austin.

Ormanda yumuşak bir hışırtı duyunca sustu. Ama gelen Pablo'ydu. Garaja benzer boş bir yer bulduğunu söyledi. İçeride insanların yaşadığını gösteren şeyler, yiyecek kırıntıları, lapa kovaları veb attaniyeler görmüştü. Austin'e çenesinin kasılmasına neden olan bir şey uzattı. Oyuncak bir bebekti bu.

Diego'nun gelmesini beklemeye başladılar. Geldiğinde neden geciktiğini anladılar. İki büklüm olmuş omuzlarında ağır bir yük taşıyordu. Doğrulunca bilinçsiz bir nöbetçi yere düştü. "Yolumuza çıkan herkesi etkisiz hale getirmemizi söylemiştin, ama bu domuz canlıyken daha çok işimize yarayabilir."

"Nereden buldun onu?"

"Nöbetçilerin barakasındaydı. İçeride bir veya iki ranza vardı. Bu da şekerleme yapıyordu."

"Bahse girerim işteyken son uykusu olacak bu," dedi Austin. Dizüstü çöküp fenerini adamın yüzüne tuttu. Çıkık elmacık kemikleri ve geniş ağzı onu daha önce gördüğü nöbetçilerden ayrılmaz kılıyordu, yaralı alnı hariç. Austin ayağa

kalkıp matarasının ağzını açtı. Bir yudum alıp nöbetçinin yüzüne döktü. Adam kıpırdandı, gözkapakları oynaştı. Yüzüne doğrultulmuş namluyu görünce gözleri irileşti.

"Esirler nerede?" diye sordu Austin. Ne istediğini anlayabilmesi için bebeği yüzüne doğru tuttu.

Adamın dudakları neşesiz bir gülümsemeyle aralandı, koyu renk gözleri körüklenmiş kömür közleri gibi parladı. Anlaşılmaz bir dilde bir şeyler söyledi. Diego ikna kabiliyetini kullanarak çizmesini adamın kasıklarına indirdi, namluyu alev alev yanan gözlerinin ortasına bastırdı. Adamın yüzündeki gülümseme yok oldu, ama Austin nöbetçinin bir fanatik olduğunu ve bütün tehdit ve acılara dayanabileceğini anladı.

Diego bir yere ulaşamayacağını anlayınca kendi etrafında dönüp ayağını adamın yüzüne indirdi, silahını kasıklarına dayadı.

"İngilizce konuş," dedi silahı biraz daha bastırarak.

Adam zorlukla nefes aldı. "Gölde," dedi. "Gölde."

Diego gülümsedi. "Bir domuz bile cojone'lerini korumak ister."

Tabancayı kaldırdı, çevirip kabzasını indirdi. Mide bulandırıcı tok bir ses duyuldu ve adamın başı hâlâ Austin'in elinde olan bebeğinki gibi bir yana düştü.

Austin irkildi, ama nöbetçi için herhangi bir üzüntü duymadı. Esirlerin başına gelebilecek kötü şeylerin olasılığı onu daha fazla ilgilendiriyordu. "Tatlı rüyalar," dedi omuz silkerek.

"Yolu göster," dedi Pablo.

"Sayımız biraz az olduğu için yedek kuvvet çağırmanın zamanı geldi," dedi Zavala.

Belindeki telsizi çıkarıp SeaCobra pilotuna bir mil uzakta havada beklemesini emretti. Austin bebeği gömleğinin içine soktu. Sonra peşinde diğerleriyle birlikte göle doğru yürümeye başladı. Bebeği sahibine ulaştırmaya kararlıydı.

35

Nöbetçiler kalın sopalarını sallayarak garaj hapishaneye daldığında Marcus Ryan, Jesse Nighthawk'la bir köşeye oturmuştu. Bir kaçış planı yapmak için kızılderilinin ormanla ilgili bilgisini öğrenmeye çalışıyordu. Sayıları en azından iki düzineyi bulan nöbetçiler sopalarını mahkûmlara rasgele indirmeye başlayınca bütün umutları yıkıldı. Kızılderililerin çoğu direnci kırmaya yönelik olarak tek tük gelen sopa darbelerine alışmıştı ve uzaktaki duvara büzülmüşlerdi. Ama Ryan hareket etmekte geciktiği için sopa darbeleri omuzlarına ve kafasına inmişti.

Kapı hızla açılıp içerisi çığlıklar ve savrulan sopalarla dolduğu sırada Therri, Rachael adlı küçük kızla oynuyordu. Rachael beş yaşındaydı ve grubun en küçük çocuğuydu. Köylülerin çoğu gibi o da

Ben'in geniş ailesinin bir üyesiydi. Therri saldırganlardan biriyle küçük kız arasına girdi ve gelen darbeye karşı kendini korumaya çalıştı. Nöbetçi beklenmedik itaatsizlik gösterisi karşısında donup kalmıştı. Sonra gülmeye başlayıp kaldırmış olduğu sopayı indirdi. Acımasız gözlerle Therri'ye baktı. "Bu yaptığın için sen ve kız önden gideceksiniz."

Arkadaşlarından birini çağırdı, adam Therri'yi saçlarından yakaladı. Yüzüstü yere fırlatıp sopayı ensesine bastırdı. Therri'nin bilekleri etini kesen tellerle bağlandı. Ayağa kaldırılınca sopa darbeleri yüzünden başları kan içinde kalan Marcus ve Chuck'ı gördü.

Bütün esirler domuz gibi bir araya toplandıktan sonra nöbetçiler onları kapıdan çıkarıp ormana soktu. Ağaçların arasından gölün parıltısı görünene kadar birkaç dakika ormanda yürüdüler. Yakalanmalarından bu yana birkaç gün geçmiş gibi gelmesine rağmen yalnızca birkaç saat olmuştu.

Gölün yakınındaki bir sundurmaya tıkılıp yalnız bırakıldılar. Karanlık binada kalakaldılar. Çocuklar ağlıyor, yaşlılar hissiz tutumlarıyla onları teselli etmeye çalışıyorlardı. Bilinmeyene karşıd uyulan korku dayak yemekten bile daha acı vericiydi. Derken dışarıda bir kargaşa oldu, kapı açıldı ve yanında esrarengiz adamlarıyla Barker içeri girdi. Güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Therri onun garip bir şekilde soluk renkli gözlerini ilk kez gördü. Çıngıraklı yılanın karnının renginde, diye düşündü. Nöbetçilerin bazılarının elinde yanan meşaleler vardı ve titreşen ışıkta Barker'ın gözleri parlıyor gibiydi. Yüzüne şeytanca bir gülümseme yerleşmişti.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," dedi bir tur rehberinin nezaketiyle. "Geldiğiniz için teşekkürler. Birkaç dakika içinde, yukarıya yükseleceğim ve geleceğin ilk aşaması olan yolculuğa başlayacağım. Bu projenin başlamasındaki yardımlarınızdan dolayı hepinize teşekkür etmek istiyorum. DN'nden gelenlere gelince, keşke daha önce gelseydiniz, böylece emeğinizin teriyle bu planın parlaklığını daha iyi takdir edebilirdiniz."

Ryan kendini toparlamıştı. "Zırvayı kes. Bize ne yapmak niyetindesin?"

Barker Ryan'ın yüzünü ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Vay canına Bay Ryan, bugünlerde biraz dağınık görünüyorsunuz. Her zamanki gibi bakımlı değilsiniz."

"Soruma cevap vermedin."

"Tam tersine, bana ilk getirildiğinizde verdim cevabı. Senin ve arkadaşlarının işime yaradığınız sürece hayatta kalacağınızı söyledim." Tekrar gülümsedi. "Artık işime yaramıyorsunuz. Size eğlence olsun diye kubbeyi aydınlatacağım. Ölen beyninizin kaydedeceği son şey bu olacak."

Bu sözler Therri'nin iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. "Ya çocuklar?" diye sordu.

"Ne olmuş onlara?" Barker'ın buz gibi bakışları esirleri mezbahaya götürülen sığırlar gibi taradı. "Genç ya da yaşlı, umurumda olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Benim için kar tanelerinden daha fazla bir şey değilsiniz. Dünya önemsiz bir Eskimo kabilesinin tüm okyanusların büyük bir bölümünü ele geçirdiğini öğrendiği an unutulacaksınız. Kalamadığım için üzgünüm. Zamanımız çok kısıtlı."

Topuklarının üstünde dönüp geceye karıştı. Esirler toplanıp dışarıya çıkarıldı, göle götürüldü. Dakikalar sonra ayak sesleri uzun, tahta iskelede yankılandı. Mavnaya benzeyen, ama bir katamaran gövdesi olan bir teknenin ışıkları hariç rıhtım karanlıktı. Yaklaştıkça Therri, gövdeyle aynı hizada olup pruvadaki kovadan kıç tarafındaki geniş boruya kadar uzanan taşıyıcı bandı görebiliyordu. Garip aracın hareketli besleme istasyonu olarak kullanıldığını düşündü. Kovadaki yem bant aracılığıyla nakledilip borudan balık kafeslerine dökülüyordu. Aklına korkunç bir düşünce geldi ve bağırmaya başladı. "Bizi boğacaklar."

Mavnayı Marcus ve Chuck da görmüştü. Therri'nin sözleri üzerine kaçmak için mücadele etmeye başladılar. Bu zahmetin karşılığında aldıkları tek şey mücadele isteklerini kıran sopa darbeleriydi. Kaba eller Therri'yi yakalayıp mavnaya fırlattı. Therri tökezleyerek güverteye düştü. Yüzüstü yere çarpmamak

için vücudunu bükmeyi başardı ve sağ kolunun acısı yaşadığı şoku bastırdı. Dizi de korkunç acıyordu. Yaralarını düşünecek durumda değildi. Bağırmaması için ağzına bir bant yapıştırılmıştı. Sonra ayak bilekleri bağlandı, elbileklerindeki bağlara bir ağırlık takıldı ve sürüklenerek mavnanın ucuna getirilip bandın üzerine uzunlamasına yatırıldı.

Vücuduna dayanan bir başkasının varlığını hissetti. Dönüp bakınca dehşet içinde sıradaki kurbanın arkadaş olduğu küçük Rachael olduğunu gördü. Sonra DN görevlileri ve diğer köylüler geldi. Toplu katliam hazırlıkları bütün esirler bandın üzerine yatırılana kadar devam etti. Sonra mavnanın motorları homurdanarak çalıştı.

İskeleye bağlı halat çözüldü ve mavna hareket etmeye başladı. Therri nereye gittiklerini göremiyordu, ama dönmeyi başarıp, kendi gözlerinin de dehşet içinde olduklarından emin olsa da, küçük kızı bakışlarıyla rahatlatmaya çalıştı. Uzakta Barker'ın dediği gibi ağaçların üstünde yükselen kubbenin ışıklarını görebiliyordu. Eğer buna fırsatı olursa o adamı kendi elleriyle öldüreceğine yemin etti.

Motor sesi kısa bir süre sonra kesildi, suya atılan çapanın sesi duyuldu. Therri bağlarından kurtulmak için mücadele etti, ama boşunaydı. Gerilip kendini en kötüye hazırladı. Ve en kötü gelip çattı. Bir dakika sonra taşıyıcı bandı hareket ettiren motor çalışmayab aşladı. Bant hareket etti. Therri'yi kanalın ağzına ve ötesindeki karanlık suya taşımaya başladı.

36

Austin sıradan insanlardan oluşan saldırı ekibini ormandan geçirip patikanın loş ışıklarının rehberliğinde karanlık meydanın kenarına getirdi. Ağır ağır ve büyük bir titizlikle hareket ediyor, ayağını basmadan önce yolda herhangi bir dal parçası olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bu ağır hız insanı deli ediyordu, ama o nöbetçiyle karşılaştıklarından beri kimseyi görmemiş olmalarına rağmen yalnız olmadıklarını hissediyordu. Kubbe dev bir ampul gibi aydınlanıp meydanda alçak sesli bir homurtu duyulunca içgüdüleri doğrulandı.

Austin ve diğerleri canlı heykeller gibi donup kaldılar. Sonra biraz gecikmeli tepki vererek kendilerini yüzüstü yere atıp bir saldırıyı püskürtmek için tüfeklerini hazırladılar. Bekledikleri mermi yağmuru gelmedi. Onun yerine homurtunun yoğunluğu ve şiddeti arttı, hızla akan bir nehir sesi gibi etraflarını kapladı. Ses yüzlerce Kiolya adamının ağzından geliyordu. Geniş, yukarıya dönük yüzleri mavimsi ışıkla kaplanmış, deli bakışlı gözleri kubbenin önündeki yükselmiş kürsüde dikilen Barker'a sabitlenmişti.

Sonra meydanı kuşatan düzinelerce tam tamın monoton sesi duyuldu ve kalabalık tekdüze bir sesle bağırmaya başladı.

"Toonook... Toonook... Toonook."

Bu aşırı hayranlıktan başı dönen Barker içinde bulunduğu anın zevkini çıkarmak için bekledi, kollarını gökyüzüne doğru kaldırmadan önce havayı bir iksir gibi içine çekti. Sonra fiş prizden çekilmiş gibi tam tamların ve adamların sesi birden kesildi. Barker kökeni kuzey rüzgârının çok daha ötesine dayanan yabancı bir dilde alçak sesle konuşmaya başladı, sesinin tonu yavaş yavaş arttı.

Zavala sürünerek Austin'in yanına geldi. "Neler oluyor?"

"Görünüşe göre dostumuz lise hazırlık toplantısı yapıyor."

"Igghh. O amigo kızlar hiçbir güzellik yarışmasını kazanamaz," dedi Zavala.

Austin barbarca görüntüyle büyülenmiş gibi bakıyordu ağaçların arasından. Ben'in dediği gibi kubbe gerçekten dev bir Eskimo evine benziyordu. Barker acımasız adamlarını bir delilik nöbetine sokarak onlara iyilik yapıyordu. Bütün dikkatleri liderlerinin üzerinde olan Barker'ın özel ordusu bir grup yabancının ormanda gizlice ilerlediğini fark edemezdi. Austin ayağa kalkıp ötekilere de aynısını yapmasını işaret etti. Çömelerek ilerleyerek ormandan geçip gölün

kenarındaki açıklığa geldiler.

Rıhtımın etrafındaki alan boş görünüyordu. Austin, Barker'ın bütün adamlarının liderlerinin gösterisi için kubbenin yanına çağrıldıklarını tahmin etti. Ama riske girmeyecekti. Rıhtımın yanındaki sundurma düzinelerce saldırganı alacak büyüklükteydi. Binanın yan tarafına yaklaşıp köşede baktı. Sundurmanın göle bakan çifte kapıları ardına kadar açıktı, sanki son çıkanın acelesi vardı.

Zavala ve Basklılar gözcülük ederken Austin içeri girip feneri etrafa gezdirdi. İçerisi halatlar, çapalar, şamandıralar ve diğer tekne malzemeleri hariç boştu. Etrafına hızla bakınıp geri dönmek üzereyken onu takip eden Ben içeri girip, "Bekle," dedi.

Kızılderili beton yeri işaret ediyordu. Austin'in bütün gördüğü binayı kullananlar tarafından taşınan toprak yığınlarıydı. Ben dizlerinin üstüne çöküp parmağıyla küçük bir çocuğun ayak izini takip etti. Austin'in bakışları sertleşti. Zavala ve Aguirrez kardeşlerin yanına çıktı. Üçü de gölde hareket eden ışıklara bakıyorlardı. Austin bir motor sesi duyar gibi oldu. Barker'ın sesi rüzgârla taşındığı için emin olamıyordu. Çantasına uzanıp gece gözlüklerini çıkardı. "Bir tür tekne. Kenarları alçak kare biçiminde."

Gözlükleri Ben'e uzattı. "Buraya ilk geldiğimde gördüğüm katamaran bu."

"Ondan söz ettiğini hatırlamıyorum."

"Özür dilerim. O gece bir sürü şey oldu. Josh Green ve ben kanomu getirmiştik, rıhtımda bu şeyin bağlı olduğunu gördük. O sırada önemli görünmedi."

"Çok önemli olabilir. Anlat."

Ben omuz silkti. "On yedi metre uzunluğunda. Mavnaya benziyor, ama katamaran gövdesi var. Birkaç metre uzunluğundaki taşıyıcı bir bant pruvadaki bir kovadan kıç tarafına uzanıyor. Balıkları beslemek için olduğunu düşündük."

"Balıkları beslemek," diye mırıldandı Austin.

"Gördüğümüz balık kafeslerini anlatmıştım size."

Austin balık kafeslerini düşünmüyordu. Ben'in sözleri bir Mafya klişesini aklına getirmişti: ayakkabılara beton dökülen kişinin Doğu Nehri'ne yolculuğuydu bu. Kiolya'nın başını komşu kabilelerle derde sokan çirkin alışkanlık aklına gelince bir küfür savurdu. Barker yola çıkışına kitle imhasının eşlik etmesini istemişti.

Austin rıhtımın ucuna koştu. Gece gözlükleriyle tekrar baktı. Ben'in aklından geçerken gördüğü şeyi daha iyi anlayabiliyordu. Hareket eden ışıkların altında güvertedeki insanları görebiliyordu. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu, ama iyi bir fikri vardı.

Pablo peşinden gelmişti. "Nedir bu?" diye sordu, suda yansıyan ışıklara bakarak.

"Bela," dedi Austin. "SeaCobrdyı çağır."

Pablo belinden telsizini çıkarıp İspanyolca bir emir haykırdı.

"Geliyorlar. Geldiklerinde ne yapmalarını istiyorsun."

"Başlangıç için şu Eskimo evini eritmelerini söyle."

Pablo gülümseyerek emri aktardı.

Austin, Zavala'yı yanına çağırdı, kısa bir süre konuştular. Zavala rıhtımda ilerlerken Austin diğerlerini topladı. "Ben'in gölün uzak tarafındaki köyüne gitmenizi istiyorum. Bizi orada bekleyin. Havai fişekler başladıktan sonra ortalık çok ısınırsa ormanda izinizi kaybettirin."

"Mavnadakiler benim halkım mı?" diye sordu Ben endişeyle.

"Sanırım. Joe ve ben yakından bakacağız."

"Ben de gelmek istiyorum."

Biliyorum. Ama bizi buradan çıkarmak için orman hakkındaki bilgine ihtiyacımız olacak. Ben'in çenesinin inatçı bir şekilde kasıldığını görünce ekledi. "Biz konuşurken halkının karşı karşıya olduğu tehlike daha da artıyor."

Zavala iskeleye bağlı teknelerden birinin üzerinde çalışırken bir homurtu duyuldu. Ben'in son ziyaretinden sonra Barker'ın adamları işlerini şansa bırakmayıp bütün anahtarları almışlardı, ama Zavala bir tekne motorunu uyurken bile parçalara ayırabilirdi. Az sonra jetskinin homurtusu düzenli hale geldi. Zavala diğerlerinin durduğu yere geldi. "İsviçre ordu çakımın işe yarayacağını biliyordum," dedi.

Austin endişeyle göle bakıp jetskiye bindi. Zavala tüfeğini kullanmak için arkaya geçti. Austin iskeleden uzaklaşıp gaza bastı. Saniyeler sonra jetski saatte elli mil hızla uzaktaki ışıkları takibe başladı.

Austin kişisel araçlar konusunda ikili duygular içindeydi. Ona göre jetskiler sahilde bulunanları, hayvanları ve yelkenlileri rahatsız etmek dışında bir amacı bulunmayan ses kirliliği kaynaklarıydı. Öte yandan jetski kullanmanın suda

motosiklet kullanmak gibi bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. Birkaç dakika içinde gece gözlüklerini kullanmadan katamaranı görebiliyordu. Mavna durmuş gibiydi.

Güvertedekiler hızla yaklaşan aracı ve ardından fışkıran horoz kuyruğunu andıran beyaz köpükleri görebiliyorlardı. Bir spot ışığı üzerlerine çevrildi.

Parlak ışıkla kör olan Austin hemen gidonun üstüne yattı, ama bunun gecikmiş bir tepki olduğunun farkındaydı. Görülmeden önce araca iyice yaklaşmayı umuyordu. Beyazlara has yüz hatları ve açık renk saçları bir yabancı, daha doğrusu bir düşman olduğunu hemen ele verirdi. Jetskiyi sert bir şekilde döndürüp bir köpük duvarı oluşturdu. Işık birkaç saniye sonra onları buldu. Austin gidonu ters yöne kırdı, ama bu su akrobasisine ne kadar devam edebileceğini ya da bu slalomun bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Omzunun üstünden geriye seslendi.

"Işığı söndürebilir misin?"

"Bu şeyi sabit tut, söndüreyim," diye karşılık verdi Zavala.

Austin söz dinleyip jetskiyi yavaşlattı, katamarana doğru yan çevirdi. Güvertedekilere iyi bir ateş fırsatı verdiğini biliyordu, ama bu riske girmek zorunda olduğunu hissediyordu. Zavala tüfeğini kaldırıp tetiğe bastı. Tüfek gümledi. Işık yanmaya devam edip onları tekrar buldu. Kulakları ilk patlamadan dolayı hâlâ çınlamakta olan Austin ikinci atışı duymaktan çok hissetti. Işık söndü.

Mavnadakiler fenerlerini yaktılar. Kısa süre sonra ince ışık huzmeleri karanlığı araştırmaya başladı ve Austin hafif silahların ateş açtığını duydu. O zamana kadar ışık menzilinden çıkmıştı, fışkıran köpükler yerini belli etmesin diye jetskinin hızını azaltmıştı.

Mermilerin etraflarındaki suya çarptıklarını duyabiliyorlardı. Katamaran demir alıp tekrar harekete geçmişti.

Austin hu karşılaşmanın mavnadakilerin kötü işini geciktirmeyip yalnızca hızlandırdığını biliyordu. Mavnayı bir trafik polisi gibi durdurmaya kalkarlarsa o ve Zavala'nın üzerinde bir elekten daha fazla delik olacağını biliyordu. Beynini hızla çalıştırmaya uğraşırken değerli saniyeler geçiyordu. Ben'in katamaran konusunda söylediklerini hatırladı ve aklına bir fikir geldi. Planını Zavala'ya iletti.

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi Zavala.

"Seni suçlamıyorum. Biraz riskli."

"Anlamadın. Planı sevdim. Beni endişelendiren bu. "

"Geri döndüğümüzde NUMA psikiyatrisinden randevu alacağım. Bu arada sen rakiplerimizi biraz hafifletebilir misin, bir bak."

Zavala başıyla onaylayıp tüfeğini kaldırdı, hareket eden ışıklara karşı silueti görünürken orada dikilme hatasını yapan bir adama nişan aldı. Tüfek kükredi, adam kollarını havaya savurarak atış poligonunda ortadan kaybolan bir ördek gibi yok oldu.

Austin gaza bastı ve saniyeler sonra mavnadan yaylım ateşi açıldığında o noktadan çok uzaktaydılar. Zavala'nın tüfeği kükredi ve bir adam daha devrildi. Mavnadaki adamlar sonunda kolay hedef olduklarını anlayıp ışıkları söndürdüler. Austin'in beklediği hareket de tam olarak buydu.

Katamaran hızlanmaya başlamıştı. Austin jetskiyi bir an için mavnaya paralel sürdü, sonra etrafından dolaşıp kıç tarafının birkaç metre gerisine düştü. Gözlerini ilerideki ikiz dümen suyundan ayırmayıp gaza bastı. Kıçın bir tarafını hedefleyip son saniyede gücü kesti.

Jetski katamaranın kıçına gürültüyle çarptı, korkunç bir sürtünme sesiyle kayıp meyilli güverteye çıktı. Jetskinin yaklaştığını duyan bir tayfa elinde makineli tüfekle kıç tarafında bekliyordu. Jetskinin yuvarlak pruvası bacaklarına çarptı. Kemikleri işitilebilir bir çatırtıyla kırıldı ve havaya fırlayarak güvertenin yarısına kadar uçtu. Jetski durmadan önce Zavala aşağı atladı. Austin de jetskiden güverteye atlayıp kılıfından Bowen'i çıkardı.

Jetski güvertede kayarak yan yatmıştı, böylece onlara bir korunak sağlamıştı. Austin karanlıkta hareket eden birini görüp hemen ateş etti. Hedefi kaçırdı, ama namludan çıkan ateşin ışığında korkunç bir manzarayla karşılaştı. Karanlıkta ölü mü diri mi olduklarını anlayamadığı bedenler taşıyıcı banda konmuş, yavaşça kıça doğru ilerliyorlardı. Oradan bir kanal yoluyla göle dökülecekleri.

Zavala'ya kendisini koruması için bağırdı. Tüfek arka arkaya üç el ateş etti. Mavnanın karşı tarafındaki çığlıklardan bir veya iki merminin tam isabet kaydettiği anlaşıldı. Austin tabancasını kılıfına sokup bandın üstünde mücadele veren en yakınındaki kişiyi banttanç ekip aldı. Daha küçük bir beden korkunç bantta yerini almıştı. Austin onu da tehlikeli yoldan çekip aldı ve bir çocuk olduğunu gördü.

Daha fazla sayıda beden üstüne doğru geliyordu. Onları ne kadar süre için tehlikeden uzaklaştırabileceğini bilmiyordu, ama denemeye kararlıydı. Bir

başkasını bacaklarından yakaladı. Ağırlığından erkek olduğunu anladı, onu güvenli bir yere çekerken yorgunluğun etkisiyle inledi. Bir başkasını ayak bileklerinden tutmuştu ki kayış durdu. Ayağa kalktı. Yüzünden terler akıyor, hızlı hızlı soluyordu. Göğsündeki yaranın sızladığını hissetti. Bakınca elinde fenerle birisinin kendisine doğru geldiğini gördü. Hemen Bowen'i aldı.

"Ateş etme, amigo," dedi ortağının tanıdık sesi.

Austin, Bowen'i indirdi. "Senin beni koruduğunu sanıyordum."

"Koruyordum. Sonra seni koruyacağım kimse kalmadı. Ben birkaç kişiyi vurduktan sonra geri kalanı suya atladı. Kayışı kapama düğmesini bulup kapattım."

Austin'in mutlak ölümden kurtardığı ilk kişi ağzındaki bantla mücadele veriyordu. Austin feneri alıp bakınca Therri Weld'in kimseyle karıştırması mümkün olmayan mavi gözlerini gördü. Dikkatle ağzındaki bandı çekti, sonra ellerini ve ayaklarını serbest bıraktı. Therri onlara hızla teşekkür edip neredeyse ölüm arkadaşı olacak olan küçük kızı kurtardı. Austin kıza bebeğini verdi, küçük kız ezercesine sarıldı bebeğine.

Birlikte çalışarak diğerlerini de serbest bıraktılar hemen. Ryan, Austin'e kocaman bir gülümsemeyle övgü dolu sözler sarf etmeye başladı. Austin bu egoist eylemciden bıkıp usanmıştı artık. Kurtarma işinin yoluna çıktığı ve Therri'nin hayatını tehlikeye soktuğu için çok kızgındı ona. Ryan'ın yanlış bir sözüyle onu aşağıya atabilirdi.

"Şimdilik kapa çeneni," dedi. Ryan, Austin'in dalga geçecek durumda olmadığını anlayıp dudaklarını birbirine kenetledi.

Son esirleri de kurtarırken Austin bir motor sesi duydu. Bowen'ini eline aldı, Zavala'yla birlikte korkulukların arkasına çömeldiler. Teknenin motorları kapatıp mavnaya çarptığını duydular. Austin ayağa kalkıp feneri yaktı. Işık Ben Nighthawk'in endişeli yüzüne düştü.

"Hadi gel," diye seslendi Austin. "Buradaki herkes iyi."

Ben'in yüzünü bir rahatlama hissi kapladı. O ve Aguirrez kardeşler katamarana tırmandılar. Pablo iki büklümdü ve hareket etmede zorlanıyor gibiydi. Diğerleri ona yardım ettiler. Basklının dirseğinin üstü kanla kaplanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Austin.

Diego gülümsedi. "Siz buradayken nöbetçilerden bazıları teknelerini aldığımızı görüp kira istedi. Onlara elimizdekilerle ödeme yaptık. Pablo

yaralandı, ama o domuzları öldürdük." Etrafına şöyle bir bakıp en az üç ceset gördü. "Görüyorum ki siz de meşgulmüşsünüz."

"Hem de istemediğin kadar." Austin ışıkların hareket ettiği rıhtıma doğru baktı. "Arı kovanına çomak sokmuş gibisiniz."

Çok büyük bir arı kovanı, diye yanıt verdi Pablo. Başını kaldırıp helikopter sesinin geldiği yere baktı. "Ama bizim de arılarımız var."

Austin mavi siyah gökyüzünde hareket eden gölgeye baktı. SeaCobra tam zamanında yetişmişti. Karaya doğru bir ok gibi ilerliyordu. Barker'ın kompleksine yaklaşırken yavaşladı ve umulduğu gibi Eskimo evini yerle bir etmek yerine daireler çizmeye başladı.

Hedefini arıyor, ama bulamıyordu. Kubbe yine kamufle edilmişti ve dev bina karanlık ormanla karışmıştı.

Ölümcül bir kararsızlık anıydı bu. Arama ışıkları Londra hava akınındaki Alman bombardıman uçakları gibi aydınlatıyordu helikopteri. Keşfedildiklerini anlayan helikopter ekibi meydana bir füze gönderdi. Çok geç kalmışlardı. Helikopter yere ateş açarak Barker'ın bir avuç adamını öldürdü, ama aynı zamanda bir ışık huzmesi yukarı fırladı. Isı arayan yerden havaya füzeler bu kadar yakın mesafeden hedefi şaşıramazdı. Helikopterin egzoz borusuna kilitlendi. Çok parlak sarı ve kırmızı alevler fışkırdı ve helikopter ateş gibi, dumanı tüten parçalar halinde göle düştü.

O kadar hızlı olmuştu ki katamarandakiler gördüklerine inanamıyorlardı. Sanki süvariler kurtarmaya gelmiş, ama bir kızılderili pususuna düşmüşlerdi. Savaşta her an her şeyin olabileceğine inanan Austin bile şok geçiriyordu, ama kendini çabuk toparladı. Kaybedecek zamanları yoktu. Barker'ın katilleri her an üzerlerine gelebilirdi. Ben'i çağırıp katamarandakileri karaya çıkarmasını ve ormanda gizlenmelerini söyledi.

Ryan yanına gelip, "Bak, bu olanlar için üzgünüm, ama sana borçluyum," dedi.

"Bu sefer bizdensin, ama bir daha başını derde soktuğunda tek başınasın."

"Belki sana yardım ederek borcumu ödeyebilirim."

"Belki buradan uzaklaşarak bana borcunu ödeyebilirsin. Therri ve diğerlerinin güvenle karaya çıkmalarını sağla."

"Peki siz ne yapacaksınız," diye sordu Therri. Ryan'ın arkasından gelmişti.

"Dr. Barker veya Toonook'la birkaç kelime etme niyetindeyim."

Therri inanamayarak bakıyordu ona. "Şimdi kim dikkatsizlik ediyor? Kendimi gereksiz tehlikeye attığım için bana kızan sen değil miydin? O ve adamları seni öldürür."

"Akşam yemeği randevumuzdan o kadar kolay kurtulamazsın."

"Akşam yemeği mi? Bunca deliliğin içinde bunu nasıl düşünebilirsin? Sen delisin!"

"Oldukça aklı başındayım, ama aramıza kimse girmeden romantik bir akşam geçirmeye kararlıyım."

Therri'nin yüzü yumuşadı, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme oturdu. "Bunu ben de isterim. Dikkatli ol."

Austin, onu hafifçe dudaklarından öptü. Sonra Zavala'yla birlikte jetskiyi suya itti. Kurtarma saldırısı sırasında gövdesinde birkaç mermi deliği ve çizik oluşmuştu, ama motoru iyi durumdaydı. Zavala tekrar çalıştırmada hiç zorlanmadı. Austin aracı karadaki şiddet anaforuna doğru yöneltirken en sonunda Dr. Barker'la karşılaştığında ne yapacağını bilmediğini fark etti. Ama bir şey bulacağından emindi.

Austin ve Zavala rıhtımdan birkaç yüz metre uzakta karaya çıkıp Barker'ın haydutlarına konuşma yaptığı meydana doğru gittiler. Ama meydan boştu. Helikopter saldırısı sırasında adamların çoğu ormana dağılmıştı. Kraterin ve birkaç cesedin etrafından dolaştılar.

Elektronik kamuflajı içindeki kubbenin kendisi görünmüyordu, ama ormandan, giriş kapısının açık bırakıldığı yerden ince, dikdörtgen biçiminde bir ışık süzülüyordu. İkisi içeri girerken kimse yollarını kesmedi ve hangarın büyük bölümünü kaplayan gümüş rengi dev torpidonun soluk kesici görüntüsüyle ilk kez karşılaştılar. Güçlü spot ışıkları zeplinin alüminyum gövdesinden yansıyor, kubbenin çevresini karanlıkta bırakıyordu. Gölgelere sığınarak tekerlekli bir iskelenin arkasına gizlendiler. Oradan ortalığı çok iyi görebiliyorlardı.

Zeplinin etrafındaki telaşlı adamlar kalkış için son hazırlıkları yapıyor olmalıydılar. Zeplini tutan halatlara asılan fırlatma mürettebatı halat çekme yarışmasının oyuncularına benziyorlardı. Tepede kubbenin çatısı yavaşça açılıyor, delikten yıldızlar görünüyordu. Austin zeplini boylu boyunca tarayıp küt burnundan incelip sivrilen kuyruğuna kadar her ayrıntıyı ezberliyordu. Gözleri bir an için en üstteki üçgen biçimindeki yüzgeç ve Nietzsche yazısında oyalandı. Zeplin işlevi takip eden şeklin çok güzel bir örneğiydi, ama estetik

onun gözünde ikinci plandaydı.

Kontrol kabini yerin yalnızca birkaç metre yukarısındaydı, ama etrafı nöbetçilerle kuşatılmıştı. Zeplini tekrar tarayıp aradığı şeyi buldu. En yakındaki makine bölmesini işaret edip fikrini Zavala'ya açıkladı. Zavala başıyla onaylayıp tamam işareti verdi. Zavala telsizle Diego'ya zepline bindiklerini haber verdi. Çatıdaki açıklık neredeyse zeplinin geçmesine yetecek büyüklüğe varmıştı. Birkaç saniye içinde fırlatma ekibi halatları gevşetecekti.

Zeplin eski moda petrol kuyusu iskelelerine benzer destekler üzerinde duruyordu. Diğer kuleler zeplinin yakınına yerleştirilmişti. Austin peşinde Zavala'yla birlikte kuleden kuleye geçip en sonunda sancak tarafındaki arka motor bölmesini destekleyen iki iskeleye ulaştı. Etrafına bakındı. Mürettebat hâlâ büyük bir dikkatle halatlara asılan zeplini yerde tutmaya çalışıyordu. Görülmediklerine emin olarak kulenin tepesine tırmanmaya başladı.

Yumurta biçimindeki motor bölmesi bir SUV büyüklüğündeydi ve metal dikmelerle gövdeye bağlanmıştı. Döner pervane iki adam büyüklüğündeydi. Austin bir dikmeye tutunup kendini bölmenin üstüne çekti. Topuklarında güçlü makinelerin titreşimini hissedebiliyordu. Pervane hızlanırken geriye doğru bir hava akımı meydana geldiğinde uçup gitmemek için sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Mürettebat halatları gevşetip zeplin yükselmeye başladığı sırada hâlâ motor bölmesinde mücadele eden Zavala'ya yardım etmek için aşağıya eğildi. Zavala'nın bacakları aşağıya sallanıyor, bir ayağını bölmenin yuvarlak duvarına basmaya çalışıyordu. Bir eliyle tutunup bir eliyle Zavala'yı çekmeye çalışan Austin'in omuzlarına büyük bir yük binmişti.

O ana kadar zeplin çatıya giden yolun yarısını almıştı. Artık bölmenin üzerinde bulundukları için aşağıdakiler onları göremiyordu. Ama pervane hızlanıyor, bu yüzden kaygan, yuvarlak yüzeyde tutunmak gitgide zorlaşıyordu. Austin yukarı bakınca dikmelerin gövdeye girdiği yerde dikdörtgen şeklinde bir açıklık gördü. Zavala'ya seslendi, ama sözcükleri rüzgârla uçup gitti, bu yüzden yalnızca işaret etti. Zavala yanıt verdi. Austin onun ne dediğini duyamasa da, "Senin peşinden," dediğinden emindi.

Austin tırmanmaya başladı. Havada gereken onarımları yapması için mühendisin motor bölmesine girebilmesi için merdiven basamakları şeklinde yapılmıştı dikme. Pervaneler döner, zeplin yükselirken birkaç metrelik yolculuk çok zor bir işti. Austin'in ilerleyişi pek kolay olmadı, ama zeplinin karnındaki dikdörtgen açıklıktan geçmeyi başardı.

Pervane rüzgârından uzaklaştıktan sonra merdivene asılıp Zavala'ya baktı.

Tam arkasındaydı. Zeplin kubbenin tepesinden yükseliyor, çatının kapıları kapanıyordu. Kubbedeki insanlar karınca kadar görünüyordu. Zavala gövdeye varana kadar kubbe tamamen kapanmıştı. Kaçak yolcu olmaya karar vermiş olduklarına göre başka seçenekleri yoktu. Karanlıkta tırmanmaya başladılar.

37

Nietzsche bir havacılık bilimi tasarımı mucizesiydi. Boing 747 Jumbo Jet'in iki katı büyüklüğündeki araç, bilgisayarlar ve uzay malzemelerinden önceki çağda inşa edilmişti. Nietzsche yapılırken, 1928 yılında zeplin öncüsü Hugo Eckener tarafından inşa edilen iki yüz elli metre uzunluğundaki gümüş puroya benzer Graf Zeppelin model alınmıştı, fakat daha sonra Hindenburg'ın parçası olacak yenilikler de tasarımına eklenmişti. Graf da yolcu bölümleri kontrol odasının arkasındaydı. Ama Nietzsche'nin gövdesinin içinde yaşam alanları tasarlanmıştı.

Austin ve Zavala, tehlikeli bir tırmanışla gövdenin içine girdikten sonra kendilerini küçük bir odada buldular. Duvarda makinistin aletleri, yedek parçaları ve geçen çağda havacıların sevdiği türden uzun siyah paltolar asılıydı. Oda ısıtılmadığı için paltolar orada çalışanların çok işine yarıyor olmalıydı. Austin bir paltoyu deneyip üzerine uyduğunu gördü.

"Kızıl Baron'a benzedin," dedi Zavala.

Austin deri başlığı kafasına geçirdi. "Kendimi kılık değiştirme ustası olarak görmeyi tercih ederim." Ortağının yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce ekledi. "Bu küçük macerada gördüğümüz Eskimo centilmenlerinden farklı göründüğümüzü fark etmişsindir belki. Eğer bu gülünç giysiler bize bir avantaj sağlayacaksa denemeye değer."

"Ah NUMA için yaptığım şu fedakârlıklar," dedi Zavala üzerine uyacak bir palto ararken.

Odanın tek kapısı uzun bir koridora açılıyordu. Kabarık halı kaplı geçidin duvarları garip biçimlerdeki çeşitli sıcak hava balonları ve uçan makineleri kullanan silindir şapkalı adamlarla ilgili hayali resimlerle süslenmişti. Tavandan antik kristal lambalar sarkıyordu. Koridorun ucunda rahat bir şekilde döşenmiş kamaraların bulunduğu yolcu bölümü yer alıyordu. Kendine özgü çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplanmış her kamarada iki ranza vardı.

Kısa bir yürüyüşle zarif yemek salonuna vardılar. Burada her biri beyaz masa örtüsüyle kaplanıp güzelce katlanmış peçetelerin yerleştirildiği dikdörtgen biçiminde bir düzine küçük masa bulunuyordu. Her masada maun kolları ve bacakları olan iki sandalye konukların gelmesi her an bekleniyormuş gibi hafifçe geri çekilmişti.

Uzun perdeli pencereler yolcuların dünyaya Tanrı'nın gözüyle bakmalarını

sağlıyordu. Yemek salonunun yanında bar, orkestra sahnesi ve cilalı ahşaptan dans pistinin bulunduğu bir salon vardı. Yemek salonu gibi burası da Art Deco motifiyle süslenmişti. Geometrik desenler hâkimdi. Barın arkasındaki duvar zeplin fotoğraflarından oluşan bir sergi gibiydi.

Salon bastırılmış makine uğultusu hariç sessizdi. Zavala hayretle etrafına bakmıyordu. "Burası eski bir okyanus gemisini andırıyor."

"Dua edelim de Titanic olmasın."

Austin deri kanepeler ve koltuklarla dolu bir odaya girdi. Almanca bilgisi sınırlıydı, ama duvardaki tabeladan odanın sigara içme odası olarak tasarlandığını tahmin etti. Oradan çıkıp bir koridoru geçtikten sonra çalışma alanı gibi görünen geniş bir alana geldiler. Halojenl ambalarla aydınlanan büyük işlevsel bir masayı görebiliyorlardı. Bilgisayarlar ve sandalyeler rahatlıktan çok işlevlerine göre yerleştirilmişti. Odanın bir bölümü gölgeler içinde kalıyordu. Austin duvarda bir düğme bulup açtı. Bütün oda ışıkla doldu ve iki adam da yalnız olmadıklarını anlayıp gerildiler. Uzaktaki duvarda iki kişi dikiliyordu. Zavala İspanyolca küfretti. Austin gözünün ucuyla tabancasını çıkardığını fark etti.

"Bekle!" dedi.

Zavala silahını indirdi ve adamları inceleyerek gülümsedi. Metal desteklere dayanan iki erkek mumyasıydı bu. Kolları iki yanından sarkıyor, doğal bir pozisyonda duruyorlardı. Kafatasındaki derileri kayış kadar karaydı ve gerilmişti. Gözleri boştu, ama yüzleri kayda değer derecede iyi korunmuştu. Zavala ve Austin daha iyi görebilmek için yaklaştılar.

"Bu adamların Cazcı Kardeşler olduklarını sanmıyorum," dedi Zavala.

"Ben kardeş olduklarını bile sanmıyorum. Giysilerine bakılırsa farklı çağlardan geliyorlar."

Bir adam kalın bir gömlek ve kaba kumaştan bir pantolon giymişti. Koyu renk saçları omuzlarına kadar iniyordu. Uzun boylu adamın kısa sarı saçları vardı. Austin ve Zavala'nın üstündekilerden farklı olmayan II. Dünya Savaşı'na ait deri bir palto giymişti. Mumyaların üstünde geniş, çentikli kenarlı bir alüminyum parçası asılıydı. Üzerinde Nietzsche yazısı vardı.

Mumyaların yanında müzedekilere benzer bir cam muhafaza vardı. İçinde Leica 35 mm'lik bir kamera, birkaç mercek, bir Zeiss film kamerası, kuzey yarımküre haritaları ve deri ciltli bir defter duruyordu. Austin muhafazayı açıp defterin sayfalarını şöyle bir taradı. Almanca yazılar vardı ve 1935'te sona

eriyordu. Defteri cebine soktu. Eskimo zıpkınları ve bıçaklarını incelerken Zavala kendisine seslendi.

"Kurt. Şunu görmen gerek."

Zavala bel yüksekliğinde bir platformda duran uzun, abanoz bir sandığın yanındaydı. Sandığın üstünde fildişinden yapılmışa benzeyen bir boynuz vardı. Boynuz mücevherlerle ve altın şeritlerle süslenmişti.

Austin boynuzu yavaşça alıp Zavala'ya uzattı. Fildişine kazınmış savaş sahnelerinin ayrıntıları onu da hayretler içinde bırakmıştı.

Austin sandığın kapağını açtı. Mor kadifenin üzerinde kılıfında bir kılıç duruyordu. Deri kılıfı alıp altın kaplı kabzasını ve muhafazasını inceledi. Kabzanın üçgen biçimindeki baş kısmına dev bir yakut yerleştirilmişti. El muhafazasına çiçekler işlenmişti. Böylesi ölümcül bir potansiyele sahip bir silahla üzerindeki güzel süslemelerin uyumsuzluğunu düşündü.

İki tarafı keskin kılıcı kaldırıp dikkatle kılıfından çıkardı. Kolundan yukarı doğru elektrikli bir heyecanın çıktığını hissetti. Bu Durendal, yani Roland'ın Saracenlere savurduğu efsanevi kılıç olabilir miydi? Kılıcın bıçağının çeşitli yerlerinde çentikler vardı. Roland'ın kılıcını düşmanın eline geçmemesi için taşa vurduğu sahne gözünün önünden geçti.

Zavala bir ıslık çaldı. "Bu şey bir servet eder."

Austin, Balthazar Aguirrez'in elindeki bu şeyi bulmak için harcadığı para ve zamanı düşündü. "Çok daha fazlası," dedi.

Paltosunu çıkarıp kılıfı beline taktı. Deneme amaçlı birkaç adım attı ve kılıcın bacaklarına çarptığını hissetti. Kalın deri kayışı tabanca kılıfına ulaşmasına da engel oluyordu. Başka bir pozisyon deneyip kılıcı omzuna astı, böylece kılıç sol tarafında sallandı. Sonra paltosunu yeniden giydi.

"Eskrim yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Zavala.

"Olabilir. Senin ordu bıçağını yeneceğini kabul etmelisin."

"Benim bıçağımın tirbuşonu var," diye hatırlattı Zavala. "Aşırı büyümüş borazana ne diyorsun?"

"Onu yerine koysak iyi olur. Paltomun altında bir kürdan sakladığımı reklam etmeyi istemiyorum."

Borazanı buldukları gibi bırakıp odanın diğer tarafına geçtiler. Masanın üstüne bir dünya haritası yayılmıştı. Austin haritanın üstüne eğilince bütün kıta

sahillerinin kırmızı kalemle çizildiğini gördü. Her kırmızı bölümün yanında bir tarih ve çeşitli balık türleri listesi yazılmıştı. Gemiye bindikleri yerde büyük bir yıldız vardı. Parmağıyla yıldızdan başlayan kurşunkalemle çizilmiş Kuzey Atlantik rotasını takip etti. Çizginin üzerine o günün tarihi atılmıştı.

Doğrulup, "Bu gemiyi Kuzey Atlantik'e varmadan durdurmalıyız. Bu bir test yolculuğu değil," dedi.

"Bana uyar. Ama bu şeyin üç yüz metre uzunluğunda ve akıllarında başka fikirler olan ağır silahlı haydutlarla dolu olduğunu hatırlatmalıyım."

"Bütün gemiyi ele geçirmek zorunda değiliz, yalnızca kontrol kabini yeter."

"Neden öyle demiyorsun? Yapılmış bil."

"Bu yaşlı gaz torbasını uçurabilir misin?"

"O kadar zor olamaz," dedi Zavala. "Gaza basıp burnu istediğin yöne çevirirsin."

Kayıtsız yanıtına rağmen Austin, Zavala'nın sözlerinden asla kuşku duymazdı. Ortağının neredeyse inşa edilmiş her türlü aracı yüzlerce saat kullanmışlığı vardı. Austin zeplinin neresinde olduklarını anlamaya çalıştı. Büyük geminin uzunluğunun yarısına kadar geldiklerini tahmin etti. Eğer ilerlemeye ve aşağı inmeye devam ederlerse kontrol kabinine geleceklerdi.

Odadan ve garip müzesinden çıkıp gemiye ilk bindiklerinde karşılaştıklarından tamamen farklı bir geçitler labirentini takip ettiler. Çevreleri daha yeni ve daha işlevseldi. Aşağıya inen bir dizi merdivenle karşılaştılar. Austin kontrol kabinine geldiklerini sandı, ama balık kokusu alınca kararını değiştirdi. Faroe Adası'ndaki Oceanus balık çiftliğine girdiğinde aldığı ilk nefesi hatırladı rahatsız bir şekilde.

Merdivenlerin başında tereddüt ederek Bowen'i çıkardı ve yavaşça aşağıdaki karanlığa doğru inmeye başladı. Duyduğu motor ve kabarcık çıkaran havalandırıcıların sesini duyunca balık üretme teorisinin doğru olduğuna daha fazla inandı. Merdivenlerin yarısını inmişti ki ışıklar yandı ve mücadele etmesi gereken biyobalıktan fazlasını buldu.

Dr. Barker ince yüzünde neşeli bir gülümsemeyle merdivenlerin dibinde duruyordu. Gözleri karanlık gözlüklerin ardına gizlenmişti.

"Merhaba Bay Austin," dedi. "Sizi bekliyorduk. Bize katılmaz mısınız?"

Barker'ın teklifini reddetme fikri, etrafını kuşatan taş suratlı nöbetçiler ve

merdivenlerin tepesine doğrultulmuş saldırı silahlarının namlularının görüntüsüyle birlikte yok oldu. Tek bir tetiğe bile basılsa Austin ve Zavala moleküllerine ayrılırdı. Barker'ın Austin'i birkaç kez öldürmeye çalışan yardımcısının yüzündeki ifadeyse daha, da ikna ediciydi. Karaciğer rengindeki dudaklarında Austin'in adamın gözünde hâlâ birinci hedef olduğunu gösteren geniş bir gülümseme vardı.

"Böyle sıcak bir daveti reddetmek için aptal olmalıyım," dedi Austin, yolun geri kalanını inerek.

"Şimdi silahlarınızı indirip bize doğru fırlatın," dedi Barker.

Austin ve Zavala söyleneni yaptı. Nöbetçiler silahları aldılar. Bir adam gelip Zavala'nın üstünü yokladı. Yaralı Yüz gelip Austin'in paltosunun önünden aşağıya doğru kabaca dolaştırdı elini.

"Ölmeni seyretmekten büyük zevk alacağım," diye kükredi.

Austin'in kaburgalarına dayanan Durendal ateş gibi olmuştu sanki. "Dişlerinde harikalar yaratabilecek bir dişçi tanıyorum."

Yaralı Yüz aramayı bırakıp Austin'i yakasından tutup sıktı, ama Barker'ın emriyle bırakmak zorunda kaldı.

"Konuklara bu şekilde davranılmaz," dedi Barker. Joe'ya döndü. "Siz Bay Zavala'sınız herhalde."

Zavala'nın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru kalktı, ama kahverengi gözlerindeki yumuşaklık sesindeki küçümsemeyi gizlemiyordu. "Ve siz de çılgın bilim adamı Dr. Barker olmalısınız. Kurt sizin hakkınızda pek çok şey anlattı."

"Eminim hepsi iyi şeylerdir," dedi Barker. Austin'e bakarken eğleniyor gibiydi. "Siz beyler kostümlü baloya mı gidiyordunuz?"

"Aslında evet. Sizin için bir sakıncası yoksa yolumuza devam edelim," dedi Austin.

"Bu kadar çabuk gitmeyin. Daha yeni geldiniz."

"Madem ısrar ediyorsunuz. Bir sakıncası yoksa ellerimizi indirmek istiyoruz."

"Rahatınıza bakın, ama adamlarıma sizi hemen vurmaları için bir mazeret vermeyin."

"Akşam için teşekkürler," dedi Austin etrafına bakınarak.

"Gemide olduğumuzu nereden anladınız? Gizli kamera mı var?"

"Bu eski yadigârda öyle fazla gelişmiş bir şey yok. Yalnızca bir güvenlik önlemi olarak geminin bazı yerlerine alıcılar yerleştirdik. Kontrol kabinindeki bir ışık sancak tarafındaki makine dairesinin ısısında bir değişim olduğunu gösterdi. Kontrol etmeye gittiğimizde kapağın açık olduğunu gördük. Paltoların kayıp olduğunu görene kadar bunun bir kaza olduğunu sanıyorduk."

"Ne kadar dikkatsiziz."

"Ölümünüze neden olabilecek bir dikkatsizlik bu. Gemiye binmek için tehlikeli bir yol bu. Bir tur istiyorsanız biz size memnuniyetle sağlayabilirdik."

"Belki bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefer olmayacak. Barker bir adım öne atıp gözlüklerini çıkardı, Austin'in Smithsonian sergisinde ilk kez gördüğü soluk renkli gözleri ortaya çıktı. İrisler neredeyse gözün geri kalanı kadar beyazdı ve Austin'e bir keresinde gördüğü zehirli yılanı hatırlatmıştı. "Siz ve NUMA benim başıma büyük belalar açtınız."

"Bela daha yeni başlıyor," dedi Austin.

"Sizin durumunuzdaki biri için cesur sözler. Ama beklenmedik bir şey değil. Washington'da sizin için hazırladığımız planları bozduğunuzda Umealiq büyük düş kırıklığına uğradı."

"Umealiq mi?" dedi bu adı ilk kez duyan Zavala.

"Yaralı Yüz'ün adı bu," dedi Austin. "Taş mızrak' anlamına geliyor olmalı."

Zavala'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü.

"Durumda gülünç bir yön mü buldunuz?" diye sordu Barker.

"Çok komik," dedi Zavala. "Ben Kiolya dilinde, 'fok dışkısı' olduğunu sanmıştım."

Yaralı Yüz'ün eli belindeki fildişi bıçağa gitti ve bir adım öne geldi. Barker kolunu uzatarak onu durdurdu. Düşünceli bir şekilde NUMA görevlilerine baktı.

"Kiolya hakkında ne biliyorsunuz?"

"İnuitlerin sizin Kuzey Kutbu'nun beş para etmez insanları olduğunuzu düşündüğünü biliyorum."

Barker'ın kansız suratı kıpkırmızı oldu. "İnuitler hüküm verme konumunda değiller. Dünyanın kuzeyin insanlarının kürkler içinde dolaşıp buzdan evlerde yaşayan bir grup karikatürden başka bir şey olmadıklarını düşünmesine izin

verdiler."

Austin, Barker'ı öfkelendirebildiğine sevindi. "Kiolya kadınlarının iğrenç balina yağı gibi koktuklarını duymuştum," dedi.

Zavala açılışı fark edip ona katıldı. "Aslında daha da kötü kokuyorlar," dedi. "Bu yüzden bu angutlar erkeklerin yanında bulunmayı tercih ediyorlar."

Bize istediğiniz kadar hakaret edin, dedi Barker. "Zayıf hazır cevaplarınız ölmek üzere olan birinin atıp tutmalarından başka bir şeyd eğil. Benim adamlarım bir kardeşliğin üyesi, geçmişin savaşçı keşişleri gibi."

Austin'in zihni deli gibi çalışıyordu. Barker haklıydı. O ve Joe her türlü hakareti edebilirlerdi, ama yine de birkaç silahlı adamın karşısında silahsız iki kişiydiler. Denklemi değiştirmeye çalışabilirdi. Bu biraz irade gerektiriyordu, ama esneyip sordu. "Şu söz verdiğiniz tur ne olacak?"

"Ne kadar kabayım ki bunu unuttum."

Barker odanın ortasında ilerleyen yerden yüksek iskeleye çıktı. İki taraftan da kabarcıklanan su sesi geliyordu, ama sesin kaynağı karanlıkta gizlenmişti. Barker gözlüklerini takıp bir adamına emir verdi. Bir saniye sonra oda iki tarafta ve iskelenin biraz altında bulunan balık tanklarından gelen mavi ışıkla doldu. Tanklar yerle aynı seviyedeydi ve üstü içeride yüzen dev balıkları gösteren şeffaf, sürgülü kapaklarla kaplanmıştı.

"Şaşırmış görünüyorsunuz, Bay Austin."

"Yine benim yanlış tahminlerimden biri. Balıklarınızın sahillerdeki tesislerinizde saklandığını, oralardan tuzlu sulara salınacaklarını sanıyordum."

"Bunlar sıradan balıklar değil," dedi sesinde büyük bir gururla. "Tuzlu ve tatlı suda yaşamak için tasarlandılar. Bu tohum balıklar Dr. Throckmorton'la geliştirdiğim modellerin geliştirilmiş hali. Sıradan balıklardan biraz daha iri ve saldırganlar. Mükemmel dölleme makineleri. Zeplin okyanus yüzeyinin birkaç metre yukarısında uçacak ve zeplinin karnına inşa edilmiş olan özel kanallardan aşağıya kayacaklar." Daha önceki toplantı sırasında yaptığı gibi kollarını iki yana açtı. "Şu yaratıklarıma bir bakın. Kısa süre sonra bu güzel balıklar denizde yüzüyor olacak."

"Canavarlarınız denizde inanılmaz bir kargaşa yaratacaklar," dedi Austin.

"Canavar mı? Hiç sanmıyorum. Ben yalnızca daha iyi bir ticari ürün yaratmak için genetik mühendisliği becerilerimi kullandım. Bunda yasadışı bir şey yok."

"Adam öldürmek yasadışıdır."

"Acınası hiddetinizi kendinize saklayın. Siz sahneye çıkmadan önce bir sürü zayiat verildi. Ortadan kaldırılması gereken daha çok engel çıkacaktır." Karşı taraftaki tanka geçti. "Bunlar benim özel evcil hayvanlarım. Sıradan bir balığı ne kadar iri ve aç yapabileceğimi görmek istedim. Dölleme amaçlı kullanılamayacak kadar saldırganlar. Birbirlerine saldırmamaları için arada kapaklar var."

Barker'ın bir sözüyle bir nöbetçi soğutucuya gidip altmış santim uzunluğunda donmuş bir morina çıkardı. Tanklardan birinin üstündeki sürgülü kapağı çekip balığı suya attı. Saniyeler içinde morina kanlı kabarcıklar halinde yok oldu.

"Sizin için akşam yemeği randevusu ayarladım," dedi Barker.

"Hayır teşekkürler, biz yemek yedik," dedi Austin.

Barker iki adamın yüzünü inceledi, ama herhangi bir korku belirtisi görmedi; yalnızca küstahlık vardı. Kaşlarını çatıp, "Size ve ortağınıza kaderinizi düşünme fırsatı vermek istiyorum," dedi. "Jilet gibi dişlerle parçalanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin biraz. Yakıt almak için durduktan kısa bir süre sonra adamlarım yanınıza gelecek. Hoşça kalın, beyler."

Barker'ın adamları Zavala ve Austin'i yakalayıp bir depo odasına giden koridordan geçirdiler. Onları içeriye itip kapıyı üstlerinden kilitlediler.

Austin kilitle biraz uğraştıktan sonra mukavva kutuların üstüne oturdu.

"Balıklara yem olma fikri seni pek endişelendirmişe benzemiyor," dedi Zavala.

"O beyaz gözlü manyak ve gerzek yardımcısına eğlence olma niyetinde değilim. Bu arada Kiolya kadınlarıyla ilgili yorumların hoşuma gitti."

"Yapıma aykırı konuştum. Bildiğin gibi ben her türde kadını severim. Adamları durmadan birilerini öldürürken pek çok şeye katlanmak zorunda kalıyorlar. Pekâlâ Bay Houdini, bu küçük açmazdan nasıl kurtulacağız?"

"Sanırım kapıyı parçalayarak yol açacağız kendimize."

"Hı-hıh. Peki bu kapıdan çıktığımızı varsaysak bile bir tabur silahlı adama karşı ne şansımız olacak?"

"Aslında üç kişiyiz."

Zavala etrafına bakındı. "Görünmeyen bir dostumuz var hiç kuşkusuz."

Austin paltosunu çıkarıp kılıcı kılıfından çekti. İçerideki loş ışığa rağmen bıçak parlıyordu. "Bu benim dostum -Durendal."

38

Katamaran çıkarma gemisi gibi geldi. Çakıl taşına sürtünen fiberglas gıcırtısıyla ikiz gövdenin bir kısmı karaya çıktı. Araç durur durmaz içindekiler aşağıya atlamaya başladı. İlk yere basan Ben Nighthawk'tı. Ardından Bask kardeşler ve DN ekibi geldi. Köylülerin de aşağıya inmelerine yardım ettikten sonra karanın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladılar. Yalnızca Ben ve Diego geride kaldı.

Jesse Nighthawk dönüp bakınca oğlunun sahilde oyalandığını gördü. Diğer köylüleri ormana soktuktan sonra Ben'in yanına geldi.

"Neden gelmiyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

"Bensiz gidin," diye yanıtladı Ben. "Diego'yla konuşuyordum. Yapmamız gereken bir iş var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir iş?"

Ben gölün karşısına baktı. "İntikam."

"Geri dönemezsin. Çok tehlikeli."

Konuşmayı dinleyen Diego, "Vurulan helikopter pilotu arkadaşımızdı. Ölümü karşılıksız kalamaz."

"O insanlar benim kuzenimi öldürdüler," dedi Ben. "Arkadaşlarımı ve ailemi dövdüler. Güzel ormanımıza tecavüz ettiler."

Jesse oğlunun gölgelerin içinde kalan yüzünü göremiyordu, ama sesindeki kararlılık şüphe götürmezdi. "Tamam o zaman," dedi üzgün bir şekilde. "Ben diğerlerini güvenli bir yere götüreyim."

Peşinde Chuck Mercer ve Therri Weld'le birlikte Marcus Ryan göründü. "Neler oluyor?" diye sordu ciddi atmosferi hissederek.

"Ben ve bu adam geri dönüyor," dedi Jesse. "Onları durdurmaya çalıştım. Kendilerini öldürtmek istiyorlar."

Ben elini babasının omzuna koydu. "İstediğim son şey bu, baba. Diego adına konuşamam, ama ben en azından şu büyük sahte Eskimo evini yeryüzünden silmek istiyorum."

Bu iki adam için zor bir iş. Yardıma ihtiyacınız var, dedi Ryan.

"Teşekkürler, Marcus, iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama diğerlerinin bizden

daha fazla ihtiyacı var sana."

"Skoru eşitlemek isteyen bir tek siz değilsiniz," dedi Ryan. Sesi yine çelik sertliğine bürünmüştü. "Barker Joshua'yı öldürdü ve gemimi batırdı. Şimdi de okyanusları öldürmek istiyor. Ona büyük bir borcum var. Gölün karşı kıyısındaki şu şey samandan kulübe değil. Üfleyip püfleyip yıkamazsınız onu."

"Bunu biliyoruz. Bir yolunu bulacağız."

"Deneme yanılma için zamanınız yok. O kubbeyi stratosfere nasıl göndereceğimizi biliyorum." Mercer'a döndü. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet. Eğer bir şansımız olursa Barker'a bir eşek şakası yapmaya karar verdik."

Eee, Ben, ne diyorsun? diye sordu Ryan. "Biz de var mıyız?"

"Bu yalnız benim kararım değil." Diego'ya döndü.

"Onlar çok kalabalık, bizimse sayımız çok az. Pablo bize katılamaz. Hayatta kalırsak çok şanslıyız demektir."

Ben tereddüt etti. "Tamam, Marcus. Sen de varsın."

Ryan'ın ağzı kocaman bir gülümsemeyle genişledi. "Biraz patlayıcıya ihtiyacımız var. Bizim C-4 yakalandığımızda elimizden alındı."

"Kardeşim ve bende el bombaları var," dedi Diego, sırt çantasına dokunmak için uzanarak. "Herkese üçer tane. Yeterli mi?"

Ryan yanıt olarak Mercer'a baktı. Mercer, "Eğer doğru yere bırakılırlarsa yeterli."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu tartışmayı dinlemekte olan Therri.

"Ben'in halkı oldukça kötü durumda," dedi Ryan. "Senin yardımına ihtiyaçları var, özellikle de çocukların."

"Elimden geleni yaparım," dedi Therri. Hepsini yanaklarından öptü. "Kendinize dikkat edin."

Therri ormana dönerken Ben ve diğer adamlar katamaranı suya itip içine bindiler. İkiz gövdesi ve güçlü motorları iyi hız yapıyordu. Kısa süre sonra gölün karşısına vardılar. Katamaran sahile çıkarken Pablo ve Diego pruvadaki tüfekleri aldılar. Aracı hemen bağlayıp karaya çıktılar.

Mercer tekne barınağında durup iki makara liman halatı, biraz kablo ve bir

rulo bantla geri geldi. Tek sıra halinde yürüyerek meydanın sol tarafına dolandılar. Öndeki Ryan'ı takip eden grup varlıkları fark edilmeden kubbenin kenarına kadar geldi. Ryan aradığı şeyi buldu: sık ağaçlarla çevrili meydana yerleştirilmiş uzun, silindir biçimindeki yakıt tankıydı bu. Yan tarafında, tankın içinde hayli yanıcı madde olduğuna dair bir uyarı bulunuyordu. Çapı yirmi bir santim olan bir dizi çelik boru tanktan binanın yan tarafına kadar uzanıyordu. Boruların zeplin hangarına girdiği yerin yanında kilitli bir kapı vardı. Kubbenin kendisi gibi kapı da plastik malzemeden yapılmıştı ve Diego'nun omuzlarındaki kararlılık ve güce teslim oldu.

Sonra o ve diğerleri birkaç metre boyunca borulara paralel giden kısa bir geçide girdiler. Borular bir başka kapının yanındaki duvarda kayboluyordu. Bu kapı kilitli değildi. Ryan önden gidip kapıyı hafifçe araladı, zeplin hangarının içerisine ait manzarayla karşılaştı. Binanın ortasında, daha önce zeplinin bağlı olduğu yerde insanlar dolaşıyordu. Kimileri halatları makaralara sarıyor ya da ayaklı destek ve iskeleleri kaldırıyorlardı. Birkaç nöbetçi hangarın ana kapısından dışına çıkıyordu.

Ryan, Mercer ile hangara girerken diğerlerinin oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Yüksek hortum kangallarının arkasındaki duvar boyunca sürünüp boruların binaya girdiği yere kadar geldiler. Barker zeplinin gaz torbalarını doldurmak için neden helyum yerine hidrojen kullandığını açıklarken işaret ettiği borulardı bunlar. Elle çevrilen geniş dümenlerle kontrol edilen vanalar gazın hortumlara akmasını sağlıyordu. Ryan bir borunun vanasını kaçan gazın tıslamasını duyana kadar açtı.

Birkaç dakika içinde bütün vanaları açmışlardı. Tavana yükselen kaçak gazın orada fark edilmeyeceğini umuyorlardı, ta ki çok geç olana dek. İşlerini bitirdikten sonra kapıdan çıkıp geçidi takip ederek açık alana çıktılar. Ben ve Diego da aynı şekilde meşguldü. Mercer'ın talimatlarını takip ederek el bombalarını borulara bantlamışlardı. Emniyet pimi halkalarına kısa kablolar eklenip makaralardan birindeki halata bağlanmıştı. Ryan ve Mercer yapılan işi inceleyip tatmin olduktan sonra yol boyu bobini boşaltarak göle geri döndüler. Halatın göle kadar düz bir hat izlemesini sağlamaya çalışmış, takılabileceği ağaçlardan ve çalılardan uzak durmuşlardı.

Altmış metrelik makarayı boşalttıktan sonra boş ucu bir diğer makaraya eklediler. İkinci makaranın halatı da bittiğinde gölden hâlâ on metre kadar uzaktaydılar. Mercer tekne barınağına girip çeşitli uzunluklarda ve kalınlıklarda halatlarla geri geldi. Göle varana dek hepsini birbirine eklediler. Her şey hazır olduğunda Diego meydana geri dönüp kalın bir ağacın arkasına geçti.

Hangarın içindeki işleri bittikten sonra Kiolyalı adamlar meydana çıkmaya başlamışlardı, bazıları barakalarına gidiyorlardı. Diego soğukkanlılıkla birine nişan alıp ateş etti, adam yere düştü. Adamlar barakaların tarafından koşup namlu parıltısını gördükleri ormanad oğru nişan almaksızın ateş etmeye başladılar, ama Diego öldürdüğü her adamdan sonra hareket ediyor, bu yüzden mermiler hedeflerinin çok açığına düşüyorlardı. İki adam daha ölünce meydandaki adamlar dev Eskimo evine koştular.

Diego da tam olarak bu tepkiyi bekliyordu. Ormana doğru koşan adamları avlamaya çalışmıştı. İstediği şey nöbetçilerin binanın "korumasına" kaçmalarını sağlamaktı. Zaman verilirse kubbenin öteki kapısından kaçacaklarını, ormana dalıp iki yandan kuşatma manevrası yapacaklarını biliyordu. Ama son adam zeplin hangarına girip meydanı boş bırakırken Diego sahile doğru koşmaya başlamıştı bile.

Kıyıda bekleyen Ryan, Diego'nun kendisine doğru koştuğunu görünce halatın ucunu Ben'e uzattı.

"Bu şeref sana ait. İster misin?"

"Teşekkürler," dedi Ben halatı alarak. "Hiçbir şey daha fazla zevk veremez bana."

Ryan diğer adamlara döndü. "Ben halatı çektiğinde başınızı suya sokup tutabildiğiniz kadar orada tutun. Tamam, Ben. Çek gitsin."

Ben halatı sert bir şekilde çekip bıraktı ve hemen diğerleriyle birlikte göle girdi. Ciğerlerini havayla doldurup suyun altına girdiler. Hiçbir şey olmamıştı. Ryan başını dışarı çıkarıp küfretti. Gölden sahile çıkıp halatı aldı, çekti. Halat bir dala takılmış gibiydi.

"Bir kontrol edeyim. Bir şeye takılmış olmalı," diye seslendi diğerlerine ve halatı iç bölgeye doğru takibe başladı. Ryan kısmen haklıydı. Halat birine takılmıştı, bir şeye değil. Boş bir nöbetçi Diego'nun göle doğru kaçtığını görüp araştırmaya gitmişti. Ryan sahilden geldiğini gördüğü sırada halatı elinde tutuyordu. Ryan öne doğru eğilmiş, halata bakıyordu. Adamın tabancasını hiç görmedi. Yalnız olmadığının ilk işareti ateşli bir çekiç darbesi gibi omzuna inen merminin etkisiydi. Dizlerinin üstüne çöktü.

Nöbetçi bir el daha ateş etme fırsatı bulamadı. Ryan'ın izini takip eden Diego nöbetçinin göğsünü bulan mermileri salıverdi. Nöbetçi darbenin etkisiyle geriye savruldu, ama parmakları ölümcül bir kavrayışla sarmıştı halatı. Ryan nöbetçinin düşüşünü, ağırlığının halatı çekişini bulanık gözlerle izledi. Beyninde çalan çan

acı ve şaşkınlığı yok etti. Hemen ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları pelte gibiydi. Sonra güçlü kolların kendisini ayağa kaldırdığını hissetti ve göle doğru koşmaya başladılar. Göl fosforlu boyayla boyanmış gibi aydınlandığı sırada neredeyse suya varmışlardı.

Nöbetçi düşerken el bombalarının pimlerini çeken halata asılmıştı. Altı saniye sonra bombalar aynı anda patlamıştı. Ondan milisaniye sonra da borulardaki hidrojen tutuşmuştu. Alevli gaz kısa borulardan hızla geçip alev tabancasının namlusundan çıkar gibi fırlamıştı. Fışkıran alevler kubbede asılı duran görünmeyen hidrojen bulutunu tutuşturmuştu.

Zeplin hangarı Kiolya nöbetçileri için cehenneme dönüşmüştü. Hidrojene doymuş, aşırı sıcak hava kubbenin içinde patlayarak et ve kemikleri bir anda kavurdu. Kubbe sıcağı yalnızca birkaç saniye içinde barındırdı, duvarları oluşturan plastik hücreler sıcaktan bembeyaz olarak eriyip buharlaştı. Fakat son alev patlamasından önceki gecikme Ryan ve Diego'ya ihtiyaçları olan zamanı kazandırdı. Onlar göle dalarlarken kubbe havaya uçtu, etraflarını kuşatan ormanı ve dış binaları buharlaştıran alev dalgaları savurdu. Kavurucu sıcak hava dalgaları her yöne yayılıyordu.

Ryan yarası engel olduğu için suya dalmadan önce çok kısa bir nefes alabilmişti ve ciğerleri kısmen dolmuştu. Suyun aydınlandığını görüp bastırılmış kükremeyi duydu. Suyun altında olabildiğince uzun kaldıktan sonra başını dışarı uzattı. Yanan ormanın yoğun dumanı bir anda gözlerini yaktı, ama acıya hiç aldırmıyordu. Kubbeyi son gördüğü yeri gösteren turuncu kor tarlasından gökyüzüne doğru yükselen mantar biçimindeki buluta hayranlıkla baktı. Bu görüntünün yanında Hindenburg patlaması mum alevi gibi kalırdı.

Ben, Mercer ve Diego hava almak için dışarı çıkan su samurları gibi başlarını çıkarıp bu mucizeyi paylaştılar. Her biri Barker ve Kiolyalı adamları yüzünden arkadaşlarını ya da akrabalarını kaybetmişlerdi. Ama neden oldukları tahribat yüzünden kendilerinden hoşnut değillerdi. Tatmin olmamışlardı. Adaletin yalnızca kısmen yerini bulduğunu biliyorlardı. Çılgın genetikçi zarar görmüş, ama durdurulamamıştı. Yanan ağaçların parıltısı altında katamarana doğru yüzerken üçü Ryan'a yardım etti. Dakikalar sonra tekne dumanı tüten cenaze yığınını geride bırakmış suda ilerliyordu.

39

Austin balık antibiyotikleri kutusunun üstüne oturup kılıcı bacaklarının arasına almış, başını kabzasına dayamıştı. Bir yabancı bunu bir yenilgi duruşu olarak görebilirdi, ama Zavala öyle olmadığını biliyordu. Austin zamanı gelince harekete geçecekti.

Kendisine gelince, Zavala gevşemek ve zihnini odaklamak için kısmen yoga, kısmen Zen ve kısmen de eski moda gölge boksu olan bir dizi egzersiz yapıyordu. Sol yumruğuyla hayali rakibini yere devirdikten sonra avuçlarını birbirine sürttü. "Rocky Marcıano, Sugar Ray Robinson ve Muhammed Ali'yi art arda yere serdim."

Austin başını kaldırdı. "Yumruklarının bir kısmını Barker ve dostları için sakla. İnişe geçtik."

Austin, Barker'ın onları evcil balıklarına yem yapacağını ve geri kalanları Atlantik Okyanusu'na dökeceğini söylerken doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyordu. Barker gibi katiller amaçlarına ulaşmak için her türlü şiddet ve hileye başvurabilirdi, ama kendisini aşırı büyük görme eğilimi hayat ve ölümle ilgili tanrısal açıklamalara kadar uzanıyordu. Eğer Barker onları Atlantik'in üzerinde öldüreceğini söylediyse doğruyu söylüyor demekti.

Austin yakıt ikmali için durulmasını, o sırada mürettebatın yere inen zeplinle meşgul olmasını bekliyordu. Nöbetçiler saatlerini aldıkları için saati tam olarak bilmek mümkün değildi. Hiçbir şey görmeyip hiçbir şey duymadıkları için Austin kılıcın sivri ucunu yere, kulağını kabzasına dayamıştı. Kılıç makine titreşimlerini pikap iğnesi gibi alıyordu. Son birkaç saniyede ton değişmişti. Makineler yavaşlamıştı. Ayağa kalkıp ahşap panelli sağlam kapıya doğru gitti. Daha önce kapıyı omuzlamışlar, fakat bu zahmetin karşılığında yalnızca birkaç morluk geçmişti ellerine.

Austin kapıyı yavaşça tıklattı. Karşı tarafta bir nöbetçi olmadığından emin olmak istiyordu. Bir yanıt gelmeyince kılıcı iki eliyle kabzasından kavradı, havaya kaldırıp kalın kollarının bütün gücüyle indirdi.

Ahşap kıymıklandı, ama kılıç kapıdan geçmedi. Sivri ucunu kullanarak eli kadar bir delik açtı. Hızla çalışarak deliği kolunun geçebileceği kadar genişletti. Asma kilit takılıydı. Zavala'yla birlikte birkaç dakika daha çalışarak kilidi söküp kapıyı açtılar. Herhangi bir nöbetçi görmeyince dikkatle balık ambarına geri gittiler. Austin iskeleden aşağıya eğildi.

"Sizi düş kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz çocuklar," dedi tanklarda dolaşan bulanık şekillere. "Ama akşam yemeği için başka planlarımız var."

"Zaten büyük olasılıkla Meksika yemeği sevmiyorlardır," dedi Zavala. "Su seviyesine bak."

Suyun yüzeyi meyilliydi, bu da zeplinin öne doğru alçaldığını gösteriyordu. Austin kontrol kabinine gitmek istiyor, ama çok sıkı korunuyor olmasından korkuyordu. Daha yaratıcı olmaları gerekiyordu. Yanıtı yine Barker'ın psikozlu kişiliğinde aradı. Abuk sabuk konuşmalarında gerekenden fazlasını açıklamıştı.

"Hey Joe," diye seslendi düşünceli bir sesle. "Ev sahibimizin savak kapakları konusunda ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Daha saldırgan balıkları diğerlerinden ayırıyordu. Yoksa küçük evcil hayvanları birbirini yermiş."

"Ayrıca bu gaz torbasındaki sistemlerin düz kontakla çalıştığını da söylemişti. Bahse girerim savak kapakları açıldığında bir alarm çalıyordur. Küçük karışıklık yaratmaya ne dersin?"

Austin kapaklardan birini açtı. İki taraftaki balıklar bir insanın beslenecekleri anlamına geldiğini düşünerek tankın üst kısmına toplanmışlardı. Kapaklar açılınca bir an için donup kaldılar. Yüzgeçleri bulanık bir görüntü aldı. Hızla hareket eden gümüş beyazı ve açılıp kapanan çeneler ortalığı kapladı. Austin ve Zavala, Barker'ın kendileri için planladığı kaderi hatırlayarak midelerinde soğuk bir hisle bu sessiz savaşı seyrettiler. Birkaç saniye içinde tanklar kan ve balık parçalarıyla doldu. Yaratıklar birbirlerini parçalara ayırmışlardı.

Kapak hareket ettirilince duvardaki kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlamıştı. Zavala iskelede beklerken Austin kapının yanında duruyordu. Yalnızca bir nöbetçi gelince Zavala neredeyse sevinç çığlığı atıyordu. Adam Zavala'yı görünce olduğu yerde kalıp tabancasını çıkardı, Austin arkasından yaklaşıp, "Merhaba," dedi. Adam dönünce Austin dirseğini adamın çenesine indirdi. Adam çuval gibi yere yığıldı. Austin tüfeği alıp Zavala'ya fırlattı. Sonra alarmı kapatan bir düğme buldu.

Zavala yeniden silahlandıktan sonra kılıcına bir kaleye saldıracakmış gibi sıkıca sarılan Austin'le birlikte balık ambarından çıktılar. Kontrol kabinine inen merdivenlere giden kısa koridoru geçtiler. Bulundukları yüksek noktadan açık kapıların arkasını görebiliyorlardı. Adamlar ya kabinin içinde dolaşıyorlardı ya da kontrollerin başındaydılar, ama Barker aralarında değildi. Austin, Zavala'ya geri çekilmesini işaret etti. Kontrol kabini bekleyebilirdi. Kafasını kesmek daha

kolayken Oceanus denen canavarın dişleriyle boğuşmak anlamsızdı.

Barker'ı nerede bulacağına dair iyi bir fikri vardı. Aceleyle balık ambarına geri dönüp geçitten geçtiler, çalışma alanıyla Austin'in Durendal'ı bulduğu müze bileşimine vardılar. Austin'in Barker'ınb ulunduğu yer konusundaki tahmini doğru çıkmıştı. Bilim adamı ve yardımcısı harita masasının üstüne doğru eğilmişlerdi.

Yaralı Yüz hayvansı içgüdüleriyle varlıklarını hissedip başını kaldırdı. NUMA görevlilerini görünce yüzü vahşice bir öfke ifadesiyle çarpıldı. Barker yardımcısının hırladığını duyunca başını kaldırdı. İlk şaşkınlık anından sonra gülmeye başladılar. Austin gözlüklerin ardındaki gözleri göremiyordu, ama kılıca odaklanmış olduklarından emindi. Barker tek kelime bile etmeden gidip borazanı aldı, sonra sandığın içine baktı.

"Vay vay, Bay Austin, kaçak yolcu olmanın yanı sıra bir de hırsızsınız demek."

Sandığın kapağını kapatıp boruyu yerine koymaya gitti, ama ondan önce Yaralı Yüz'e baktı, o da görünmez bir şekilde başıyla onay verdi. Austin kıpırdayamadan Barker borazanı Zavala'nın başına fırlattı. Zavala başını eğince borazan birkaç santimle onu ıskaladı. Bu dikkat dağınıklığından yararlanan Umealiq masanın altına eğildi. Bir kedi çevikliğiyle kanepenin arkasına geçti. Kutunun içinde fırlayan çirkin bir kukla gibi doğrulup rasgele bir el ateş etti, sonra kapıdan fırlayıp çıktı.

"Ötekilere alarm vermeden yakala onu!" diye bağırdı Austin. Ama Zavala yola çıkmıştı bile.

Austin ve Barker yalnızdılar. Hortlağı andıran yüzündeki gülümsemesi kaybolmayan Barker, "Görünüşe göre bu iş ikimizin arasında Bay Austin," dedi.

Austin de gülüşüne karşılık verdi. "Eğer öyleyse işin bitti."

"Cesur sözler. Ama durumunuzu bir düşünün. Umealiq ortağınızı öldürecek ve birkaç saniye içinde silahlı adamlar buraya üşüşecek."

"Sen kendi durumunu düşün, Barker." Kılıcı kaldırıp ilerledi. "Soğuk kalbini çıkarıp canavarlarına yem yapmak üzereyim."

Barker bir balet gibi kendi etrafında döndü. Eskimo eşyalarının sergilendiği duvardaki mızrağı kaparak şaşırtıcı bir isabetle Austin'e fırlattı. Austin yaklaşan mızraktan kaçmak için yana çekildi. Mızrak mumyalardan birinin göğsüne saplandı. Mumyayı tutan dayanak devrilerek üzerinde Nietzsche yazan zeplin

parçasını da yere indirdi.

Barker duvardan bir mızrak daha alıp Austin'e fırlattı, öteki eline fildişi bir bıçak aldı.

Austin kılıcı hızla savurarak mızraktan kurtuldu, ama bu hareket onu savunmasız bıraktı. Bıçaktan korunmak için geriye bir adım atınca yerde duran borazanın üstüne bastı. Bileği burkuldu ve düştü. Barker bir zafer çığlığıyla üstüne atıldı. Austin düşerken kılıç altında kalmıştı ve savunma pozisyonuna getiremiyordu. Bıçak aşağıya inerken Austin, Barker'ın bileğini elinin yan tarafıyla durdurdu. Bileği yakalamaya çalıştı, ama avucu terliydi. Bıçağı bırakıp öteki elini de getirdi, bıçağın sivri ucunu gırtlağından uzaklaştırmak için kullandı.

Austin'in müthiş gücü karşısında düş kırıklığına uğrayan Barker elini çekip tekrar indirmeye çalıştı. Austin yuvarlanarak yolundan çekildi, kılıcı geride bıraktı. Aynı anda ikisi birden atıldı.

Austin kılıcı almaya çalışınca bıçak havada bir kavis çizerek göğsünün birkaç santim önünden geçti. Barker kılıcı uzağa tekmeledi, sonra Austin'e yaklaştı. Austin geri çekilirken arkasında masayı hissetti. Daha fazla gidemezdi. Barker çok yakındı. Austin güneş gözlüklerinden yansıyan yüzünü görebiliyordu.

Barker gülerek bıçağını kaldırdı.

Zavala kapıdan fırlayıp çıktıktan sonra olduğu yerde kaldı. Bir başka koridora çıkmış olduğunu düşünüyordu, ama küçük bir odadaydı. Telefon kulübesinden daha geniş olmayan odanın bir duvarında yukarı doğru çıkan merdiven basamakları vardı. Tek bir duvar lambası sıkışık alanı aydınlatıyordu. Lambanın altında fener rafı vardı. Fenerlerden biri eksikti. Kalan fenerlerden birini kapıp yukarıya kaldırdı. Işığında bir hareket görür gibi oldu, ama sonra karanlıktan başka bir şey kalmadı geriye. Tüfeğini omzuna asarak feneri beline taktı, tırmanmaya başladı. Merdivenler birbirine bağlı üçgen kirişlerden inşa edilmiş bir geçide çıkıyordu. Burası büyük olasılıkla zeplinin esnemesini engelleyen omurganın bir parçasıydı ve zeplinin iç bölgelerine girilmesini sağlıyordu.

Omurga bir başka geçitle kesişiyordu. Zavala nefesini tutup bekleyince bir çizme ya da ayakkabının metale çarparken çıkardığı hafif bir çın sesi duydu. Yeni geçide girip yukarıya doğru kıvrıldığını gördü. Şişmiş gaz torbalarının beyaz kumaşı karşı taraftaki iskeleyes ıkıca dayanmıştı. Gemiye daha fazla destek vermek için omurgayla birlikte çalışan halkanın içinde olduğunu tahmin etti.

Geçit kendi üstüne dönmeye başlayınca teorisi kanıtlandı. Bu durumda dev torbaların tam üstüne tırmanıyor demekti. Zavala zinde bir adamdı, ama zeplinin tepesine geldiğinde sık sık soluyordu. Geminin önünden arkasına doğru uzanan bir başka üçgen geçide geldi. Bu kez seçim daha kolaydı. Işığını enlemesine tuttu. Uzakta bir hareket görüyor, ayak seslerinin yankılarını duyabiliyordu.

Zavala kontrol kabinine ulaşıp alarmı çalmadan önce Yaralı Yüz'ü durdurması gerektiğini bilerek omurga boyunca koşmaya başladı. Çapraz koridorun bir destek halkasıyla birleştiği yerde bir karar anı daha yaşadı. Yaralı Yüz'den bir iz ya da ses yoktu. Zavala zihninde geminin içerisini hayal etmeye çalıştı.

Bir saate bakıyor olsaydı içinde bulunduğu koridor öğle pozisyonunda olurdu. Daha önce gördüğü çapraz geçit sekiz yönündeydi. Halkaları sağlam tutmak için dört yönünde üçüncü bir geçit olmalıydı. Belki Yaralı Yüz'ün önünü kesebilirdi.

Yarı kayarak yarı düşerek halkadan aşağıya indi. Üçüncü çapraz geçide vardığında neredeyse bir sevinç çığlığı atıyordu. Koridordan koşup her halkada dinlemek için durdu. Yaralı Yüz'ün bir başka halkayı kullanarak kontrol kabinine inmeden önce olabildiğince öne gideceğini tahmin ediyordu.

Üçüncü omurga ve halka kesişmesinde birisinin metal merdivenlerden inerken çıkaracağı gibi çın çın seslerini duydu. Sık nefes seslerini duyana kadar sabırla bekledi. Feneri yaktı. Işık iri, çirkin bir örümcek gibi merdivenlere yapışmış olan Yaralı Yüzü aydınlattı. Yaralı Yüz önünün kesildiğini anlayarak yukarı tırmanmaya başladı.

"Dur orada! " diye emretti Zavala, tüfeği omzuna kaldırarak.

Umealiq durup çirkin bir sırıtmayla Zavala'ya baktı. "Aptal!" diye bağırdı. "Ateş et bakalım. Ölüm emrini imzalamış olursun. Eğer beni ıskalar ve bir hidrojen torbasını vurursan zeplin alevler içinde kalır, sen ve ortağın ölürsünüz."

Zavala'nın dudakları yukarı doğru büküldü. Bir mühendis olarak çeşitli elementlerin özelliklerini çok iyi biliyordu. Hidrojenin uçucu olduğunu biliyordu, ama izli mermi kullanmadığı takdirde yanma pek olası değildi. "Bunda yanılıyorsun," dedi. "Yalnızca gaz torbalarında bir delik açmış olurum."

Kötü gülümseme yok oldu. Umealiq olduğu yerde eğilip tabancasını Zavala'ya doğrulttu. Tüfek bir kez kükredi. Ağır mermi Umealiq'in geniş omzuna çarpıp onu merdivenden düşürdü. Zavala ayaklarının dibine düşen cesetten kaçmak için bir adım geri çekildi. Canı çıkıp giderken Umealiq'in yüzü şaşkın bir ifadeyle çarpılmıştı.

Yanıldığın bir nokta daha vardı, dedi Zavala. "Ben ıskalamam."

Zavala, Yaralı Yüz'ü takip ederken Austin de canını kurtarmak için mücadele ediyordu. Barker'ın bileğini bir kez daha yakalamış, boynuna birkaç santim kala bıçağı durdurmuştu. Sağ eliyle Barker'ın boğazına uzandı, ama adam geri çekildi. Austin'in araştıran elleri güneş gözlüğünü çekip düşürdü. Austin kendini soluk gri yılan gözlerine bakarken buldu. Bir an için donup elini gevşetti. Barker elini geri çekip bir saldırıya daha hazırlandı.

Austin masaya uzanarak deli gibi kâğıt ağırlığı veya Barker'ın kafasına indirebileceği başka bir şey arandı. Elinde bir sıcaklık hissetti. Haritayı aydınlatan halojen lambasına dokunmuştu. Lambayı yakalayıp onu yakmayı umarak Barker'ın yüzüne fırlattı. Barker lambayı engelledi, ama ışığı durduramadı. Austin onun ışığa karşı duyarlı olan gözlerine asit fırlatmıştı sanki. Çığlık atarak elini gözlerine örttü. Kiolya dilinde bir şeyler haykırarak geri çekildi. Austin tek bir ampulle yaptığı tahribata sersemlemiş bir şekilde bakıyordu.

Barker el yordamıyla odadan çıkışın yolunu arayarak dışarı kaçtı. Austin kılıcı alıp peşinden gitti. Kontrol kabinine varmadan önce onu yakalama telaşıyla olması gerekenden daha dikkatsiz davrandı. Barker balık ambarında kendisini bekliyordu. Kapıyı geçtikten hemen sonra Austin'i pusuya düşürdü. Bıçak Austin'in var olan yarasının karşı tarafında göğüs kafesine indi. Austin kılıcı düşürerek iskeleden balık tanklarını örten plastik kapağın üstüne düştü. Gömleğinin ılık bir şekilde ıslandığını hissetti.

Tanklardan yükselen mavi ışıkta iskelede dikildiğini gördüğü Barker'ın çirkin bir kahkaha attığını duydu. Yukarı aşağı baktığını görünce rahatlayarak hâlâ kör olduğunu anladı. Tankların tepesinden kalkmaya çalıştı. Altındaki yaratıklar onun hareket ettiğini görüp kank okusu aldıkça kıpırdanıp duruyorlardı. Barker başını Austin'in olduğu yere doğru çevirdi.

"Doğru Bay Austin. Hâlâ göremiyorum. Ama keskin duyu yetim bana farklı bir görüş kazandırıyor. Körler diyarında en iyi duyan kişi kraldır."

Barker, Austin'e ölümcül bir tepki verdirmeye çalışıyordu. Austin kan kaybediyordu ve ne kadar süre ayık kalabileceğini bilmiyordu. Zavala ölmüş olabilirdi. Artık kendi başınaydı. Yalnızca bir şansı vardı. Gürültüyü bastırmak için inleyerek yanındaki tankın kapağını açtı.

Barker'ın başı hedefine kilitlenmiş bir radar anteni gibi döndü. Soluk gözleri doğruca Austin'e bakarak, "Yaralandınız mı Bay Austin?" diye sordu.

İskelede Austin'e doğru birkaç adım attı. Austin tekrar inleyerek kapağı birkaç santim daha araladı. Barker iskeleden inerek balık tanklarının üstünde yürümeye

başladı. Austin kapaktaki açıklığa baktı. Hâlâ on beş santim kadardı. Tekrar inleyerek birkaç santim daha araladı.

Barker durup bir şeyden şüphelenmiş gibi etrafı dinledi.

"Canın cehenneme, Barker," dedi Austin. "Savak kapaklarını açıyorum."

Barker'ın yüzü sarktı, vahşi bir çığlık atarak ileri atıldı. Austin'in kapağı otuz santim daha açtığını hiç duyamadı ve tankın içine düştü. Suyun altında kayboldu, sonra başı yüzeye çıktı. Nerede olduğunu anlayınca yüzü bir korku maskesine dönmüştü. Tankın kenarına tutunup kendini yukarı çekmeye çalıştı. Tanktaki başkalaşım geçirmiş balık hareketi fark etmiş, Barker'ın bacaklarının dibinde dolaşıyordu. Austin'in suya damlayan kanı da onu ayrıca heyecanlandırmıştı.

Austin ayağa kalkıp aradaki diğer kapakları da çekti. Diğer tanklardaki balıklar onu bulduğunda Barker'ın gövdesinin yarısı tankın üstündeydi. Yüzü daha da beyazlaştı ve tankın içine kayıp gitti. Suda bir bulanıklık ve kargaşa oldu... ve vücudu kanlı köpükler içinde yok oldu.

Austin alarmı susturup Barker'ın odasına geri döndü. Orada içinde ilkyardım takımı bulunan bir ecza dolabı buldu. Bandaj kullanarak kanamayı durdurdu. Sonra kılıcını alıp yardım etmek için Zavala'yı bulmaya giderken Zavala içeri girdi.

"Barker nerede?" diye sordu Zavala.

"Aramızda bir anlaşmazlık oldu ve bu onu paramparça etti," dedi dudaklarında neşesiz bir gülümsemeyle. "Daha sonra anlatırım. Ya Yaralı Yüz?"

"Öldürücü gaz saldırısı." Etrafına bakındı. "Buradan çıksak iyi olur."

"Tam da gezinin tadını çıkarmaya başlıyordum, ama ne demek istediğini anlıyorum."

Aceleyle kontrol kabinine doğru gittiler. İçeride yalnızca üç adam vardı. Bir tanesi kabinin ucunda, dümenin başındaydı. Diğeri iskele tarafında ilkine benzer dümeni kullanıyordu. Komutanın kendisinde belli olan üçüncüsü diğerlerine talimatlar veriyordu. Austin ve Zavala'nın kabine girdiğini görünce belindeki tabancaya atıldı. Austin dalga geçecek durumda değildi.

Jilet keskinliğindeki kılıcı komutanın gırtlağına dayayıp, "Ötekiler nerede?" diye sordu.

Adamın karanlık gözlerindeki nefretin yerini öfke aldı. "İniş için halatları

hazırlıyorlar."

Zavala kendisini korurken Austin pencerelerden birine gitti. Büyük zeplinin boyunca düzinelerce noktadan halatlar sarkıyordu. Zeplinin ışıkları aşağıda, halatları tutup gemiyi bağlama kulesine çekmek için bekleyen adamların yukarıya dönük yüzlerini aydınlatıyordu. Dönüp komutana adamlarını da alıp kontrol kabininden çıkmasını söyledi. Sonra arkalarından kapıyı kilitledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Zavala'ya. "Bu antikayı uçurabilir misin?"

Zavala başıyla onayladı. "Büyük bir gemi gibi. Öndeki dümen kontrolü sağlıyor. Yandakiyse irtifa dümeni. Onu ben alsam iyi olur. Nazik eller isteyebilir."

Austin öndeki dümene geçti. Zeplin öne doğru eğilmiş, aşağıyı iyi görmesini sağlıyordu. Bağlama halatlarının bir kısmı adamların ellerindeydi.

Derin bir nefes alıp Zavala'ya döndü. "Hadi uçalım."

Zavala irtifa dümenini çevirdi, ama zeplin yükselmeyi reddediyordu. Austin makine kontrollerini yarım hız ileri çevirdi. Gemi ileri doğru gitmeye başlamıştı, ama bağlama halatları onu aşağıya çekiyordu.

"Daha fazla kalkış gücüne ihtiyacımız var," dedi Zavala.

"Biraz ağırlık bıraksak nasıl olur?"

"Bu işe yarayabilir."

Austin aradığını bulana kadar kontrol panelini taradı. "Sıkı tutun," dedi.

Bir düğmeye bastı. Balık tankları boşalırken bir fışkırma sesi duyuldu. Yüzlerce kıvrılıp bükülen balık ve binlerce galonluk su zeplinin altındaki kanallardan boşalarak aşağıdaki adamların tepelerine aktı. Yerdeki mürettebat halatları bırakarak kaçıştı. Halatları bırakmayanlar ağırlığı boşaltınca birden havalanan zepline asılı buldular kendilerini. Sonra onlar da bıraktılar.

Zeplin ilerleyip yükseldi. Austin dümenin, Zavala'nın dediği gibi gemi dümeninden farklı olmadığını görüyordu. Ama tepelerindeki büyük kitle dümenin dönüşüne tepki vermeden önce biraz gecikme oluyordu. Austin zeplini denize çevirdi. Doğan güneşin altın parıltılarında kıyıdan birkaç mil açıktaki bir geminin siluetini görebiliyordu. Birden kontrol kabininin kapısı yumruklanmaya başladı.

Omzunun üstünden seslendi. "Sıcak karşılanmamız bitti galiba."

"Sıcak karşılandığımızı hiç fark etmemiştim, ama seninle tartışmayacağım."

Austin dümeni gemiye doğru kırdı, yaklaştıklarında makinelerin hızını yavaşlattı. Zavala zeplinin alçalması için irtifa dümenini çevirdi. Sonra pencereden çıkıp birkaç halatı yakaladılar. Austin yarası yüzünden tutunmada biraz zorluk çekiyordu, ama bacaklarını halata dolayıp inişini kontrol edebiliyordu. Zeplin yükselirken onlar denize doğru inişe geçtiler.

Paul büyük makinelerin sesini duymadan birkaç dakika önce nöbetteydi. Oceanus tesisinin tepesinde havada bir şeyler oluyordu. Birkaç dakika önce ışık huzmeleri göğü delmişti. Derken dev bir gölge gördü, sonra ışıklar zeplinin metalik derisinden yansımaya başladı. Zeplin denize doğru döndü, gemiye doğru yaklaşırken yavaşça alçalmaya başladı.

Gamay'ı uyandırıp mürettebatı alarma geçirmesini söyledi. Oceanus'un hava desteği çağırmasından korkuyordu. Uykulu kaptan bir dakika sonra güvertedeydi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Paul doğan güneşin altın ışıkları altında yanıyormuş gibi görünen ve onlara doğru yaklaşmakta olan zeplini işaret etti. Kaptan iyice uyanmıştı artık. Hemen köprüye koştu.

Profesör Throckmorton da güvertedeydi. "Sevgili Tanrım," dedi profesör. "Gördüğüm en büyük şey."

Makineler homurdandı, gemi hareket etmeye başladı. Zeplinin aralarındaki mesafeyi hızla kat etmesini endişeyle izliyorlardı. Ama zeplin düzensiz bir şekilde hareket ediyor, sağa sola yalpalıyor, burnu aşağıya yukarıya inip kalkıyordu. Ama tek bir şey açıktı ki üzerlerine geliyordu. Artık o kadar alçalmıştı ki altından sarkan halatlar suya değiyordu.

Gamay kontrol kabinine odaklanmıştı. Pencerede kafalar belirmiş, sonra iki adam dışarı çıkıp halatlardan aşağı inmeye başlamıştı. Gamay onları Paul'e işaret edince kocasının yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Kaptan güverteye geri dönmüştü. Paul ona gemiyi durdurmasını söyledi.

"Ama bizi yakalayacaklar."

"Kesinlikle haklısınız, kaptan, kesinlikle haklısınız."

Kaptan kendi kendine mırıldanarak köprüye geri döndü. Paul ve Gamay birkaç mürettebatı ayarlayıp geminin şişme botlarını hazırlattılar. Makineler sustu. Zeplinin dev silueti gökyüzünü doldururken gemi durdu. Zeplin iyice yaklaştı, halatlardan sarkan iki kişi büyük bir şapırtıyla suya düştü. Şişme botlar

hızla dalgaların arasında yükselip alçalan kafaların yanına gitti. Paul ve Gamay, Austin ve Zavala'yı bota çektiler.

"Böyle damlamanız ne hoş," dedi Paul.

"Sizin de bizi almanız," dedi Austin.

Austin zevkle gülerken bile gözlerini zeplinden ayırmıyordu. Neyse ki yüksekliğini düzelten zeplin gemiden uzaklaşmaya başladı. Barker'ın adamları kontrol kabinine girmiş olmalıydılar. Otomatik silahlarla geminin ve içindekilerin işini kısa sürede bitirebilirlerdi. Ama büyük liderleri Toonook olmadan Kiolya artık başsızdı.

Birkaç dakika içinde dost eller Austin ve diğerlerinin araştırma gemisine çıkmalarına yardımcı oldu. Austin ve Zavala aşağıya indirilip onlar için kuru giysiler sağlandı. Gamay, Austin'in son yarasını bandajlarken harika bir iş çıkardı. Yarası birkaç dikiş gerektirebilirdi, ama o anda gerçekte olduğundan daha kötü görünüyordu. Austin göğüs kafesinin iki tarafında birbirine uyan yaraları olduğunu düşünerek kendini teselli ediyordu. Zavala ve Austin Troutlarla birlikte geminin mutfağında oturmuş koyu kahvenin ve sıcak sobanın tadını çıkarıyorlardı. O sırada Newfoundland'lı aşçı kahvaltı isteyip istemediklerini sordu.

Austin önceki gün yedikleri etten beri bir şey yemediklerini hatırladı. Zavala'nın bakışlarından onun da aynı şekilde aç olduğu anlaşılıyordu.

Ne hazırlayabilirsen, dedi Austin. "Ama bol olmasına dikkat et."

Balık keki ve yumurta hazırlayabilirim, dedi aşçı. "Balık keki mi?" diye sordu Zavala şaşkınlıkla. "Tabi. Newfoundland spesyalitesidir."

Austin ve Zavala birbirine bakıp aynı anda, "Hayır, teşekkürler," yanıtını verdiler.

40

Bear söz verdiği gibi geliyordu.

Therri pilotu telsizle aramış, elli kadar insanı oradan aldırması gerektiğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hiç soru sormayan Bear yüz millik bir yarıçap içinde bulabildiği bütün pilotları toplamıştı. Yolcuları gölün kıyısından toplamak için her yönden deniz uçakları geliyordu. Önce hasta ve yaşlılar, sonra gençler uçağa bindiler. Therri aynı anda rahatlama ve üzüntü karışımı hissederek yeni arkadaşı Rachael'a veda etti.

Ryan'ın kanlı cesaret rozeti ilk uçakla gitmesini sağlamıştı. O ve diğerleri en küçük, ama iyi donanımlı bir hastaneye götürüldüler. Aguirrez kardeşler yata geri dönmek için Eurocopter'i çağırdılar.

Onlar gitmeden önce Ben ve kabilenin bazı gençleri Barker'ın kompleksinden geriye kalanları görmek için gölün karşı kıyısına tekrar gitmişlerdi. Döndüklerinde geride hiçbir şeyin kalmadığını söylediler. Therri gördüğü canavar balığın kaderini sorunca Ben gülerek, "Kızarmış," dedi.

Therri, Ben ve Mercer son kafiledeydiler. Bu kez Bear'ın kokpitindeki zar güven vericiydi. Uçak geniş ormanın üstünde uçarken Barker'ın inanılmaz binasının enkazının etrafındaki kararmış dev alana baktı.

"Aşağıda küçük bir orman yangını çıkmış galiba," diye bağırdı Bear motorların sesini bastırmak için. "Siz bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Birisi dikkatsizlik ederek yanan bir kibrit atmıştır," dedi Mercer. Bear'ın gözlerindeki şüpheli ifadeyi görünce sırıtarak, "Geri döndüğümüzde bir bira içerken her şeyi anlatırım," dedi.

Ama bunun için birkaç bira gerekti.

Bu arada Austin ve Zavala Troutlarla yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarıyor, Throckmorton'un gemisiyle iskeleye geri dönüyorlardı. Throckmorton, Barker'ın ortaya çıkan delice planı yüzünden hâlâ şok geçiriyordu. Genetik olarak değiştirilmiş balığın tehlikeleri hakkında parlamentoya bir dilekçe verdikten sonra Senatör Graham Kongre komitesinde ifade vermeye söz vermişti.

Washington'a geri döndüklerinde Austin görevle ilgili bilgi vermek için Sandecker'la buluştu. Amiral, Barker'ın ölümünün hikâyesini kendinden geçmiş bir şekilde dinledi, ama Durendal onu daha fazla büyülemişti. Kılıcı dikkatle

eline almış inceliyordu.

Denizcilerin çoğunun tersine Sandecker'ın batıl inançları yoktu, bu yüzden amiralin parlak bıçağa bakıp, "Bu kılıç tekin değil, Kurt, sanki canlı gibi," diye mırıldanması Austin'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Ben de aynı şeyi hissettim," dedi Austin. "Elime ilk aldığımda bir elektrik kabzasından koluma doğru aktı sanki."

Sandecker bir büyüden kurtulmuş gibi gözlerini kırpıştırıp kılıcı kınına soktu. "Hurafelere inananların zırvaları bunlar."

"Elbette. Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bu konuda hiç kuşku yok aklımda. Son sahibine vereceğiz."

"Roland öldü ve eğer gördüğüm mumya Diego'nunsa Durendalı yakın zamanda talep edecek olamaz."

"Bu konuyu bir düşüneyim. Bu arada kılıcı almamın senin için bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle hayır, ama ben de beni bekleyen kâğıt yığınlarını parçalamada kullanabilirdim."

Sandecker purosunu yakıp kibriti şömineye fırlattı. Bütün dişlerini göstererek güldü. "Federal bürokrasimizle uğraşırken ateşin çok daha etkili olduğunu düşünüyorum."

Sandecker'in çağrısı birkaç gün sonra geldi. Amiralin sesi telefonda çınlıyordu. "Austin, bir dakikan varsa ofisime uğrayabilir misin? Joe'yu da getir. Sizi görmek isteyen bazı insanlar var burada."

Austin, Zavala'nın izini sürerek derin denizaltı tasarım laboratuvarında bulup Sandecker'ın mesajını verdi. Amiralin binasına aynı anda vardılar. Resepsiyonist gülerek onlara el salladı. Sandecker onları kapıda karşılayarak NUMA'nın denetini merkezine soktu.

"Kurt. Joe. Gelmeniz ne iyi," dedi coşkulu bir şekilde, onları kollarından tutarak.

Austin, Sandecker'in samimi olmayan karşılamasına gülümsedi. Sandecker çağırdığında insanın fazla seçeneği olmazdı. Gelmeyenler ya da geç kalanlar amiralin öfkesinin altında ezilirdi.

Sandecker'in arkasında Balthazar Aguirrez ve oğulları dikiliyordu. Balthazar Austin'i görünce zevkle kükredi. Onun ve Zavala'nın ellerini kırarcasına

tokalaştı.

"Kanada'daki yardımlarından dolayı teşekkür edebilmek için Bay Aguirrez ve oğullarından bize uğramalarını istedim," dedi Sandecker. "Onlara sizin yaptıklarınızı anlatıyordum."

"Sizin yardımınız olmasa bir şey yapamazdık," dedi Austin. "Helikopteriniz ve pilotunuz için üzgünüm. Tabi Pablo yaralandığı için de."

Aguirrez elini boş ver anlamında salladı. "Teşekkürler dostum. Helikopter yalnızca bir makineydi ve kolayca yenilenebilir. Gördüğünüz gibi oğlumun yarası da iyileşiyor. Pilotun ölümü üzücü bir durum, ama yatımdaki bütün insanlar gibi oldukça yüksek ücret alan bir paralı askerdi ve seçtiği mesleğin tehlikelerinin çok iyi farkındaydı."

"Yine de trajik bir kayıp."

"Kabul ediyorum. Görevinizi başarıyla tamamlamanız beni çok memnun etti, ama kılıç ve borazanla ilgili bir haberiniz var mı?"

"Görünüşe göre kutsal emanetleriniz uzun ve zorlu bir yolculuk geçirmiş," dedi Sandecker. "Kurt'un Barker'ın korkunç müzesinde bulduğu seyir defteri sayesinde hikâyedeki parçaları bir araya getirebildik. Atanız Diego Faroe Adası'ndan Atlantik'e açılmış. Ama karaya hiç ulaşamamış. O ve mürettebatı büyük olasılıkla bir hastalık yüzünden ölmüş. Gemi kutup buzunda sürüklenmiş. Zeplin yüzlerce yıl sonra Kuzey Kutbu'na yaptığı gizli bir uçuş sırasında yelkenliyi buldu ve Diego'nun cesedini çıkardı. Mekanik sorunlar yüzünden zeplin buza inmek zorunda kaldı. Onu Kiolya buldu ve Diego ile zeplinin kaptanı Heinrich Braun'un cesetlerini çıkardı.

"Kurt bana bu hikâyeyi anlattı," dedi Aguirrez sabırsızlıkla. "Kutsal emanetlere ne oldu?"

"Beyler, ne kadar kabayım. Lütfen oturun. Sanırım biraz konyak içmenin zamanı geldi."

Amiral konuklarını geniş masanın önündeki rahat deri koltuklara oturmaya davet etti. Lambri kaplı duvarın arkasında gizlenmiş olan bara gitti. Bir şişe B&B'yle geri dönüp herkese birer kadeh doldurdu. Burnunu geniş ağızlı kadehe sokup gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. Sonra puro kutusunu açıp bir avuç özel olarak sarılmış purolarından çıkardı. Herkese birer tane dağıtıp donanma ceketinin göğüs cebini yokladı.

"Puro makasımı kaybetmişim galiba. Beyler bıçağı olan var mı? Neyse boş

verin." Masasının arkasındaki sandalyeye eğilip kılıcı aldı, masanın üstüne koydu. "Belki bu işe yarar."

Balthazar'ın gözleri gördüklerine inanamayarak kocaman oldu. Koltuğundan kalkıp kılıca uzandı. Camdan yapılmış gibi iki eliyle kucakladı. Titreyen parmaklarla kılıcı kınından çıkarıp Charlemagne'ın ordusunu savaşa götürüyormuş gibi başının üstüne kaldırdı.

Dudaklarından bir fısıltı döküldü. "Durendal."

"Borazan atalarınızın mumyalarıyla birlikte birkaç gün içinde gelecek," dedi Sandecker. "Bu paha biçilmez kutsal emanetleri gerçek sahibine verebileceğinizi düşündüm."

Balthazar kılıcı kılıfına sokup oğullarına uzattı.

"Gerçek sahipleri Bask halkıdır. Roland'ın kılıcını ve borazanını Basklıların sonunda özgürlüklerine kavuşmaları için kullanacağım." Gülümsedi. "Ama barışçı bir şekilde."

Dramatik gösterisinin başarısından duyduğu sevinç Sandecker'in berrak mavi gözlerinden okunuyordu. Kadehini kaldırdı. "Hadi buna içelim."

Ryan o gün daha geç saatlerde Austin'i arayıp Washington'a döndüğünü söyledi. Austin'e "her zamanki yerde" buluşmalarını istedi. Austin, Roosevelt Adası'na birkaç dakika erken gelmiş heykelin önünde beklerken Ryan'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Ryan yarası yüzünden hâlâ solgun ve zayıf göründüğünü fark etti. Başka bir şey daha vardı. Ryan'ın görünüşünü bozan, ukala görünüşlü kalkık çenesi ve her şeyi bilen çocuksu sırıtışı artık yoktu. Ryan daha ciddi ve olgun görünüyordu.

Gülümseyerek elini uzattı. "Geldiğin için teşekkürler, Kurt."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Nişan talimi için hedef olmuşum gibi."

"Keşke alışacağını söyleyebilsem," dedi Austin, kendi vücudundaki kurşun ve bıçak yaralarını hatırlayarak. "Barker'ın planlarına çomak soktuğunu bilmek acının azalmasına yardımcı olmuştur. Tebrikler."

"Ben, Chuck ve Diego Aguirrez'in yardımı olmasa bir şey yapamazdım."

"Mütevazı olma."

"Mütevazı olan sensin. Zeplinde neler yaptığını duydum."

"Umarım bu karşılıklı hayranlık bildirme toplantısına dönüşmez. Harika bir ilişkiyi bozmak istemem."

Ryan güldü. "Seni özür dilemek için çağırdım. Küstah ve kendini üstün gören tavırlarım olduğunu biliyorum."

"Çoğumuzun başına gelir bu."

"Başka bir şey daha var. Yardımını garantiye almak için Therri'yi kullandım."

"Biliyorum. Ayrıca Therri'nin kullanılmayacak kadar bağımsız ve dik kafalı olduğunu da biliyorum."

"Yine de gitmeden önce özür dilemeliyim."

"Günbatımına doğru yola çıkıyor gibisin."

"Shane gibi mi? Hayır, onun için pek hazır değilim. DN'nin yasadışı kaplumbağa satışlarını engelleyip engelleyemeyeceğini görmek için Bali'ye gidiyorum birkaç gün sonra. Ardından Güney Afrika'da deniz aslanı kurtarışına yardım etmem ve Galapagos Marine

Reserve'de yasak avlama konusunda neler yapılabileceğini görmem gerekiyor. Bu arada Sea Sentinel'i yenilemek için para bulmaya çalışacağım."

"Hareketli bir program. İyi şanslar."

"Buna ihtiyacım olacak." Ryan saatine baktı. "Üzgünüm, gitmek zorundayım. Adamları toplamam gerekiyor."

Park yerine geri dönüp bir kez daha el sıkıştılar.

"Anladığım kadarıyla bu hafta Therri'yle görüşecekmişsiniz."

"Ofis işlerinden kurtulabilirsek yemek yiyeceğiz."

"Kopenhag'da yaptığım gibi yemeğinizi bölmemeye söz veriyorum."

"Endişelenme," dedi Austin. Yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle gökyüzüne baktı. "Bu kez Therri'yi yemeğe götüreceğim yerde bizi kimse rahatsız edemez."

41

"Biraz daha şampanya ister misiniz, matmazel?" diye sordu garson.

"Teşekkür ederim," dedi Therri gülümseyerek. "İsterim."

Garson ince kristal kadehi yeniden doldurup Moët şişesini profesyonel bir şekilde döndürdü. Sonra tek kaş hareketiyle çağrılmak üzere topuklarını birbirine vurarak yerine geri döndü. Kusursuz giyinmişti, siyah saçları parlak briyantinle geriye taranmıştı. Kalem inceliğindeki bıyıkları üst dudağını vurguluyordu. Sıkkın kayıtsızlık ve sürekli ilgiden oluşan tavırları mükemmeldi.

"Harika," diye fısıldadı Therri. "Nereden buldun onu?"

"Şark Ekspresi'nden," dedi Austin. Therri'nin yüzündeki kuşkuyu görünce ekledi. "İtiraf ediyorum. NUMA ikram hizmetleri biriminden ödünç aldım. Sandecker onu NUMA yemek salonunu organize etmesi için işe almadan önce Paris'te La Tour d'Argent'da şef garsondu."

"Bizim yemeğin organizasyonunda harika bir iş çıkardı," dedi. İki kişilik masada oturuyorlardı. Masa örtüsü kolalı beyaz ketendi.

Tabaklar ve çatal kaşıklar Art Deco'ydu. Giysiler resmiydi. Therri askısız siyah gece elbisesi içinde soluk kesiciydi. Austin, Washington kızak yarışında mahvettiği smokininin yerine yenisini almıştı. Therri başıyla arka planda Mozart çalan yaylı sazlar dörtlüsünü işaret etti. "Müzisyenler de Ulusal Senfoni Orkestrası'ndan galiba."

Austin'in dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi. "Hafta sonlarında bir araya gelen NUMA mühendislik biriminden arkadaşlar. Oldukça iyiler, değil mi?"

"Evet. Yemek de öyle. Aşçının kim olduğunu bilmiyorum, ama..." Austin'in gözlerindeki bakışı görünce durakladı. "Aşçının da NUMA'dan olduğunu söyleme."

"Hayır, bir arkadaşım, St. Julien Perlmutter. Bu gece bize yemek pişirmek için ısrar etti. Seninle daha sonra tanıştırırım onu."

Şampanyasını içerken Therri'nin biraz keyfi kaçar gibi oldu. "Özür dilerim, ama zaman zaman Dr. Barker'ı ve yarattığı korkunç canavarları düşünmeden edemiyorum. Bir kâbus gibiydi."

"Keşke kâbus olsaydı. Ama Barker ve adamları son derece gerçekti.

Frankeştayn balıkları da öyle."

Ne kadar garip, korkunç bir adamdı. Sanırım öyle zeki birisinin nasıl olup da bu kadar kötü hale gelebildiğini hiç öğrenemeyeceğiz.

"Dedesinin dedesinin ne kadar erdemli bir insan olduğunu herkesten dinleyince onun durumu daha da şaşırtıcı oluyor. İlk Fredererick Barker Eskimoların açlıktan öldüğünü görünce balina avcısı kaptan arkadaşlarının mors balıklarını avlamalarına engel olmaya çalışmış."

"Genleri kuşaktan kuşağa geçerken bozulmuş olmalı."

"Genetik karışıma biraz da Tanrı sendromu karıştırınca kendisini kötü ruhun canlı bir örneği olarak gören çılgın bir bilim adamıyla karşı karşıya kalıyorsun."

"Ne kadar ironik, değil mi?" dedi kısa bir an düşündükten sonra. "Barker ters giden genlerin ürünüydü. Normalde uysal olan balıklardan canavar yaratmak için laboratuvarında kullandığı işlem de tam olarak buydu." Therri'nin gözlerine endişeli bir bakış yerleşti. "O delice araştırmanın sonu bu, değil mi?"

Austin başıyla onayladı. "Barker gerçek bir dâhiydi. Hiçbir şeyi not almamıştı. Genetik çalışmalarıyla ilgili çalışmalarını zihnine kaydetmişti. Kendisiyle birlikte bu bilgi de öldü."

"Yine de bu, aynı ölçüde zeki birinin onun çalışmalarını kopyalamasını engellemez."

"Evet, ama kanundaki boşluklar yakında kapanacak. Birleşik Devletler'de biyobalıklara izin verilmeyecek. Avrupalılar da Frankeştayn balıkların mönülerinde olmamasına aynı şekilde kararlılar. Talep olmazsa istek de olmaz."

"Ya Kiolya kabilesindeki diğer insanlar?"

"Bir kısmı tutuklandı, bir kısmı öldü ya da kaçtı. Onları kışkırtacak Barker olmadıktan sonra tehdit olarak görülmelerine gerek yok.

Barker'ın holdingleri kapanın elinde kalacak. Kurtlar onun dev şirketini paramparça ediyorlar. Şimdi sana bir soru sormama izin ver. Gelecekte sen ve DN için neler var?"

"Yollarımızı ayırıyoruz. Bu komando saldırılarının benim tarzım olmadığına karar verdim. Senatör Graham'ın yanında çevre danışmanlığı teklifi aldım."

"Ortalıkta olacağına sevindim."

Garson masaya siyah bir telefon getirdi. "Bay Zavala sizinle konuşmak istiyor."

"Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim. Yakında varacağımızı bilmek istersin diye düşündüm."

"Uyarın için teşekkürler. Ne kadar zamanımız var?"

"Çok uzun bir dansa yetecek kadar."

Austin gülümseyerek telefonu kapattı. "Kontrol kabininden arayan Joe'ydu. Yakında iniyoruz."

Therri geniş gözlem pencerelerinden aşağıdaki ışık desenine baktı. "Çok güzel. Bu geceyi hiç unutmayacağım. Ama zeplini akşam yemeği için nasıl ayarladığını söyler misin?"

"Birkaç bağlantımı kullandım. Almanlar Kuzey Kutbu'na inen ilk gemilerini hemen geri almak istediler. Zeplinin Kanada'dan Washington'a geldiğini öğrenince deneyimli bir pilotun hizmetini önerdim, karşılığında da birkaç saat için yemek odasını rezerve ettim. Rahatsız edilmeden yemek yemenin tek yolu bu gibiydi." Saatine baktı. "Pilot bir dans için zamanımız olduğunu söylüyor."

"Buna bayılırım."

Masadan kalktılar, Austin kolunu uzattı, loş dans pistine çıktılar. Austin pikabı açtı, hoparlörden Glenn Miller Orkestrası'nın yumuşak nağmeleri içeriyi doldurdu. "Biraz geçmişe ait müzik dinleyelim istedim."

Therri pencereden Doğu Sahili'nin geniş bir alana yayılan ışıklarına baktı. Austin'e dönüp, "Bu olağanüstü akşam için çok teşekkür ederim," dedi.

"Henüz bitmedi. İndikten sonra evimde bir içki içebiliriz. Akşamın neler getireceğini kim bilebilir?"

"Oh, ben nereye gideceğini çok iyi biliyorum," dedi hülyalı bir gülümsemeyle.

Austin ona sarılıp kokusunu içine çekti ve yerden çok yukarıda, yıldızların arasında dans ettiler.